

РИЧАРД А. КНААК

РАЗЦЕПЛЕНИЕТО

Част 3 от „WarCraft: Войната на Древните“

Превод от английски: Симеон Цанев, 2006

chitanka.info

На племенника ми Брандън

ПРОЛОГ

Първична ярост го обгръщаше в непрестанен опит да го унищожи. Около него бясно се вихреха огън, вода, земя и въздух, смесени с дива и необуздана магия. Даже усилието да остане на едно място заплашваше да го разкъса на парчета, но той удържаше напора на стихията. Нямахше право да се предаде.

Пред погледа му преминаваха безброй предмети и събития. Безкрайна лудешка панорама от различни времена атакуваше възприятията му. Имаше пейзажи, битки и създания, които дори той не можеше да назове. Чуваше гласа на всяко същество, което бе живяло, живееше или щеше да живее някога. В ушите му ехтяха всички звуци, просъществували в мирозданието. Всевъзможни цветове заслепяваха очите му.

И най-плашещото във всичко това бе, че виждаше сам себе си във всеки един момент от сътворението. Съществуване, простиращо се от почти самото начало на времето, та до самия му край. Може би щеше да добие малко кураж от това, но всяко негово „аз“ се намираще в същата агонизираща ситуация, в която и той. Всяко негово проявление се бореше да запази не само този свят, но и цялата реалност от катастрофално сриване в хаоса.

Ноздорму разтърси глава и изрева от агония и безсилие. Носеше формата на дракон — огромен златисто-бронзов левиатан, чието тяло бе създадено сякаш не от покрита с люспи плът, а от пясъците на времето. Очите му представляваха блестящи кристали с цвета на слънцето. Ноктите му — искрящи диаманти. Той беше Аспектът на времето — едно от петте велики създания, които надзираваха света Азерот, пазеха баланса в него и го бранеха от външна и вътрешна опасност. Създателите на света бяха дали живот на него и неговите другари и Ноздорму беше получил специални сили. Той можеше да види безбройните пътища на бъдещето и да се гмурка в дълбините на миналото. Носеше се сред реките на времето така, както останалите пореха въздуха.

Но сега Пазителят на времето едва успяваше да задържи катастрофата, макар да получаваше помощ от хилядите си „аз“, разпръснати сред времето.

„Къде е? — запита се Аспектът не за първи път. — Къде е причината?“

Имаше някаква обща идея, но не и конкретна представа. Щом бе почувствал разкъсването на реалността, Ноздорму беше дошъл в тази ѝ част, за да разузнае, само за да открие, че е пристигнал в последния момент, за да предотврати всеобщото унищожение. Веднъж вкопчил се в това да задържи реалността непокътната, Аспектът бе разбрал, че сам не е в състояние да стори нищо повече.

Затова се беше обърнал към създание, чиято сила бе хилядократно по-нищожна от неговата, но което се нареждаше редом до петимата с интелекта и смелостта си. В едно силно разпокъсано видение Ноздорму се бе свързал с червения дракон Кориалстраз, консорт на Алекстраза — Аспекта на живота. Така беше успял да го прати, маскиран като магьосника Крас, да проучи един от външните признаци на приближаващата катастрофа и може би да я предотврати.

Но аномалията, която Кориалстраз и човешкият му спътник Ронин бяха изследвали в източните планини, ги беше погълнала. Почувствал внезапното им приближаване, Ноздорму ги захвърли във времевия период, от който подозираше, че произлиза причината за всичко. Той знаеше, че са оцелели, но постигнатият от тях успех изглеждаше нищожен.

Така че, макар Аспектът да се надяваше начинанието им да се увенчае с успех, той самият търсеше неотклонно. Натоварвайки силите си до крайния им предел, огромният дракон не спираше да проследява всяка проява на хаос към източника ѝ. Бореше се с вихреците се видения на орки, хвърлили се в дивашко клане, кралства, които се издигаха и сриваха, жестоки вулканични изригвания... но не намираще следа...

Чакай! Най-сетне откри нещо различно... нещо, което сякаш засягаше тази лудост. Сила, която се излъчваше прикрито от източник далеч от него. Ноздорму последва тази бледа следа така, както акулата гони плячката си, а сетивата му пробиваха чудовищния вихър на времето. Неведнъж решаваше, че я е изгубил, но някак успяваше отново да я открие.

След това, много бавно, пред него изплува смътно доловима енергия. В нея имаше нещо познато, което първоначално го накара почти да отхвърли истината, когато я разкри. Аспектът се поколеба, сигурен, че греши. Източникът не можеше да бъде такъв. Подобно нещо не беше възможно!

Пред Ноздорму се носеше видение на Кладенеца на вечността. Черните води на езерото се пенеха толкова свирепо, колкото и останалата част от обкръжението на Аспекта. Проблясъци на чиста магия водеха жестока битка над тъмните му води.

И тогава чу шепнещите гласове.

В началото Ноздорму ги помисли за демоните от Пламтящия легион, но той ги познаваше добре и бързо отхвърли идеята. Не, злото, което можеше да почувства в този шепот, бе по-древно и по-ужасяващо...

Първичните сили продължаваха да се опитват да го разкъсат, но Аспектът ги игнорираше, вгледан в откритието си. Тук и сега той вярваше, че е открил източника на катастрофата. Нямахше представа дали все още е във възможностите му да повлияе на събитията, но ако успееше да открие истината, поне щеше да даде шанс на Кориалстраз да стори нещо вместо него.

Ноздорму започна да изучава дълбините на езерото. Той знаеше по-добре от другите, че макар да прилича на вода, Кладенецът всъщност представлява много повече. Смъртните създания не можеха да възприемат пълния му мащаб. Дори останалите Аспекти вероятно не го разбираха толкова добре, колкото Ноздорму, а той съзнаваше, че някои от тайните на езерото са недостъпни и за него.

Отстрани изглеждаше така, сякаш се носи над черните дълбини. В действителност обаче умът му бродеше из съвсем различен свят. Бореше се в един лабиринт от припокриващи се сили, които защитаваха ядрото на онова, което всички наричаха Кладенеца, за да не разкрие някой тайните му. Усещането беше, сякаш или самата вода е жива, или нещо така добре се е скрило в Кладенеца, че е станало част от него.

Аспектът отново си помисли за демоните и тяхното желание да използват енергията на Кладенеца на вечността, за да унищожат живота на Азерот. Но това бе твърде ловко за тях... дори за господаря им Саргерас.

Докато си проправяше път, го обзе силно безпокойство. На няколко пъти едва не попадна в капан. Имаше фалшиви пътеки и примамващи следи, всяка от които — умишлено сложена там, за да го обвърже с Кладенеца и да изсмуче силите и душата му.

Ноздорму се носеше с огромно внимание. Ако попаднеше във властта на магиите, бродещи тук, това щеше да коства не само неговия живот, но и да означава край на самата реалност, която крепеше в момента.

Гмуркаше се все по-надълбоко. Интензивността на силите, от които бе изграден Кладенецът, го удивляваше. Могъществото, което чувстваше драконът, го караше да си спомня за Създателите, чието древно величие правеше Ноздорму да прилича на охлюв, опитващ се да изпълзи от калта. Нима те бяха свързани някак с тайните на Кладенеца?

Отстрани все още изглеждаше така, сякаш се носи точно над сенчестата повърхност. Само той и Кладенецът притежаваха някаква стабилност в това място отвъд смъртния свят. Водите се пенеха в празното пространство — бездънно езеро, което се простираше в цели светове.

Той се приближи по-близо до разпенената повърхност. В света на смъртните тя трябваше да отрази поне частица от дракона, но Ноздорму видя само чернота. Умът му се пресегна още по-дълбоко, насочвайки се към ядрото... и истината.

И тогава от мастиленочерната вода изникнаха пипала и сграбчиха крилата, лапите и врата му.

Аспектът едва успя да реагира навреме, преди да бъде завлечен под повърхността. Той започна да се бори с черните нишки, но те го стискаха здраво. Всичките му крайници бяха впримчени, а пипалото около гърлото му се затегна, отрязвайки му достъпа до въздух. Ноздорму осъзнаваше, че тези усещания са само илюзия, но бяха могъщи и се отразяваха в действителността. Умът му беше пленен от това, което се спотайваше в Кладенеца и ако не се измъкнеше веднага, щеше да умре също толкова истински, колкото и ако илюзиите бяха реалност.

Ноздорму издиша... и Кладенецът се покри с поток блестящ пясък. Пипалата се сгърчиха и отпуснаха хватката си. После се свиха, защото магията ги бе състарила с векове.

Но докато те се свличаха надолу, от водата изскочиха други. Аспектът на времето очакваше това и размаха криле яростно, за да набере височина. Четири черни пипала замагнаха, без да го достигнат, а после потъгнаха.

Внезапно полетът на дракона бе прекъснат от ново пипало, впримчило опашката му. Докато Ноздорму се обръщаше, за да се справи с него, се появиха и други. Изникваха от всички посоки и този път бяха толкова много, че не можеше да ги избегне всичките.

Той отблъсна едно, после второ и трето... а после се оказа хванат от повече от дузина, всяко от които се усукваше около него с чудовищна сила. Драконът потъгнаше към бушуващия Кладенец бавно, но неотклонно.

Под него се оформи водовъртеж. Аспектът почувства ужасяващата му всмукваща сила дори от височината, на която се намираше. Разстоянието между Ноздорму и водата се смаляваше.

Тогава водовъртежът започна да се променя. Вълните, които се носеха около ръба му, се изостриха и втвърдиха. Центърът му стана още по-дълбок и от него се появи нещо, което в началото изглеждаше като малко по-различно пипало. Беше дълго, жилаво и когато се издигна към Ноздорму, разцъфна в три изострени върха.

Уста.

Златните очи на Аспекта се разшириха. Борбата му за свобода стана още по-яростна.

Демоничната паст се разтвори гладно, докато пипалата го придърпваха все по-близо до нея. „Езикът“ се пресегна към муцуната на дракона, самият му досег изгори покритата с люспи кожа.

А шепотът от вътрешността на Кладенеца стана по-силен и понетърпелив. Ясно различими гласове, които накараха Ноздорму да се разтрепери. Да, това бе нещо много повече от демони...

Той отново издиша пясъците на времето върху пипалата, но сега те се разпръснаха върху черните израстъци като обикновен прах. Левиатанът се заизвива в опит да се освободи от поне няколко нишки, но те го стискаха със страстта на вампир.

Това не се нравеше на Аспекта. Като самата същност на времето, той бе дарен от Създателите със знанието за собствената си смърт, така че никога да не смята силата си за толкова велика и ужасна, че да не е

длъжен да се подчинява никому. Ноздорму знаеше точно как ще умре, както и кога — а сега не *беше* времето.

Но въпреки това той не успяваше да се освободи.

„Езикът“ се обвини около муцуната му и затегна толкова силно хватката си, че драконът усети как челюстите му всеки миг ще се пропукат. Той отново си напомни, че всичко това е само илюзия, но знанието не му помагаше с нищо нито срещу агонията, нито срещу страха, а второто го ядеше със сила, каквато никога не бе изпитвал.

Вече почти бе стигнал зъбите. Те се склучиха с щракане, очевидно за да го изплашат още повече — не без известен успех. Усилието да задържа и стабилността на реалността напругаше допълнително ума му. Щеше да е толкова по-лесно просто да остави Кладенеца да го погълне и да приключи с цялото това усилие...

„Не!“ — помисли внезапно Ноздорму. Изведнъж му дойде една отчаяна идея. Не знаеше дали има силата да я осъществи, но нямаше друг избор.

Тялото на Аспекта потрепери. Той сякаш се сви навътре в себе си.

Събитията се върнаха на заден ход. Всяко действие се изпълни наобратно. „Езикът“ се отдръпна от муцуната му. Той вдиша пясъците, а пипалата се оттеглиха и потънаха обратно в тъмните води...

И в мига, в който това стана, Ноздорму спря връщането, а после незабавно отдръпна ума си от Кладенеца.

Отново се носеше в реката на времето, едва успявайки да държи реалността непокътната. Титаничното усилие му костваше още повече сега, след като бе изхабил толкова много енергия в търсенето си, но по някакъв начин Аспектът намери сили да продължи. Сега се беше докоснал до злото, което покваряваше Кладенеца, и разбираше по-добре от всякога, че провалът му би донесъл нещо много по-лошо от разруха.

Ноздорму вече знаеше какво представляват те. Дори ужасяващата ярост на Пламтящия легион бледнееше, сравнена с тях. А Аспектът не можеше да стори нищо, за да спре намеренията им. Едва успяваше да задържа хаоса. Вече нямаше нужната воля, за да достигне останалите, дори и да беше способен да го стори.

Значи нямаше друга надежда. Само онази, която имаха първоначално, но сега тя изглеждаше толкова дребна и незначителна,

че Ноздорму почти не успяваше да повярва, че изобщо съществува.

„Всичко зависи от тях... — мислеше той, докато дивите сили се опитваха да го разкъсат. — От Кориалстраз и неговия човек...“

ЕДНО

Подушваха вонята, носеща се от далечината, и им ставаше все по-трудно да определят кое е по-силно — острата миризма на дима, издигащ се от пламтящия пейзаж, или сладникавата смрад на бавно разлагащите се мъртвци, разпръснати със стотици из областта.

Нощните елфи бяха успели да отблъснат последната атака на Пламтящия легион, но пак им се наложи да отстъпят. Лорд Десдел Старей обяви това за маневра, с която армията по-добре да се възползва от слабостите на Легиона, но за Малфурион Стормрейдж и неговите приятели истината бе ясна. Старей беше благородник, който нищо не разбираше от стратегия, а онези, с които се заобикаляше, не бяха по-различни.

След убийството на лорд Рейвънкрест никой не пожела да се изправи срещу слабия, но влиятелен благородник. Като се изключи Рейвънкрест, малцина нощни елфи наистина имаха военен опит, а тъй като мъртвият командир бе последен от рода си, нямаше наследник, който да поеме властта на негово място. Старей явно имаше амбиции, но ако скоро нещо не се променеше, некомпетентността му щеше да смаже стремежите му, заедно с народа, който водеше.

Но страховете на Малфурион не бяха само за несигурното бъдеще на армията. Друга, много по-голяма грижа го караше непрестанно да обръща поглед към далечния Зин-Азшари — някога бляскавата столица на кралството на нощните елфи.

Докато от изток се появяваха първите смътни намеци за светлина, обявяващи началото на обгърнатия от облаци ден, той не спираше да мисли за провалите си. Непрестанно се връщаше към загубата на двамата, които имаха най-голямо значение за него — прекрасната Тиранде и близнака му Илидан.

Нощните елфи старееха невероятно бавно, но младият Малфурион изглеждаше многократно по-възрастен от кратките си десетилетия. Той, както повечето представители на народа му, се издигаше над два метра и имаше слаба фигура и лилава кожа.

Наклонените му, лишени от зеници сребърни очи бяха изпълнени със зрялост и горчилка, каквито никой от другите нощни елфи не притежаваше, въпреки тежките времена. Освен това чертите на Малфурион бяха по-вълчи от тези на повечето му сънародници, ако се изключи брат му Илидан.

Още по-впечатляваща бе дългата му до раменете коса, която имаше уникален тъмнозелен цвят, различаващ се от среднощното синьо на близнака му. Всички се заглеждаха в тази коса, също както някога зяпаха простоватите дрехи, които носеше. Тъй като изучаваше друидските изкуства, Малфурион не желаше да облича ярките и крещящо-шарени роби, които расата му смяташе за нормално облекло. Вместо това предпочиташе проста платнена туника, кожена жилетка и панталони, както и високи до коленете ботуши, също от кожа. Екстравагантните дрехи, носени от народа му, бяха явен признак за твърде разглезения живот, който водеха, както и вродената им арогантност — нещо, което беше противно на природата му. Но сега повечето нощни елфи, с изключение на Старей и неговите близки подчинени, представляваха наплашени бегълци в окаляни и напоени с кръв дрипи. И вместо да гледат с презрение към странния млад учен, отправяха изпълнени с отчаяна надежда погледи към зеленокосия друид, ясно съзнавайки, че повечето от тях са живи единствено благодарение на неговите действия.

Но към какво го водеха тези действия? За момента очевидно не към успех. А това, което го притесняваше най-много, беше откритието, че потапянето му в силата на природата е започнало да го променя и физически.

Той прокара пръсти високо над челото си, където една от двете издатини седеше скрита под косата му. Бяха се появили само преди няколко дни, но вече бяха удвоили размера си. Двата малки рога смразяваха кръвта на Малфурион, защото твърде силно му напомняха за тези на сатир. Кое то пък на свой ред му напомняше за Ксавиус, съветникът на кралицата, който се бе върнал от мъртвите и беше запратил Тиранде в ръцете на господарите на Пламтящия легион, преди Малфурион най-накрая да се разправи с него.

— Трябва да спреш да мислиш за нея — настоя глас, приближаващ се зад гърба му.

Друидът се обърна без изненада към новопоявилия се, макар че повечето други в армията зяпаха странника дори по-настървено, отколкото гледаха Малфурион. В цял Калимдор нямаше нищо, подобно на Ронин.

Закачуленото създание, облечено в тъмносиня роба, под която се забелязваха риза и панталони в подобен цвят, беше с около една глава по-ниско от Малфурион, въпреки дебелиите подметки на ботушите си. Но нито дрехите, нито ръстът му предизвикваха толкова много коментари. Това, което смущаваше нощните елфи, бе огненочервената му, дълга до раменете коса, която се разпиляваше извън качулката, както и кръглото, невероятно бледо лице, с леко извит на една страна нос. А най-впечатляващи бяха очите му — с ярко изумруденозелен цвят и абсолютно черни зеници.

Въпреки относително ниския си ръст, Ронин бе с по-набито телосложение от Малфурион. Изглеждаше способен да се оправя в битка и наистина беше така. А това бе рядко умение за някой, който се е доказал като много опитен в магическите изкуства. Ронин се наричаше „човек“ — раса, за която никой никога не бе чувал. Но ако аленокосият пътешественик бе типичен представител на народа си, Малфурион мечтаеше в армията да има поне още хиляда като него. Докато магията на нощните елфи, толкова силно зависима от Кладенеца на вечността, напоследък често не постигаше желания ефект, Ронин владееше своите сили като потомък на полубог.

— Как да спра? Как мога да си го позволя? — настоя Малфурион, внезапно ядосан на другаря си, който не заслужаваше това. — Тиранде е тяхна пленница вече твърде дълго, а аз дори не успях да проникна отвъд дворцовите стени!

В миналото друидът бе използвал наученото от своя наставник, полубога Ценариус, за да се носи из Смарагдовия сън. Сънят бе място, където светът изглеждаше такъв, какъвто би бил, ако не съществуваше не само цивилизация, а даже какъвто и да е живот. През него нематериалната форма на пътешественика бързо можеше да прекоси континентите. Така Малфурион бе успял да проникне през магическите бариери, заобикалящи цитаделата на кралица Азшара, за да шпионира Аристократите и командирите на Пламтящия легион. Беше използвал това свое умение, за да разруши плановете на Ксавиус, съветника на кралицата, и когато бе успял да се измъкне от жестокия

плен, в който го беше вкарал магьосникът, временно бе унищожил портала, през който минаваха демоните, заедно с кулата, в която се намираше.

Сега обаче великият демон Аркемонд беше подсилил тези бариери и дори Смарагдовият сън не предлагаше път през тях. Малфурион не спираше опитите си да ги пробие, но със същия успех можеше да се блъска в реална стена.

Чувството, че не само Тиранде, но и Илидан е вътре, по никакъв начин не му помагаше.

— Елун ще бди над нея — отвъдна твърдо Ронин. — Тя изглежда е любимка на Майката Луна.

Младият друид нямаше как да оспори това твърдение. Съвсем неотдавна Тиранде не беше нищо повече от млада послушница на служба в храма на лунната богиня. Но пристигането на Легиона я бе променило може би дори по-силно, отколкото него. Силите ѝ се развиха значително и за нейна огромна изненада, когато върховната жрица падна смъртно ранена в битка, тя избра не друг, а Тиранде за своя наследничка пред мнозина много по-опитни и висшестоящи сестри. За съжаление новопридобитата ѝ длъжност в крайна сметка доведе до пленяването ѝ от трансформирания Ксавиус и неговите сатири. Някогашният съветник най-накрая плати цената за действията си, но това не можеше да спаси Тиранде.

— Страхувам се, че може би дори Елун не може да се изправи срещу мрака на Саргерас.

Ронин смръщи вежди.

— Приказки като тези няма да ти помогнат по никакъв начин, Малфурион. — Той се обърна. — И определено ще се радвам, ако не говориш така пред новите ни приятели.

За момент друидът забрави за нещастията си, когато от посоката, от която бе дошъл магьосникът, се появиха сенчести фигури. Незабавно стана ясно, че принадлежат към няколко различни раси, защото някои от тях бяха не само по-мускулести, но и много по-високи от нощния елф, докато други не достигаха дори до ръста на Ронин. Но всички се движеха с усещане за сила и решителност, които (друидът трябваше да признае) неговият народ тепърва започваше да открива у себе си.

Носът му подуши аромат на мускус и той веднага се напругна. Косматото създание с набедрена превръзка и огромно копие в ръка спря пред него и погледна надолу към нощния елф. Дъхът на гиганта излизаше с тежко сумтене, което караше халката, прекарана през носа му, да трепти леко. Муцуната му бе повече от една стъпка дълга и от двете ѝ страни, сякаш жигосани, се намираха две черни като въглен очи, които горяха с решителност. Два опасно изглеждащи рога се издигаха напред и нагоре от грубоватото и сбръчкано чело.

Таурен...

— Това е... — започна Ронин.

— Знай, че пред теб стои Хулн Хаймаунтън^[1], нощни елфе. Хулн с орловото копие! — Той вдигна оръжието, показвайки острия извит връх, изкован в прилика на орлов клюн. Дръжката бе покрита по цялата си дължина със стегната кожа, изписана със знаци на езика на народа на Хулн. Малфурион знаеше достатъчно за таурените, за да разбира, че тези символи отбелязват историята на оръжието от неговото изковаване, през всички епични битки, водени от притежателите му. — Хулн, който говори от името на всички събрани племена.

Бикоподобното същество грубо разтърси глава, за да подчертае думите си. По козината му имаше повече от две дузини плитки, повечето от които висяха под челюстта му. Всяка една представляваше белег за повален враг по време на битка.

Ниската, но мускулиста фигура под дясната ръка на таурена изсумтя. В създанието се долавяше някакво смътно сродство на чертите с тези на Ронин. С това обаче приликите свършваха. Конструкцията му го караше да изглежда така, все едно някаква могъща сила — може би или тауренът, или подобният на мечка великан зад него — е взела боен чук и е сплескала брадатото същество с няколко силни удара.

А още по-впечатляващо бе това, че чужденецът бе създаден от камък, а не от плът.

Грубоватата му кожа представляваше сивкав гранит, а тесните очи — блестящи диаманти. Брадата всъщност бе изградена от тънки минерални образувания, които изглеждаха така, сякаш създанието е посивяло с възрастта.

Джуджето — защото Малфурион знаеше, че този странен народ се нарича именно така — бръкна в един от многото си колани и извади глинена лула и кутийка с огниво. Докато запалваше лулата, огънят за кратко очерта по-ясно издяланото лице, особено големия кръгъл нос. Независимо от това дали сивото в брадата показваше напреднала възраст, или не, джуджето излъчваше всичко друго, но не и слабост. Макар и изградено от камък, то носеше наметало с качулка, широки ботуши и панталони и риза, подобни на тези, използвани от миньорите. На гърба му беше закачена брадва, голяма почти колкото него, с единично, невероятно добре наточено острие.

— Дунгард Айрънкътър^[2], говорещ от името на клановете на земните — бе единственото, което каза, тъй като джуджетата не си падаха много по разговорите.

Земните. Малфурион се постара да запомни последното. Джудже беше дума от езика на нощните елфи, при това пренебрежителна.

Подобното на мечка нещо зад Дунгард внезапно изръмжа. Нито джуджето, нито тауренът обърнаха внимание на звука, но Малфурион инстинктивно отстъпи крачка назад.

Създанието се приведе напред. Наподобяваше мечка, но се движеше повече като човек или нощен елф. В някои отношения на Малфурион му изглеждаше като боговете-близнаци Урсок и Урсол, но явно бе примитивно. Носеше бледокафява набедрена превръзка и огърлица от нокти. Краката на звяра имаха по три пръста и когато вдигна дясната си ръка, в която стискаше бухалка, а другата стисна в юмрук, се видя, че там има по четири пръста.

Създанието изръмжа отново, но този път звучеше мъничко по-различно.

— Фърболгът Унг Ак казва, че говори от името на глутниците — преведе с готовност Ронин.

Зад тях имаше други, но те не пожелаха да пристъпят напред, поне в този момент. Малфурион се вгледа в уникалното събище, а после се обърна към магьосника с възхищение.

— Убедил си всички тях да дойдат...

— Двамата с Брокс помогнахме, но това е най-вече дело на Крас.

Малфурион затърси с поглед сред тълпата от същества, но не видя ментора на Ронин. На пръв поглед високият магьосник, облечен винаги в закачулена сива роба, приличаше на нощен елф повече от

всеки друг от странниците. Със сигурност повече от Брокс — едрия зеленокож войн, наричащ сам себе си орк. Да, Крас можеше и да мине за нощен елф, но само за отдавна умрял такъв, тъй като кожата му бе много, много бледа, а по-голямата част от косата му носеше сребрист оттенък. Също така чертите му бяха по-ястребови от тези на народа на Малфурион. В добавка очите му наподобяваха по-скоро тези на Ронин, но бяха по-издължени и тесни, а в тъмните им зеници гореше огънят на древна мъдрост.

Древната мъдрост на създание, което в действителност беше дракон.

Една фигура се запромъква към тях. Не Крас, а Брокс. Зеленокожият боец изглеждаше уморен, но все така излъчваше предизвикателство. Оркът беше войн, воювал през целия си живот. Носеше белези по цялото си тяло, дори и върху бивните, подаващи се от долната му устна. Мускулатурата му си съперничеше с тази на таурена. Лорд Старей игнорираше Брокс, смятайки го за звяр, не различен от Хулн или фърболга, но всички останали уважаваха здравата десница на орка, особено когато стискаше дървената брадва, която Ценариус и Малфурион му бяха направили с магия.

Друидът продължаваше да търси Крас, но старият магьосник го нямаше. На елфа това никак не му хареса.

— Къде е той?

— Каза, че има нещо друго за вършене, при това бързо, независимо от последствията — отвърна с горчиво стиснати устни Ронин.

— А какво значи това?

— Нямам и най-малка представа, Малфурион. В много отношения Крас има доверие единствено на себе си.

— Ние имаме нужда от него... Аз имам нужда от него...

Ронин постави ръка на рамото на нощния елф.

— Обещавам ти... ще я спасим.

Малфурион не бе толкова убеден в това, също както не вярваше, че лорд Старей ще приеме съюзници като тези. Мисията, на която бяха поели Ронин и неговите спътници, не беше одобрена от командира на армията, но Крас бе убеден, че когато благородникът се изправи пред реалната помощ, която другите раси можеха да му окажат, ще види

смисъла в съюза с тях. Но това да убедиш Десдел Старей можеше да се окаже много по-трудно начинание от комуникацията с фърболги.

Друидът най-накрая се примири с факта, че няма незабавно да се заемат със спасяването на Тиранде. В действителност те вече бяха пробвали всичко възможно, поне за момента. Но въпреки че си налагаше да се съсредоточи върху новодошлите съюзници, Малфурион не спираше да се опитва да измисли начин за спасяването на приятелката си от детинство... и в същото време да открие истината за съдбата на Илидан.

Джуджето изпуфтя вяло с лулата си, докато Хулн чакаше с търпение, неочаквано при агресивен вид като неговия. Унг Ак подуши въздуха, поемайки различните миризми, носени от лекия ветреца, но не спираше да стиска здраво бухалката.

Ронин огледа потенциалните им сподвижници и отбеляза:

— Разбира се, няма как да отрека, че бих дал мило и драго Крас да беше тук сега. Нямам търпение да видя лицето на Старей, когато тази сбирщина се изправи срещу него...

Челюстта на благородника увисна. Очите му се оцъклиха до възможния за расата му предел. Пръстите му се сгърчиха спазматично и щипката фин бял пращец, стигнала половината път до носа му, се разсипа на пода.

— *Какво* сте довели в редиците ни?

Изражението на Ронин остана спокойно.

— Единствения ни шанс да компенсираме загубите си и може би дори да спечелим.

Лорд Старей яростно отметна богато извезаната си пелерина настрана. Движението бе ознаменувано с вихър от преливащи се зелени, оранжеви и лилави линии. В контраст с наметалото, бронята му бе в доста по-типичното сиво-зелено, носено от повечето нощни елфи, макар и на гърдите ѝ да имаше гравирани символа на неговия Дом — множество миниатюрни, очертани с кристал звезди, в центъра на всяка от които имаше по едно златно кълбо. На масата, използвана за картите и обсъждане на стратегията, лежеше шлем с подобна декорация.

Високомерният нощен елф ги изгледа над дългия си остър нос.

— Нарушил си директна заповед, да! Ще те окова във вериги и...

— И аз ще ги разтопя, преди да са се заключили. След това ще напусна армията заедно с, подозирам, някои от приятелите ми.

Беше изказано простичко, но всички, събрани наоколо, усетиха заплахата. Старей погледна към тримата други благородници, които бяха с него, когато Ронин и Малфурион дойдоха, за да обявят пристигането на съюзниците. Те отвърнаха на взора му с празен поглед. Никой не искаше да поеме отговорността за това, командирът им да изхвърли от армията най-великите им бойци.

Предводителят на нощните елфи внезапно се усмихна. Малфурион едва удържа треперенето си при тази усмивка.

— Простете ми, господарю Ронин! Говорех прибързано, да, прибързано! Със сигурност не бих желал да обидя вас и вашите... — Той бръкна в кесията си, извади малко бял пращец и го вдиша през едната си ноздра. — Всички носим отговорност. Ще се справим с това по най-подходящ начин, колкото и несправедливо да е била прехвърлена отговорността върху някои от нас. — Той махна небрежно към входа на шатрата. — Непременно поканете онези... поканете ги да влязат.

Ронин подаде глава навън и извика. Двама войници пристъпиха вътре, последвани от един офицер, когото Малфурион познаваше добре. Джарод Шадоусонг някога бе капитан на стражата на Сурамар, докато не го сполетя ужасният късмет да арестува Крас. В последвалите събития той се озова в нежеланата от него роля на надзирател на странниците — заповед, дадена му от покойния лорд Рейвънкрест. Старей остави Джарод да изпълнява старите си задължения, макар и отдавна да бе станало ясно, че никой не може да задържи разностранната групичка на едно място, особено стария магьосник.

Веднага след Джарод влязоха Хулн, фърболгът и Дунгард. Зад триото нахлуха още цяла дузина войници, които бързо заеха стратегически позиции, за да защитят командира си.

Носът на Старей се сбърчи. Той не направи особено голям опит да прикрие презрението си. Хулн стоеше неподвижен като камък. Унг Ак се ухили, показвайки множество остри зъби.

Дунгард си пушеше лулата.

— Бих предпочел да загасиш този инструмент — отбеляза благородникът.

В отговор джуджето изпусна ново кълбо дим.

— Непростимо! Виждаш ли с какви зверове и измет очакваш да се съюзим? — изръмжа Старей, вече забравил думите си, изречени пред Ронин само минута по-рано. — Народът ни никога няма да приеме това!

— Като командир, вашата роля е да ги накарате да разберат — отвърна спокойно магьосникът. — Също както се е наложило тези тримата и останалите представители на другите раси да постъпят със собствените си народи.

— Вие, изнежени нощни елфи, имате нужда от някой, който наистина знае как да се бие — измърмори внезапно Дунгард, а лулата играеше в тъглчето на устата му. — Някой, който да ви научи на истинския живот...

Унг Ак излая шумно. На Малфурион му отне само момент да осъзнае, че фърболгът се е изсмял.

— Поне разбираме тънкостите на цивилизоваността — отвърна остро един благородник. — Като къпането и чистоплътността.

— Може би демоните ще ви оставят да живеете като техни слугини.

Нощният елф извади меча си, а спътниците му го последваха бързо. Бравата на Дунгард се озова толкова бързо в ръцете му, че никой не можа да проследи движението. Хулн стисна още по-силно копие то си и изсумтя. Унг Ак размаха бухалката си в знак на предизвикателство.

В центъра на палатката внезапно избухна ярка синя светлина. И двете страни забравиха спора си, докато се опитваха да прикрият очите си. Малфурион се извърна, за да се предпази, и забеляза, че Ронин изобщо не е засегнат.

Човекът пристъпи между двете страни.

— Стига глупости! Съдбата на Калимдор и обичните ви... — Той се поколеба, а очите му се взряха в далечината. — На обичните ви... зависи от това да надвиете жалките си предразсъдъци!

Ронин погледна към Хулн и спътниците му, а после към благородниците и Старей. Нито една от страните не изглеждаше ентузиасирана магьосникът да повтори заслепящото представление.

Човекът кимна яростно.

— Добре тогава! След като се разбираме, мисля, че е време да поговорим...

Крас удари пода на ледената пещера с болезнено тупване.

За момент остана да лежи там в опит да си поеме дъх. Магията, с която се беше пренесъл тук, криеше доста опасности, особено в сегашното му състояние. Пещерата се намираше много, много далеч от армията на нощните елфи — на почти половин свят разстояние, но той реши да рискува, независимо от това, че не само знаеше опасността, но и осъзнаваше, че може би бе твърде късно да стори онова, което искаше.

Не посмя да каже на Ронин за намеренията си. В най-добрия случай магьосникът щеше да настои да го съпроводи, но един от двамата им трябваше да задържи контрола над ситуацията с потенциалните съюзници на нощните елфи. Крас имаше пълно доверие на човека, който се бе доказал като по-приспособим и заслужаващ доверие от почти всеки друг, когото драконът беше срещал през невероятно дългия си живот.

Когато дишането му се възстанови, Крас се надигна. В студа на пещерата дъхът му излизаше на тесни облачета, които се носеха бавно към високия назъбен таван. Подът беше осяян със сталагмити, надпреварващи се по дължина със спускащите се от тавана шипове.

Магьосникът мислено претърси местността около себе си, но не откри следа от друго присъствие. Това не го окуражи много, но не го и изненада. Бе присъствал на катастрофата. Гледката на това как Нелтарион се обръща в лудостта си срещу собствената си раса се бе запечатала завинаги в ума на Крас. Всяко от останалите четири ята бе пострадало, но обитателите на тази пещера бяха платили най-висока цена за съпротивата си.

Децата на Малигос бяха избити до едно, а повелителят им — захвърлен надалеч като парцалена кукла. И всичко това бе извършено от предателското творение на Земния пазител, което самите дракони бяха дарили с невъобразимата му мощ.

Драконовата душа... по-добре известна на магьосника като *Демонична душа*.

— Малигос... — извика Крас, а името проехтя през блестящата пещера. Някога, въпреки студа, това бе място на радост, защото децата на синьото ято бяха създания на чистата магия и черпеха с наслада живот от нея. Колко куха и мъртва бе пещерата сега...

Когато изчака достатъчно дълго отговора на великия Аспект, Крас внимателно пристъпи по хлъзгавата неравна земя. Той също беше дракон, но от червеното ято на Алекстраза, Майката на живота. Никога не бе имало вражда между сините и червените ята, но въпреки това той не искаше да рискува. Ако Малигос се намираше някъде по-надълбоко сред пещерната система, не се знаеше как древният пазител ще реагира на натрапничеството му. Шокът от гледката на унищожаването на цялото му ято щеше да го хвърли в лапите на лудост, от която и след векове нямаше да се е възстановил напълно.

Крас знаеше всичко това, защото бе *преживял* тези векове. Беше се борил с предателството на Нелтарион, който по-късно щеше да стане известен с доста по-подходящото име *Детуинг*. Бе видял как цивилизацията на драконите бавно загива, как броят им непрестанно намалява, а неговите собствени братя и сестри, както и великата Алекстраза, са принудени да бъдат ездитни животни на орките за десетилетия.

Драконовият магьосник отново претърси пещерата с изострените си сетива, прониквайки колкото може по-дълбоко. Навсякъде, където търсеше, Крас се натъкваше само на празнота, която твърде силно му напомняше за огромна гробница. Търсенето му не откриваше никаква аура на живот и той започна да се отчайва, че внезапният му подтик да дойде тук е бил за нищо.

А после... много, много дълбоко в недрата на убежището на Малигос, забеляза слаби признаци на живот. Те бяха толкова смътни, че Крас почти ги отхвърли като част от собственото си желание да ги открие, но после близо до източника се появи нов, подобен на него.

Закачулената фигура започна да се движи предпазливо сред опасните тъмни проходи. На няколко пъти му се наложи да пази равновесие, тъй като пътеката ставаше опасно стръмна. Това царство принадлежеше на създания, които бяха сто пъти по-големи от сегашната му форма и техните масивни лапи преминаваха с лекота над места, през които той трябваше да се катери.

Ако зависеше от него, Крас щеше да се трансформира, но в този времеви период нямаше тази възможност. Тук той съществуваше едновременно с по-млада версия на самия себе си. Това им бе позволило да постигнат заедно велики неща срещу Пламтящия легион, но също така им налагаше и ограничения. Никой от тях не можеше да се трансформира в нещо различно от формата, която носеха, и до неотдавна двамата страдаха от силна слабост, докато се намираха на по-голямо разстояние един от друг. Макар този проблем да бе решен до голяма степен, Крас бе обречен засега да остане в смъртното си тяло.

Нейде от тавана проехтя кръсък и той се прилепи към стената. Голямо крилато създание профуча покрай него — прилеп с големината на вълк, с вълче лице, дебела козина и резци, по-дълги от пръстите на магьосника. Съществото се обърна, за да нападне повторно, но Крас вече бе вдигнал ръка.

Голямо огнено кълбо посрещна звяра насред полет. Прилепът се вряза директно в него. Сферата се изду, а после бързо имплодира.

Няколко пращинки се посипаха върху Крас — единствените останки от създанието. Това, че не бе усетил прилепа, го притесни. Той хвана една от пращинките и я проучи с ума си. Тя разкри, че звярът е бил изкуствено творение, а не живо същество. Пазач, поставен там от Повелителя на магията.

Избърсвайки от себе си остатъците от прилепа, Крас продължи по опасния си път. Бе му струвало много, за да се пренесе в това отдалечено място, но за тази задача нито едно усилие не бе твърде голямо.

След това изненадано усети, че напред температурата се покачва. Докато се движеше, топлината се усилваше, но не толкова, колкото очакваше драконовият магьосник. Изражението на тясното му лице се смръщи още повече, когато приближи нещо, което трябваше да е втората по важност пещера в комплекса. По негови изчисления температурата би трябвало да бъде няколко пъти по-висока. Бледо синьо сияние, идващо от пещерата, озаряваше последните стъпки от коридора. Крас премигна, за да нагоди очите си, а после влезе.

Яйцата бяха разпръснати навсякъде. Стотици, синьо-бели и с най-различни размери — от такива с големина на юмрук, до по-големи от самия магьосник. Той ахна неволно, защото не очакваше подобна плячка.

Но по-внимателен оглед на яйцата бързо попари надеждите на Крас, които едва бяха започнали да се връщат. Истината бе ужасяваща. Повечето от тях бяха покрити със свирепи цепнатини, но това не предвещаваше излюпване, а развала. Крас постави облечената си в ръкавица длан върху едно от по-големите, но не почувства никакво движение вътре.

Той пристъпваше от люпило на люпило и с всяко следващо яйце се отчайваше все повече и повече. На историята явно й бе писано да се повтори, независимо от наглото му решение да й се опълчи. Бъдещето на синьото драконово ято се простираше пред него, но то бе също толкова лишено от надежда, колкото и преди. Във времевата линия, която Крас познаваше, Малигос така и не бе успял да се възстанови от ступора, в който Нелтарион го бе хвърлил, преди магията, пазеща тази зала, магия, свързана с великия Аспект, отдавна да е спряла да действа. Незащитени от студа, яйцата бяха умрели до едно, а с тях — и надеждата на ятото. В далечното бъдеще Алекстраза предложи на Малигос помощта си, за да създадат отново ятото му, но дори в периода, който Крас напусна, за да дойде тук, този план едва бе започнал да се развива.

Въпреки всичко, което първоначално бе проповядвал на Ронин за опасността от изменение на миналото, драконът искаше да опита може би най-огромната и кардинална промяна, която този свят бе виждал досега. Надяваше се да спаси яйцата и да ги отнесе на сигурно място, но постоянната битка с демоните и нуждата да намери съюзници за малоумните и неотстъпчиви нощни елфи го забавиха твърде много.

А дали? Крас се спря с надежда пред едно полуразвито яйце. В него все още растеше живот. Малко бавен, но все пак достатъчен, и драконовият магьосник беше сигурен, че ако бъде стоплено, яйцето ще оживее.

Провери друго и откри, че и то има шансове за оцеляване. Крас нетърпеливо пристъпи нататък, но следващите няколко вече бяха мъртви. Стиснал зъби, той продължи към следващото люпило.

Откри още четири живи яйца. Преди да продължи търсенето, ги маркира с едно докосване на пръста си и те заблестяха в златисто.

Когато огледът приключи, Крас бе открил много по-малко яйца, отколкото се беше надявал, но повече, отколкото заслужаваше. Драконовият магьосник огледа маркираните, чийто блясък ги

отличаваше, независимо от мястото им в огромната пещера. Беше абсолютно сигурен, че няма повече. Сега обаче трябваше да предпази тези оцелели яйца, за да не умрат като останалите.

Другите дракони, дори и обичната му Алекстраз, бяха невидими за сетивата му. Единственият възможен извод беше, че са се уединили в опит да се възстановят от ужасната сила на Демоничната душа. Собствените му спомени за този период бяха силно осакатени — резултат от пътуването във времето и раните му. Другите ята щяха най-накрая да се върнат в битката, но за децата на Малигос отдавна щеше да е твърде късно. Дори и по-младото му аз бе недостъпно за него. Кориалстраз, ранен лошо след героичната си битка с Нелтарион, бе решил да открие какво е станало с другите левиатани.

Така че само от Крас зависеше какво да прави занапред. Още преди да потегли към леговището на Малигос, се опита да измисли място, което да е достатъчно надеждно, за да се складира там драконови яйца. Нито едно не го задоволяваше. Дори гората на полубога Ценариус не му се струваше достатъчно сигурна. Рогатото божество наистина беше учител на Малфурион Стормрейдж, а вероятно и син на дракона Изера, но Крас знаеше, че Ценариус и без това има твърде много проблеми, с които да се справя.

— Така да бъде — измърмори заклинателят.

Той начерта с пръста си кръг във въздуха. Чертежът се озари от златисти искри. Кръгът бе съвършен и изглеждаше така, сякаш е жигосан в празното пространство.

След това, докосвайки с върховете на пръстите си центъра, драконовият магьосник *премахна* рисунката. Пред него се отвори бяла празнина, която се протягаше отвъд смъртния свят.

Крас замърмори под нос и очертанятията на кръга заблестяха в червено. От вътрешността прозвуча стенание и няколко малки камъчета се затъркаляха към празнината. Магьосникът продължи заклинанието и макар всмукването да стана по-силно, камъните спряха да се движат. Вместо това яйцата започнаха да треперят леко, сякаш нещо е помръднало дори и в студените и мъртвите сред тях.

Но това не бе така. Едно от още живите яйца, намиращо се най-близо до портала, внезапно се вдигна във въздуха и почти нежно полетя към малкия отвор. Мъртвите черупки продължиха да треперят, но останаха по местата си.

И докато той ги гледаше, бъдещето на ятото на Малигос се понесе към дупката и започна да влиза в нея.

Любопитно, но всяко от тях се смаляваше достатъчно, за да премине. Едно по едно, без да се бавят, безценните съкровища, които Крас бе открил, изчезнаха през прохода.

Когато и последното се скри, заклинателят запечата дупката. За миг проблеснаха златисти искри, а после всякаква следа от портала изчезна.

— Достатъчно, за да оцелеят, но не и достатъчно, за да се развиват — промърмори Крас. На сините щеше да им отнеме векове да достигнат бройка, в която да са сигурни за вида си. Дори и всеки от драконите да се излюпеше успешно, пак нямаше да са достатъчно, дори и по времето, от което идваше магьосникът.

Но малцина бяха по-добре от нищо.

Внезапно го обзе слабост и световъртеж. Той едва се удържа да не падне. Макар да бе успял в голяма степен да се излекува от болестта, повалила го при пристигането му в това време, причината за която се коренеше във факта, че съществуваше два пъти в един и същи времеви период, все още имаше предели.

Но сега не можеше да почива. Яйцата бяха на сигурно място, поставени в миниатюрна вселена, която се движеше толкова бавно, че сякаш бе почти неподвижна във вечността. Това му даваше достатъчно време, за да може да ги предаде на някого, на когото вярва... ако оцелееше до края на войната.

И мислейки за нея, Крас започна да събира сили. Колкото и голямо доверие да имаше на Ронин и Малфурион, все още имаше твърде много въпросителни относно изхода на конфликта. Линията на времето бе променена завинаги; възможно бе Пламтящият легион, макар и първоначално загубил войната, този път да я спечели. Драконовият магьосник добре разбираше, че сега трябва да стори всичко по силите си, за да помогне на нощните елфи и останалите. Сега залогът повече или по-малко беше *самото* бъдеще.

Докато подготвяше магията, която щеше да го върне обратно при армията, заклинателят огледа стотиците мъртви яйца. Ако демоните спечелеха, също щеше да има бъдеще. Това пред него. Студено, тъмно и лишено от живот. Цяла вечност празнота.

Драконовият магьосник изсъска яростно и изчезна.

-
- [1] Highmountain (англ.) — висока планина. — Б.пр. ↑
- [2] Ironcutter (англ.) — разрязващ железо. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Зин-Азшари. Някога величествен символ на цивилизацията на нощните елфи. Огромен град, издигнат до ръба на източника на могъществото им — Кладенеца на вечността. Домът на обичаната от всички кралица Азшара, заради която поданиците ѝ бяха преименували столицата.

Зин-Азшари... потънало в руини гробище и център на властта на Пламтящия легион.

Подобните на вълци адски зверове душеха сред боклука в неспирно търсене на миризмата на живот и магия, която не можеха да сбъркат. Близо до покритите им с козина рамене се подаваха двойки пипала, които се въртяха на всички посоки, сякаш притежаващи свой собствен разум. Зъбатите смукала в края на всяко от тях се отваряха и затваряха лакомо. Адските зверове извличаха от заклинателите не само магията, но и живота им, а редиците остри зъби, разкриващи се в устите на чудовищата, подсказваха, че и вкусът на плътта не ги отблъсква.

Две от демоничните хрътки, които ровеха из руините на някогашен пететажен дървесен дом, бързо вдигнаха поглед, когато чуха шума на маршируващи крака и дрънченето на оръжия и брони. Редица след редица свирепи войни маршируваше край тях, а посоката им бе армията на нощните елфи, намираща се на няколко дни оттук. Адските пазачи бяха гръбнакът на нашествениците, а бройката им многократно надхвърляше тази на всички останали взети заедно. Височината им достигаше до три метра, но макар и широки в гърдите и раменете, долната им част бе странно тясна. От почти лишените им от плът глави се издигаха огромни извити рога. Кървавочервените им очи наблюдаваха с неспираща бдителност опустошения пейзаж. Макар и да маршируваха в строй, сред адските пазачи се чувстваше общо нетърпение, защото те живееха само заради клането. От време на време някой от рогатите войни блъсваше друг и над цялата група се възцаряваше опасност от избухване на анархия.

Но бързото изплющяване на камшик нейде отгоре веднага връщаше бойците в строя. Огненокрилата гибелна стража се носеше над редиците на всеки отряд, надзиравайки за безредици. Малко по-високи, те не се различаваха с почти нищо друго от братята си на земята, освен с това, че бяха доста по-малко и многократно по-интелигентни.

Макар сега Зин-Азшари да бе покрит от злокобна мъгла, чудовищните войни нямаха проблем с маневрирането през нея. Тя беше толкова неразделна част от тях, колкото и мечовете, брадвите и копията, които носеха. Болнавият ѝ зеленикав оттенък съответстваше идеално на цвета на пламъците, които обгръщаха всеки от демоните.

Черепи на нощни елфи се взираха тъжно от руините в преминаващия Пламтящ легион. Те, както и много други, бяха паднали жертва на нашествениците в самото начало на инвазията, предадени от собствената си кралица, която почитаха като богиня. Единствените все още живи нощни елфи в столицата бяха Аристократите — слугите на Азшара. Уединеният им квартал, изолиран с огромна стена от останалата част на града, скриваше гледката на клането отвън от чувствителните им сетива. Облечени в ярки многоцветни роби, показващи елитния им ранг, те се грижеха за нуждите си, докато чакаха заповедите на своята повелителка.

Войните от дворецовата стража все още пазеха стените, а очите им горяха с фанатичен блясък, достоен за Легиона. Командваше ги капитан Варо'тен (сега по-скоро генерал, отколкото обикновен офицер, въпреки титлата си), който изпълняваше ролята на очи и глас на своята кралица, когато тя не искаше да напуска покоите си. Ако им дадяха заповед, войниците биха застанали рамо до рамо с демоните срещу собствения си народ. Те вече бяха наблюдавали без никаква емоция клането на жителите на града. Като всички останали обитатели на двореца, пазачите бяха едновременно слуги на Азшара и на повелителя на Пламтящия легион.

Саргерас.

В килиите под двореца бе заключена млада нощна елфа, която не беше марионетка нито на кралицата, нито на демоните. Тя се опитваше

да заглуши разяждащия я страх с непрестанни молитви към своята богиня.

Тиранде Уиспъруинд се събуди от един кошмар, за да попадне в друг. Последното, което жрицата на Елун, Майката Луна, си спомняше, бе, че се намира сред ужасяваща битка. Хвърлена от умиращата си пантера, тя си беше ударила главата и Малфурион я бе издърпал на безопасно място... ала после всичко потъваше в мъгла. Тиранде смътно си спомняше ужасяващи гледки и звуци. Подобни на козли създания със зловещо хилещи се усти. Ноктести космати ръце, които я стискат. Отчаяният глас на Малфурион, а после...

После жрицата се бе събудила тук.

Красивите ѝ издължени очи огледаха затвора за хиляден път. Изписаните устни се разделиха в мрачна гримаса на съжаление и в крайна сметка на признание, че ситуацията, в която е изпаднала, наистина е ужасна. Тя разтърси глава, а дългата ѝ тъмносиня коса, сред която сребристите нишки се виждаха по-ясно сега, когато бе свалила шлема си, се разпиля във всички посоки. Нищо не се бе променило след последния ѝ оглед. И наистина ли очакваше друго?

Нямаше вериги, които да оковават китките и глезените ѝ, но със същия успех можеше и да ги има. Блестяща зелена сфера се издигаше на около стъпка от пода и я заобикаляше от всички страни. Ръцете ѝ бяха протегнати над главата ѝ, а краката — плътно прилепени един към друг. Колкото и да се опитваше, върховната жрица на Елун не можеше да раздели крайниците си. Магията на великия демон Аркемонд се беше оказала могъща в това отношение.

Но макар и заклинанието му да държеше Тиранде в плен, Аркемонд се бе провалил в намеренията си. Тя не се съмняваше, че желанието му е било да я измъчва и да я пречупи така, че да се преклони пред неговата воля и тази на господаря му. Освен това главният демон разполагаше не само с ужасяващото си въображение, но и с уменията на Аристократите и садистичните сатири.

Но в мига, в който Аркемонд се бе опитал да я нарани физически, около жрицата на Елун се беше появило бледо сияние с цвета на лунна светлина. Демонът и подчинените му не можаха да сторят нищо, за да го пробият. Срещу злите им намерения бронята, защитаваща слабото ѝ тяло, щеше да е толкова полезна, колкото и тънкото сребристо наметало, което бяха отскубнали още в началото, но

тази прозрачна аура бе като желязна стена, дебела цяла миля. Аркемонд я беше атакувал непрестанно, но без резултат. В безпомощната си ярост, гигантското татуирано създание бе сграбчило нищо неподозиращ адски пазач за врата и бе смазало гърлото му без ни най-малко усилие.

После я бяха оставили сама, защото усилията им да унищожат армията на нощните елфи все пак бяха по-важни от една самотна жрица. Това не значеше, че нямат никакви бъдещи намерения за нея, защото сатирите, които я доведоха от бойното поле през магическия портал, бяха информирали Аркемонд, че тя е близка на един определен елф, когото господарят им е белязал... Малфурион. Най-малкото щяха да намерят начин да я използват срещу него и именно това лежеше в основата на по-голямата част от сегашните ѝ страхове.

Маршируващи стъпки я предупредиха, че в коридорите на подземие то е дошъл някой. Осъзнаването се появи в погледа ѝ в същия момент, в който ключалката на вратата изщрака. Елфът, който влезе в килията, будеше у нея почти същия страх, който постигаше и Аркемонд. Белязаният офицер носеше броня в блестящо изумруденозелено със златен изгрев на гърдите. По гърба му се спускаше наметало, чийто цвят пасваше идеално на златото. Тесните му очи сякаш изобщо не мигаха и когато се спряха на нея, силата на погледа му бе толкова голяма, че тя не можеше да го срещне със своя.

— В съзнание е — отбеляза Варо'тен, обръщайки се към някой отвън.

— Тогава непременно... — отвърна спокоен женски глас. — Нека видим какво е онова, което лорд Аркемонд цени толкова високо...

Капитанът се поклонил и се отместил, за да премине говорещата. Тиранде едва се удържа да не ахне, макар и вече да предполагаше коя може да е посетителката ѝ.

Кралица Азшара бе точно толкова красива и съвършена, колкото разправяха историите. Великолепната ѝ сребърна коса се спускаше назад по гърба. Премрежените ѝ очи бяха златни, а устните — пълни и изкусителни. Носеше копринена рокля, пасваща на косата ѝ, толкова тънка, че показваше доста ясно красивите форми, скрити под нея. На всяка от китките ѝ имаше гривни, покрити със скъпоценни камъни, а обици със сходна украса висяха почти до голите ѝ рамене. Високата

тиара в косата ѝ бе украсена с рубин, който отразяваше мътната светлина от носената от близкия страж факла, превръщайки я в почти заслепяващ блясък.

По петите ѝ се движеше друга жена, която в друго обкръжение би била считана за много красива, но в присъствието на Азшара просто бледнееше. Придворната дама носеше дрехи, подобни на тези на своята кралица, но качеството им бе доста по-ниско. Косата ѝ наподобяваше тази на нейната повелителка, доколкото бе възможно, макар сребристият ѝ цвят съвсем явно да се дължеше на боя, а и не бе дори наполовина толкова буйна, колкото тази на Азшара. Очите ѝ бяха сребърни като на почти всички нощни елфи, но с екзотична котешка извивка, която ѝ придаваше уникалност.

— Това ли е тя? — запита кралицата с неприкрито разочарование, докато оглеждаше пленничката.

Присъствието на Азшара караше Тиранде да се чувства още по-невзрачна. Искаше ѝ се поне да може да избърше мръсотията и кръвта от лицето и тялото си, но нямаше как. Макар и да осъзнаваше, че кралицата е предала народа си, чарът на Азшара бе толкова силен, че жрицата чувстваше силна нужда да коленичи пред стройните ѝ, обути в сандали крака.

— Тя не бива да бъде подценявана, Светлина на Светлините — отвърна капитанът. Когато очите му се спряха на Азшара, в тях пламтеше ненаситно желание. — Явно тя е галеничка на Елун.

Кралицата не намери това за особено впечатляващо. Тя сбърчи съвършения си нос, а после се обърна към него.

— А какво е Елун пред великия Саргерас?

— Мъдро, ваше величество.

Кралицата се приближи към Тиранде. И най-дребното ѝ движение изглеждаше премислено, за да постигне максимален ефект върху онези, които я наблюдаваха. Жрицата отново усети подтика да коленичи пред нея.

— Красива е по един грубоват начин — добави незаинтересовано облечената в сребро жена. — Може би е достойна да ми бъде придворна дама. Искаш ли... как ѝ беше името, капитане?

— Тиранде — отвърна Варо'тен с кратък поклон.

— Тиранде, искаш ли да бъдеш част от двора ми? Да живееш в двореца? Да бъдеш галеница на мен и моя повелител?

Придружителката ѝ се стресна при последните думи, а котешките очи сякаш изгаряха жрицата. Придворната дама не направи дори опит да прикрие безумната си ревност.

Младата нощна елфа стисна зъби и промълви:

— Аз съм се заклела пред Майката Луна, животът и сърцето ми ѝ принадлежат...

Красотата на кралицата внезапно се помрачи от краткотраен поглед, който се съревноваваше в злобата си с този на Варо'тен.

— Неблагодарна малка мърла! И такава лъжкиня! Ти всъщност отдаваш сърцето си твърде лесно, нали? Първо на един, после на друг брат! А има ли и други? — Когато Тиранде не отвърна, Азшара продължи: — Не са ли мъжете наистина прекрасни играчки? Толкова е забавно, когато любовниците ти се бият за теб, не мислиш ли? Вкусът на това как пускат кръв в твоето име! Всъщност трябва да те похваля! Това, че са братя, и при това *близнаци*, е наистина великолепен щрих в картината! Да унищожиш роднинската връзка, да ги накараш единствено да искат да си изтръгнат един на друг гръкляна, да се предават един друг... и всичко това заради теб!

Варо'тен се разкикоти. Придворната дама се усмихна мрачно. Тиранде почувства как от очите ѝ потичат сълзи и мислено се прокле заради емоциите си.

— О, богове! Да не би да съм засегнала чувствителна тема? Извинявам се! Бедните Малфурион и Илидан... това бяха имената им, нали? И най-вече бедничкият Илидан. Това, което се случи с него, е такава трагедия. Наистина не е чудно, че направи такъв избор!

Въпреки желанието си, Тиранде изпелтечи:

— Какво е станало с Илидан? Какво искате да кажете?

Но Азшара вече се беше обърнала към Варо'тен и другата жена!

— Тя има нужда от почивка, не мислиш ли, капитане? Хайде, лейди Важ! Нека проверим дали има някакъв прогрес в работата по портала! Искам да бъда готова, когато Саргерас пристъпи... — Кралицата буквално започна да пригласяда гънките на роклята си при споменаването на името. — Трябва да изглеждам възможно най-добре за него...

Стражите пристъпиха встрани и капитан Варо'тен поведе Азшара и лейди Важ към вратата. Чак когато вече бяха излезли в

коридора, владетелката на нощните елфи се обърна и хвърли през рамо един поглед на жрицата.

— Наистина трябва да обмислиш дали не искаш да бъдеш моя придворна дама, мило момиче! Можеш да ги получиш и *двамата* живи и на разположение за игрите ти... след като са ми омръзнали, разбира се.

Затръшването на желязната врата сякаш символизираше смъртта на надеждите на Тиранде. Тя виждаше в ума си и Малфурион, и Илидан. Друидът бе присъствал на нейното отвличане и жрицата знаеше, че сега сигурно се задушаваше от чувство на вина, че не е успял да я защити. Страхуваше се, че подобни емоции ще го направят невнимателен и по този начин ще се превърне в лесна мишена за демоните.

А го имаше, разбира се, и Илидан. Точно преди последната битка той бе открил накъде са насочени нейните чувства и не го беше приел добре. Макар и забележката на Азшара със сигурност да имаше за цел да отслаби решителността ѝ, Тиранде не можеше да не ѝ вярва поне донякъде. Тя достатъчно добре познаваше Илидан, за да знае колко див може да бъде. Нима нейното отхвърляне бе подхранило това негово качество до степен той да извърши нещо ужасно?

— Елун, Майко Луна, бди и над *двамата* — прошепна тя. Тиранде не можеше да отрече, че я е грижа най-вече за Малфурион, но все пак се вълнуваше и за близнака му. Жрицата знаеше колко ужасяващо зле ще се чувства друидът, ако с брат му се случи нещо.

Мислейки за това, тя добави:

— Майко Луна, каквато и съдба да ме чака, моля те, спаси поне Илидан заради Малфурион! Нека всеки от тях има поне другия за опора! Нека Илидан не...

И в този момент тя почувства нечие присъствие близо до себе си. Бе толкова близо, че със сигурност се намираше в пределите на двореца. Усещането беше мимолетно, но въпреки това жрицата знаеше точно кого е почувствала.

Илидан! Илидан в Зин-Азшари... в двореца!

Откритието я разтърси до дъното на душата ѝ. Тя си го представи като затворник, подложен на ужасяващи мъчения, защото не разполагаше с чудната сила на Елун, която да го пази така, както пазеше нея. Тиранде го видя крещящ, докато демоните го изгаряха

жив, а магията им го държи в пълно съзнание във всеки изпълнен с агония миг. Щяха да го измъчват не само заради това, което е извършил срещу Легиона, но и заради действията на Малфурион.

Опита се отново да докосне мислите му, но не успя. Докато правеше този опит обаче, нещо в краткия им контакт започна да я безпокои. Зачудена, Тиранде се вгледа по-надълбоко в себе си. Тя беше почувствала нещо около емоциите на Илидан, което ѝ изглеждаше невероятно сбъркано...

Когато осъзна точно какво е, жрицата се вледени. Не беше възможно! Не и Илидан, каквото и да бе станало в миналото!

— Той никога не би станал такъв... — настояваше пред себе си Тиранде. — Независимо от причината...

Сега разбираше повече от казаното от кралицата. Илидан — колкото и невъзможно да изглеждаше — бе дошъл в Зин-Азшари по собствена воля.

Той искаше да *служи* на властелина на Пламтящия легион.

Най-южната кула в двореца на Азшара пламтеше от магическа енергия. Независимо ден или нощ, работата на Аристократите никога не спираше. Стражите, патрулиращи наблизко, се опитваха да не гледат към високата постройка, защото се страхуваха да не би могъщите заклинания някак да ги погълнат.

Вътре Аристократите, чиито качулати и елегантно избродирани тюркоазни роби висяха по измършавелите им тела, се редуваха със зловещи рогати създания с долни половици, наподобяващи тези на козел. Някога и те принадлежаха към расата на нощните елфи и горната част на телата им бе явно доказателство за това. Но коварството и магическите сили на един от тях ги бяха превърнали в нещо повече. Нещо, което сега принадлежеше не на света Азерот, а на Пламтящия легион.

Сатири.

Но дори и те изглеждаха изморени, докато рамо до рамо с някогашните си братя се бореха с магията, бушуваща в изрисувания на пода хексагон. Точно над него, на нивото на очите им, се носеше огнена маса, чийто център бе погълнат от мрак, толкова дълбок, сякаш продължаваше до края на вечността. Ярко доказателство за това, колко

далеч отвъд собствения си свят са достигнали заклинателите. Бяха се гмурнали отвъд ръба на разума и границите на реда... и право в хаоса, от който дойдоха демоните. В кралството на Саргерас, повелителя на Легиона.

Над потящите се заклинатели висеше огромна сянка. Крилатото чудовище се движеше на четири крака, подобни на дървесни дънери. Жабешкото му лице бе украсено от големи бивни. Двете му пламтящи очи се взираха в по-дребните създания изпод дебели вежди. Темето на люспестата му глава почти опираше в тавана.

С опашка, метяща наляво-надясно по пода, Манорот изтътна:

— Дръжте го стабилен! Ще ви откъсна главите и ще изсмуча кръвта ви през врата, ако се провалите!

Но въпреки думите си, той се потеше не по-малко от останалите. Бяха опитали нова магия, с надеждата тя да направи портала по-голям и силен, може би достатъчно, за да успее самият Саргерас да премине през него, но вместо това за малко да изгубят контрол. Подобен провал би означавал екзекуцията на някои от магьосниците, но също така и ужасяващата смърт на Манорот. Аркемонд нямаше да толерира повече грешки от негова страна.

— Мога ли да вляза? — запитва нечий глас откъм входа на залата.

Демонът се извърна към жалкия нощен елф с изсумтяване. Като се изключат притеснителните му златни очи, в бъдещия недоверие новодошъл Илидан Стормрейдж нямаше почти нищо, което да буди интерес. Аркемонд оставяше създанието да живее заради някакъв потенциал, който чувстваше у него, но в момента Манорот не би могъл да изпита по-голяма радост от тази да закачи арогантната мравка на куки през очите, а после бавно да го разчлени парче по парче. Това би било поне някакво минимално отмъщение към брата на Илидан; друидът, който бе причинил на Манорот толкова проблеми и срам.

Но това забавление щеше да изчака. Без някаква особена причина, освен може би тази да гледа как Илидан се проваля по особено жалък начин, Манорот показва с единия си извит нокът, че нощният елф може да се приближи. Илидан, облечен в черна кожена жилетка и панталони, и коса, здраво стегната на опашка, премина покрай демона, без да отдаде полагащата се почит на високия ранг на

Манорот. Държанието му беше по-дразнещо дори от това на домашния любимец на Азшара — Варо'тен.

Илидан спря пред кръга, изучавайки заклинанието. След момент кимна, а после махна небрежно с ръка и невидима сила изблъска един изненадан сатир и стоящия до него Аристократ, за да освободи място за магьосника.

Порталът потрепери. Манорот стисна пожълтелите си зъби. Ако нощният елф станеше причина за пропадане на магията, Аркемонд не можеше да вини заместника си, че е размазал виновника по стената.

Илидан направи жест към огнения проход... и той внезапно се стабилизира. Отслабването, което Манорот беше почувствал, изчезна. Всъщност сега порталът бе доста по-здрав от преди.

Зеленото чело на демона се сбръчка. Нима това мизерно създание имаше силите да...

Преди да довърши мисълта, залата се изпълни от могъщо присъствие, чийто произход беше някъде много, много надълбоко в портала.

— На колене! — изрева бързо четирикракият демон.

Всички — заклинатели, стражи и дори сатири — незабавно се свлякоха на пода.

Всички... освен Илидан.

Той спокойно застана пред портала, макар и да беше невъзможно да не усеща всепомитащото присъствие, извиращо през него. Той гледаше през прохода почти с очакване.

„Ти си този...“ — прозвуча гласът на Саргерас.

Пламъците на факлите заиграха диво. Една от танцуващите сенки, създадени от тях, изглеждаше по-жива от останалите. Тя се надигаше не само до тавана, но и по него, а краят ѝ се извисяваше точно над огнения портал.

Илидан отбеляза проявлението със същия незаинтересован поглед, с който гледаше всичко наоколо. Манорот можеше единствено да го определи за най-големия идиот, когото някога е срещал.

„Ти си този, който успя да стори това, което другите не могат...“

Нощният елф най-накрая прояви малко разум и сведе глава в знак на уважение към гласа.

— Сметнах за нужно да се намеся.

„Ти си силен... — каза Саргерас от отвъдното. За момент настана тишина, а после той продължи — Но не достатъчно силен...“

Кое то значеше, че въпреки силата си, Илидан не можеше да отвори портала до такава степен, че повелителят на Легиона да премине през него. Мислите на Манорот бяха в конфликт едни с други, защото едновременно се чувстваше безпомощен и ядосан, че пътят все още не е отворен за господаря му, но и доволен, че нощният елф не разполага с нужния потенциал.

— Може и да разполагам с метод — отбеляза внезапно Илидан.

Отново настана пълна тишина. Проточи се дотолкова, че Манорот се притесни. Никога не бе ставал свидетел на такова мълчание от страна на Саргерас.

Докато накрая...

„Говори.“

Илидан вдигна лявата си длан. В нея се оформи илюзията за някакъв предмет. Манорот протегна врат, за да го види по-добре. Остана разочарован. Вместо очаквания изкусно гравирани амулет от блестящ кристал, нощният елф показваше един доста обикновен златен диск. Най-големият комплимент, който можеше да бъде казан за него, бе, че изпълва дланта му. Ако късчето бе пред него в действителност, крилатият демон щеше да го смачка, без изобщо да се замисли.

Очакваше Саргерас да накаже твартата за това, че му губи времето, но вместо това повелителят на Легиона отвърна с очевиден интерес.

„Обясни...“

Магьосникът-отстъпник каза без предисловия:

— Това е ключът. То притежава нужната сила. Нарича се *Драконова душа*.

Сега Манорот и останалите наистина започнаха да слушат внимателно. Всички те бяха станали свидетели на яростта на амулета. С негова помощ черният дракон беше избил стотици демони и нощни елфи, без да прави разграничение помежду им. С него той бе изпепелил земята на мили околоръст и дори беше отблъснал останалите дракони, когато бяха направили опит да го спрат.

И всичко това, причинено от толкова невзрачно парченце злато.

— Ти си го видял дори от мястото, където чакаш — продължи Илидан. — Почувствал си величествената му мощ и с право жадуваш

да го притежаваш.

„Да...“

— То може да унищожи хиляди, стига само да насочиш мисълта си към тях. В състояние е да прочисти целия свят от всичко живо, което се противи... не, от всичко живо, до край.

„Да...“

— Но не мислеше, че може да се окаже източникът на силата, която ти е нужна, за да дойдеш тук, нали?

Саргерас не отговори, което само по себе си беше достатъчен отговор. Манорот изсумтя. Пламтящият легион наистина копнееше да се добере до артефакта, но той все така оставаше притежание на черния дракон. Някой ден демоните щяха да имат силата и ресурсите да уловят звяра, но не и докато се занимаваха с избиването на народа на Илидан.

„То наистина има силата — обяви накрая повелителят на Легион. — Може да отвори пътя... ако бе в ръцете ни...“

— Разполагам със средство, което да определи местоположението му, начин да разберем къде го е скрил драконът.

Още една многозначителна пауза, а после...

„Черният звяр се е прикрил добре... — отвърна Саргерас. — Дори и от мен...“

Илидан кимна, а усмивката на лицето му беше такава, че ако не бе именно той, повелителят на Легиона със сигурност щеше да я изтръгне от физиономията му, наред с всичко под нея, дори от отвъдното.

— Но не е скрит от мен... защото знам как да го намеря... с това.

Нощният елф направи жест с лявата си ръка и в нея внезапно се появи почти триъгълна черна плоча, голяма колкото главата му. Манорот се наведе напред. В началото реши, че е малко парче от броня от някой от защитниците на този свят, но после видя, че това не е метал.

Драконова люспа.

Люспа от черния дракон.

— Нищожно парченце, лесно за пропускане от толкова огромен звяр — отбеляза Илидан, докато го превърташе в ръцете си. — Той понесе няколко удара в битката с червения. Знаех, че трябва да има

поне една счупена люспа... така че излязох на бойното поле, за да я намеря. Когато открих онова, което търсех, продължих към двореца.

Манорот зяпна. Можеше ли наистина магьосникът да бъде толкова нагъл? Неспособен да запази повече мълчание, той изръмжа:

— Защо? Защо не я занесе на приятелите си? На брат си?

Нощният елф го погледна през рамо.

— Защото заслужавам сила. Награда.

Демонът очакваше още, но Илидан бе приключил. Магьосникът се извърна обратно към портала.

— Имам нужда от неограничен достъп до енергиите на Кладенеца. Драконът е могъщ, особено с този артефакт. Но със силата на Кладенеца зад гърба ми ще го открия, независимо от местоположението му!

— И после просто ще му вземеш амулета ли, смъртни? — изсмя се демонът. — Или може би той ще ти го даде доброволно?

— Ще облекча звяра от Драконовата душа по един или друг начин — отвърна спокойно Илидан, все още вгледан в бушуващата бездна. — А после ще го донеса тук.

Манорот започна да се смее... а после рязко спря, защото въздухът се затегна около гърлото му. Стягането изчезна почти незабавно, но посланието беше ясно. Каквито и да бяха мислите на крилатия демон, повелителят на Легиона бе заинтересован от думите на предателя.

„Ще ми донесеш творението на дракона“ — обяви Саргерас.

— Да.

„И ще бъдеш възнаграден пребогато за усилията си, стига да успееш.“

Нощният елф склони глава.

— Нищо няма да ме зарадва повече от това да застана пред теб с Драконовата душа в ръка.

Саргерас сякаш се изсмя.

„Подобна лоялност заслужава награда... която в същото време ще спомогне и за изпълнение на мисията ти, нощни елфе...“

Илидан вдигна поглед. През тясното му лице за пръв път пробяга следа от несигурност.

— Повелителю Саргерас, твоето пристигане в Азерот е единствената награда, от която имам нужда, за да ми дава сили в

мисията ми...

„О... но аз настоявам.“

И от портала избликнаха две пипала от тъмнозелен пламък.

Манорот незабавно заслони очи. Илидан обаче, който бе целта на магията, нямаше подобна възможност, нито пък тя щеше да му помогне с нещо.

Пламъците се изляха в очите му.

Меката тъкан се изпари незабавно. Писъкът на Илидан проехтя в залата, а вероятно дори и отвъд стените на двореца. Всякаква следа от надменност напусна лицето му. Сега там имаше само чиста и неприкрита агония.

Пламъците се усилиха. Елфът бе вдигнат над пода с широко разперени ръце. Тялото му се преви назад до такава степен, че гръбнакът му щеше да се пречупи. Свръхестественият огън продължаваше да се излива в почернелите отвори, макар и последните остатъци от очите в тях отдавна да бяха изгорели.

Аристократите и сатирите не смееха да изоставят задачата си, но се присвиха и се опитаха да стоят колкото може по-далеч от гърчещия се нощен елф. Дори стражите отстъпиха крачка-две назад.

После, също толкова внезапно, колкото се бяха появили, пламъците се оттеглиха.

Илидан падна на пода, като по някакъв начин успя да го стори на ръце и колене. Дъхът му излизаше на измъчени хрипове. Главата му бе приведена ниско. Поне външно вече нямаше и следа от по-раншната му напереност.

Гласът на Саргерас изпълни умовете на всички.

„Погледни нагоре, мой верен слуга...“

Илидан се подчини.

От очите му не беше останала и следа. Само дъната им, черни и без никаква плът по тях. Около ъгълчетата се виждаше дори малко от черепа на елфа — Саргерас бе премахнал златните сфери абсолютно и непоправимо.

Но макар и да бе унищожил очите на нощния елф, повелителят на Легиона ги беше заменил с нещо друго. Сега вместо тях на лицето на Илидан блестяха две малки огнени кълба със същия покварен цвят, като пламъците, които бяха нанесли такова поражение на магьосника. Огньовете пламтяха ярко в продължение на няколко секунди... а после

избледняха, докато не се превърнаха в димящи останки. Димът обаче се задържа — нито намаляваше, нито се увеличаваше.

„Сега твоите очи са мои очи, нощни елфе, които да ми служат така, както служат и на теб...“

Илидан не каза нищо, явно болката все още го разкъсваше.

Саргерас внезапно се пресегна към Манорот.

„Прати го да си почине. Когато се възстанови, ще потегли на път, за да докаже отдадеността си към мен... и да ни донесе артефакта...“

Манорот махна с ръка и двама адски пазачи пристъпиха напред и сграбчиха треперещия Илидан. После почти го извлякоха извън залата към покоите му.

В мига, в който нощният елф бе достатъчно далеч, лейтенантът на Саргерас изгътна:

— Да оставяме този смъртен да действа както намери за добре е грешка, дори да е белязан така!

„Той няма да пътешества сам... с него ще има и друг. Нощният елф, наречен Варо’тен, може да бъде прежален за тази цел.“

Широките крила на демона се размърдаха при тази новина. Манорот се усмихна — в най-добрия случай зловеща гледка.

— Варо’тен?

„Хрътката на Азшара ще пази добре магьосника. Ако Илидан Стормрейдж изпълни обещанието си, ще получи място сред нас...“

Манорот не харесваше перспективата за подобно издигане.

— А ако се окаже предателско куче?

„Тогава не той, а Варо’тен ще получи наградата, предвидена за близнака на друида... щом капитанът ми донесе творението на дракона... и все още биещото сърце на Илидан Стормрейдж...“

Усмивката на Манорот стана още по-широка.

ТРИ

Пламтящият легион поднови атаката си с неотслабваща ярост. Защитниците имаха нужда от време за сън и храна, ала демоните не страдаха от подобни слабости. Те се биеха нощ и ден, докато не бъдеха повалени, и отстъпваха само когато шансовете им бяха наистина невъзможно малки. Дори и тогава обаче караха нощните елфи да заплатят скъпо всяка спечелена наново крачка. С кръв.

Но сега противниците на демоните отново бяха свежи. Вместо само срещу армията на нощните елфи, рогатите нашественици се изправиха срещу мнозина други. Таурените, джуджетата и другите раси, осигурили на елфите така отчаяно нужната им подкрепа, почти удвояваха тяхната армия. За пръв път от дни насам не защитниците, а Легионът отстъпваше, докато битката не се озова на една нощ езда разстояние от опустошения Сурамар.

Но въпреки успеха, Малфурион не намираше голяма надежда. Не го тормозеше само това, че гледката на опустошения му дом се бе превърнала в постоянен барометър на победата и поражението, тъй като битката непрестанно се приближаваше и отдалечаваше от някога красивия град. Онова, което го плашеше, бе ядрото на новата сила на армията им. Да, Ронин наистина бе успял да накара лорд Старей да приеме новите съюзници, но изпълненият с предразсъдъци благородник превърна това, което трябваше да бъде обща кауза, в неохотен договор. Нощните елфи не се биеха истински рамо до рамо с останалите. Старей държеше народа си по левия и среден фланг, а останалите се намираха вдясно. Между отделните групи имаше съвсем малко комуникация и почти никакво взаимодействие. Нощните елфи си имаха работа единствено с нощни елфи, джуджетата — с джуджета и така нататък.

Подобен съюз, ако наистина можеше да се нарече така, със сигурност беше обречен на поражение. Демоните щяха да наваксат за новодошлите и да атакуват още по-настървено.

На раменете на бедния Джарод Шадоусонг бе легнало още едно задължение — да извършва и координацията на силите на съюзниците. Друидът се чудеше как е възможно капитанът да не мрази странниците, които му носеха само беди. Но Джарод пое новите си задължения със същата мрачна решителност, с която изпълняваше и предишните, за което Малфурион не можеше да не му се възхищава. В действителност работата, която капитанът вършеше, бе не по-малка от тази на Ронин, Брокс или самия друид. Той координираше всички въпроси между групите — като по необходимост филтрираше псувните и споровете — и се опитваше да създаде от тях нещо единно. Джарод Шадоусонг в момента имаше по-голяма заслуга за стратегиите на армията от помпозния Старей.

Малфурион само се молеше благородникът да не усети това. По ирония на съдбата, изглежда самият Джарод също не го осъзнаваше. От неговата гледна точка той просто изпълняваше заповеди.

Ронин, който си почиваше върху един камък, разкриващ гледката на бойното поле, внезапно се напрегна.

— Идват отново!

Брокс скочи на крака с грация, на която никой не би повярвал, че е способен, гледайки едрото му туловище. Посивяващият орк размаха брадвата си един-два пъти, а после се насочи към предните линии. Малфурион се качи на гърба на нощния си саблезъб — една от огромните пантери, използвани от народа му за пътуване и битка.

Проехтяха рогове. Войниците от изтормозената армия се стегнаха в готовност. През редиците на другите групи прозвучаха подобни сигнали.

Миг по-късно битката започна отново.

Защитниците и демоните се сблъскаха със силен трясък. Ръмжене и писъци изпълниха въздуха. Брокс изкрещя предизвикателно и отсече главата на един адски пазач, след което блъсна треперещото му тяло върху приближаващия зад него демон. Оркът прокара кървава линия през мелето и след него останаха половин дузина мъртви или умиращи врагове.

Яхнал нощния си саблезъб, Ронин също воюваше. Той обаче не просто хвърляше магии накъдето му видят очите, а също както и Малфурион, непрестанно бдеше за появяването на ередари — демоните-магьосници на Легиона. Уорлоците бяха пострадали жестоко

при предишните битки, но въпреки това си оставаха заплаха, която винаги атакуваше на най-неочакваното място.

Засега обаче Ронин използваше магията си в комбинация с бойните умения. Яхнал пантерата, човекът размахваше двойка мечове-близнаци, изградени изцяло от магическа енергия. Сините остриета достигаха дължина по един метър всяко и когато ги използваше, той причиняваше сред демоничните редици поражения, сравними само с тези на орка. Бронята на врага не оказваше съпротива, а мечовете и копията на адските пазачи се трошаха при сблъсъка с магията, сякаш бяха направени от стъкло. Ронин се биеше с ярост, която Малфурион добре разбираше. Червенокосият магьосник бе оставил у дома съпруга и неродени деца, чиято съдба също зависеше от победата над Легиона. Чувствата на Ронин към далечното му семейство не бяха по-различни от тези, които друидът изпитваше към Илидан и Тиранде.

Самият той се биеше с не по-малко настървение, макар и магиите му да разчитаха на единение с природата. Малфурион бръкна в една от многото кесийки, завързани на колана му, и извади от там няколко бодливи семенца от типа, който се залепва по дрехите при преминаването сред растенията. Вдигнал пълната шепа високо, той духна леко върху тях.

Семената се пръснаха във въздуха, сякаш сграбчени от ураганна стихия. Броят им се увеличи хилядократно и те се пръснаха сред напиралците демони почти със силата на пясъчна буря.

Ужасяващите войни преминаха през облака без да му обърнат внимание и с рев се хвърлиха към единственото, което имаше значение за тях — кръвта на защитниците. Само няколко стъпки по-късно обаче първият от тях внезапно се препъна, а после сграбчи стомаха си. Последва го втори, после трети. Неколцина изпуснаха оръжията си и незабавно бяха посечени от нетърпеливите нощни елфи.

Онези, които бяха по-надалеч от армията, се подуха. Стомасите и гърдите им се разшириха далеч отвъд нормалните си пропорции. Много от рогатите създания паднаха на земята, обхванати от неистови конвулсии.

От вътрешността на един от все още държащите се на крака избликнаха множество остри като кинжал бодли, които пробиха плът и броня с еднаква леснина. Тялото на крещящия демон бе обляно от собствената му кръв. Той се завъртя веднъж, а после падна мъртъв.

Тялото му приличаше на игленик... от подутите семена, попаднали вътре.

А около него падаха още, при това с дузини. Всички до един бяха сполетени от същата ужасяваща съдба. На Малфурион леко му се догади, щом видя резултатите, но после си спомни безмилостното зло, което представляваха враговете му. Не можеше да си позволява съчувствие към онези, които живееха само заради ужаса и клането. Сега максимата беше „убий или ще бъдеш убит“.

Но независимо от това колко демони бяха загинали току-що, винаги имаше още. Редиците на нощните елфи отново започнаха да поддават, защото те понасяха основната сила на удара. Бореха се от най-дълго време с Легиона и бяха най-изморени, а Аркемонд бе твърде умен, за да не се възползва от подобна слабост. Все повече и повече рогати войни се изсипваха върху разпадащата се фронтова линия. В мелето се включиха и адски зверове, а гибелната стража се спускаше върху разсеяни войници, смазвайки черепи или забивайки копията си в гърдите или гърбовете им. Понякога те вдигаха по един или двама нощни елфи, понасяха ги високо, а после хвърляха безпомощните си пленници сред армията. Като падаха върху другарите си, войниците се превръщаха в снаряди, убивайки не само себе си, но и мнозина други.

Яростна експлозия отхвърли неколцина нощни елфи на десетки метри във въздуха. От отворилия се кратер се надигна пламтящ инфернал. С могъщи тела, но слаби умове, тези демони живееха с едничката цел да премазват всичко по пътя си. Създанието се хвърли срещу група войници, разпръсвайки ги като листа.

Преди Малфурион да успее да реагира, Брокс се хвърли срещу инфернала в директен сблъсък. Изглеждаше невъзможно дори създание като орка да съумее да спре подобен гигант, но по някакъв начин зеленокожият ветеран го стори. Чудовището спря на място и съдейки по рева, който нададе, друидът реши, че самото то трябва да е шокирано от този факт. Инферналът замахна с огнения си юмрук и се опита да вкара черепа на орка в гръдния му кош, но Брокс вдигна дръжката на бравата си и магически подсиленото тънко дърво блокира смъртоносния удар без дори да се напука. След това зеленокожият воин се хвърли напред и със скорост, непостижима от демона, заби оръжието в гърдите на врага си.

Независимо от невъобразимата си сила, инферналът не бе по-добре защитен срещу магическото острие от своите другари. Бравата се заби на няколко сантиметра дълбочина. От отворената рана избликнаха зелени пламъци. Брокс изсумтя и се отмести, за да избегне огъня, след което изтръгна бравата и замахна за втори удар.

Макар и поразен, инферналът все още не беше победен. Той изрева и удари юмруци един в друг, след което ги заби в земята. Гръмотевичният удар предизвика силни трусове и оркът загуби равновесие.

Демонът незабавно се затича към него, решен да го премаже на място. Но Брокс бе съумял да задържи бравата си и когато изчадието се приближи, я подпря на земята като копие.

Инферналът се наниза и изкрещя. Опита се да достигне орка, но той се задържа извън досега му, все така здраво стискайки оръжието си. Яростта на демона само влоши положението му. Бравата потъна по-надълбоко, предизвиквайки нов изблик на огън, който почти облиза лицето на Брокс.

След това инферналът потрепери и най-сетне замря.

Но въпреки множеството подобни победи, Пламтящият легион непрестанно избутваше защитниците назад. Малфурион се опитваше да предизвика у себе си чувствата, помогнали му в миналото да обърне хода на битката, но не можеше. Отвлечането на Тиранде му бе отнело тази способност.

Забеляза лорд Старей, яздец далеч вляво. Благородникът гълчеше отстъпващите войни. Той представляваше ярък контраст с предшественика си. По време на такава битка Рейвънкрест би бил не по-малко мръсен и изцапан с кръв от войниците си, а Старей изглеждаше безупречно. Стоеше заобиколен от личната си стража, която не допускаше нищо в непосредствена близост до него, дори и в такъв момент.

После, за изненада на друида, покрай него профуча космата фигура, насочена към мястото, където всеки момент демоните щяха да осъществят пробив. Последва го втора, после трета — огромните таурени се движеха към отслабващата линия, за да прибавят към нея собствената си мощ. Те атакуваха демоните с плам, сравним с този на Брокс, поразявайки още с първата си атака няколко от рогатите войни. Малфурион забеляза Хулн начело на групата. Орловото копие на

водача се заби с такава сила в един адски пазач, че острият връх проби през гърба на демона. Хулн отхвърли мъртвото изчадие с лекота, а после блокира дивашкия замах на друг пазач. Тауренът се ухили широко.

А заедно с едрите войни неочаквано се появи и Джарод Шадоусонг. Мечът му вече бе окървавен и той извика нещо на звероподобните създания, тичащи редом с него. За изненада на Малфурион, таурените промениха позицията си, изпълнявайки някаква команда'. Те се разпръснаха, давайки на нощните елфи възможността да престороят редиците си и да помогнат на спасителите си.

Жриците на Елун също се материализираха сякаш от нищото. Жените-войни представляваха зашеметяваща гледка, особено когато друидът си спомнеше за миролюбивите им учения преди идването на Легиона. Появата им обаче донесе само болка в сърцето му, защото му припомни за неспособността му да спаси Тиранде от ноктите на демоните.

Яхнали животните си, жриците използваха мечове и лъкове срещу врага. Сред най-добрите обаче имаше една, която не бе истинска посветена на Елун. По-нисичка от останалите, на младата Шандрис Федърмуун не ѝ достигаха едно-две лета, за да може официално да стане послушница. Драстични времена като тези обаче изискваха и драстични мерки. Маринда, сестрата, която заместваше Тиранде, докато върховната жрица не бъдеше спасена, бе дала на Шандрис място сред оределите редици на жречеството. Сега, облечена в малко голяма за размерите ѝ броня, взета от някоя убита другарка по оръжие, най-новата дъщеря на Майката Луна изстрелваше стрела след стрела, всяка от които попадеше точно в гърлото на някой адски пазач.

Настъплението на Легиона беше спряно, поне засега. Защитниците отново избутваха демоните назад. Малфурион и Ронин прибавиха силите си към отпора и нощните елфи започнаха да си връщат територия.

Нейде сред редиците на сестринството прозвучаха писъци. Две бронирани жрици паднаха от пантерите си, а телата им се изкривиха, смачкани от собствената им броня; Дори и мъртви, лицата им ясно разкриваха агонията, причинена им от свиващия се метал.

Очите на Малфурион се присвиха и той изстена. Едната от двете бе *Маринда*.

— Ередар! — извика Ронин. Той вдигна ръка на северозапад.

Но преди магьосникът да успее да отвърне на удара, от указаната посока избликнаха пламъци. Малфурион почувства агонията, която отдалеченият уорлок на свой ред изпитваше, докато огънят го поглъщаше.

— Искрено съжалявам, че закъснях толкова със завръщането си — измърмори Крас, източникът на отмъщението. Драконовият магьосник стоеше малко зад двамата. — Наложил ми се да се движа с почивки — добави той с горчива нотка в гласа си.

Никой не го обвини, не и след всичко, което бе сторил досега. Въпреки това си личеше, че самият Крас не може да си прости толкова лесно.

— Отново ги отблъснахме — обяви Ронин. В думите му не звучеше ентузиазъм от това. — Точно както предния път, и по-предния...

Битката се отдалечаваше от тях. След като развоят на събитията отново бе в ръцете на защитниците, сестрите на Елун се върнаха към истинското си призвание — да помагат на ранените. Те се движеха сред войниците, а няколко дори отидоха да помогнат на таурените, макар и с очевидна резервираност.

Внезапно прозвучалите бойни рогове накараха тримата да се обърнат към позицията на лорд Старей. Благородникът размахна меч си, а после посочи към Пламтящия легион. Очевидно си присвояваше заслугата за последното настъпление на армията.

Крас поклати глава.

— Така ми се иска Брокс да бе успял да достигне Рейвънкрест навреме.

— Сигурен съм, че е сторил всичко по силите си — отвърна Малфурион.

— Не виня орка за това, че не е направил нужното, младежо. Вечната ми битка не е с него, а със съдбата. Хайде, нека използваме спокойствието, за да помогнем на сестринството. Има достатъчно ранени за всички.

И наистина имаше. Малфурион получи за пръв път от много време възможността да практикува друг аспект от обучението си. Ценариус го беше научил на много неща за растенията и другите творения на природата, способни да облекчават болката и да лекуват

рани. Талантите му не бяха толкова големи, колкото тези на жриците, но при все това оставяше пациентите си в много по-добро състояние от това, в което ги заварваше.

Сред ранените се натъкнаха и на Джарод. Капитанът седеше до своята излегнала се нощна пантера, а една сестра беше впила поглед в дългата рана върху ръката му.

— Опитах се да я убедя, че не е сериозно — отбеляза той мрачно, когато тримата се приближиха. — Бронята ме предпази почти напълно.

— Оръжията на Пламтящия легион често са отровни обясни Крас. — Дори и най-леката рана може да се окаже фатална. — Бледият магьосник кимна на офицера. — Поздравления за бързото мислене преди малко. Ти спаси положението.

— Само помолих таурена Хулн да ми даде няколко от войните си, за да спася своите, а после помолих джуджетата да бдят над редиците на таурените, за да не се окаже, че съм ги отслабил твърде много.

— Както казах, бързо мислене. Нощните елфи и таурените се бориха добре рамо до рамо, щом им се наложи. Така ми се иска командирът ни да го виждаше. В мига, в който дойдох, разбрах, че между съюзниците няма истинска спойка.

Ронин се изсмя презрително.

— Наистина ли очакваше нещо по-добро от лорд Старей?

— Уви, не.

Разговорът им бе прекъснат от появата на една възрастна жрица. Тя беше висока и се движеше като нощна пантера. Лицето ѝ не бе лишено от привлекателност, но изражението ѝ беше твърде свирепо. Кожата на сестрата бе с една отсянка по-светла от тази на повечето от народа ѝ. По някаква причина обаче напомняше на Малфурион за някого.

— Казаха ми, че са те видели — каза жрицата ласкаво, обръщайки се към Джарод.

Той я изгледа с празен поглед, сякаш не беше сигурен, че тя наистина се намира пред него.

— Майев...

— Много време измина откакто се видяхме за последно, малки братко.

Сега физическата прилика стана по-очевидна. Капитанът се отскубна от опитите на другата жрица да го лекува и се изправи, за да застане лице в лице със сестра си. Макар и да бе по-висок от нея, по някакъв начин изглеждаше така, сякаш гледа Майев отдолу.

— Откакто встъпи в служба на лунната богиня и избра храма в Хиджари за свой дом.

— Именно там Кало'тера се е възнесла към звездите — не му остана дължна сестра му. Тя имаше предвид почитана от всички върховна жрица, живяла преди векове. Мнозина в сестринството считаха Кало'тера за нещо като полубогиня.

— Да, но това бе толкова далеч от дома. — Джарод явно внезапно се сети за другите. Той погледна към тях и каза: — Това е по-голямата ми сестра Майев. Майев, това са...

Възрастната жрица напълно игнорира Малфурион и Ронин, впивайки вместо това поглед в Крас. Също като останалите сестри, тя явно виждаше, че той е специален, макар и да не разбираше защо. Майев падна на едно коляно и преди Джарод да успее да продължи, обяви:

— За мен е чест да стоя в твое присъствие, древни.

Крас отвърна с безизразно изражение:

— Не е нужно да коленичиш пред мен. Изправи се, сестро, и бъди добре дошла сред нас. Вие, жриците, бяхте съвсем навременни в своята подкрепа днес.

Сестрата на Джарод се изправи с гордост.

— Майката Луна ни насочи добре, макар и това да коства живота на Маринда и неколцина други. Видяхме как линията се разкъсва. Щяхме да пристигнем преди биковете, но разстоянието между нас и битката бе по-голямо. — Тя се загледа в посоката, в която бяха заминали таурените. — Реакцията им беше бърза и точна.

— Не друг, а брат ти я координира — обясни магьосникът. — Именно Джарод спаси армията.

— Джарод? — Тонът на Майев подсказваше известно недоверие, но когато Крас кимна, тя зарови това чувство дълбоко и кимна с глава към капитана. — Обикновен офицер от градската стража, който си играе на командир! Късметът е бил с теб този път, братко.

Той просто кимна, а очите му останаха сведени.

Ронин обаче не остави забележката на Майев да отmine просто така.

— Късмет? Това беше бърза и точна мисъл!

Жрицата просто махна с ръка, за да отхвърли темата.

— Малки братко, ти тъкмо ни запознаваше...

— Прости ми! Майев, това е древният магьосник Крас. До него е заклинателят Ронин...

— Подобни зашеметяващи гости са добре дошли в такива времена — прекъсна го тя. — Нека благословията на Елун бъде с вас.

— А това — продължи капитанът — е Малфурион Стормрейдж, дру...

Очите на Майев се опитаха да прогорят тези на младия нощен елф.

— Да... ти бе познат на една от сестрите ни, Тиранде Уиспъруинд.

Имайки предвид факта, че Тиранде беше върховна жрица, макар и за кратък период от време преди отвличането ѝ, забележката се стори недостатъчно почитателна на Малфурион.

— Да, отраснали сме заедно.

— Тъгуваме за загубата ѝ. Боя се, че нейната неопитност я предаде. За нея щеше да бъде по-добре, ако предшественичката ѝ бе избрала някоя по... възрастна.

В думите на Майев се криеше подтекстът, че това е трябвало да бъде именно тя.

Малфурион преглътна яда си и каза:

— Вината не беше нейна. Битката се разпространи във всички посоки. Тя се опита да ме защити, но я раниха. Изпадна в безсъзнание. И по време на последвалия хаос слугите на демоните я отвлякоха. — Той срещна стоманения поглед на другата жрица. — И ние *ще я върнем*.

Сестрата на Джарод кимна.

— Ще се моля на Елун да стане точно така. — Тя погледна към капитана. — Радвам се, че не са те ранили твърде лошо, малки братко. Сега, ако ме извините, трябва да се срещна с другите сестри. Загубата на Маринда означава, че бързо трябва да изберем нов лидер. Тя все още не бе посочила своя наследничка. — След което Майев направи

поклон, насочен основно към Крас, и довърши: — Отново, нека благословията на Елун бъде с вас.

Когато се отдалечи на достатъчно разстояние, Ронин изсумтя и каза:

— Сестра ти е от веселия и жизнерадостен тип...

— Много е отдадена на традиционните учения на Елун — отвърна Джарод в опит да я защити. — Винаги е била сериозна.

— Не можем да я виним за отдадеността ѝ — отбеляза Крас. — Стига тя да не я заслепява за пътеките, избрани от другите.

В този момент се появи и Брокс, спасявайки Джарод от нуждата допълнително да брани сестра си. На лицето на орка бе разцъфнала доволна усмивка.

— Добра битка! Много смърти, за които да пеем! Много войни, които да бъдат почетени за кръвта, която са пролели!

— Колко мило — измърмори Ронин.

— Таурените са добри бойци. Бих ги приветствал за другари във всяка война. — Едрият зеленокож войн се спря пред тях и подпря брадвата си на земята. — Не толкова добри, колкото орките... но почти.

Крас хвърли поглед към мястото, където битката продължаваше.

— В най-добрия случай това е просто още една временна почивка, дори и с присъединяването на други раси. Не можем да продължаваме така. Трябва да обърнем развоя на войната веднъж и завинаги!

— Но това ще означава да дойдат драконите... — прекъсна ги някогашният му ученик. — А те не смеят да предприемат каквото и да е, не и докато Детуинг има Демоничната душа. — Ронин вече не виждаше смисъл да нарича черния дракон с истинското му име — Нелтарион.

— Не, и аз се боя, че няма да посмеят. Видяхме какво се случи, когато сините дракони се опитаха.

Малфурион се намръщи. Помисли си за Тиранде. Нищо не можеше да стори за нея, освен ако Пламтящият легион не бъдеше отблъснат, а за да постигнат тази цел, имаха нужда от всички и особено от драконите. Но те не можеха да се изправят срещу Демоничната душа, което значеше...

— Тогава трябва да откраднем артефакта от черния дракон — обяви той внезапно.

Всички, дори и Брокс, който иначе бе готов да се хвърли във всяка битка, го изгледаха с широко ококорени очи. Джарод поклати невярващо глава, а Ронин го зяпаше, сякаш напълно е полудял.

Но след като преодоля първоначалната изненада, Крас изгледа нощния елф преценяващо.

— Боя се, че Малфурион е прав. Трябва да го сторим.

— Крас, не може да си сериозен...

Драконовият магьосник прекъсна рязко магьосника:

— Сериозен съм. Самият аз вече обмислях смътно подобна идея.

— Но ние дори нямаме представа къде е Детуинг. Той се е скрил дори по-добре от другите дракони.

— Така е. Обмислях някои древни магии, но не вярвам която и да е от тях да има голям успех. Въпреки това ще се опитам и ако се проваля, ще трябва да...

— Мисля, че аз ще мога да го намеря — прекъсна го Малфурион.

— Възможно е да съм в състояние да открия Детуинг през Смарагдовия сън. Не вярвам да се е изолирал от него така, както Аркемонд е запечатал двореца.

Крас изглеждаше доста впечатлен.

— Напълно възможно е и да си прав, младежо... — Той помисли още малко. — Но дори и ако е направил подобна грешка, съществува опасността Нелтарион все пак да те усети. Както спомена по-рано, той се е опитал да те преследва и в Съня.

— Научих се да бъда по-внимателен. Ще го сторя. Това е единственият начин да я спася... да спасим всички.

Закачуленият магьосник постави ръка на рамото на Малфурион.

— И ние ще сторим всичко по силите си, за да я спасим.

— Започвам незабавно.

— Не! Преди това имаш нужда от почивка. За да има някакъв шанс не само за нея, но и за теб, трябва да си във върхова форма. Ако направиш някаква грешка и той те усети, всичко е загубено.

Малфурион кимна, но в разочарованието му, че не може да влезе в Съня незабавно, вече имаше и някаква надежда, макар и малка. В действителност Нелтарион можеше и да е подготвен, но драконът живееше със своята неистова страст към артефакта и тя не му

позволяваше да мисли за много неща. Мегаломанията му можеше да проработи в негова вреда.

— Ще направя както казваш — каза той на магьосника. — Но при това положение има още нещо, което трябва да свърша. Трябва да говоря с едного, който може би ще подобри шансовете ми за успех.

Крас кимна в знак на съгласие и разбиране.

— Ценариус. Трябва да говориш с повелителя на горите.

ЧЕТИРИ

Не я хранеха, но Тиранде не усещаше глад. Елун я изпълваше с любовта си и това бе достатъчно, за да се чувства свежа и силна. Но това колко време щеше да издържи по този начин, беше важен въпрос. Зловещите сили, вдигнати от демоните и Аристократите, набираха мощ с всяка изминала секунда, а в добавка жрицата чувстваше нечие чуждо и още по-тъмно присъствие. То не изглеждаше като част от плана на Пламтящия легион, но изглежда засега имаше същата цел.

Може би тази мисъл бе само първата стъпка към приближаващата се лудост, но Тиранде не можеше да спре да се чуди дали самите демони не са манипулирани от някого по начина, по който те манипулираха кралицата.

Чу се драцене по вратата. Жрицата се намръщи. Не беше чула маршируващи стъпки. Който и да се намираше отвън, бе дошъл напълно безшумно. Нещо повече — тя осъзна, че стражите са станали особено тихи през последните няколко минути.

Вратата се отвори бавно. Тиранде се опита да предугади кой ли би влизал толкова потайно при нея.

Илидан?

Но не братът на Малфурион пристъпи вътре. На прага стоеше главната придворна дама на Азшара. Тя огледа внимателно пленничката, а после се обърна, за да е сигурна, че вратата ще се затвори безшумно. Докато го правеше, Тиранде не можа да не забележи пълната липса на стражи отвън. Дали просто се намираха извън полезрението ѝ, или наистина ги нямаше?

Благородничката отново извърна очи към нея и се усмихна. Ако това имаше за цел да успокои Тиранде, то тя не бе постигната.

— Аз съм лейди Важ — напомни ѝ новодошлата. — Ти си жрица на Елун.

— Казвам се Тиранде Уиспъринд.

Важ кимна незаинтересовано.

— Дойдох, за да ти помогна да избягаш.

Тиранде инстинктивно благодари на Майката Луна. Явно напълно бе сгрешила в мнението си за Важ, преценявайки я като ревнива и угоднически настроена мижитурка, подмазваща се на кралицата.

Благородната дама пристъпи колкото можеше по-близо и продължи:

— Нося със себе си талисман, който може да отвори сферата около теб и да те освободи от магията на демона. Използвай го и за да не те усетят, така, както аз го сторих на идване.

— Аз... благодаря ти. Но защо рискуваш толкова много?

— Ти си жрица на Елун — отвърна другата жена. — Нима можех да постъпя другояче?

Важ ѝ показа талисмана. Той представляваше грозен черен кръг с малки и злобно изглеждащи черепи, гравирани по ръба му. От центъра на диска излизаше около десетсантиметров връх с черни камъни, поставени в основата му.

Тиранде почувства и магията, и злото, затворени в него.

— Подготви се — нареди придворната дама. — И ми се подчинявай до най-малкия детайл, ако се надяваш да се измъкнеш от пленничеството си.

Тя се пресегна и докосна сферата с върха на талисмана.

Камъните заблестяха. Миниатюрните черепи отвориха зловещите си челюсти и изсъскаха.

Сферата бе засмукана в дребните устици.

Тиранде почувства как магията, която я задържа, отслабва. Внезапно ѝ се наложи да се превърти във въздуха, за да не падне по лице. Жрицата се приземи на каменния под с присвити крайници. За своя изненада, Тиранде не почувства никаква болка при падането — явно докосването на Елун още я пазеше.

Важ я изгледа яростно. Сега, когато сферата я нямаше, Тиранде блестеше с лунна светлина, извираща отвътре. Придворната дама поклати глава.

— Не бива да оставаш така! Това сияние ще те издаде още при излизането от килията!

Тиранде затвори очи и се помоли на своята богиня. Благодаря на Майката Луна за защитата, която ѝ даваше, но я увери, че това сега ще

й помогне повече. В началото обаче изглеждаше, че Елун няма да ѝ обърне внимание, защото защитната магия оставаше около нея.

— Побързай! — настоя Лейди Важ.

С все така затворени очи, жрицата опита отново. Майката Луна със сигурност щеше да разбере, че именно дарът, който бе дала на своята дъщеря, сега я поставя в опасност.

Най-накрая присъствието на Елун започна да намалява...

И Тиранде бе обхваната от чувство за непосредствена опасност.

Тя отвори очи и видя как Важ замахва към гърлото ѝ със зловещия талисман. Единствено бойното обучение, което всички жрици получаваха, я спаси от смъртоносната рана, която острият връх щеше да отвори. Ръката ѝ полетя напред точно навреме, за да отблъсне острието настрани. Тя почувства бодеж по кожата си, но поне успя да попречи на Важ да ѝ пусне кръв.

Слугинята на Азшара скочи върху Тиранде със също толкова чудовищно изражение, като онова на черепите, и се опита да избоде очите ѝ със свободната си ръка. Жрицата вдигна бронираното си коляно и го заби в стомаха на Важ. Придворната дама падна назад със стон и изпусна талисмана.

Тиранде скочи към нея, но благородничката също беше бърза. Тя се претърколи и достигна кръга. Жрицата се опита да я сграбчи за крака и да я издърпа назад, но коварната прислужница вече бе успяла да докопа амулета.

Тя запелтечи някакви неразбираеми думи, а после насочи талисмана към Тиранде.

Внезапно сферата отново се оформи около нея. В същото време защитата на жрицата на Елун се върна, макар това да не ѝ помогна да избяга от мехура. Тя заудря по стената, но без резултат.

Лейди Важ се надигна и изгледа с горчива ярост пленничката.

— И за теб щеше да е по-добре да не беше отблъсквала върха! Ти никога няма да бъдеш *нейната* любима дама! Тази титла е моя и винаги ще бъде!

— Аз не искам да бъда любимка на кралицата!

Но Важ явно не разбираше това. С очи, впити в талисмана, тя изсъска:

— Мислех си, че това ще проработи, но явно ще трябва да измисля нещо друго! Може би няколко добре подбрани думи в ухото

на Светлината на Светлините ще я убедят, че на теб не може да се има доверие! Да, това може и да свърши работа!

Тиранде се отказа от опитите да убеди жената в липсата си на желание да служи на Азшара. Очевидно Важ бе напълно полудяла и нямаше да чуе нищо, което противоречи на фикс идеята ѝ.

Внезапно отвън се чу звук и слугинята се обърна рязко към вратата.

— Стражите! Връщат се от „разсейването“, което им осигурих!
— Тя отново изгледа затворничката и насочи талисмана към нея. — Всичко трябва да бъде както преди!

Ръцете на Тиранде пак се вдигнаха нагоре, захванати около китките от невидима сила. Краката ѝ се притиснаха здраво един към друг.

— Само да знаех повече за това нещо! — изплю яростно Важ. — Сигурна съм, че то може да те убие, ако му дам правилната команда...

Звуците отвън станаха по-силни. Придворната дама на Азшара скри диска сред гънките на роклята си и се насочи към вратата. Докато се промъкваше тихо, тя погледна за последен път към Тиранде.

— Никога няма да бъдеш нейна!

И с тези думи Важ изчезна в коридора.

Стражите се появиха само няколко секунди по-късно. Единият погледна през решетестото прозорче на вратата, изучавайки я доста по-дълго от необходимото. Това, което Тиранде различи от изражението му, говореше за притеснение от присъствието ѝ. Важ очевидно не бе действала сама.

Що се отнася до жрицата, тя можеше само да се проклена за изпуснатата възможност. Трябваше веднага да разбере, че на Важ не може да се има доверие, но Елун я бе научила да търси доброто у всекиго. Ала ако сега беше действала с повече предпазливост, може би щеше да хване придворната дама неподготвена. И вместо отново да е пленничка тук, щеше да е в състояние поне да опита да се измъкне от двореца.

— Майко Луна, какво да правя?

Тя разбираше, че богинята може да се намесва само до определен предел. Цяло чудо бе, че Елун ѝ беше дарила и тази защита.

В ума ѝ се появи образът на Малфурион — едновременно успокоителен и плашещ. Той *нямаше* да се откаже от опитите да я

спаси. Щеше да дойде за нея, независимо от опасността за самия него. Всъщност тя добре съзнаваше, че Малфурион би се пожертвал на секундата, ако това ще означава нейната свобода.

И Тиранде Уиспъруинд с нарастващо отчаяние осъзнаваше, че няма *нищо*, което тя на свой ред да е способна да стори, за да предотврати това.

Малката горичка беше най-доброто, което Малфурион можеше да намери. Трябваше му мирно и тихо място, където да се опита да достигне Ценариус. Друидът седна със скръстени крака на земята и се вгледа отново в растителността около себе си. Пламтящият легион не беше достигал до това място, но покварата им се простираше достатъчно надалеч, за да достигне живота тук. Дърветата вече усещаха приближаващата се гибел и бавно се подготвяха за нея. Повечето от дивите животни бяха избягали. Цареше тишина.

Опитвайки се да игнорира това, Малфурион затвори очи и насочи съзнанието си към полубога. Разпротря ума си и призова Ценариус, опитвайки да си представи образа на божеството.

И за негова изненада полубогът реагира незабавно. В главата му се появи ясна картина на горския господар — огромна фигура, която се извисяваше над нощните елфи, таурените, фърболгите и дори демоните. На Пръв поглед във външността му имаше известни сходства с тази на Малфурион, защото лицето и гръдният му кош бяха като на нощен елф, макар и с много по-мускулеста конструкция. Но отвъд това Ценариус не приличаше на нито едно друго същество. От кръста надолу тялото му бе на огромен и великолепен елен. Четири силни крака, завършващи с копита, поддържаха високата му над три метра фигура. Те му даваха скоростта на вятъра и ловкост, каквато никое животно не притежаваше.

Очите на Ценариус бяха от чисто злато, а мъхестозелената му коса, се спускаше по раменете. И в нея, и в дългата му брада растяха клечки и листа. От челото му — и както Малфурион забеляза изненадано, точно където растяха и неговите израстъци — се издигаха два величествени рога.

„Знам защо ме призова“ — каза полубогът.

„Има ли нещо, което мога да сторя, за да се противопоставя или поне да избегна магията на черния дракон?“

„Той е хитър, а лудостта му го прави още по-хитър — отвърна Ценариус, макар и устата му в ума на Малфурион да не помръдваше. Той бе само видение, върху което друидът да фокусира ума си, нищо повече. Истинският властелин на горите се намираше на мили разстояние. — Но аз зная за драконовия вид неща, които той може и да не осъзнава.“

Малфурион не попита Ценариус откъде може да знае такива неща. От това, което бе научил, божеството вероятно беше дете на зеления дракон Изера, Онази що сънува, чието ято обитаваше Смарагдовия сън. Това, че великият Аспект може би беше поверила на сина си някои от най-съкровениите си тайни, не изненадваше нощния елф.

„Смарагдовият сън има пластове, Малфурион. Слои след слоеве. Онази що сънува ги откри благодарение на опита си. Земният пазител едва ли ще знае за тях. Ти може би си в състояние да ги използваш като пътека, за да избегнеш защитите му и да се предпазиш поне временно от вниманието му.“

Това беше неочаквано. Надеждите на Малфурион отново се възвърнаха. Ако успееше в това начинание, може би щеше да успее да проникне и в двореца. Но сега трябваше да се концентрира върху настоящата мисия. Макар сърцето му да копнееше да спаси Тиранде, съдбата на народа му, а също и тази на таурените, земните и останалите, бе от много по-голямо значение. Тиранде щеше първа да му каже това.

Кое по никакъв начин не намаляваше чувството му за вина.

„Мога ли бързо да науча как да правя това?“ — запита той.

„Ти да. Всъщност това е само въпрос на перспектива... виж...“

Образът на Ценариус махна с ръка... и пред двамата се разкри идилична картина. Липсваше дори най-дребното несъвършенство. Малфурион разпозна хълмове и долини, които в смъртния свят бяха опустошени до неузнаваемост от Пламтящия легион. Смарагдовият сън обаче показваше света такъв, какъвто е бил при създаването си.

Друидът се огледа, но не видя нищо, което да не е усещал и преди.

„Ти забелязваш кулминацията, но дори съвършенството има своите пластове. Наблюдавай...“

Ценариус се пресегна, а ръката му, докосваща света, беше гигантска. Властелинът на гората сграбчи част от полето... и сякаш преобърна целия пейзаж с главата надолу.

То изчезна, когато полубогът освободи хватката си и на негово място се появи примитивният Калимдор, но сега имаше някои малки разлики, в сравнение с предишната гледка. Хълмовете не бяха толкова високи на някои места, а реката, която Малфурион добре познаваше, не се движеше в точно същата област, както преди. На място, където трябваше да има полета, се издигаше ниска планина.

„Преди истинското съзидание е имало етапи на растеж, на изпробване. Това е един от тях.“

Това едновременно беше и *не беше* Смарагдовият сън. Друидът незабавно осъзна, че това място има малък обхват, а съответно и полза. Един Калимдор, който не би му позволил да достигне всяко място от смъртния свят.

Но... Ценариус вярваше, че това ще му помогне срещу черния дракон.

Извисяващата се фигура на горското божество посочи в далечината.

„Движи се през него така, както би се движил през другия пласт, Малфурион, но стой на разстояние от краищата му. Това място е недовършено и ако го напуснеш, ще се изгубиш в безкрайния хаос. Говоря от собствения си ужасяващ опит.“

Ценариус не каза нищо повече, но значението на думите му бе ясно. Ако Малфурион се изгубеше, нямаше да има спасение за него.

Въпреки това ужасно знание, нощният елф бе решен да продължи напред.

„Как да се върна?“

„Както винаги. Просто търси пътя обратно към своето физическо «аз». Нишката ще бъде видима за теб.“

Толкова просто... ако притежаваш знанията, които друидът имаше.

Образът на Ценариус започна да избледнява. Малфурион го спря.

„Другите — каза той, имайки предвид останалите полубогове. — Успя ли да ги убедиш?“

„Авиана говори редом с мен. Зарът е хвърлен. Сега остава само да решим как.“

Малфурион едва успя да прикрие разочарованието си. Той се опитваше да разбере дали полубоговете ще вземат някакво активно участие в отчаяните усилия на армията и макар Ценариус да потвърждаваше, че са решили да го сторят, сега тепърва щяха да премислят начина. При подобни създания дебатът можеше да продължи години след края на битката. Калимдор щеше да се е превърнал в празна мъртва черупка дотогава.

„Не бой се, Малфурион — каза властелинът на горите, усмихвайки се многозначително. — Ще се погрижа да ускоря решението им.“

Друидът бе оставил мислите си открити — грешка, която само новак би допуснал.

„Прости ми! Не исках да проявявам неуважение! Аз...“

Ценариус, вече избледняващ, поклати рогатата си глава. После размаха пръст, завършващ със сбръчкан нокът от дървесна кора, и завърши:

„Нищо неуважително няма в това да подтикваш страдащите от леност да изпълнят дълга си...“

И с тези последни думи полубогът изчезна.

Друидът трябваше да се върне в тялото си, за да каже на останалите какво е научил, но недовършеният пейзаж, разкрит му от Ценариус, вече бе отворен за него. Малфурион се страхуваше, че ако се върне до смъртния свят, може да се окаже по-трудно да открие обратния път към тази версия на ранния Калимдор, отколкото си мислеше полубогът.

И тъй като не желаше да удържа порива си повече, той скочи. Също както в Съня, който Малфурион използваше обикновено, и тук всичко тънеше в бледа изумрудена светлина. В действителност той не можеше да открие реална разлика между това място и другото, ако се изключат някои дребни несъответствия в пейзажа.

Елфът се носеше над хълмове, долини и полета. От Крас бе научил общата посока на местата, по които живееха драконите. Очевидно Земният пазител не би поддържал убежището си толкова близо до другите, но Крас го бе уверил, че древната раса живее с навиците си. Ако друидът започнеше търсенето си около

наследствената територия на драконите, имаше по-добри шансове да открие нещо.

Теренът стана по-начупен, но тези върхове не бяха нито съвършено изострените великани от миналите му пътувания през царството на съня, нито ухабените скали от реалния свят. Вместо това, точно както Ценариус ги бе описал, изглеждаха *недовършени*. От един връх буквално липсваше северното лице — пръстта и скалата изглеждаха като прерязани с нож. Малфурион можеше да види вените от минерали и пещерите отдолу. Друг скален гигант пък имаше странна корона, която изглеждаше така, сякаш някой си е играл с глина, но е изгубил интерес.

Друидът откъсна очи от тези интересни гледки и започна да изучава цялата местност. Това определено беше част от драконовите земи. Сега трябваше само да открие някаква следа от Нелтарион.

Също както при другия слой на Съня, Малфурион се опита да почувства присъствието на черния дракон със сетивата си. Откри други и бързо идентифицира Изера и Алекстраза. Появиха се и нови следи, които друидът сметна за по-низши дракони, които не представляваха интерес.

Докато бавно се придвижваше напред, нощният елф претърсваше всички посоки. С всеки провал си задаваше въпроса дали Нелтарион наистина е толкова наивен. Може би черният левиатан беше по-добре запознат с това царство, отколкото предполагаше Ценариус, и се бе скрил и тук. Ако това беше така, Малфурион можеше да броди вечно и пак да не открие дори намек за присъствието му.

Изведнъж се закова на място. Една от следите, които бе игнорирал като принадлежаща на низш дракон, внезапно отново привлече вниманието му. В нея имаше нещо познато, което не би трябвало да присъства. Малфурион фокусира волята си върху него...

Фасадата изчезна почти незабавно. Отпечатъкът на Нелтарион се разкри пред друида. Магии, които сигурно щяха да направят Земния пазител абсолютно неоткриваем и в смъртния свят, и в Смарагдовия сън, тук се оказаха смехотворно слаби. Но Малфурион се опита да не става прекалено самоуверен от този факт. Да открие черния дракон беше лесно, но да се скрие от него, независимо в кой пласт на Съня бе нещо съвсем различно. Лудостта, обхванала Нелтарион, го беше

дарила с ужасяваща параноя, която безкрайно увеличаваше чувствителността на сетивата му. Дори и най-незначителната грешка от страна на друида можеше да означава разкриване.

Стремейки се към възможно най-голяма предпазливост, Малфурион проследи нишката. Тя го отведе още по-навътре в драконовите земи, към регион, където пейзажът стана по-мътен и неустановен. Той помнеше предупрежденията на Ценариус относно ръбовете, така че забави скорост.

Черният дракон се намираще някъде наблизко. Друидът го усещаше точно около местността, където планините започваха да се размиват. Усети и нещо друго — мръсна поквара, която обхващаше целия регион. Изглеждаше много по-стара от всичко останало. Напомни на друида за това, което бе почувствал, при опита си да проучи дълбините на Демоничната душа. Тя носеше не само лудостта на Нелтарион, но и нещо още по-злокобно. Тогава обаче то беше само мимолетна следа и той не се бе замислил много върху него.

Какво ли можеше да бъде?

В крайна сметка Малфурион реши, че сега не може да се тревожи за странното усещане, и рискува да се приближи още малко. Пейзажът се развълнува като локва вода... и внезапно нематериалната му форма се върна в реалния свят.

Огромната пещера, която го заобикаляше от всички страни, беше като сцена, излязла от нечий кошмар. От огромни полуразтопени кратери по пода бликаха отровни на вид облаци от сивкавозеленикав газ. Отворите бълбукаха и съскаха, а от време на време димящото им съдържание извираше на повърхността и се разливаше по вече обгорената скала. Вулканичната активност изпълваше пещерата с кървава огнена светлина и създаваше по стените зловещи танцуващи сенки. Наистина подходящ дом за звяр, който можеше да избие толкова много с такова безразличие.

Малфурион изведнъж осъзна, че освен бълбукането и съскането, има и друг, непрестанен звук. Удряне на чук в наковалня. Колкото повече друидът се концентрираше върху него, толкова по-ясно осъзнаваше, че звукът не идва от един чук, а от много, и че има и други звуци на ковашка дейност. Както и непрестанно подвикващи гласове.

Привлечена от звуците, нематериалната форма на Малфурион полетя през дебелията няколко метра скална стена. Шумотевицата

ехтеше сред планината. Превърна се в неспирна лавина от свързани с работа звуци, сякаш в недрата на света имаше някаква огромна ковачница.

След това скалата отстъпи пред сцена, сравнени с която вулканичните кратери изглеждаха кротки.

Гоблини. Жилавите същества тичаха навсякъде. Някои работеха върху огромни казани и пещи, преливайки димящ течен метал в масивни правоъгълни форми. Други пък удряха със захабени от употреба чукове върху нагорещените плочи, които изглеждаха почти като броня за някой колосален воин. Десетки други оформяха големи болтове. През цялото време се караха едни с други на висок глас. Неколцина, облечени в широки и мазни работни гащеризони, обикаляха наоколо и насочваха работата на останалите, клатейки зелените си, остроухи глави. От време на време ги насърчаваха с някой крясък или шамар зад врата.

Друидът разбираше, че цялата тази работа не може да има добра цел, затова се приближи още повече. Но въпреки всичко, което виждаше, Малфурион не можеше да разбере какво планират гоблините.

— Мекло! — проехтя изведнъж гръмотевичен глас. — Мекло! При мен!

Друидът замръзна напред въздуха, обхванат от силна паника. Добре познаваше този глас, така както го познаваше всеки друг, оцелял след първата употреба на Демоничната душа.

И няколко секунди по-късно от един пещерен коридор се появи самият черен дракон.

Малфурион бързо се скри зад една от пещите. Макар да се предполагаше, че е невидим дори за Нелтарион, опитът му от миналото показваше, че полуделият звяр може да го усеща и в тази форма, поне понякога. Наученото от Ценариус в горичката даваше на Малфурион възможността да се промъкне през защитните заклинания на дракона, но за да открие артефакта, нощният елф трябваше да се намира колкото може по-близо до смъртния свят.

След кратко колебание гоблините продължиха работата си, макар и с не толкова плямпане. Нелтарион огледа пещерата, търсейки този „Мекло“.

Ако изобщо можеше да се говори за промяна у него, левиатанът изглеждаше само по-чудовищен от момента, в който се беше оттеглил от полето на разруха. Тялото му бе изкривено и подуто, а ужасяващата лудост в очите му гореше по-ярко от всякога. Още по-шокиращ бе фактът, че драскотините и пукнатините в люспестата му плът не само не бяха зараснали, но и явно се бяха увеличили, а от всяка пулсираща рана капеше гореща слюз и извираха пламъци. Изглеждаше така, сякаш тялото на Нелтарион едва ли не ще се разкъса на парчета само.

Но всякакви мисли за обратителната трансформация на черния дракон изчезнаха от ума на Малфурион, когато видя какво стиска гигантът в едната си огромна лапа.

Демоничната душа...

Друидът искаше да полети към дракона и да открадне на мига златния диск, но това не само щеше да е невъзможно, но и самоубийствено. За момента можеше единствено да гледа и да чака.

— Мекло! — изрева отново Нелтарион. Опашката му се спусна на земята със силен трясък, карайки няколко от гоблините да подскочат уплашено.

Но един възрастен зелен дребосък с туфи сива коса, покриващи темето му, и невероятно разсеяно изражение на лицето, изглеждаше напълно незаинтересован от този изблик. Докато минаваше покрай мястото, където се криеше Малфурион, друидът го чу как си мърмори някакви сметки и пропорции. Гоблинът мина почти до снижената глава на Земния пазител, преди най-сетне да се обърне към господаря си.

— Да, повелителю Нелтарион? Да?

— Мекло! Тялото ми крещи! Повече не може да задържа величието ми без чужда помощ! Кога ще бъдеш готов?

— Трябваше да преразгледам, преизчисля и преосмисля всеки детайл от нуждите ви, господарю! Този проект се нуждае от много внимание, иначе можем да ви причиним големи беди!

Муцуната на дракона се приближи към гоблина и почти го събори.

— Искам я готова! Сега!

— Задължително, задължително! — Мекло отстъпи извън обсега на хапката на господаря си. — Моля, оставете ме да прегледам най-новата плоча... — Гоблинът потръпна, зазяпан в пастта на Нелтарион. — Но господарю! Аз ви предупредих, че да държите диска, докато сте

в такова състояние, само ще усили ефекта върху вас! Наистина го направих! Непременно трябва да го оставите настрана, докато не ви преработим!

— Никога! За нищо на света няма да му позволя да ме напусне!

Мекло не отстъпи:

— Повелителю, ако не го оставите, сегашното ви състояние ще ви погълне и тогава *всеки* ще може да си го вземе от изпепелените ви кости.

Думите му най-накрая достигнаха до дракона. Нелтарион изсъска... и после кимна с очевидно нежелание.

— Добре... но по-добре се погрижи плочите да са готови, гоблине... или ще се наложи да похапна!

Мекло закима отривисто с глава и после изпелтечи:

— Напълно сигурно, господарю Нелтарион, напълно сигурно! — След това, с риск да предизвика гнева на повелителя си, добави: — Запомнете! Трябва да остане в смъртния свят! Първоначалната му употреба от ваша страна разруши магиите повече, отколкото очаквахме. На новото заклинание му трябва още няколко дни, за да се обвърже към физическата му черупка, преди да можем да гарантираме, че подобно нещо няма да се случи никога повече!

— Разбирам, бълхичке дребна... разбирам...

И с бесен съсък черният левиатан ядосано се обърна и се понесе обратно по коридора.

Малфурион се напрегна. Драконът щеше да скрие Демоничната душа някъде. Сега бе единственият шанс на друида да открие точно къде.

Без да обръща внимание на гоблините, нощният елф внимателно се понесе след Земния пазител. Нелтарион изпълваше тунела с масивното си тяло и така Малфурион нямаше никакъв начин да разбере какво може да има напред, освен ако не решише да прелети над или през дракона. Той обаче пределно ясно съзнаваше рисковете от такова действие, затова се насили да запази търпение.

То обаче скоро започна да се изчерпва, защото Нелтарион сякаш бе решил да кръжи сред лабиринта от тунели вечно. Докато се движеха, чувството за древно зло, което друидът бе усетил по-рано, само се засили. Мястото, към което се насочваше черният дракон, явно не беше достъпно за други. Земният пазител се размина с друг дракон

от своето ято само веднъж и многократно по-малкият черен се просна на земята пред своя господар. Като се изключи тази случайна среща, не се виждаше никакъв живот, дори и земни червеи. Нелтарион не поемаше рискове. Обсебеността му от Демоничната душа будеше недоверие дори към собствените му последователи — не съвсем изненадващо, имайки предвид могъществото, което дискът даваше на използващия го.

Малфурион лека-полека се приближи по-близо и накрая се озова почти над размахващата се опашка на дракона. Той едва ли не подтикваше левиатана да побърза.

Гигантът рязко спря и извърна глава, за да погледне зад гърба си. Нощният елф инстинктивно се хвърли към най-близката стена и потъна дълбоко в камъка. Почака там няколко секунди, а после се снижи в ниското и рискува да подаде глава през скалата и да погледне.

Нелтарион вече бе продължил по пътя си. Друидът се прокле за преиграването и се понесе след него.

Тъкмо го беше догонил, когато Земният пазител внезапно свърна към една тясна пещера. Нелтарион едва успяваше да се побере в нея — тялото му опираше срещуположните ѝ стени.

— Тук... — измърмори той, очевидно на творението си. — Тук ще си в безопасност.

Чувството за поквара стана още по-силно, но Малфурион се пребори с желанието си да избяга. Вече почти бе разбрал къде и как драконът ще скрие Демоничната душа.

С невероятна нежност черният гигант се протегна и хвана миниатюрно парче от скалата. То проблесна за миг... и се отдръпна встрани, откривайки кухня, очевидно издълбана от някое огромно създание — вероятно самия дракон.

Нелтарион отново погледна артефакта. После, със силно колебание, го положи нежно в дупката. Едва бе отдръпнал лапата си, когато рязко затисна фалшивия камък върху отвора.

Отново проблясък и сега областта изглеждаше съвсем обикновена. Дори да бе прелетял директно пред нея, друидът нямаше да познае, че не е. Фалшивото покритие съвършено изпълваше дупката, така че да не се отличава от останалата скала.

По-интересното бе, че сега Малфурион не можеше да почувства диска. Гнусните му енергии бяха невидими дори за най-внимателното

претърсване.

Нелтарион спря на място с очи, все така впити в мястото, където беше скрил Демоничната душа. Протегна огромната си лапа отново, а остриите нокти бяха на сантиметри от скрития похлупак.

После, с безпомощно съскане, черният левиатан рязко снижи дланта си и започна да излиза от пещерата.

Друидът отново потъна в скалата, чакайки, докато не беше сигурен, че е дал на Земния пазител достатъчно време да се оттегли. Секундите се нижеха като часове. Най-накрая убеден, че драконът трябва да си е отишъл, нощният елф рискува да погледне на повърхността. Като видя, че пещерата е празна, той се понесе към скривалището на Демоничната душа.

Дори и с ръка, почти опряна върху тайника, не можеше да усети нищо. Въпреки желанието си да се махне от това прокълнато място, Малфурион реши да погледне диска, за да е сигурен, че знае всичко, което е нужно, за да го открие отново. Крас щеше да му задава въпроси.

Той се пресегна напред, а нематериалното му „аз“ премина през прикрития похлупак на скривалището на Нелтарион.

Свиреп рев изпълни пещерата.

Забравяйки напълно Демоничната душа, Малфурион се хвърли дълбоко в стените и се понесе няколко метра, преди да рискува да спре.

Усети как могъща и чудовищна сила претърсва местността, търсейки всичко, което не си е на мястото. Макар и все още да не бе докоснала Малфурион, нощният елф знаеше, че източникът е черният дракон.

Нелтарион очевидно незабавно бе усетил, че нещо не е наред. Но след неориентираното бързо претърсване не бе успял да разбере какво. Друидът остана като вкаменен, несигурен дали трябва да опита да избяга, или да остане неподвижен.

Магическата сонда премина малко по-близо до него, но отново го подмина. Малфурион започна да се отпуска... а после усети как драконът се протяга директно към него.

Друидът незабавно се отдръпна назад. Нелтарион оттегли търсенето. Аспектът отново го беше изпуснал.

Но нощният елф не желаше да рискува повече. Вече знаеше местонахождението на диска. Що се отнася до Земния пазител, той можеше и да е подозрителен, но едва ли беше осъзнал, че някой се е приближавал до съкровището му.

Малфурион се оттегли от пещерите, а после и от планините. Когато напусна региона, отново затърси недовършения свят, скрит в Смарагдовия сън. Чак когато успя да се върне в него, друидът се почувства поне донякъде сигурен.

Чувството на сигурност се стопи на мига, когато друидът отново усети всепомитащото присъствие на Нелтарион.

Драконът знаеше за слоевете на царството на Съня...

Нощният елф отчаяно се концентрира, фокусирайки цялата си воля върху смъртната си обвивка. Представи си как се връща в нея и в същия миг осъзна, че Земният пазител се протяга към него и...

И точно когато мислеше, че звярът го е хванал... Малфурион се събуди.

— Той трепери! — изпелтечи Ронин някъде от лявата страна на нощния елф. — И е плувнал в пот!

— Малфурион! — Лицето на Крас изпълни взора на друида. — Какво не е наред? Говори!

— Аз... буден съм... — Той замълча, за да си поеме дъх. — Нелтарион... почти ме усети... но... му избягах.

— Вече си ходил да го търсиш? Не трябваше да го правиш!

— Въз... възможността не беше за изпускане...

— Сега той е предупреден — измърмори Ронин.

— Може би, а може би не — отвърна някогашният му ментор. — По-вероятно е да го прибави към множеството сенки, които е убеден, че го обкръжават. — После магьосникът се обърна отново към Малфурион и запита: — Откри ли Демоничната душа?

— Да... зная къде е — успя да отвърне друидът. В ума му отново се появи Нелтарион, а свирепото драконово лице го накара да потрепери. — Страхувам се обаче, че може би не сме в състояние да му я отнемем.

— Но трябва — каза Крас и кимна, за да покаже, че разбира притесненията на Малфурион. — Трябва... независимо от цената.

ПЕТ

Нечии нежни ръце докоснаха лицето на Илидан, докато измиваха изгорената плът около очите му. Долови аромата на лилии и други цветя. Най-накрая започна да се размърдва, излизайки от самоналожената си кома, чрез която се бе спасил от болката. Тя най-накрая се беше уталожила до нещо търпимо, но братът на Малфурион се съмняваше, че някога ще изчезне напълно.

Но когато съзнанието му се възвърна изцяло, светът около него се изпълни с влудяващо ярки цветове и диви енергии. Магьосникът ахна и заслони с ръце мястото, където някога се намираха очите му, защото сега нямаше дори клепачи, които да ги покриват. Дори това обаче не можеше да спре потока от бушуваща енергия и постоянно изменящите се светлини, които го докарваха до ръба на лудостта. Това беше дарът, който Саргерас му даваше — способността да вижда света от демоничен и магически ъгъл.

Тогава Илидан Стормрейдж си спомни думите на Ронин — човека магьосник. „Концентрирай се — често настояваше могъщият заклинател. — Концентрирай се и всичко си идва на мястото. Това е ключът...“

Нощният елф потисна първоначалния си шок и се опита да последва съвета. В началото му бе почти невъзможно, защото хаосът сякаш нямаше край — твърде много, за да може обикновен смъртен като него да контролира цялата информация.

Но със същата решителност, която го бе издигнала толкова бързо в редиците на лунната стража, Илидан се насили да подреди ума си. Цветовете започнаха да се организират, а енергията потече в определен поток и с конкретна цел. Започнаха да се появяват форми, които той разпознаваше като присъщи на всички неща — живи и неживи.

Най-накрая осъзна, че лежи върху пухен диван, чиято тапицерия беше толкова гладка и мека, че навяваше мисли за чувственост. Наоколо имаше три фигури... той внезапно си даде сметка, че всички са женски. Колкото повече се концентрираше близнакът, толкова

повече детайли виждаше. И трите бяха от неговата раса, млади, красиви и облечени в богати, но съблазнителни рокли.

Илидан насочи вниманието си към онази, която бе измила лицето му, и започна да вижда още детайли. По-скоро почувства, отколкото видя сребърната ѝ, явно боядисана коса и котешките ѝ очи. В действителност сега сетивата му бяха по-точни от всякога. Магьосникът можеше да различи дори незабележимите с просто око неравности по всеки неин косъм. Усещаше степента на силата, която всяка от тези Аристократки владееше... и разбра, че онази, която го изми, беше най-силната от трите, при това с голяма преднина. Дори и така обаче нейните умения бяха нищо в сравнение с неговите.

Придворната дама с котешките очи се съвзе първа. Тя остави мокрото парче плат и взе в ръце нещо, което енергиите около него показаха на Илидан, че е копринен шал с цвета на кехлибар.

С цвета на изгубените му очи.

— Това е за теб, господарю магьосник...

Той разбираше точно за какво е. Това ново и по-остро „зрение“ за момент го бе накарало да забрави как може би изглежда на околните. Илидан се поклони по начина, по който би го сторил пред лорд Рейвънкрест, и прие шала. После го завърза на мястото, където преди се намираха очите му. Без особена изненада констатира, че платът по никакъв начин не пречи на новите му умения.

— Така е по-добре — промърмори жената. — Трябва да изглеждаш възможно най-добре за кралицата...

— Благодаря ти Важ... — долетя внезапно гласът на Азшара. — Ти и другите можете да се оттеглите.

Важ стисна рязко устни, а после се поклони и заедно с двете си спътнички излезе от залата.

Илидан обърна новите си сетива към кралицата и дъхът му секна. Около Азшара се носеше ярко сияние — сребърен блясък, в който той разпозна ясен признак за силите, които владееше кралицата. Магьосникът щеше да премигне объркано, ако можеше. Макар и Азшара да бе обичана от всички, мнозина, сред които и той самият, смятаха, че уменията ѝ в Изкуството са невзрачни. Винаги бе вярвал, че ѝ е нужна мощта на Аристократите, за да прави своите магии. Илидан се зачуди дали дори лорд Ксавиус или капитан Варо'тен някога бяха разбрали колко могъща е тяхната повелителка.

— Ваше величество. — Магьосникът стана от дивана и падна на едно коляно.

— Моля... стани. Няма нужда от подобни формалности, когато сме насаме. — По някакъв начин тя се придвижи точно до него, без той изобщо да я усети. Кралицата хвана ръката му и го отведе обратно на дивана. — Нека се настаним по-удобно, скъпи ми магьоснико.

Докато сядаха, Азшара се наведе към близнака на Малфурион. Докосването ѝ разпали душата му: Самото ѝ присъствие бе почти хипнотично.

Хипнотично? Илидан я загледа внимателно.

Сиянието около Азшара се бе увеличило в такава степен, че сега обгръщаше и самия него. Фактът, че Илидан беше пропуснал да забележи това веднага, дори с новите си сетива, показваше какъв контрол има кралицата над уменията си.

Дори и въоръжен с това знание обаче, той едва успяваше да не се влюби до полуда в нея.

— Много съм впечатлена от теб, Илидан Стормрейдж! Толкова умен, толкова невероятно силен! Дори нашият повелител лорд Саргерас вижда това, иначе не би ти дал такъв великолепен подарък, нали? — Дългите ѝ тънки пръсти докоснаха шала. — Толкова жалко за прекрасните кехлибарени очи... Знаем, че те боли много...

Лицето ѝ бе опияняващо близо до неговото и в този момент му бе невъзможно да не го иска още по-близо.

— Аз... изтърпях болката, ваше величество.

— Моля! За теб аз съм просто Азшара... — Пръстите ѝ пробягаха по лицето му. — Такова красиво лице! — Тя докосна рамото му, отблъсквайки настрани част от дрехите. — Толкова силен... и белязан от Великия!

Илидан се намръщи и се загледа към мястото, където почиваше ръката ѝ.

Рамото му бе обвито от фина и сложно оплетена татуировка. Под нея той почувства добре скрита неземната магия, магията на Саргерас, която изпълваше плътта му. Това, че до момента не бе усетил заклинанието, го вцепени. Един бърз поглед към другото му рамо разкри, че и там също има такъв знак. Повелителят на Легиона наистина беше белязал магьосника за свой.

Братът на Малфурион игнорира кралицата за момент и докосна предпазливо едната татуировка. Незабавно почувства прилив на сила. Тя се носеше през него като буен поток. Тялото му излъчваше първична енергия, която черпеше сили от онова, което подхранваше и Кладенеца. Той осъзна, че белязвайки го така, Саргерас беше увеличил многократно силите му.

— Ти наистина си негов любимец... а съответно и мой — прошепна кралица Азшара и отново се приближи. — А има много дарове, които мога да ти осигуря. Такива, каквито дори и той не може...

— Прости ми ненавременното натрапване, Светлина на Светлините — почти изръмжа глас откъм вратата.

Илидан се напрегна, но Азшара просто се изпъна с хладно изражение, отметна разкошната си коса и погледна новодошлия с подвеждащо притворени очи.

— Какво има, скъпи капитане?

В ярък контраст с изкусителното сияние, което обгръщаше кралицата, капитан Варо'тен излъчваше мрак, който напомни на Илидан за демоните. Гой имаше съвсем нищожни умения в магическите изкуства, но Илидан вече разбираше, че войникът по свой собствен начин е не по-малко смъртоносен от Манорот.

А може би и по-опасен на моменти, поне що се отнася до ревността му към реалните и въображаеми съперници за сърцето на кралицата му. Варо'тен почти кипеше, след като бе видял Азшара и Илидан, облегли се на дивана. Тя само влоши нещата, като погали магьосника по бузата, докато ставаше.

— Дойдох за *него*, ваше величество. Той изрече обещания и нашият повелител очаква те да бъдат изпълнени.

— И те *ще бъдат* — отвърна уверено Илидан, впил поглед в офицера, въпреки шала. Очите на Варо'тен се присвиха опасно, но той само кимна.

— Непременно — прекъсна ги Азшара и застана между двамата, хвърляйки на всеки от тях свенлив поглед. — Убедена съм, че срещу вас двамата никой дракон няма шанс! Изгарям от нетърпение да чуя за геройството ви... — Тя прокара длан по нагръдника на капитана, което накара очите му да блеснат с похот. — Геройството и на *двама* ви,

искам да кажа — добави кралицата и направи същото с разголените гърди на Илидан.

Макар да знаеше, че тя просто си играе игрички и с двама им, магьосникът не можеше да не реагира леко. Той събра волята си, за да противостои на хитрините ѝ, а после отвърна:

— Няма да те разочаровам... Азшара.

Употребата на името ѝ без никаква титла преди или след него — и близостта, за която наемкваше подобно нещо — не се хареса на войника. Ръката на Варо'тен се спусна към дръжката на меча, но той мъдро продължи движението покрай нея, без в действителност да хваща оръжието.

— Първо трябва да намерим звяра... което ти твърдиш, че си в състояние да сториш.

Илидан хвана драконовата люспа.

— Нищо не твърдя; говоря само истината.

— Тогава няма нужда да чакаме. Вече е почти нощ.

Магьосникът се обърна към кралицата и се поклони по начина, който бе виждал от слугите в замъка Блек Руук.

— С твое позволение...

Тя му се усмихна царствено.

— Ти също можеш да вървиш, скъпи капитане.

— Благосклонна сте както винаги, Светлина на Светлините, Лунно цвете... — Варо'тен също се поклони, но движенията му бяха стегнати, по военному. После посочи вратата на Илидан: — След теб, господарю магьосник.

Без да продума на бронирания елф, братът на Малфурион излезе. Усещаше, че Варо'тен го следва плътно. Нямахше да се изненада, ако капитанът опита да забие кинжал между плешките му, но войникът явно имаше по-добър контрол над емоциите си.

— Къде отиваме? — запита Илидан.

— Можеш да правиш магиите си щом излезем от Зин-Азшари. Нашият повелител Саргерас иска да приключим мисията колкото се може по-бързо. Той копнее да стъпи на почвата на Азерот, за да дари този свят с благословията си.

— Какво щастие за Азерот.

Варо'тен го погледна за момент, опитвайки се да намери нещо нередно в отговора му. Когато не можа, той просто кимна.

— Да, огромно щастие.

Капитанът го поведе през двореца и малко по малко започнаха да се спускат. Когато приближиха конюшните, Илидан запита:

— Значи ти ще бъдеш мой спътник през цялото време?

— Трябва ти някой, който да пази гърба ти.

— Преизпълнен съм с благодарност.

— Нашият велик господар храни големи надежди, че дискът може да отговори на нуждите му. И трябва да го получи на всяка цена.

— Компанията ти е добре дошла — отбеляза магьосникът. В този момент обаче те влязоха в конюшните. И това, което ги чакаше там, го накара да се закове на място. — А това какво е?

Една дузина адски пазачи чакаха близо до два нощни саблезъба, а чудовищните им лица горяха от нетърпението им да проливат кръв. Двойка гибелни стражи стояха от двете им страни, явно за да държат здраво каишката на безкрилите си братя. Още двама адски пазачи държаха здраво юздите на лигавещ се адски звяр.

— Както казах — отвърна Капитан Варо'тен, може би с малко сарказъм, — на теб ти трябва някой, който да те пази. Тези... — той посочи демоничните войни — ще те следят много внимателно. За това имаш думата ми, магьоснико.

Илидан кимна, без да каже нищо.

— Ще се върнем максимално бързо, обещавам ти, Ронин.

— Нищо не ми обещавай, Крас — отвърна човекът. — Просто внимавайте. И не се бойте за Старей. Аз ще се погрижа за него.

— Той е най-малката от грижите ни. Разчитам на теб и добрия капитан Шадоусонг да държите армията цяла.

— На мен? — Джарод поклати глава. — Господарю Крас, оказваш ми незаслужено голямо доверие! Аз съм само офицер от стражата, нищо повече! Точно както Майев каза, просто имах късмет! Не съм по-голям командир от... от...

— От Старей? — изсмя се подигравателно Ронин.

— Боя се, че трябва да разчитаме на теб, Джарод Шадоусонг. Таурените и останалите виждат уважението, което им оказваш, и ти отвърщат със същото. Може отново да настане време, когато, точно

както по-рано, ще ти се наложи да вземеш решение и да действаш незабавно. За спасението на народа си, смей да добавя.

Раменете на нощния елф се изгърбиха и той се призна за сразен.

— Ще сторя всичко по силите си, господарю Крас. Само това мога да кажа.

Магьосникът кимна.

— И аз само това искам от теб, добри ми капитане.

— Така. А сега, след като оправихме този дребен проблем — изкоментира човекът, — ще ми кажеш ли как планираш да достигнеш леговището?

— Грифоните вече не са достъпни. Ще трябва да използваме нощните пантери и да ги напругаме до предела им.

— Но това ще отнеме много време! И по-лошо, ще ви направи прекалено открити за убийците на Пламтящия легион!

Аркемонд непрестанно пращаше демони по фланговете на армията, които да опитват да се промъкнат сред редиците ѝ, за да убият Крас и другарите му. Малфурион беше специално белязан от архидемона, след като друидът беше обърнал хода на една почти сигурна победа на Легиона, но драконовият магьосник не се съмняваше, че и той е сред челните места в списъка.

— Магията е твърде рисковано средство за придвижване към леговището на Детуинг — отвърна Крас. — Не се съмнявам, че той бди за подобни неща. Трябва да пътуваме с нормални средства.

— Все така продължава да не ми харесва.

— Нито на мен, но няма друг начин. — Той погледна към спътниците си за това пътуване. — Готови ли сте за тръгване?

Малфурион кимна. Брокс отвърна с нетърпеливо сумтене. Макар магьосникът и друидът да разполагаха с невероятни сили, Крас разбираше, че малкият им отряд има нужда от опитен войн като орка. Заклинателите можеха да бъдат спрени по много начини. Освен това Брокс отдавна се бе доказал като верен съюзник.

— Дай ни час, преди да съобщиш на лорд Старей — напомни Крас на човека, докато се качваха по седлата.

— Ще ви дам два.

Като видя, че друидът и оркът вече са се качили на пантерите си, Крас пришпори звяра си напред. Грациозната котка бързо набра

скорост, а животните на спътниците му го следваха съвсем наблизно. Не мина много време и армията на нощните елфи се стопи в далечината.

Никой не проговори, докато яздеха, защото и тримата внимаваха не само за пътя напред, но и за знаци за прокрадваща се наоколо заплаха. Нощта обаче премина без да се случи нищо и те напреднаха достатъчно, за да може Крас да обяви почивка, щом слънцето изгря.

— Ще починем тук за известно време — реши той, оглеждайки рехавите дървета, покриващи някои от хълмовете напред. — Бих предпочел да навлезем сред горите, когато сме събрали сили.

— Мислиш, че може да сме в опасност там? — запита Малфурион.

— Възможно е. Макар и дърветата да са нарядко, самите хълмове крият много пролуки и пукнатини, в които може да се устрои засада.

Брокс кимна в съгласие.

— Бих използвал хълма на запад за това. Най-добре се вижда пътеката. Трябва да го избегнем, когато яздим.

— И с това експертно мнение съм съгласен. — Магьосникът се огледа наоколо. — Мисля, че онова място до двата високи камъка е най-подходящо за лагера ни. Оттам ще виждаме околността, а самите ние ще имаме известна защита.

Те завързаха нощните саблезъби за едно изкривено дърво, растящо наблизно. Внимателно развъждани поколения наред, те се подчиняваха на всяка команда незабавно и без противене. Брокс предложи да ги нахрани от провизиите, които носеха с тях. Имаха достатъчно за три дни, но после щеше да се наложи да пускат котките да ловуват. Крас се надяваше дотогава да са достигнали по-добро място, защото тук дивият живот почти липсваше.

Триото яде от собствените си дажби. Яденето на осолено изсушено месо изобщо не можеше да засити дракон като Крас, но той отдавна се беше научил да понася подобни неудобства. Малфурион яде малко плодове, също изсушени, и ядки, а Брокс се нахрани със същото, с което и магьосникът, макар и с повече ентузиазъм. Орките не бяха претенциозни, щом опреше до храна.

Котките вече почиват — обяви Крас след ядене. — Предлагам да последваме примера им.

— Аз поемам първото дежурство — каза оркът.

Малфурион доброволно се предложи за второто и така сигурността им бе гарантирана. Крас и друидът си намериха местенца близо до по-високия от двата камъка. Брокс, който бе много по-пъргав, отколкото тялото му подсказваше на пръв поглед, с лекота се качи на върха на по-стръмната скала и се настани там. Стискайки здраво брадвата с една ръка, той оглеждаше пейзажа като гладна граблива птица.

Макар и да бе решил само да подремне леко, драконовият магьосник заспа дълбоко. Беше се напрягал далеч отвъд пределите на смъртното си тяло. Малката почивка, която бе имал шанса да си открадне по-рано, не можеше да компенсира подобно натоварване.

Драконите също сънуват и Крас не правеше изключение от правилото. Неговото неотменимо желание бе отново да лети свободно, да разпери крилата, които в момента не притежаваше, и да се понесе във въздуха. В съня си той отново бе Кориалстраз. Създание на небесата, той не можеше да понесе да стои окован на земята. Драконът винаги се бе чувствал уютно в смъртната си обвивка, но това беше по времето, когато знаеше, че може да се върне към истинската си форма със скоростта на мисълта. Когато това му бе отнето, той започна все по-често да се изнервя от крехкостта на сегашното си превъплъщение.

И в съня му това проклятие внезапно го обхвана. Слабата смъртна плът се обтегна по тялото му и започна да го притиска в нещо, което ставаше все по-малко. Крилата му бяха смазани и прилепени към гърба, а опашката — откъсната. Дългата му зъбата муцуна беше притисната навътре в черепа му, заменена от незначителното малко носле, което носеше с маскировката си на магьосник. Кориалстраз отново се превърна в Крас, който започна да пада стремително към земята...

И се събуди, облян в пот.

Драконовият магьосник почти очакваше да открие, че групата им е подложена на някаква атака, но денят бе напълно тих, ако се изключи ритмичното дишане на Малфурион. Той се надигна и видя, че Брокс все още бди на стража. Магьосникът се загледа в слънцето, преценявайки часа. Оркът беше пресрочил многократно уговореното време. Наближаваше редът на самия Крас.

Слабият заклинател остави елфа да спи, сграбчи скалата и бързо се покатери по нея като гущер. Когато достигна върха, Брокс скочи на

крака и вдигна брадвата с рефлексии, достойни за дракон.

— *Ти* — изсумтя оркът, а после му подаде ръка. Двамата седнаха отново, наблюдавайки местността наоколо, докато говореха. — Мислех, че спиш, господарю Крас.

— Ти би трябвало да спиш, Брокс. Имаш нужда от почивка не по-малко от всеки от нас.

Зеленокожият войн сви рамене.

— Един оркски войн може да спи и с отворени очи и готово оръжие. Няма нужда да будим нощния елф. Той трябва да почива повече. Срещу дракона ще бъде от много повече полза, отколкото този стар боец.

Крас изгледа орка.

— Стар боец, който е по-ценен от двайсет млади.

Ветеранът изглеждаше доволен от комплимента, но каза:

— Дните на слава са отминали за мен. За Броксигар Червената брадва няма да има повече легенди.

— Живял съм много по-дълго от теб, Брокс. Знам много добре за какво говоря. В теб още има потенциал за много слава. Предстоят ти много героични битки. Ще има нови истории за Броксигар Червената брадва, дори и ако трябва аз да ги разказвам.

Бузите на орка потъмняха и той сведе ниско глава.

— Думите ти са чест за мен, древни.

Също като Малфурион, и Брокс вече знаеше какво представлява в действителност Крас. За изненада на дракона, зеленокожият войн отдавна бе разбрал истината. Като орк, научил някои от традициите на шаманите, Брокс веднага бе почувствал огромната сила и невероятната възраст на спътника си, а след като беше видял как Крас общува на равна нога с драконите, бе стигнал до логичното заключение, което убягваше на всички други. Той разбира се нямаше как да разбере, че Крас и червеният дракон Кориалстраз са една и съща личност, но дори и това прие само с леко смръщване на вежди.

— И говорейки си за древност — отвърна Крас, — ще настоя да слезеш долу и да поспиш. Аз ще поема останалата част от стражата на Малфурион, колкото и малко да е, а после и моята собствена.

— Би било по-добре, ако...

Магьосникът впи очи в тези на орка.

— Уверявам те, че резервите ми от издръжливост са многократно по-големи от твоите. Нямам нужда от повече сън.

Виждайки, че ще изгуби по-нататъшния спор, Брокс изсумтя и се надигна. Но в същия миг Крас погледна над рамото на едрия войн и се вцепени.

— Гибелна стража... — прошепна той.

Брокс незабавно падна по очи. Те наблюдаваха трите огненокрили демона, които се носеха бавно към хълмовете. Създанията имаха дълги и зловещи на вид мечове. Гибелната стража наблюдаваше местността със същото внимание, с което го правеха и двамата другари, но явно за момента демоните не ги виждаха.

— Насочили са се по нашия маршрут — осъзна Крас.

— Трябва да ги спрем сега.

Магьосникът кимна в съгласие, а после добави:

— Първо да разберем дали няма и други. Не можем да рискуваме да свалим тези тримата, ако това ще предупреди останалите в областта. Нека се опитам първо да открия колко са в действителност.

Крас затвори очи и пусна сетивата си към демоните. Незабавно почувства мрака, излъчващ се от всеки от тях. Мрак, който бе толкова отвратителен, че дори драконът потрепери. Независимо от това, обаче, той не се поколеба да се разрови по-надълбоко. Трябваше да знае истината.

Във всеки от тях видя дивашкия хаос, който бе усещал и преди. Все още му беше трудно да повярва, че подобно зло може да съществува в което и да е живо същество. Тази лудост си съперничеше с онази, която бе поразила някога благородния Нелтарион и бе създала от него гнусния Детуинг.

Най-накрая откри в чудовищните мисли на създанията онова, което му трябваше. Тримата бяха съгледвачи и се движеха сами, търсейки слаби места, от които да се възползва Легионът. Те възнамеряваха не просто да поддържат фронтовата линия, но и да създадат заплахата зад гърба на защитниците.

Подобна тактика изобщо не изненадваше Крас. Той бе сигурен, че Аркемонд вече е задвижил някакви други планове, което само правеше търсенето на Демоничната душа още по-важно.

Крас отново огледа местността за други демонични войни, но не откри следа. Преустанови търсенето, удовлетворен от резултата.

— Сами са — обяви пред Брокс. — Ще се разправим с тях, но мисля, че този път е най-добре да го сторим с магия.

Оркът изсумтя доволно. Крас се спусна безшумно, за да събуди Малфурион.

— Какво... — започна нощният елф. Крас му направи знак да мълчи.

— Трима гибелни стражи — прошепна възрастният магьосник. — Сами са. Смятам да ги сваля с твоя помощ.

Малфурион кимна. Последва Крас около камъните към място, от което да могат да виждат рогатите демони, изучаващи хълмовете.

— Какво да правим? — запита друидът.

— Най-добре ще бъде, ако аз ударя и тримата едновременно. Постоянното им движение обаче означава, че може и да не уцеля. На теб оставям да се справиш с всеки, който ми избяга.

— Добре.

Малфурион си пое дълбоко въздух и се подготви. Крас наблюдаваше стражите, готов за момента, когато ще се озоват най-близо един до друг.

Два от демоните се приближиха, за да обменят информация, но третият продължи огледа. Магьосникът го прокле мислено, наясно, че може би това ще се окаже най-добрата му възможност да унищожи двата. Третият обаче бе толкова далеч, че Крас се страхуваше, че атаката ще му даде възможност да избяга.

Малфурион явно почувства колебанието му.

— Няма да го оставя да се изплъзне, господарю Крас.

Думите му успокоиха магьосника. Крас кимна и се концентрира.

За разлика от Илидан — а понякога дори и Ронин — той бе живял твърде дълго, за да губи време и усилия в това да създава разнообразен изглед на магиите си. Гибелната стража беше заплаха и трябваше да бъде унищожена. Толкова. Така че първо единият, а после и другият демон просто се *взривиха*, а останките им полетяха надолу към земята.

Но точно както се боеше, третият избегна капана. Спасението на демона обаче се оказа краткотрайно. Още докато парчетата от другите две изчадия падаха, Малфурион вдигна едно листенце и замърмори на вятъра. Внезапно около друида се надигна вихър, който бързо понесе листото към оцелелия гибелен страж.

То се превърна в много листа, стотици листа. Те се понесоха с вятъра, въртейки се все по-бързо и по-бързо. Накрая достигнаха вече бягащия демон.

Започнаха едно по едно да се залепват за него. Все повече и повече бяха здраво притиснати около чудовището, а носещите се около него не изглеждаха по-малко. Рогатият войн се бореше с вятъра, но непрестанно увеличаващата се тежест правеше усилията му все по-неуспешни.

Само след секунди демонът се превърна в мумия, обвита в зеленина. Крилата му се забавиха, неспособни да се борят с цялата тежест на листата.

Най-накрая последният гибелен страж падна като камък.

Малфурион не се обърна, за да види как демонът ще се разбие в твърдата земя. Той бе сторил необходимото, но никога не си позволяваше да злорадства над враговете си.

— Пътят е чист — обяви Крас. — Но трябва да побързаме, защото ще ни отнеме много време да прекосим тези хълмове...

Брокс внезапно извика от върха на скалата:

— В небето има нещо друго! Над нас!

И само след секунди сянката ги захлупи... Сянка, която покриваше цялата местност. Крилатото създание се движеше толкова бързо, че потъна в облаците преди който и да било от тях да е успял да го идентифицира. Оркът стискаше брадвата си в готовност, а Крас и Малфурион подготвиха магиите си.

После гигантът отново се появи на открито и се гмурна право към триото. Колосалните му кожести криле биеха въздуха с лекота, докато се спускаше.

Крас издиша, а обикновено мрачното му изражение се замени от кратка усмивка.

— Трябваше да се сетя! Трябваше да го почувствам!

Кориалстраз се бе завърнал.

По-младото „аз“ на магьосника се приземи точно пред тримата. Червеният дракон представляваше величествена гледка. Гребенът му стигаше чак до опашката. Беше достатъчно голям, за да погълне триото на една хапка, но въпреки зъбатата му паст, трябваше само да се вгледаш в очите му, за да видиш интелигентността и състраданието, криещи се у него.

Може би беше проява на нарцисизъм от страна на Крас да се възхищава на по-младото си „аз“, но не можеше да се удържи. Кориалстраз се беше доказал като много по-умел, отколкото старата му версия си спомняше да е била някога. Сякаш двамата бяха две отделни същества, макар в действителност да представляваха двете половини на едно цяло.

Когато прахът се уталожи, Кориалстраз поздрави тримата с кимане на огромната си глава. Очите му се насочиха най-вече към Крас.

— Чист късмет беше, че почувствах магията ви, докато минавах наблизо — изгътна той. — Мислите ми бяха насочени към толкова много други неща, че иначе изобщо нямаше да ви усетя. — А после добави конкретно към магьосника: — Дори и теб.

Това не беше хубаво.

— Говориш за търсенето на другите?

— Да... и ги намерих. Те търсят начин, чрез който да се справят с гнусния диск на Земния пазител, но още не са го открили. Дори и моята кралица не смее да се изправи срещу Нелтарион, без да е открила някаква защита. Ти видя какво се случи със сините! Изклани до степен на пълно изстребление!

Крас помисли за спасените яйца, но реши, че сега не е времето да говори за това.

— Тревогата на Алекстраза е оправдана. Няма нито чест, нито смисъл да му се опълчва, само за да бъде унищожена.

— Но ако ние, драконите, не помогнем на смъртните раси, няма да има надежда за никой от нас!

— Може би все още има. Не ме попита какво правим *ние* тук. — Крас посочи друида. — Младият Малфурион откри скритото леговище на Земния пазител и знае къде се намира Демоничната душа.

Гущеровите очи на аления гигант се разшириха.

— Истина ли е това? Може би ако го нападнем с пълната си мощ, докато спи...

— Не! Това трябва да бъде извършено тайно и с хитрина. Надяваме се да се промъкнем и да откраднем диска. Иначе Нелтарион ще го достигне първи и всички сме мъртви.

Кориалстраз видя мъдростта в тези думи, но и рисковете в подобен план.

— Къде трябва да отидете?

Малфурион описа видяното в Смарагдовия сън. Крас смътно разпозна местността и затова не се изненада, когато и младото му „аз“ разбра за кое място става дума.

— Знам го! Отвратителна област! Там има зло, което е по-старо от драконите, макар и да не мога да кажа какво точно!

— В момента това е без значение. Само Демоничната душа е важна. — Високият блед магьосник огледа хълмовете. — А ако искаме изобщо да имаме шанс да я откраднем, по-добре да започнем пътешествието си. На нощните саблезъби ще им отнеме много време да преминат през тези хълмове.

— Нощните саблезъби? — Кориалстраз изглеждаше озадачен. — За какво са ви, след като имате мен?

Опасността за теб е най-голяма — отбеляза Крас. — Не можеш да сменяш формата си и оставаш ясно различима цел. Освен това си податлив на влиянието на Демоничната душа. Черният може да те превърне в свой роб само със силата на мисълта си.

— Независимо от това ще сторя всичко, което мога. Трябва да достигнете леговището му колкото се може по-скоро. Котките не са достатъчно бързи, а ти явно не смееш да пътуваш с магия.

Крас добре виждаше, че е идиотско да спори сам със себе си. Кориалстраз наистина щеше да им позволи да достигнат целта си много по-бързо. Веднъж стигнали там обаче, Крас щеше да настояе помладата му версия да напусне незабавно.

— Добре. Брокс, подготви нощните саблезъби за обратния път. Аз ще изпратя по моя писмо. Ще достигнат сами до армията. Ако имаме късмет, Ронин ще получи посланието ми. Вземете всичко, което можем да носим. Не повече.

Не им отне много време да преместят багажа си върху гърба на масивния червен дракон. След като магьосникът намести писмото си на сигурно място, те пуснаха животните. Крас и спътниците му се покачиха близо до раменете на дракона. Когато и тримата се бяха настанили, Кориалстраз изви врат, за да е сигурен, че пътниците му са сигурно закрепени, а после разпери криле.

— Ще бързам... но внимателно — обеща им той.

Когато се понесоха към небето, Крас мрачно огледа местността пред тях. Кориалстраз бе истинско съкровище в този момент, но

успехът им по никакъв начин не ставаше по-сигурен. Нелтарион-Детуинг щеше да бди за врагове, независимо дали въображаеми или истински. Групата трябваше да внимава за всяка своя стъпка, щом достигнеше владенията му. Имаше обаче поне едно нещо в тяхна полза.

Толкова близо до леговицето на великия дракон със сигурност нямаше да се безпокоят повече за демоните.

ШЕСТ

Лорд Десдел Старей имаше великолепен план. Така поне обяви пред всички, които планът засягаше. Целият го бе измислил сам, така че със сигурност нямаше глупави грешки. Повечето от благородниците кимнаха нетърпеливо и го поздравиха с високо вдигнати чаши с вино. Останалите просто си замълчаха. Войниците на фронта бяха твърде изморени, за да се тревожат, а бегълците ги вълнуваше само как да оцелеят. Малцината критици, които имаше Старей, сега бяха още по-малко, водени от Ронин. За съжаление непрестанните отсъствия на Крас бяха накарали дори здравословния страх на командира от чужденците да намалее. В момента, в който изглеждаше сякаш човекът ще посочи някакъв недостатък във великия план, Старей учтиво предположи, че съветът ще се справи със собствената си работа и без чужда помощ, а магьосникът не може да няма важни задължения нейде другаде. Стражите в палатката бяха удвоени, което ясно демонстрираше, че ако Ронин отхвърли предположението, те ще се намесят.

Човекът не желаше директна конфронтация, която само щеше да отслаби стабилността на армията, затова напусна събранието. Джарод го посрещна близо до лагера на таурените, в компанията на Хулн.

Нощният елф разчете изражението му.

— Нещо лошо...

— Може би... а може би просто съм станал твърде циничен по отношение на този разлигавен аристократ. Общото описание на плана му звучи твърде просто, за да сработи...

— Простотата е добра — предположи Хулн. — Ако излиза от логика.

— По някаква неясна причина се съмнявам Старей да се води точно от логиката. Не разбирам защо Рейвънкрест се спогаждаше толкова добре с него.

Джарод сви рамене.

— Те са от една и съща каста.

— О, сега всичко добива смисъл. — Нощният елф пропусна да забележи сарказма му и Ронин поклати глава. — Няма значение. Ще трябва да го следим изкъсо и да се надяваме на най-доброто...

Не се наложи да чакат дълго. Старей вкара плана си в действие още преди залез. Нощните елфи преразпределиха силите си, създавайки три клина. Следвайки ги, таурените и останалите раси сториха същото. Благородникът оттегли по-голямата част от кавалерията си и ги прати около левия фланг. Там те зачакаха на известно разстояние от основните сили на армията.

Върхът на всеки от клиновете бе изграден от копия, следвани от мечове и други ръчни оръжия. Зад тях, защитени от всички страни, се намираха стрелците. Всеки клин включваше и равномерно разпределени членове на лунната стража. Те трябваше да защитават армията от ередарите и другите магьосници на демоните.

Клиновете трябваше да се опитат да пробият редиците на Пламтящия легион. Като зъби. Демоните, оказали се заклещени между тях, щяха да са основната цел на стрелците и мечоносците. Нощните елфи щяха да се движат в унисон — никой клин не трябваше да изостава или изпреварва останалите. Кавалерията щеше да стои в резерва, за да покрива всякакви слаби места, които можеха да се появят.

Сред земните и таурените се наблюдаваше известен скептицизъм, но тъй като самите те нямаха опит в разгърнатите битки и стратегията, просто приеха това, което наивно смятаха за най-доброто от познанието на нощните елфи, превъзхождащо тяхното.

Джарод яздеше редом с Ронин, докато армията напредваше. Демоните бяха нетипично колебливи и Старей веднага прие това за добра поличба. Човекът и другарят му обаче вярваха, че е само знак да бъдат по-предпазливи.

— Говорих с лунната стража — каза Ронин на нощния елф. — Имаме няколко номера наум, които да подпомогнат плана на негово сиятелство. Аз ще ги координирам.

— Хулн обеща, че от страна на таурените няма да има слаби звена, а мисля, че и фърболгът каза нещо подобно — отвърна капитанът. — Тревожа се обаче, че народът на Дунгард Айрънкътър може да не е достатъчен, за да удържи неговата част от линията.

— Ако се бият дори в някаква степен толкова добре, колкото едно джудже на име Фалстад, което познавам — изкоментира Ронин, спомняйки си предишни битки, — ще бъдат най-малкият ни проблем.

В този момент проехтяха бойните рогове. Войниците от предните редици незабавно се стегнаха и ускориха ход.

— Бъди готов! — извика магьосникът, а пантерата му набра скорост.

— Иска ми се да бях готов още в Сурамар, преди да се случи всичко това...

Теренът пред тях се спускаше надолу и най-накрая им даде някаква ясна представа какво ги чака.

Безкрайно море от демони, което продължаваше до самия хоризонт.

— Майко Луна! — ахна Джарод.

— Не се разсейвай!

Един тръбач подаде сигнал за атака. Нощните елфи се впуснаха в бяг с яростен вик. Силен рев отдясно отбеляза преминаването на таурените и фърболгите. Странен вой оповести потеглянето на земните.

Битката започна.

Предната линия на Легиона почти незабавно поддаде пред интензивната атака. Клиновете пробиха право в ядрото на ордата. Стотици рогати войни паднаха, нанизани на копията.

Джарод се развълнува.

— Успяваме!

— Просто имаме инерция, но ще се забавим!

И наистина, след още няколко десетки метра Пламтящият легион започна да се окоптва. Не успяха напълно да спрат погрома, но всяка нова стъпка се изтръгваше бавно и болезнено. Въпреки всичко нощните елфи продължаваха да настъпват.

Това не означаваше, че нямаше опасности и загуби. Неколцина гибелни стражи се понесоха отгоре в опит да прелетят над копията и да ударят по стрелците. Някои бяха свалени, но други успяха да се задържат във въздуха. Въоръжени с дълги боздугани, те се спускаха стремително надолу и премазваха черепите на нощни елфи, заети с други цели. Скоро обаче отстъпиха под напора на стрелците и лунната стража.

От демоничните редици срещу един от клиновете изскочиха два инфернала. Войниците, опитали се да ги блокират, бяха премазани, а клинът се изтъпи и почти се обърна наобратно. Най-накрая лунната стража успя да повали единия инфернал, макар и не преди да успее да убие неколцина стрелци. Другият обаче продължи да нанася поражения сред нощните елфи, дори и след като успяха да затворят пролуката зад гърба му.

Ронин се опита да фокусира волята си върху самотния демон, но около създаването имаше твърде много войници и той рискуваше да убие и немалко от своите.

Изведнъж от нищото се появиха трима земни. Джуджетата си проправяха път през войниците като снаряди, докато не достигнаха инфернала. Всяко от ниските, мускулести създания носеше боен чук с огромна стоманена глава.

Инферналът се хвърли отгоре им, но пропусна. Едно джудже се промъкна под него и удари краката на каменния звяр. Друго нападна демона отстрани. Инферналът успя да удари втория си нападател, но това, което би убило нощен елф, раздробявайки всичките му кости, само разтърси земния за момент. Инферналът най-накрая беше налетял на същество с кожа, също толкова здрава, колкото и неговата.

Сега и трите джуджета вкараха чуковете си в действие. Тежките оръжия оставяха пукнатини навсякъде, където удареха. Левият крак на демона се строши и инферналът падна на едно коляно.

Последното, което Ронин видя от чудовището, бе как и тримата земни замахват с чуковете си към главата му.

Магьосникът забеляза, че Джарод Шадоусонг язди към него. Човекът дори не бе забелязал кога е изчезнал капитанът.

— Ти ли ги извика?

— Мислех, че ще имат по-големи шансове!

Ронин кимна одобрително, а после отново огледа битката. Окопитила се след кратката несполука, армията отново избутваше Пламтящия легион назад. Всеки опит на демоните за контраатака успяваше да забави решителния напредък на нощните елфи само за момент.

— Тази проклета глупост все пак работи — измърмори заклинателят. — Изглежда съм подценил „негово върховно величество“.

— Това е добре, господарю Ронин! Тръпки ме побиват при мисълта какво можеше да стане, ако се бяхме провалили!

— И това го има... — Ронин изведнъж нададе вой, защото някаква огромна сила се опита да смаже мозъка му. Той падна от пантерата си, преди Джарод да успее да го хване, и се удари силно в земята. Костите му потрепериха. Нощният елф скочи след него и се опита да помогне на магьосника да се надигне.

Главата на Ронин бе изпълнена от ужасяващ тътен. Звучите на битката избледняха. През замъглените си очи успяваше да види, че Джарод говори, но гласът на елфа не достигаше до него.

Натискът стана още по-силен. Въпреки агонията, магьосникът запази умението си да разсъждава. Бяха го атакували с някаква магия, но атаката беше дошла много по-потайно от всякога. За момент той помисли за натрезимите, чиято сила съживяваше мъртвите, но това не изглеждаше като тяхно дело.

Агонията стана всепомитаща. Ронин се опита да се бори със смазващото усещане, но вече знаеше, че е загубил. Всеки миг щеше да припадне и ако това станеше, се страхуваше, че може никога да не се събуди.

Насред атаката в мислите му прозвуча студен и лишен от емоции глас:

„Не можеш да се изправиш срещу мен, смъртни.“

Магьосникът нямаше нужда някой да му казва чий е този глас. Докато последните сили на Ронин го напускаха и чернотата го поглъщаше, името на демона проехтя през избледняващите му мисли.

„Аркемонд...“

Джарод Шадоусонг бързо извлечи неподвижното тяло далеч от фронтвата линия. Нощният елф трескаво огледа Ронин за някаква рана, но не откри нищо. Човекът бе напълно недокоснат, поне отвън.

— Магия — промърмори Джарод и се намръщи. Той имаше съвсем малки умения в тази насока и питаеше здравословно уважение към заклинателите. Нещо, което можеше толкова директно да засегне Ронин, трябва да беше дошло от много могъщ източник. За него това значеше само най-могъщият от демоните, които до момента бяха срещнали. Онзи, наричан Аркемонд.

Фактът, че пълководецът на Легиона е имал възможността да намери магьосника, тревожеше капитана много силно. Аркемонд трябваше отчаяно да се опитва да поддържа някакъв ред у отстъпващите си войски. Накъдето и да се обърнеше Джарод, виждаше само как редиците на Легиона са на прага на пълния срив. Планът на лорд Старей се бе оказал небивал успех...

Очите на нощния елф се разшириха.

Така ли беше в действителност?

Брокс се държеше също толкова здраво, колкото и останалите, докато Кориалстраз се носеше към целта им. Оркът бе живял във времената, когато червените дракони робуваха на народа му, но самият той никога не беше летял с такъв. Сега се радваше на изживяването и за пръв път истински съчувстваше на драконите, които са били поробвани по този начин. Да бъдеш толкова свободен, да живееш сред небесата, само за да умреш като куче по нечия чужда воля... подобна съдба караше орка да потрепери. Всъщност Брокс чувстваше някакво сродство с драконите, защото в действителност неговият народ също бе служил по един по-прикрит начин — най-първичните инстинкти на орките бяха изкривени гротескно от един демон от Пламтящия легион.

Някога Брокс просто искаше да умре. Сега бе готов да срещне смъртта, но само ако тя имаше цел. Бореше се, за да защити не само народа си от далечното бъдеще, но и всеки, когото демоните се опитваха да смажат. Духовете на предците щяха да решат дали животът му следва да бъде пожертван, но оркът се надяваше, че ще изчакат достатъчно, за да може да нанесе няколко решаващи удара... и поне да бъде сигурен, че това пътешествие ще се увенчае с успех.

Хълмовете отстъпиха на планини, които в началото му напомниха за онези близо до дома му. Тези върхове обаче скоро се промениха, а с тях настъпи и промяна в самия въздух. Пейзажът се оголи, сякаш животът се страхуваше да вирее на това място. Кориалстраз наистина бе споменал някакво древно зло и оркът, чийто сетива бяха в по-голяма степен настроени към духа на света от тези на останалите, чувстваше как това зло изпълва всичко наоколо. Това бе поквара, по-лоша дори от онази, разпръсквана от демоните. Караше го да иска да вземе в ръце брадвата, завързана за гърба му.

Драконът внезапно се спусна между два усойни, остри върха. Кориалстраз безпроблемно се снижи в тясната долина, докато търсеше подходящо място за кацане.

Най-накрая се приземи в сянката на особено зловеща планина, която напомняше на Брокс за чудовищен войн, вдигнал тежка бухалка, готова за удар. Суровият връх добавяше към и без това силното усещане, че някакви тъмни сили ги наблюдават.

— Не смея да летя по-нататък — каза драконът, докато пътниците му слизаха. — Но ще продължа с вас още известно време.

— Не сме далеч — изкоментира Малфурион. — Помня тази местност.

Крас огледа същия връх, който бе привлякъл вниманието на орка преди малко.

— Има си хас. Изключително подходящо жилище за Детуинг.

— И преди си казвал това име — вметна друидът. — Също и Ронин.

— Така наричаме Земния пазител на мястото, от което идваме. Лудостта му ни е добре позната, не е ли така, Брокс?

Ветеранът изсумтя в знак на съгласие.

— Моят народ го нарича също така *Сянката на кръвта*... но да, Детуинг е познат на всички живи същества... за голямо тяхно съжаление.

Малфурион потрепери.

— Как ще избегнем взора му? Аз съумях да го сторя единствено благодарение на наученото от Ценариус, но не можем всички да пътуваме през Смарагдовия сън.

— Нито би имало полза от това — отвърна Крас. — Не бихме могли да докоснем Демоничната душа от онзи свят. Трябва да се намираме в този. Аз го познавам най-добре. Би трябвало да съм в състояние да ни опазя от всякакви предупредителни магии. Това означава обаче, че на вас двамата с Брокс се пада да свършите всичко останало.

— Готов съм.

— Аз също. — Оркът вдигна магическата си брадва. — Ще отсека главата на черния от врата му, ако трябва.

Магьосникът се засмя кратко.

— Това би било достойно за възпяване, не мислиш ли?

Първоначално Кориалстраз водеше групата, защото осигуряваше най-добра защита, дори и според Брокс. Не след дълго обаче пътеката стана твърде тясна и накрая левиатанът едва се промъкваше.

— Ще се наложи да останеш тук — реши Крас.

— Мога да се покатеря около планините...

— Твърде близо сме. Дори и да успеем да избегнем магиите, Детуинг със сигурност е поставил стражи. Те ще те видят.

Срещу тази логика драконът нямаше как да спори.

— Тогава ви чакам тук. Трябва само да ме призовеш и ще дойда незабавно. — Очите му се присвиха. — Дори да трябва да се изправя срещу него.

В началото липсата на Кориалстраз рязко промени настроението в групата. Тримата се движеха много по-внимателно, изучавайки всеки ъгъл и сянка преди да продължат. Малфурион посочваше все нови знаци, които разпознаваше, което значеше, че вече са съвсем близо до целта си. Брокс, който сега водеше триото, се взираше във всяка скала по пътя им в опит да прецени дали зад нея не се крие някакъв враг.

Денят отстъпи пред нощта и макар сега Малфурион да виждаше по-добре, решиха да спрат, за да поспят. Друидът бе сигурен, че са съвсем близо до леговището, което правеше почивката твърде нервна, дори и за Брокс.

Когато оркът се разположи, за да поеме първата стража, Крас го предупреди:

— Този път всеки честно поема времето си. Всички трябва да сме в най-добрата си форма.

Посивяващият ветеран неохотно се съгласи и си намери място, където да застане. Острите му уши долавяха и най-тихия звук, включително и равномерното дишане на спътниците му — знак, че сънят бързо ги е покорил. Чуваше и други неща, макар много по-малко в сравнение с повечето места, посещавани през живота му. Тази земя наистина беше празна. Вятърът виеше и от време на време по някой склон падаха камъчета, но отвъд това не се чуваше почти нищо.

Сред тази тишина Брокс започна да си спомня за последните дни на своята първа война срещу демоните. Виждаше как другарите му весело говорят за клането, което ще извършат, за враговете, които ще паднат под брадвите им. Мнозина от тях очакваха да умрат, но каква смърт само щеше да е това!

Никой не очакваше събитията, които последваха.

Дълго време след това Брокс вярваше, че мъртвите му спътници го преследват. Сега обаче застаряващият войн знаеше, че те не са го проклели, а по-скоро стояха рамо до рамо с него и го насочваха по пътя му. Те живееха чрез него и всеки повален враг бе неговата проява на почит към тях. Един ден самият Брокс щеше да бъде повален, но дотогава той бе техният поборник.

Това го караше да се чувства горд.

Отдавна привикнал на задачи като тази, която в момента изпълняваше, Брокс знаеше точно колко време е минало. Половината му стража вече бе изтекла. Обмисли дали да не остави другите да спят, но Крас го беше предупредил. При целия си опит, оркът бе като новородено в сравнение с магьосника. Така че щеше да се подчини... този път.

И тогава някакъв звук, който не идеше от вятъра, привлече вниманието му. Той се концентрира върху него, а после се намръщи яростно, когато го разпозна. Високи гласове, спорещи помежду си. Намираха се далеч и само случайната промяна в посоката на вятъра му беше позволила да ги чуе. Оркът се снижи и се опита да разбере къде точно се намират говорещите.

Най-накрая съзря страничен проход на около стотина крачки северно от мястото, където стоеше. Гласчетата трябваше да идват нейде от него. С безшумни стъпки, постижими само от опитен ловец, той напусна поста си, за да проучи. Нямаше нужда все още да буди спътниците си. В такова страховито място все още съществуваше възможността чутото да е само ефект на духащия през древните планини вятър.

Когато се приближи към прохода, бърборенето престана. Оркът незабавно се спря и зачака. Само след миг разговорите се подновиха. Брокс най-накрая разбра какво чува и това само го направи още по-предпазлив.

Той използва тренирания си слух, за да определи броя на говорещите. Трима, най-много четирима. Но повече не можеше да каже.

Сега вече долавяше и други звуци. Копаене. Но тук нямаше джуджета.

Брокс тихо се прокрадна още по-близо до мястото, където работеше непознатата групичка. Които и да бяха, очевидно не очакваха в региона да има други живи същества, което му даваше значително предимство пред тях.

Областта право напред бе осветена от слаба светлина. Брокс погледна иззад ъгъла... и видя гоблините.

Сравнени с орка, те бяха дребни и кокалести създания с големи глави. Като се изключат острите им зъби и нокти, в тях нямаше нищо заплашително. Брокс обаче знаеше точно колко опасни могат да бъдат, особено когато са повече от един. Те бяха хитри и бързи, а техните жилести мускули им позволяваха да маневрират около по-едри опоненти с лекота. Безопасен бе само мъртвият гоблин.

Малфурион беше споменал за присъствието им — стотици от тях — и за това, че работели за черния дракон. Явно бяха взели дейно участие в изграждането на Демоничната душа. Брокс можеше единствено да заключи, че и тези са част от същата група, но тогава какво правеха тук горе?

— Още, още! — измърмори единият. — Не е достатъчно за нова плоча!

— Жилата е изчерпана! — отсече друг, който изглеждаше като близък на първия. После се обърна към трети: — Трябва да намерим друга, друга!

Копането се чуваше от малък тунел в най-близката скална стена — това, което гоблините разбираха под думата „мина“. Докато Брокс ги наблюдаваше, от отвора излезе четвърто създание и се приближи към другите три. В едната си ръка стискаше покрита газена лампа, а с другата влачеше чувал, който бе голям почти колкото самия него. Макар и дребни, гоблините бяха невероятно силни за размерите си.

За разлика от другите, новодошлият изглеждаше в добро настроение.

— Намерих друга дребна жила! Още желязо!

Останалите се въодушевиха.

— Добре! — каза първият. — Няма да губим време за търсене! Нека другите да търсят!

Първата реакция на Брокс беше да се хвърли в атака, но знаеше, че Крас не би искал това. Оркът разгледа гоблините. Изглежда щяха да са заети още известно време. Можеше да се върне при магьосника и да

му каже какво е открил. Крас щеше да знае какво да сторят, независимо дали щяха да уловят гоблините, или да ги избегнат напълно...

Тежък удар в тила повали орка на колене. Нещо се приземи върху гърба му и сграбчи гърлото му. Последва втори удар върху главата му.

— Натрапник! Помощ! Натрапник!

Високото гласче проряза мъглата от болка, която го поглъщаше. Друг гоблин го бе изненадал в гръб. Юмруците на дребните твари не бяха толкова големи, така че оркът предположи, че е бил ударен с чук или скала.

Брокс се опита да се изправи, но гоблинът продължи да го удря. По главата му потече кръв и достигна устните му. Вкусът ѝ накара война да се съвземе. Все още коленичил, той се претърколи назад.

Чу се квичене и тежният орк се приземи върху нещо, което изпищя. Побоят престана. Брокс продължи движението си и почувства как гоблинът отслабва хватката си.

Докато се изправяше, войнът чу други гласове близо до себе си. Нещо, което вероятно също бе камък, удари силно рамото му. Ветеранът чу търкане на метал в метал и разбра, че гоблините имат и ножове.

Пресегна се към брадвата си на сляпо, но не можа да я намери. Преди зрението на орка да се прочисти, нещо дребно и пищящо скочи върху гърдите му, като почти го събори по гръб. Гоблинът се впи с ръце и крака в него, като се опитваше да забие нож в окото му.

Докато Брокс се опитваше да държи острието на разстояние от себе си, втори нападател кацна на рамото му. Оркът изсумтя, когато друг нож одраска ухото му. Войнът успя да откопчи създаването от рамото си и да го запрати колкото можеше по-надалеч. Когато писъкът на гоблина заглъхна, оркът се опита отново да отскубне тварта, впила се в гърдите му.

Почти бе успял, когато някой хвана и двата му крака. Брокс вдигна единия и го стовари обратно на земята с всичка сила. Звукът на счупени кости му достави огромно удоволствие. Хватката върху този крак изчезна. За съжаление, когато опита същото и с другия, гоблинът смени позицията си, но не го пусна.

Онзи на гърдите му успя да забие ножа си в рамото на Брокс. Дяволското изчадие започна да се кикоти и вдигна отново оръжието си.

Вбесен, оркът замахна с огромния си юмрук и удари с всичка сила гоблина в слепоочието. Кикотът замря, заменен от тихо гъргорене, преди създаването да падне на земята.

Но Брокс отново нямаше време за почивка. Нов нападател се заби в стомаха му и му изкара въздуха. Оркът залитна назад. Поне едно добро нещо произтече от това — чу се изпищяването на гоблина, хванал крака му. Полусмазано от тежестта на крайника, създаването го пусна.

Втори зеленокож дребосък скочи върху падналия орк и го удари с камък. Това не се припокриваше съвсем точно с представите на Брокс за благородна смърт. Не си спомняше някой орк във великите епични легенди на народа му да е бил убит от гоблини.

Изведнъж проблесна ярка червена светлина. Двете изчадия върху гърдите му изпищяха и отхвърчаха назад. Едното се сблъска с друг гоблин и двамата паднаха в кълбо омотани крайници, а второто се размаза върху скалите.

— Провери дали сме ги спипали всички! — прозвуча гласът на Крас.

Брокс разтърси глава и успя да фокусира погледа си навреме, за да види как двамата оплетени гоблина потъват в твърдата допреди миг скала. Письците им секнаха в мига, в който главите им потънаха под повърхността.

Един друг гоблин, който или бе по-умен, или по-нагъл от останалите, метна с безпогрешна точност камък към слепоочието на магьосника. Макар и да знаеше, че е твърде късно, Брокс отвори уста да предупреди Крас... и с изненада видя как камъкът не само не удари слабия заклинател, но отскочи с такава скорост, че когато удари хвърлилия го гоблин, разби черепа му.

Космите по врата му настръхнаха и той инстинктивно замахна зад себе си. Гоблинът, който точно щеше да забие нож в гърба му, отхвърча назад.

Крас остана неподвижен, а очите му в момента бяха затворени. Брокс предпазливо се изправи на крака, опитвайки се да не издаде и най-малък звук, за да не разсейва заклинателя.

— Никой не успя да избяга... — промърмори най-сетне драконовият магьосник. После отвори очи и огледа клането. — Хванахме ги всичките.

Оркът намери брадвата си, а после сведе засрамено глава.

— Прости ми, древни. Държах се като необучено дете.

— Всичко свърши, Брокс... а може и да си ни намерил по-кратък път към целта.

След това магьосникът докосна рамото на орка, очите му проблеснаха за миг и раните на зеленокожия воин изчезнаха, сякаш никога не са съществували.

Успокоен, че не се е посрамил напълно, Брокс погледна магьосника с любопитство. Малфурион също изгледа Крас, но с повече разбиране.

— Те най-добре знаят как да достигнат леговището на дракона — обясни заклинателят, а ръката му заблестя отново. — Могат да ни покажат пътя.

Брокс се огледа наоколо. Всички гоблини, които виждаше, изглеждаха мъртви. След това изведнъж видя как онзи, който се бе забил в скалата, се надига непохватно. В началото измореният орк се зачуди как създанието е оцеляло от удара... и после бързо осъзна, че всъщност не е успяло.

— Ние сме слуги на Живота — прошепна Крас с очевидно отвращение. — И това значи, че също толкова добре познаваме и Смъртта.

— Майко Луна... — ахна Малфурион.

Брокс промърмори молитва към духовете и загледа съживения труп. Това твърде силно му напомняше за Пълчищата. Без да го осъзнава, той стискаше здраво брадвата си, за в случай, че гоблинът атакува внезапно.

— Успокойте се, приятели. Аз съживих само спомените му за пътеката. Той ще върви по нея, а после ще се върне в света на мъртвите. Аз не съм натрезим и не изпитвам наслада от това да обвързвам трупове с волята си. — Крас направи жест по посока на мъртвия гоблин и след като се обърна нескопосано, съществото започна да се тътри на север. — Сега елате! Нека приключим тази отвратителна работа и да се подготвим за влизане в светилището на Тъмния...

Той спокойно тръгна след зловещата марионетка. Малфурион го последва след миг. Брокс се поколеба, но после си спомни злото, срещу

което бяха изправени, кимна с одобрение към избора от магьосника
път на действие, и се присъедини към останалите.

СЕДЕМ

Аркемонд наблюдаваше спокойно как войните му отстъпват, притиснати от всички посоки. Виждаше как умираха с дузини под остриетата на защитниците или разкъсани на парчета от котките на нощните елфи. Забеляза, че мнозина измряха под ударите на другите създания, които се бяха съюзили с армията.

Аркемонд виждаше всичко това... и се усмихваше. Бяха останали без магьосника, без друида и без дракона... дори зеленокожият войн, на чиято първична ярост демонът почти се възхищаваше, го нямаше.

— Време е... — изсъска той.

Джарод продължаваше с опитите си да събуди Ронин, но магьосникът не реагираше. Единственият отговор на човека до момента бе това, че отвори очи, но погледът му бе незрящ, зад него нямаше никаква мисъл.

Войникът обаче не спираше да се опитва.

— Господарю Ронин! Трябва да се събудиш! Нещо не е наред, знам го! — Капитанът поля лицето на заклинателя с вода. Тя се отече без никакъв ефект. — Повелителят на демоните е намислил нещо!

И тогава някакъв странен звук привлече вниманието му. Той му напомни за времето, когато бе наблюдавал ята от птици, приземяващи се по клоните на дървета. Махането на толкова много крила още ехтеше в ушите му.

Джарод погледна нагоре.

Небето бе пълно с гибелни стражи.

— Майко Луна...

Всеки от летящите демони носеше в ръце тежък котел, от който се издигаше дим. Котлите бяха много по-големи и тежки от всичко, което би могъл да вдигне нощен елф, дори гибелната стража явно трудно ги удържаше, но въпреки това успяваха да летят с тях.

Докато Джарод Шадоусонг ги наблюдаваше, чудовищата летяха колкото могат по-бързо към редиците на защитниците... а после откъд тях. Съмняваше се някой отдолу да ги е забелязал, защото битката бе свирепа. Дори и лорд Старей вероятно виждаше само умиращите демони пред себе си.

Благородникът трябваше да бъде предупреден. Само това имаше смисъл в ума на Джарод. Нямаше на кого друг да каже. След като и Крас го нямаше.

Капитанът сграбчи тялото на Ронин и го завлече до един голям камък. Разположи магьосника от страната, противоположна на бойното поле. Надяваше се никой да не види облеченото в роба тяло.

— Моля... моля те, прости ми — промълви войникът към неподвижния магьосник.

После Джарод скочи на пантерата си и се насочи към мястото, където за последно бе видял знамето на благородника. Но точно когато потегли, най-предните гибелни стражи внезапно се понесоха над нощните елфи. Капитанът видя как първият обърна котела си.

Червена кипяща течност се изля върху нищо неподозиращите войници.

Письците им бяха ужасяващи. Повечето от онези, върху които се изля смъртоносният дъжд, паднаха в гърчове. Двайсетина войници бяха изгорени и осакатени, повечето от тях смъртно... само от един котел.

После и другите крилати демони започнаха да обръщат товарите си.

— Не... — ужасено промълви Джарод. — Не!

Върху защитниците се изля потоп от смърт.

Редица след редица, войниците се разпръснаха в пълен хаос, всеки опитвайки се поотделно да се спаси от ужаса. Те се изправяха решително срещу острие и нокът — оръжия, които можеха да бъдат надвити, но срещу течния огън, изсипващ се върху главите им, не можеха да сторят нищичко.

Докато письците ехтяха в ушите му, Джарод пришпорваше пантерата си да се движи възможно най-бързо. Забеляза знамето на Старей, а след няколко напрегнати мига — и самия благородник.

Гледката не го окуражи. Слабият нощен елф седеше върху саблезъба си, а изражението му беше гробовно. Десдел Старей

изглеждаше така, сякаш е умрял с отворени очи на седлото. Съзерцаваше разрухата на плановете си, очевидно без намерението да направи нещо, за да предотврати пълната катастрофа. Неговите подчинени и стражи зяпаха командира си безпомощно. Джарод не видя надежда в очите им.

Капитанът успя да си проправи път до Старей, след което разбута вцепенените стражи и благородници и протегна ръце към командира.

— Господарю! Господарю! Направете нещо! Трябва да свалим онези демони!

— Твърде късно е, твърде късно! — избръщолеви Старей, без да поглежда към него. — Всички сме обречени! Това е краят!

— Господарю...

Някакъв вътрешен инстинкт накара Джарод да погледне нагоре.

Два демона се носеха точно над тях, а котлите им още бяха пълни.

Капитанът сграбчи благородника за ръката и изкрещя:

— Лорд Старей! Дръпнете се! Бързо!

Другият нощен елф се намръщи и дръпна рязко ръка с отвращение.

— Не ме пипай! Забравяш се, капитане!

Джарод го зяпна невярващо.

— Господарю...

— Махни се от мен, преди да те окова във вериги!

Знаейки, че не може да убеди благородника в нищо, Джарод отстъпи рязко и накара пантерата си да се отдръпне.

Само това го спаси.

Пороят, който се изля върху Старей и останалите, прогори плът и метал с еднаква лекота. В предсмъртните си гърчове пантерата на благородника захвърли димящото му тяло. Той падна в чудовищна купчина, а арогантното му лице се бе превърнало в почти неразпознаваем разкривен кошмар. Съветниците и стражите му нямаха по-голям късмет. Онези, които не бяха умрели на място, лежаха и трепереха неудържимо, телата им — осакатени до неузнаваемост, а писъците им смразяваха душата му.

И Джарод не можеше да стори нищо, за да им помогне.

Гибелната стража прелетя над защитниците почти без да претърпи загуби. Спорадични залпове от някой случаен стрелец успяха да свалят няколко, а неколцина други умряха под ударите на лунната стража, но концентрирани усилия липсваха. Джарод бе изумен от тази липса на организация, но после си спомни, че Старей бе заменил всички офицери на предшественика си със собствените си блюдолизци.

Още по-стряскащо бе това, че някои части от армията все още не бяха влезли в боя. Те стояха встрани в очакване на заповеди, които така и нямаше да бъдат дадени. Капитанът осъзна, че те нямат представа, че пълководецът им е умрял и вероятно си мислеха, че благородникът ще ги извика всеки миг.

Той бързо пришпори пантерата си към един такъв отряд. Офицерът на чело на единицата козирува.

— Колко лъка имате? — запита го Джарод.

— Шейсет, капитане!

Това изобщо нямаше да стигне, но все пак бе някакво начало.

— Искам всички стрелци в готовност! Веднага ги насочете към гибелната стража! Останалите да оформят защитен обръч около тях!

Другият нощен елф даде заповедта. Джарод се огледа отчаяно наоколо в търсене на нещо друго, което да използва. Вместо това видя ездач, препускащ към него. Новодошлият го поздрави по начин, който ясно показваше, че капитанът е първото подобие на офицер, което елфът вижда от много време насам.

— Клинът е изтъпен и линията едвам се държи! — Войникът посочи зад гърба си към място, близо до центъра на формацията. — Лорд Дел’теон е мъртъв, а ние имаме само един подофицер! Той ме изпрати да намеря някой, който да ни подсили!

Докато пратеникът приключи с разясненията си, отрядът, който Джарод бе поел, вече се организираше според заповедите му. Още докато капитанът се чудеше какво да предприеме с новата беда, дузина гибелни стражи паднаха от небето. За пръв път почувства лек полъх на надежда.

Той най-сетне се обърна към новодошлия и предложи:

— Отиди при таурените! Кажим им, че капитан Шадоусонг моли народа на Хулн за група войни, които да ти помогнат да заздравиш

клина! — Джарод си спомни и още нещо. — Помоли ги и за най-добрите им стрелци...

Щом капитанът даде нарежданията си, напрежението по лицето на другия нощен елф намаля малко и той обърна пантерата си, за да изпълни заповедта. Джарод едва успя да организира мислите си и се появиха още двама пратеници. Можеше само да предположи, че някой го е видял как организира съпротивата, и наивно е предположил, че той действа от името на мъртвия Старей.

Но макар и да знаеше, че не бива да го прави, Джарод не можеше просто да ги отпрати. Изслуша нуждите им и се пребори да намери някакво разрешение, макар и временно.

За негова изненада съвсем скоро пристигна и един лунен страж. Макар заклинателят очевидно да заемаше висока позиция в йерархията на ордена, той изглеждаше облекчен, че се среща с капитан Шадоусонг.

— Стрелците забавят пораженията, които крилатите изчадия нанасят! Успяхме да се реорганизираме, макар и трима от нашите да са мъртви, а други двама — осакатени! Опитваме да се справим с онези горе, както и с далечните уорлоци, но за тази цел ни трябва защита!

Джарод се опита да не преглъща прекалено явно. Стараейки се да не показва несигурността си пред магьосника, той се престори, че се взира в левия фланг. Там видя няколко реда войници, които се блъскаха неорганизирано в опит да достигнат демоните. Масата тела пред тях им пречеше да бъдат от каквато и да било полза и в действителност усилията им успяваха най-вече да избутат по-предните им другари върху остриетата на врага.

Той издърпа един войник от отряда зад гърба си.

— Ти! Искам да яздиш с този страж и да вземете един отряд от онзи фронт! Кажете на останалите да стоят на стъпка-две разстояние и да се включат в битката чак когато има нужда от тях!

Настояванията и молбите валяха една след друга. Джарод не успяваше да си поеме дъх. В един момент дори земните и други съюзници на нощните елфи започнаха да искат съвет и помощ от него. Капитанът така и не намери някой с по-висок ранг, така че отговаряше на въпросите им и се молеше да не е пратил невинни животи на сигурна смърт.

Шадоусонг очакваше да види как всеки миг ордата ще помете народа му, но по някакъв начин нощните елфи удържаха настъплението на демоните. Обединените усилия на лунната стража и стрелците най-накрая се оказаха твърде унищожителни за крилатите демони и те отстъпиха — мнозина от тях с все още пълни котли. Загубите на армията бяха големи, но когато хаосът понамаля, Джарод си помисли с надежда, че все пак част от неговите заповеди са помогнали да не бъдат още по-високи.

Когато капитанът най-накрая успя да се върне при Ронин, зад гърба му се влачеше половин дузина подчинени. Той не ги бе викал, но няколко офицера от армията бяха настояли да стоят с него за в случай, че поиска да им даде някоя заповед. Някогашният командир на стражата намираще присъствието им за смущаващо, защото се държаха с него така, сякаш бе на едно ниво с Рейвънкрест или Старей. Но Джарод Шадоусонг не беше благородник, а още по-малко командир. Ако армията някак бе съумяла да оцелее от катастрофата, заслуга за това имаха най-вече самите войници.

За негово огромно облекчение магьосникът бе все още жив и недокоснат. За нещастие обаче все още нито виждаше, нито чуваше каквото и да е, макар и да изглеждаше буден.

Джарод отново се опита да му даде вода, но пак не постигна нищо. Изпаднал в пълна безпомощност, той се обърна към един от войниците и каза рязко:

— Намери ми някой от най-висшестоящите лунни стражи! Бързо!

Но онези, които се отзоваха на повикването му, не бяха от ордена на магьосниците, а две жени, облечени в брони на Сестринството на Елун. И което бе още по-лошо — едната от тях бе Майев.

— Когато ми казаха, че един от командващите офицери има нужда от заклинател, дори и не си помислих, че може да говорят за теб, малки братко!

Капитан Шадоусонг нямаше време за надменния тон на сестра си.

— Спести ми сарказма си, Майев! Магьосникът е под властта на някаква магия, която, мисля, дойде от един от повелителите на демоните! Може ли Елун да ни помогне да го спасим?

Тя го изгледа изненадано за миг, а после коленичи пред Ронин.

— Никога не съм си имала работа с някой от неговата раса, но предполагам, че е достатъчно подобен на нас, за да ми даде Майката Луна шанс да го спася. Джиа, съдействай ми. Ще видим какво можем да сторим.

Втората жрица пристъпи от другата страна на Ронин. Двете вдигнаха ръце на нивото на гърдите си с изпънати напред длани, а после притиснаха върховете на пръстите си едни в други. В мига, в който жриците се докоснаха, около ръцете им се появи сребристо сияние. То бързо се разпростря върху телата им.

Майев и спътницата ѝ започнаха да пеят някакво заклинание. Думите им нямаха никакъв смисъл за Джарод, но той знаеше, че Сестринството на Елун има свой собствен специален език, който използваха, за да общуват с лунната богиня.

Сиянието, обкръжило жените, се понесе към магьосника. Тялото му потрепери леко, а после отново се отпусна.

Към групата се присъедини нов ездач.

— Къде е командирът?

Неколцина от предишните пратеници бяха наричали Джарод по този начин, въпреки постоянните му увещания да не правят така. Вбесен от прекъсването, дошло в толкова деликатен момент, той се извърна рязко и изсъска:

— Ще си държиш устата затворена, докато не ти кажа, че можеш да я отвориш...

Очите на ездача се разшириха. Чак в този миг капитанът видя златните и смарагдови ивици, красящи раменете на войника, както и герба на гърдите му.

Джарод бе обидил благородник.

Но вместо да се засегне, ездачът сведе глава извинително и замълча. В опит да скрие колко е шокиран от този факт, капитанът бързо се обърна към сестра си.

Майев се потеше. Втората жрица трепереше. Тялото на Ронин трепереше и бездруго бледата му кожа изглеждаше бяла като луната.

Магьосникът рязко се надигна до седнало положение. Устата му се отвори в безмълвен писък... и после, за пръв път след магическата атака, Ронин премигна.

Човекът изстена тихо. Щеше да падне върху камъка и вероятно да си разбие главата, но капитанът беше по-бърз и го прихвана в

движение.

Заклинателят въздъхна тежко и затвори очи. Дишането му стана по-равномерно.

— Той...

— Свободен е от хватката на демона, братко — отвърна Майев с треперещ глас. — Ще почива толкова дълго, колкото му трябва. — Тя се надигна. — Трудна битка, но Елун бе щедра в помощта си, да се слави името ѝ.

— Благодаря ти.

Сестра му отново го изгледа с любопитство.

— Нямам нужда точно от *твоите* благодарности. Ела, Джиа. Мнозина се нуждаят от лечение.

Джарод я изпрати с поглед, а после обърна вниманието си към благородника.

— Простете ми, господарю, но...

Ездачът махна с ръка.

— Моите неприятности ще почакаат. Не видях, че се опитвате да помогнете на магьосника-чужденец. Аз съм лорд Блекфорест^[1]. Би трябвало да ви познавам, нали?

— Казвам се Джарод Шадоусонг, господарю.

— Е, командир Шадоусонг, аз поне съм благодарен, че не сте умрял заедно с лорд Старей и останалите. Чух доклади, според които дори и в последния миг сте се опитвал да го спасите.

— Господарю...

Блекфорест игнорира прекъсването.

— Опитвам се да събера някои от останалите. Стратегията на Старей бе очевидно некадърна, нека Майката Луна ми прости леката критика към мъртвите. Надяваме се да измислим нещо по-добро... ако искаме да оцелеем. *Вие* разбира се ще искате да присъствате. Да направлявате събитията, предполагам.

Този път Джарод не можа да отговори. Той кимна, повече по рефлекс, отколкото съзнателно. Благородникът очевидно прие това за решително съгласие и благодарно сведе глава в отговор.

— Тогава, с ваше позволение, ще организирам всичко в моята палатка и ще започна да събирам другите.

Блекфорест кимна още веднъж, а после обърна пантерата си и се оттегли.

— Изглежда... изглежда си... се издигнал в обществото — изстена немощен глас.

Джарод се извърна и видя, че Ронин е в съзнание. Магьосникът все още беше извънредно блед, но не колкото преди. Капитанът бързо се наведе към него и му подаде мях с вода. Човекът отпи нетърпеливо.

— Боях се, че магията може да е увредила ума ти. Добре ли си, господарю Ронин?

— Чувствам се така, сякаш отряд инфернали се опитват да си пробият път навън от черепа ми... което е силно подобрение в сравнение с преди. — Човекът се надигна до седнало положение. — Доколкото разбирам, след като ме повалиха е имало неприятности?

Капитанът му разказа, опитвайки се да бъде колкото се може кратък, а също и да омаловажи ролята си в последвалите събития. Въпреки това обаче магьосникът го изгледа с явно възхищение.

— Изглежда Крас се оказа прав за теб. Този път ти стори повече от това да спасиш битката. Напълно възможно е да си спасил света, поне за момента.

Нощният елф яростно поклати глава, а бузите му потъмняха.

— Аз не съм водач, господарю Ронин'! Единственото, което правех, бе да се опитам да оцелея!

— Е, тогава е много мило от твоя страна, че в процеса си помогнал и на останалите от нас да оцелеем. Значи Старей е мъртъв. Жалко за него, но не толкова жалко за армията. Радвам се, че някои от благородниците все пак имат капчица разум. Може би все още има надежда.

— Не е възможно да мислиш, че ще се срещам с тях, нали? — Джарод внезапно видя ясно в ума си как Блекфорест и останалите го набикалят с жаден поглед. — Аз съм само офицер от стражата на Сурамар!

— Вече не... — Магьосникът се опита да се надигне, но накрая прие помощта на войника. Когато успя да се изправи, Ронин отново срещна погледа на Джарод. Очите на човека впримчиха тези на нощния елф. — Вече не.

Кориалстраз все още не се бе научил на търпението, присъщо за по-възрастната му половина Крас, затова не след дълго започна да се

върти нервно. Червеният дракон добре знаеше, че ще мине известно време, докато групата се върне — ако изобщо се върнеха — и макар да се опитваше да чака търпеливо, не успяваше. Твърде много неща смущаваха мислите му. Алекстраз, Пламтящият легион, усложненията, продиктувани от присъствието на Крас, и какво ли още не. Също така си спомняше прекалено ясно агонията в ноктите на Нелтарион. Сега другата му половина бързо се приближаваше към леговището на това чудовище и той се тревожеше, че Крас може да стане жертва на Демоничната душа.

Напълно безпомощен да стори каквото и да е, червеният гигант започна да драска с нокът по планинския връх. Огромни скални късове, които в очите на дракона бяха просто камъчета, се свлякоха в долината долу. Това обаче му послужи за разсейване само за около час. По-напрегнат от всякога, Кориалстраз започна да оглежда тъмното небе, чудейки се дали не е безопасно да полети поне за няколко минути.

Сред планините отекна силен рев.

Отхвърляйки нетърпението си на мига, драконът застана нащрек, спусна се от мястото, където бе кацнал, и се снижи до едната страна на върха. После погледна нагоре, търсейки източника на звука.

Над него се понесе тъмна форма. Малък черен дракон. Скоростта, с която се движеше, показваше, че е страж.

Кориалстраз изсъска тихо. Ако другият просто летеше нанякъде, нямаше да има повод за притеснение. Но щом черният оглеждаше тази конкретна местност, това означаваше опасност за плана.

Червеният обаче не можеше да реши дали трябва да остане скрит, или да се изправи срещу пазача. Ако стражът не беше забелязал другите, атаката можеше да се окаже фатална грешка. Черният дракон щеше да избяга и да предупреди господаря си. Ако обаче Кориалстраз го оставеше да се рее свободно, левиатанът можеше пак да открие Крас и останалите на връщане.

Консортът на Алекстраза стискаше здраво скалата, докато се опитваше бързо да стигне до правилното решение. Ако черният се отдалечеше твърде много, можеше и да не успее да го настигне...

Планината под него поддаде.

Хванат неподготвен, Кориалстраз падна от върха, преди цялата скала да се срути. Драконът инстинктивно разпери криле и се задържа

във въздуха. Удариха го само няколко парчета от срутването, което неволно бе предизвикал. Той разтърси глава, опитвайки да прочисти мислите си.

Ревът, донесен от вятъра, беше единственото предупреждение, преди черният да го удари в гръб.

Макар и да бе малко по-малък, нападателят на Кориалстраз атакува с истинска ярост. Червеният полетя към назъбената земя с бясна скорост. Лявото му крило се отърка болезнено в скалите.

Кориалстраз успя да протегне едната си предна лапа към друг връх и ноктите му потънаха надълбоко в камъка. Инерцията му предизвика ново срутване, но падането му се забави достатъчно, за да успее да осмисли ситуацията. Червеният дракон се обърна на една страна, изненадвайки черния достатъчно, за да се отскубне от хватката му.

Щом отърси другия дракон от себе си, Кориалстраз възстанови равновесието си. Опита се отново да се изправи, но противникът му все още бе впил един чифт нокти в гърба му. Допълнителната тежест направи усилието ужасно голямо, но червеният не се предаваше.

Махайки колкото се може по-силно с криле, той се изви напред полет. Използвайки опашката си, отхвърли врага си към най-близкия връх.

Черният се блъсна силно, предизвиквайки порой от камъни. Ноктите му най-сетне се отскубнаха, но не и преди да откъснат няколко люспи. Кориалстраз изрева. Усети как по крака му потича кръв.

За момент и двата гиганта забравиха за битката, докато се опитваха да се съвземат от нараняванията си. После врагът на Кориалстраз се хвърли към врата му. По-едрият дракон вдигна крило навреме и отблъсна черния.

Ударът отне и последните остатъци от воля за битка, останали у слугата на Нелтарион. С един последен предизвикателен рев черният левиатан се отдръпна надалеч от Кориалстраз.

— Не!

Сега, когато битката вече беше факт, той не смееш да остави другия дракон да избяга. Стражът щеше да предупреди господаря си, който от своя страна веднага щеше да заподозре, че не само един червен дракон се спотайва наоколо.

Черният бе по-малък и съответно невероятно бърз, но пък Кориалстраз бе по-умен и хитър. Когато съперникът му се скри зад един връх, червеният дракон пое по различен маршрут. Бе прекарал достатъчно време в съзерцание на пейзажа, докато чакаше, за да знае къде водят различните проходи между планините.

Той се понесе сред върховете. Право пред него лявата страна на едно разклонение му предлагаше изкушаващ пряк път, но Кориалстраз знаеше, че именно дясната ще го отведе към плячката му.

В далечината чуваше силните махове не крила. Червеният дракон се притесни. Вече трябваше да се е срещнал с другия, но звукът показваше, че вместо това черният е увеличил разстоянието помежду им.

Напрягайки се до предела на силите си, Кориалстраз приближи мястото, което търсеше. Само още малко. В момента не чуваше другия, но беше сигурен, че най-накрая е изпреварил врага си.

Премина обратно в другата долина...

Двата дракона едва избегнаха прекия сблъсък. Разнесоха се резове, по-скоро от изненада, отколкото от ярост. Кориалстраз се извъртя два пъти, а черният дракон се удари странично в близкия връх.

Но сега инерцията бе на страната на по-малкия от двамата. Черният размаха криле и отново увеличи разстоянието помежду им.

Разтърсвайки глава и проклинайки късмета си, Кориалстраз се понесе след него. Той *щеше* да хване другия дракон, независимо какво щеше да му коства. Твърде много бе изгубил вече в тази битка...

И затвърдил решителността си, червеният изрева повторно и продължи преследването.

Но докато преследваше очевидния си враг, Кориалстраз беше пропуснал нещо по-дребно под себе си. Докато двата огромни звяра се стапяха в далечината, няколко наблюдатели проследиха полета им с очи... поне тези, които *имаха* очи.

— Вълнуващо въздушно сражение, не мислите ли, капитан Варо'тен?

Белязаният нощен елф изсумтя.

— Доста приличен бой, макар и твърде кратък.

— И недостатъчно кървав като за теб, обзалагам се.

— За мен никой бой не е достатъчно кървав — отвърна слугата на Азшара. — Но стига сме плямпали, господарю Илидан. *Това* достатъчно доказателство ли е, че най-сетне сме се приближили?

Илидан спокойно намести шала около унищожените си очи. За него битката между тези титани беше много по-интересна, защото двете могъщи създания имаха магически произход и за неговия взор небето бе изпълнено с невъобразими енергии и ярки цветове. Братът на Малфурион започваше искрено да се възхищава от новите си сетива, тъй като те му разкриваха свят, за чието съществуване до скоро дори не беше подозирал.

— Бих казал, че това е доста очевидно, капитане, но не намираш ли за интересно, че тук има не само черен, но и червен дракон? Защо, мислиш, е тук вторият?

— Ти сам го каза. На това място живеят зверовете.

Магьосникът поклати глава.

— Казах само, че тук ще намерим леговището на големия черен дракон. Червеният е дошъл с конкретна цел.

Белязаното лице на Варо'тен погрозня още повече, когато елфът осъзна какво има предвид спътникът му.

— Другите дракони искат диска! Само така има смисъл!

— Да... — Илидан пришпори пантерата си и офицерът го последва. Зад тях се движеха демоничните войни. — Но те не биха действали толкова директно. Сам видях какво им се случи миналия път. — Той помисли още малко. — Мисля, че разпознах белезите на червения.

— Нима? На мен всичките тези зверове са ми напълно еднакви!

— Ах, думи на Аристократ. — Илидан потърка брадичка и промърмори: — Не, мисля, че това е *онзи*, когото съм срещал... и ако съм прав, значи напред ни очаква позната компания.

[1] Blackforest (англ.) — черна гора. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Малфурион наблюдаваше гоблина, докато създанието се движеше сред стесняващите се проходи в скалата, и макар да разбираше, че Крас не е имал друг избор, освен да го съживи, гледката все още го плашеше. Въпреки твърдението на магьосника, че тази магия е слабо използвана и още по-малко харесвана от вида му, нощният елф не можеше да се успокои.

Той обаче не показваше емоциите си по никакъв начин, освен като стоеше колкото може по-далеч от съществото. Странно, но движенията на гоблина ставаха все по-умели с напредването на времето, докато в един момент не започна да изглежда така, сякаш наистина се е върнал към живот.

За изненада на друида, именно Крас пръв изрече онова, което другите отдавна мислеха:

— Колко още? — измърмори бледият заклинател. — Тази подигравка с живота ме отвращава все повече и повече...

Сякаш в отговор, гоблинът внезапно се преви на две. Малфурион се обърна към Крас. Отначало помисли, че магьосникът до такава степен не е могъл да търпи това, което вършеше, че просто е освободил тварта от магията си. Замисленото изражение на спътника му обаче сочеше друго.

— Вижте... — измърмори Крас. — Вижте...

Гоблинът докосна един камък, намиращ се близо до основата на планината. На Малфурион му приличаше на най-обикновено парче скала, без съмнение паднало преди време от върха.

В мига, в който създанието го обърна леко надясно обаче, цялата скална стена затрептя... и после повече от половината от нея просто изчезна.

Брокс изсумтя. Крас кимна.

— Много хитро — отбеляза той. — Вижте. Там, където досега имаше твърд камък отляво, се вижда проход, който преминава през самия връх.

Те последваха зловещия си водач още няколко минути, а после магьосникът внезапно го накара да спре.

— Чуйте...

Някъде далеч напред се чуваше бърборене на гоблини и непрестанно удряне на чук върху наковалня.

Друидът се спря.

— Стигнахме.

— И най-сетне можем да сложим край на това безобразие... — Крас махна с ръка и гоблинът се обърна. Съживеното създание отиде до един камък и се скри зад него. Само след миг драконовият магьосник направи режешо движение. — Ще го открият... но доста след като сме приключили тук.

Крас понечи да тръгне напред, но Малфурион внезапно го сграбчи за ръката.

— Чакай — прошепна друидът. — Не можеш да отидеш там.

За думите си бе възнаграден с един от редките случаи, в които магьосникът изглеждаше напълно объркан. Крас го изгледа мрачно.

— Надявам се, че имаш причина да кажеш такова нещо на този етап...

— Допреди малко изобщо не се бях замислял над това. Крас, от всички нас той ще забележи теб с най-голяма лекота. Ти си от неговия вид. А и той очаква другите дракони да се опитат да откраднат Демоничната душа.

— Но моята раса е най-податлива на силата ѝ и е по-логично да стоим на разстояние от нея. Освен това съм се прикрил добре.

Малфурион кимна, но продължи:

— Драконите имат най-много за губене, ако дискът остане в негова власт. Кое то ги задължава поне да опитат... и Земният пазител също ще разсъждава по този начин. Там вътре със сигурност ще е пълно със средства за засичане на драконова магия, особено подобни защиты като твоите.

— А и той е *Аспект*... — Крас облиза устни. Малфурион очакваше драконовият магьосник да му обясни надълго и широко защо всъщност не е прав, но накрая той просто отвърна: — Прав си. Ние бихме опитали и той го очаква от нас. Познавам го добре. Това е нещо, което трябваше да съобразя по-рано, но подозирам, че просто не съм искал да мисля за него. Имах късмет да стигна дотук, но това леговище

със сигурност е превърнато в капан за всеки дракон, който не е от черното ято.

— Точно това си мислех и аз.

— Кое то не значи, че за теб и Брокс ще е по-лесно — напомни му Крас. — Но наглостта на двамата от мимолетните раси, промъкнали се в най-личното му светилище, може и да мине на косъм.

— Брокс трябва да остане с теб.

— Не, оркът ще свърши по-добра работа, помагайки на теб. Има много физически опасности, най-малкото — пълчища гоблини. Ще ти трябва пълна концентрация, за да достигнеш Демоничната душа и, въпреки че аз ще помагам, доколкото мога оттук, някой трябва да ти пази гърба.

— Никой няма да го нарани — изтътна Брокс. Той стисна брадвата и се ухили. — Ще ми съчиниш добра песен, нали, Древни?

Крас го дари с една от редките си усмивки.

— Започвам с композирането в мига, в който се махнем от това място.

Неспособен да измисли смислен аргумент за това, че трябва да влезе сам, Малфурион прие компанията на орка. В действителност нощният елф се радваше, че ще са заедно. Твърдата решителност на Брокс и здравата му десница правеха пристъпването в леговището на дракона малко по-малко плашещо.

Малко.

Но той знаеше, че това трябва да бъде сторено и че той има най-голям шанс да успее. Не го тласкаше излишно самочувствие, а някакво усещане, че обучението му го прави най-подходящ.

В началото решиха Брокс да е отпред, а Малфурион да поеме водачеството, когато започне да разпознава обкръжението им. Оркът закрепил брадвата на гърба си, тъй като проходът бе твърде тесен, за да използва голямото оръжие. Вместо него той извади дълъг кинжал, с който боравеше с очевидно умение.

— Аз ще бдя оттук — обеща Крас, когато потеглиха. — Мога да сторя поне това, без черният да ме усети.

Имаха късмет, че гоблините използваха този тунел за пренасяне на суровини, иначе дори Малфурион нямаше да може да се провере през него. На Брокс обаче през повечето време му се налагаше да

държи ръцете си прибрани към тялото. Оркът бе насочил кинжала напред и зорко следеше тунела.

Звуците се усилиха. Нощният елф се надяваше, че подобна дандания ще работи в тяхна полза. Ако гоблините бяха разсеяни от шума, който сами създаваха, може би нямаше да забележат двамата натрапници.

Най-накрая извитият тунел се озари от слаба светлина. Брокс видимо се напрегна. Малфурион постави ръка на рамото му.

— Ако съм прав — прошепна друидът, — когато влезем в пещерата, проходим, през който премина драконът, трябва да е наляво.

Брокс изсумтя, за да покаже, че е разбрал, и продължи напред. Пътят им ставаше все по-добре осветен и шумът започна да достига неистови степени.

Гледката, която ги посрещна, беше дори още по-хаотична от онова, което Малфурион бе наблюдавал по-рано. Имаше поне два пъти повече гоблини, отколкото преди, и всички се суетяха така, сякаш животът им зависеше от това... което вероятно беше самата истина. Неколцина стриваха парчета скала на прах, докато други подхранваха пещите. Използвайки система от огромни котли, закачени на движещи се вериги, зеленокожите твари придвижваха разтопения метал в непрестанен поток към огромните форми. Отвъд тях се виждаха още по-големи казани, пълни с вода, които очакваха вече запълнените съдове. Потящи се гоблини, обгърнати в пара, поддържаха формите, докато влизаха във водата.

Далече, вдясно от тунела, през който двамата бяха излезли, стояха захвърлени две вече готови метални плочи — очевидно неуспешни опити. По метала се виждаха дребни пукнатини, които явно ги правеха безполезни за задачата, за която ги искаше драконът.

— Все още не мога да разбера за какво им е всичкият този метал — измърмори Малфурион. — Да не би Нелтарион да планира да си направи броня?

Оркът смръщи вежди.

— Със звяр като него можем да очакваме всичко...

Откъсвайки се от загадката, нощният елф се загледа надясно. И наистина, малко по-нататък се виждаше широк отвор — онзи, използван по-рано от Земния пазител.

— Там! Трябва да стигнем дотам!

Брокс кимна, но попречи на Малфурион да излезе от тунела.

— Долу има гоблини. Ще чакаме.

Въпросните създания се мотаеха, докато разчистваха боклука от преработената руда. Друидът бързо осъзна, че гоблините ще стоят там твърде дълго.

— Трябва да ги махнем оттук или да ги разсеем, Брокс...

— Може би магия.

Малфурион прехвърли наум съдържанието на кесиите, закачени за колана му, после огледа пещерата. Имаше няколко неща, които можеше и да му свършат работа...

Но докато се пресягаше в една кожена торбичка, чудовищният глас на Нелтарион разтърси стените:

— Мекло! Върнах се! Новото ти творение ще работи или ще се нахраня с цялата ти мижава раса до един... като започна с теб за предястие!

Въпросният гоблин, когото Малфурион бе виждал и преди, се затича към гласа на господаря си откъм далечния край на пещерата. Той подритна няколко работника, за да ги подтикне да работят по-бързо, а после закуцука към високия проход. През цялото време си мърмореше нещо, в което острият слух на Малфурион долови още пресмятания.

Но още преди Мекло да достигне тунела, от него излезе черният дракон.

Брокс изруга. Той не знаеше за трансформацията, която бе погълнала до такава степен Нелтарион. За щастие ревът на гиганта заглуши гласа му.

— Мекло! Нещастно изпращане на червей! Благосклонното ми търпение стигна предела си! Имаш ли новите плочи, или не?

— Две! Две, господарю! Виждате ли? Виждате ли?

Създанието посочи към мястото, където няколко работника се опитваха да махнат двойка огромни парчета метал от формите им. Въпреки казаните, пълни с вода, плочите все още цвърчаха от остатъчната горещина — достатъчно, за да изгорят жестоко някого.

— По-здрави от предишните, надявам се! Те се провалиха напълно!

Кимайки отривисто, посивелият гоблин обяви:

— Най-добрата сплав! По-здрава от стомана! И подсилени от енергиите, които ми осигурихте, ще устоят на всякакво напрежение, макар и да са по-леки от перце!

Сякаш за доказателство, гоблините, работещи над първата плоча, я понесоха с лекота, макар Малфурион да очакваше, че ще трябват поне десет пъти повече работници за целта.

Нелтарион огледа парчето метал с нетърпение. Дъхът му се ускори, докато все още червената плоча премина покрай него.

— Трябва само да я подържим във вода известно време и...

— НЕ! — изрева Земният пазител.

Гоблинът потрепери.

— Ъ... извинете, господарю?

Драконът продължи да се взира в плочата с налудничаво изражение.

— Искам я закрепена *сега*!

— Но остатъчната горещина само ще засили болката! Болтовете така и така трябва да бъдат горещи! Наистина би било по-мъдро да изчакаме...

Черният левиатан удари пода с една лапа, достигайки на сантиметри от Мекло.

— Сега...

— Да, господарю Нелтарион! Веднага, господарю Нелтарион! Движение, охлюви! — извика Мекло по посока на гоблините, които все още направляваха плочата.

Докато те се извъртаха, драконът се насочи към широко открито пространство близо до най-отдалечената стена. Малфурион и оркът наблюдаваха с любопитство, а левиатанът легна на земята, разкривайки дясната си страна. От огромните прорези продължаваха да текат пламъци.

— Закрепете я! — изрева Нелтарион. — Закрепете я!

— Какво смятат да правят с това? — измърмори нощният елф.

Брокс поклати глава, не по-малко учуден от него.

— Пригответе болтовете, болтовете! — нареди Мекло. — Колкото може по-горещи!

Две групи от по дузина гоблини започнаха да правят нещо с огромен чифт клещи в една от пещите. Докато друидът наблюдаваше, те извадиха от там масивен болт, голям поне колкото орка.

— Ковачи! Подгответе машината!

Отдясно прозвуча подобен на стенание звук. Двайсетина гоблина влачеха към дракона нещо, което първоначално приличаше на някакъв особен катапулт. Но вместо кош, съоръжението имаше огромна и плоска от едната страна метална глава. За нея бяха закрепени скрипци и вериги, чието предназначение Малфурион не можеше дори да предположи.

— Плочата! — Нетърпението на Нелтарион нарастваше с всеки изминал миг. — Казах да я поставите на място!

Гоблините се подчиниха, почти изпаднали в истерия. Те се олюляха няколко пъти, докато приближаваха дракона... не заради тежестта на метала, а заради дишането на Нелтарион, което очевидно караше мястото, търсено от дребните създания, да се движи по-бързо, отколкото те можеха да маневрират. Най-накрая, по сигнал, даден от Мекло, те се наведоха напред и оставиха плочата да падне върху люспестата кожа.

Двамата наблюдатели отстъпиха шокирани, когато металът се сблъска с плътта на дракона. Силен цвърчащ звук изпълни пещерата. Ужасяващото треперене под нея накара плочата да се раздвижи, но въпреки това не се отлепи.

— Засега се задържа! — обяви Мекло. — Бързо! Първият болт!

Малфурион не можеше да повярва на очите си.

— Те... те ще я заварят за плътта му! Това е лудост! Лудост!

Брокс не каза нищо, но очите му бяха присвити, а десницата му стискаше кинжала толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Земният пазител изглеждаше почти изпаднал в блаженство. Огромната му уста се изкриви в гущерова усмивка, а алените очи бяха премрежени. Гърдите му се надигаха и спускаха все по-бързо от нетърпение.

Гоблините, работещи с клещите, донесоха колосалния болт и го поставиха в една от дупките, разположени по ръба на плочата. Нощният елф бързо преброи поне дузина подобни отвори. Нима всеки един от тях беше предвиден за болт, който да пробие самите люспи на дракона?

Дишането на Земния пазител отново се оказа проблем за гоблините. На третия опит те успяха да хванат една от горните дупки.

Парчето метал влезе наполовина, а създанията използваха дългите клещи, за да го наместват колкото може по-добре.

Мекло незабавно махна по посока на другата група.

— Наместете ковача! Искам го готов за незабавен удар!

С още сумтене и стонове гоблините издърпаха устройството срещу Нелтарион. Притворените очи на гиганта нетърпеливо наблюдаваха, докато слугите нагласяха машината.

Мекло скочи върху нея с изненадваща за възрастта си ловкост, а после внимателно огледа болта. Накара подчинените си да преместят леко устройството, а после слезе от него.

— Дърпайте! — извика след това гоблинът.

Същите дребосъци, които бяха направлявали машината, сега започнаха да дърпат различните вериги по нея. Друидът не можеше да проумее как точно работи творението на гоблините, но резултатът бе повече от очевиден.

Плоската страна на металната глава се спусна с невероятна сила върху болта.

Сблъсъкът предизвика звук като от чупещи се кости. Парчето метал потъна дълбоко, почти до края на главата си.

Нелтарион изрева, но каквато и болка да чувстваше, явно бе примесена със задоволство.

— Отново! — изрева драконът. — Отново!

Мекло пак се покатери върху машината и след като огледа болта, накара другите гоблини да направят съответните изменения в траекторията на ковача. След това скочи и отново извика:

— Дърпайте!

Зеленокожите дребосъци задърпаха веригите. Различни лостове се изместиха на няколко места... и чукът отново се заби върху плочата.

Викът на Нелтарион този път заглуши действителния звук на удара. Болтът потъна още по-дълбоко.

— Вътре е! — извика Мекло.

Единственият отговор на думите му бе тътнещият смях на черния дракон.

— Побързайте с другия болт! — нареди посивелият гоблин. — Побързайте, казах!

В тунела Малфурион се подпря на една от стените, треперейки неудържимо.

— Той иска да закрепим всички онези плочи за тялото си! Защо? Защо?

— Защита... — отвърна оркът. — Здрава, но лека. Сам видя това. — Брокс сви рамене. — А може би и за да не се разкъса отвътре.

— Но болката! Ти видя колко дълбоко влезе това! И самата плоча... тя още е гореща!

— Той е луд... но може би неговата лудост ще ни помогне, друиде.

Най-сетне привлече вниманието на Малфурион.

— Какво искаш да кажеш?

Брокс посочи към пещерата.

— Очите на гоблините...

В началото друидът не разбра какво точно има предвид оркът, но после видя, че всички работници бяха спрели работата си, за да наблюдават невероятните събития. Не можеше да ги вини, че го правят, но това наистина предлагаше на двамата натрапници шанса, който чакаха.

— Трябва да тръгнем, когато подготвят следващия болт — осъзна Малфурион.

— Да. А това ще бъде скоро, друиде.

Гоблините с клещите вече се бяха върнали до отделението с болтовете. Те взеха нов и го приближиха до пещта. Дори от мястото, където се намираше, нощният елф можеше да почувства горещината, която се излъчваше отвътре, и затова не се учуди, че създанията бързо отдръпнаха парчето метал, което сега светеше в червено.

— Пригответи се — подкани го Брокс.

Те наблюдаваха напрегнато как гоблините поднесоха болта към Нелтарион. Драконът не виждаше нищо, освен работата, която извършваха върху него. Гледаше парчето метал, сякаш съзерцава любима.

— Бързо... бързо... — изръмжа Земният пазител.

Когато тварите успяха да вдигнат болта до противоположната страна на плочата, Малфурион и Брокс се подготвиха да тръгнат. Парчето метал се насочи към дупката бавно...

Когато влезе наполовина, те тръгнаха. Брокс смени кинжала с брадвата си и поведе, готов за в случай, че някой гоблин реши да влезе през големия проход. Под тях Мекло лаеше по онези, работещи върху

машината. Скърцането на устройството, докато се движеше, прикриваше шума, вдиган от натрапниците.

Бяха стигнали на половината път от прохода, когато гоблините най-сетне разположиха творението си според нуждите на Мекло. Внезапна тишина изпълни залата и Малфурион и спътникът му замръзнаха на място.

Друидът държеше едната си ръка до избраната по-рано кесия. Ако гоблините ги забележеха, вътре имаше съставки за една магия, която се надяваше, че ще държи създанията и господаря им заети, докато двамата успеят да избягат.

Но Мекло пак започна да крещи заповеди и работата продължи, точно както се надяваше Малфурион. И докато гоблините подготвяха ковача, първо оркът, а после и нощният елф достигнаха прохода.

Откъм залата се чу високият глас на Мекло:

— Дърпайте!

Ударите на ковача вибрираха в главата на Малфурион, докато двамата с Брокс тичаха по коридора. Зловещата гледка на онова, което драконът правеше сам със себе си, не напускаше ума му. Лудостта действително бе погълнала Нелтарион и името, което Крас и Ронин използваха, сега изглеждаше много по-подходящо.

Детуинг.

Брокс забави ход, позволявайки на елфа да го догони.

— Друиде... сега ти водиш.

Нощният елф вече разпознаваше части от тунела, достатъчно, за да чувства, че наистина ще успее да открие скривалището на диска. Това обаче не означаваше, че двамата са особено близо до какъвто и да било успех, защото леговището на Земния пазител със сигурност криеше и други опасности.

Някъде далеч зад тях се чу нов удар на метал в метал, последван от смразяващия смях на черния левиатан. Последното накара Малфурион да ускори крачка.

Отне им много повече време, отколкото очакваше, за да достигнат първия завой. Елфът не бе взел предвид както многократно по-широките крачки на дракона, така и своята способност да се носи във въздуха с каквато скорост пожелае, докато е в света на сънищата. Това означаваше, че пътят ще бъде много по-дълъг от предвиденото.

Той каза това на орка, който, типично за него, просто сви рамене и отвърна:

— Значи ще тичаме по-бързо.

Така и сториха. Дори и така обаче мина цяла вечност, докато достигнат първия завой и още по-дълго до втория. Но Малфурион бе окуражен, че е на прав път, защото разпознаваше все повече и повече белези. Вече се намираха поне на половината разстояние до целта си...

Брокс ненадейно сграбчи нощния елф за рамото и го блъсна към стената на тунела. Малфурион отвори уста, за да го попита какво има, но войнът разтърси рязко глава.

Тогава друидът чу тежките стъпки — причина за притеснението на орка. Двамата се притиснаха към извитата стена на тунела и в следващия миг от един съседен проход излезе нещо тъмно и зловещо.

Движеше се на два крака и формата му смътно наподобяваше тази на двамата натрапници. Цялото му тяло бе покрито със странни издатини и се движеше с особена клатеща се походка. Главата му бе изкривена и безформена и в началото Малфурион не видя очи на нея.

Когато създанието се приближи по-близо, нощният елф едва се сдържа да не извика.

Чудовището бе оформено от камък, но не като земните или инферналите. Вместо това изглеждаше така, сякаш някой е нахвърлял купчина камъни в грубо подобие на статуя. Но въпреки външността си, каменният гигант се движеше бързо и Малфурион си даде сметка, че ако ги видеше, двамата нямаше да могат да му избягат.

Великанът спря и сякаш огледа местността. Той наистина имаше очи, ако беше възможно двете малки дупки в „лицето“ му да бъдат наречени така. Те погледнаха с особен интерес към мястото, където се криеха натрапниците... а после ги отминаха и продължиха към друга част от пътеката.

Пазачът — защото създанието не можеше да бъде нищо друго — направи още две крачки и се озова точно до друида и война. Висок колкото дракон, той караше елфа да се чувства като джудже пред него. Докато гледаше как единият масивен крак се вдига и пада обратно на земята, Малфурион си представи как това нещо го смачква.

В продължение на няколко напрегнати мига създанието продължи да се оглежда. Друидът беше сигурен, че то подозира за

присъствието им, но накрая гигантът продължи по пътя си, насочвайки се в посоката, от която двамата с орка бяха дошли.

Когато се скри от погледа им, елфът и спътникът му излязоха от скривалището си.

— Мислиш ли, че ще се върне? — запита Малфурион.

— Да... така че трябва да побързаме.

Те продължиха надолу по виещите се проходи, като на няколко пъти им се наложи да спират, за да може друидът да се ориентира. В единия от тези случаи бяха извървели няколко метра в един тунел, когато Малфурион откри, че е сбъркал пътя.

Накрая обаче достигнаха тясна пещера, която нямаше как да забрави. Спря се на входа, почти изненадан, че най-сетне са достигнали целта си.

— Тук горе е. — Нощният елф посочи към фалшивия камък. — Точно при онази лека издатина. Вляво от цепнатината.

Брокс явно не го виждаше, но докато прибираше брадвата си каза:

— Ще трябва да приема думата ти на доверие, друиде.

Оставаше обаче проблемът как да я достигнат. За пореден път онова, което изглеждаше толкова лесно в света на сънищата, в реалността се оказваше трудно. За да достигнат скривалището на Демоничната душа, трябваше да се катерят по опасната и коварна скална стена.

В далечината все още се чуваха ударите на ковача и ревовете на дракона. Тъй като Малфурион беше по-пъргав, в началото той поведе, но издръжливостта и силата на Брокс скоро наваксаха мудността му и двамата започнаха да се катерят с повече или по-малко една и съща скорост.

— Леко... леко вляво под скривалището има малка пещера — извика друидът. — Можем да я... да я използваме за почивка.

— Добре — измърмори зеленокожият войн.

Никой от двамата не гледаше надолу, съзнавайки, че това може да ги накара да изгубят равновесие. Малката ниша в скалата, вероятно точно толкова голяма, колкото да ги побере, ги зовеше.

Внезапно и без предупреждение в ума на друида прозвуча познат глас: „Пазете се от троловете!“

На нощния елф му отне около секунда да осмисли мисловното предупреждение на Крас. Това, че древният заклинател е поддържал връзка с него, не изненадваше Малфурион, но предупреждението му нямаше никакъв смисъл. Тролове? Какво искаше да каже?

По лицето му се посипа фин пращец. Очите му засмъдяха и той започна да мига, за да ги прочисти.

През сълзи успя да види дълга и смъртно бледа глава с уши, подобни на неговите, и кичур коса, поклащащ се върху ниското чело. От челюстите на съществото се подаваше двойка пожълтели бивни. В средата на челото му бе забит черен блестящ кристал — без съмнение средство, чрез което Детуинг държеше подобни слуги в подчинение. Създанието беше много по-високо от гоблин и дори от самия Малфурион. Мръсната му тъмносива кожа се сливаше почти напълно със стената.

— Здравей, вечерьо... — изсмя се тролът. Той се пресегна надолу с очевидното намерение да избута елфа от скалата.

Друидът се отдръпна колкото можеше по-назад и острите нокти прелетяха на косъм от лицето му. Малфурион се опита да се премести встрани от пещерата, но създанието вкопчи пръсти в скалата и се спусна след жертвата си като паяк.

Чу ядосаното ръмжене на Брокс и видя с тъгълчето на окоето си, че друг трол се катери нагоре към орка. И което беше още по-лошо, от други дупки в скалата излязоха трети и четвърти, които си избраха жертва сред двамата натрапници и се понесоха към нея.

— От теб ще стане красиво петно, вечерята ми... — подигра му се първият трол. — Ще изям мозъка ти суров, а вътрешностите ти ще сготвя с подправки!

Той отново замахна към Малфурион и този път успя да хване елфа за китката. След това тролът се опита да го отхвърли от скалата с невероятна сила.

Нито една от магиите, които нощният елф знаеше, не му изглеждаше от полза в момента. Той се опитваше с всички сили да се задържи само на една ръка. Впи пръсти толкова яростно, че беше сигурен, че ще ги издере до кръв.

Изведнъж отдолу прозвуча писък и тролът се разсея. Брокс бе използвал умело кинжала си и сега оръжието стърчеше от рамото на единия му нападател. Сивокожото чудовище изпусна хватката си и

падна към смъртта си. За съжаление, обаче, отнесе и острието на орка със себе си.

Онзи, който държеше китката на Малфурион, изсъска и започна да го дърпа още по-силно. Докато елфът се бореше да се задържи, забеляза, че вторият му враг се приближава отдолу, без съмнение с намерението да откопчи краката му от скалата. Ако това станеше, друидът нямаше да може да се задържи.

Малфурион забеляза малък бръмбар, който се движеше по стената точно над първия трол. Елфът бързо се концентрира, молейки се хватката му да издържи достатъчно дълго.

Както се надяваше, бръмбарът се извъртя и се насочи към врага на друида. И което беше още по-хубаво, от скалите започнаха да извират още и още буболечки, които се струпаха под трола.

В началото създаването не забеляза нищо, но после започна да се извива и върти в очевидно неудобство. Канибалът се опита да не обръща внимание на ставащото, но накрая досадата се оказа твърде голяма. Тролът изсъска ядно и пусна Малфурион, за да смаже насекомите, лазещи по гърдите му.

Нощният елф замахна с юмрук. Едва закачи ръката на чудовището, но това беше достатъчно. И без това застанал в неудобна позиция заради бръмбарите, хватката на трола поддаде.

Създанието се изпусна и изпищя. Късметът на друида се задържа, защото по пътя надолу тролът се сблъска със своя другар. Неспособен да издържи тежестта, падаща отгоре му, вторият канибал също полетя към пода.

Малфурион отмести поглед, когато и двамата достигнаха земята. Вместо това се загледа към орка.

— Върви! — изрева Брокс, докато се опитваше да заеме подходяща позиция срещу последния трол. — Дискът! Вземи го!

След моментно колебание нощният елф се подчини с нежелание. Беше виждал как старият ветеран побеждава демони и при по-лоши условия. Оркът щеше да се справи с чудовището.

„Внимавай... — прозвуча гласът на Крас в ума му. — Премахнах някои от защитните магии, но има и други, с които трябва да се справиш сам!“

Друидът вече можеше да ги почувства. Някои бяха достатъчно очевидни, а други — добре скрити. Той изучи природата на всяка от

тях и малко по малко или ги премахна, или ги направи безполезни. Изненада се, че тази част от мисията му се оказа толкова лесна и бърза за постигане. Малфурион бе очаквал повече от Земния пазител.

Прозвуча нов писък... тролски. Нощният елф дори не си направи труда да погледне надолу, защото чуваше сумтенето на Брокс, докато оркът се катереше.

Фалшивата стена го очакваше. Той протегна ума си към нея и откри нови защити, но нищо, с което да не може да се справи.

Хвърли един поглед надолу и видя, че Брокс е достигнал пещерата, към която първоначално се катереха. Оркът се загледа вътре.

— Вятър... може би път навън, друиде.

Всичко, което би намалило престоя им тук, беше добре дошло. Малфурион кимна и отново насочи вниманието си към прикрития капак. За момента имаха късмет, а звуците, причинени от извратената работа, извършвана над Детуинг, бяха заглушили смъртта на троловете, но нощният елф знаеше, че късметът им няма да продължи вечно...

Малфурион проби и последната защитна магия, а после издърпа фалшивия камък. Той беше тежък, точно както очакваше, но успя да го избута достатъчно, за да може да се промъкне вътре.

— Ще се опитам да бъда максимално бърз! — извика той.

Брокс кимна.

Друидът очакваше в тайника да цари мрак, но вместо това го посрещна ярка светлина, която в началото подразни очите му, но после по някакъв начин ги облекчи.

И когато те се адаптираха, нощният елф видя само на метри от себе си Демоничната душа. Беше положена върху великолепен червен плат с размерите на корабно платно, увита вътре като новородено. Дискът бе толкова малък, че дори Малфурион можеше да го държи с една ръка. Изглеждаше доста обикновен, въпреки зашеметяващата светлина, който излъчваше. Но друидът знаеше какви сили се крият вътре и затова пристъпи към творението на дракона с най-голяма предпазливост и внимание.

Малфурион изучи енергиите, които се вихреха около Демоничната душа, но не видя нито една, която да представлява опасност за него. Очевидно Детуинг смяташе, че съкровището му е

толкова добре защитено, че не си бе направил труда да поставя защити и в тайника.

Елфът се наведе към диска. Толкова много сила в нещо толкова мъничко. Златният къс изглеждаше много по-голям в лапата на дракона, но Малфурион знаеше, че едва ли е променил размера си.

— Друиде! — чу внезапно гласа на Брокс. — Нещо идва! Мисля, че е каменният!

Малфурион си представи много картинно как чудовищният голем преминава през главата му, затова просто протегна ръка и взе диска.

Чак тогава осъзна грешката си.

Залата се изпълни от писъците на стотици умиращи дракони. Малфурион падна на колене, а звукът го оглушаваше. Имаше чувството, че есенцията на всеки от драконите, които са допринесли за създаването на Демоничната душа, сега крещяха да бъдат освободени... но знаеше, че това, което чува, всъщност е последната и най-хитра защита, скрита около диска толкова потайно, че бе излъгала дори неговите сетива.

И докато първите викове започнаха да отмират, през пещерите проехтя по-лош звук.

Яростният и истеричен рев на Детуинг.

ДЕВЕТ

Болката носеше удоволствие на Нелтарион, защото всеки болт, забит в люспестата му кожа, означаваше стъпка по-близо до превръщането му в бог. С бронята и диска щеше да бъде напълно неуязвим за всяка опасност...

— Бързо! — отново изрева драконът. — Бързо!

Гоблините почти бяха разположили ковача за нов удар. Мекло се беше покачил върху устройството, за да направлява посоката на движение...

И тогава през пещерите проехтя звук, който Земният пазител смяташе, че никога няма да чуе. Звук, който толкова силно ужаси левиатана, че той скочи на крака без да мисли, запращайки машината, Мекло и другите гоблини във въздуха.

— Моят диск! Моята Драконова душа! Някой се опитва да я открадне!

Той нададе страховит рев, който накара останалите зеленокожи мъници да се хвърлят в търсене на прикритие.

Нелтарион се изправи и скочи към прохода. Само наполовина закачена, третата от металните плочи се люлееше напред-назад по тялото му. Краката и опашката на черния гигант запращаха маси, наковални и котли във всички посоки. Разразиха се пожари и една от пещите избухна в пламъци, обстрелвайки всичко наоколо с горещи снаряди.

Нищо от този хаос и разруха нямаше значение за Нелтарион. Някой бе посмял да опита да открадне онова, което му беше най-скъпо. Той нямаше да го допусне! Щеше да бъде хванат и убит... но бавно... Щеше да го кара да агонизира. Това бе най-малкото, което заслужаваше, заради подобна дързост.

Земният пазител беше бесен, че натрапникът е преодолял различните му капани, пазачи и магии. Това бе обмислена операция, вероятно изпълнена от другите драконови ята. Той щеше да ги накара да страдат така, както го бе сторил със сините.

Драконът изрева отново и се понесе през тунела.

„Той идва! — предупреди ненужно Крас. — Идва!“

След това връзката между двамата неочаквано беше преустановена. Малфурион се изплаши, че с драконовия магьосник може да се е случило нещо, но знаеше, че в момента не може да мисли за приятеля си. Единственото, което имаш значение сега, бе бягството им с Демоничната душа.

— Друиде! Ела! Бързо!

Той прибра диска в една от кесиите си и когато я затвори, светлината намаля. След това Малфурион излезе навън и видя, че Брокс нетърпеливо го очаква при входа на тролската пещера. Нощният елф ловко слезе до другия проход и оркът го издърпа вътре. Ветеранът не даде на Малфурион време да си поеме дъх, а го повлече към дълбините на пещерата.

— Може би има изход! Вятърът означава път навън.

Тролското леговище бе изпълнено с кости и боклуци. Малфурион се опита да не гледа към различните кокали, макар те най-вероятно да принадлежаха на гоблини.

Но надеждите им за изход бързо увехнаха. Двете други помещения, които откриха, не водеха никъде, а течението, което Брокс бе почувствал, идваше от малки цепнатини в скалата.

— Наистина има логика. Драконът няма да остави такъв проход открит дори за поробените си тролове — измърмори нощният елф. — В капан сме...

Тогава чуха тежките стъпки навън. Те обаче не бяха драконови. Малфурион погледна иззад ъгъла и видя сянката на каменния голем.

— Детуинг не може да е много назад...

Черният дракон вече не можеше да има друго име, не и след онова, на което елфът беше станал свидетел.

— Значи оставаме и се бием — отвърна твърдо Брокс. — Нека видят, че не се боим от нищо.

„Диска... използвай диска...“

Малфурион се стресна. Гласът изчезна толкова бързо, че не успя да го идентифицира, но очевидно трябваше да принадлежи на Крас. Нощният елф обаче се поколеба, съзнавайки какви тъмни сили са

затворени в Демоничната душа. Бе видял какво причини употребата на диска на дракона. Как можеше да разчита, че няма да засегне и него по някакъв подобен начин?

Силен рев разтърси пещерата. От тавана паднаха камъни, някои от тях достатъчно големи, за да размажат черепа на нощния елф. Нямаше повече време за мислене...

— Друиде, какво си намислил? — запита напрегнато Брокс, докато Малфурион вадеше Демоничната душа от кесията ѝ. Светлината ѝ изпълни пещерата и, за съжаление, се разпротря отвъд нея. Ако досега големът не знаеше къде са, вече със сигурност бе разбрал... а скоро и Детуинг щеше...

— Това е единствената ни надежда...

Малфурион вдигна диска и го насочи към най-голямата цепнатина в скалата. Нямаше представа как функционира Демоничната душа, затова просто се опита да си представи как проходът става достатъчно широк, за да могат двамата да избягат.

Нищо не стана.

„Трябва да се слееш с нея... да я оставиш да се превърне в теб и ти — в нея...“

Връзката отново изчезна, но сега нощният елф поне имаше представа какво да прави. Фокусирайки волята си върху диска, Малфурион се гмурна в него със силата на ума си.

Веднага почувства плашещата му същност. Този предмет не принадлежеше на света на смъртните. Силите, призовани от Детуинг, идваха в голямата си част от *някъде другаде*. Друидът искаше да се отдръпне, но не смееше.

„Слей се с него“ — беше казал Крас. Малфурион се опита да се отвори за Демоничната душа, да остави силите ѝ да докоснат неговите.

И в същия миг... успя. Просто така. Силата, която се преля в нощния елф, го изпълни с такава увереност, че едва се удържа да не се обърне, за да се изправи срещу Детуинг, голема и всички други дракони в леговището на черния. Само съзнаването, че неговата смърт би означавала смърт и за надеждите на онези, които значеха нещо за него, го спря да не го стори наистина.

Оркът го гледеше притеснено.

— Друиде... добре ли си?

— Да, разбира се — почти се сопна той. Пое си дълбоко дъх и погледна орка извинително. След това отново насочи Демоничната душа към цепнатината.

— Отвори пътя... — прошепна нощният елф.

Блясъкът около диска се усили... и внезапно скалата над тях буквално се изпари. Не остави нито прах, нито парчета камъни. Никаква следа. Демоничната душа прогаряше скалата и почвата над нея без никакво усилие. Макар двамата да не можеха да видят действащите магически сили, това не им пречеше да се удивляват на ефекта. Новият тунел продължаваше все напред, а крайт му се губеше в мрака.

— Ще продължи, докато пътят не е напълно прочистен — каза Малфурион, макар че нямаше представа откъде знае това. — Трябва да тръгваме.

Дребната пещера се разтърси от нещо, което изглеждаше като гръмотевица. Брокс бързо погледна иззад ъгъла.

— Каменният се опитва да ни достигне с копаене!

Нямаше повече време за губене. Малфурион скочи в магически създадения проход, а Брокс го последва. Планината продължаваше да трепери от усилията на зловецкия пазач.

И което бе още по-лошо, двамата бяха направили само няколко крачки, когато чуха тътнещия глас на дракона:

— Къде са те? Ще обеля кожата от костите им и ще прокарам игли през всеки нерв! Махни се!

Последните думи бяха последвани от чудовищен трясък, който Малфурион прие за знак, че драконът е отхвърлил голема настана.

— Тази пещера ще се превърне във ваша гробница! — изкрещя Детуинг след тях.

Чу се силен шум, като от избликващия гейзер, който Малфурион бе видял преди години, последван от ужасяващо покачване на температурата.

— Застани пред мен! — извика друидът. Когато Брокс скочи покрай него, той насочи Демоничната душа зад тях и хвърли цялата си воля върху злокобния диск.

Силен поток от леденостуден въздух се спусна надолу по тунела... и само след секунди се сблъска с огнена струя от разтопена

скала, която се издигаше нагоре. Чудовищната река забави движението си... а после спря, само на метър от Малфурион.

Нощният елф залитна назад. Брокс, който зяпаше с широко отворени очи, му помогна да се изправи. Оркът изглеждаше силно впечатлен от силите, които командваше приятелят му. Впечатлен и притеснен.

— Внимавай с това, друиде. Нямам доверие на такава мощ, скрита в толкова подвеждаща форма.

— Напълно... напълно съм съгласен.

И все пак освобождаването на такава сила му бе подействало невероятно ободряващо. Може би Малфурион грешеше; може би наистина трябваше да се върне и да се изправи срещу черния дракон. Ако победеше Детуинг, една от най-големите заплахи за Калимдор щеше да изчезне. След това Пламтящият легион нямаше да изглежда толкова опасен. Драконът се разправяше с демоните с лекота, използвайки диска.

Способностите на Демоничната душа не спираха да ги удивляват, докато се катереха. По целия път земята бе оформена по най-удобния за ходене начин. Благодарение на това двамата почти удвоиха скоростта си.

— Усещам вятър — промълви предпазливо Брокс. — По-силен вятър.

Те почти се затичаха, с надеждата, че най-сетне ще се измъкнат от този кошмар. Малфурион чу звук, който първоначално помисли за съсък, но после осъзна, че това е вятърът, споменат от орка.

— Там! — посочи нощният елф. — Онзи отвор.

И наистина, Демоничната душа бе свършила точно онова, за което я бе помолил. Те излязоха на планинския хребет. Хладният ветрец, който ги посрещна на излизане от адското леговище, бе добре дошъл и за двамата.

Ала все още не бяха в безопасност. Рано или късно Детуинг щеше да осъзнае, че са се измъкнали навън. И щеше да се впусне в преследване, заедно с ятото си.

— По-добре прибири това нещо — предложи оркът. — Някой ще види блясъка.

Малфурион не си направи труда да споменава, че Детуинг вероятно може да почувства диска, дори и ако е прибран в кесията. Но

все пак прибирането му щеше да им даде малко по-добри шансове. Пръстите му с нежелание се разделиха с Демоничната душа.

Брокс отново поведе. Оркът проверяваше всяка стъпка по заснежения склон и неведнъж откри места, които биха ги запратали към смъртта им. Засега зеленокожият войн държеше брадвата завързана за гърба си, иначе едно случайно подхлъзване можеше да му коства безценното оръжие.

За щастие, нуждата на дракона от метал означаваше, че пещерите му се намираха в основите на планината. Макар и опасен, пътят не беше толкова дълъг — не им се налагаше да се спускат по целия връх. Малфурион се надяваше да достигнат дъното преди изгрев-слънце.

Но късметът отново им изневери — високо над тях в небето прелетя нещо огромно и черно. Оркът и нощният елф моментално паднаха по лице в снега, опитвайки да се покрият с него, докато драконът прелиташе над тях.

Това наистина беше Детуинг и може би единственото, което спаси двамата крадци, беше лудостта на черния гигант. Земният пазител претърсваше местността с маниакална ярост, бълвайки лава към върховете, докато прелиташе край тях. Всеки залп удряше с такава сила, че огромни парчета от планината се свличаха надолу към долините под нея. Той явно не използваше магическите си сетива в търсенето, иначе досега щеше да е забелязал нарушителите.

Малфурион надигна глава.

— Мисля, че лети към...

Детуинг рязко се извъртя и се спусна в тяхната посока.

— Движение! — изръмжа Брокс.

Те скочиха от скривалището си и се затичаха към широко скално образувание малко по-надолу. Нощният елф погледна през рамо и видя все по-голямата сянка на черния, спускаща се над тях. По изражението на дракона не можеше да се разбере дали ги е видял, но със сигурност се намираше твърде близо, за да са спокойни.

Докато преминаваха покрай издатината, друидът чу същия ужасяващ звук, който предшестваха всеки залп на дракона.

— Тук! — Оркът посочи малка тераса. Тя щеше да им предложи някаква защита поне отгоре, но дали това щеше да бъде достатъчно?

Склонът се взриви.

Скалата, към която се бяха насочили изчезна напълно, а ситни парченца от нея се разпиляха във всички посоки. Температурата стана толкова висока, че снегът се стопи. Огромни парчета древен лед се свлякоха със силен трясък на дъното на долината. Целият склон бе покрит с димящи кратери.

Детуинг прелетя над областта, оглеждайки пораженията. Огромният звяр се понесе още по-близо, а после изсумтя с отвращение. Надавайки свиреп рев, той се обърна и отново полетя в друга посока, този път от обратната страна на планината, в която се намираше леговището му.

Заровени под парчета скала и полуразтопен сняг зад остатъка от терасата, Брокс и Малфурион си проправиха път навън с копаене. Нощният елф се закашля, а после веднага посегна към кесията. Когато пръстите му докоснаха познатата форма на диска, той въздъхна с облекчение.

Брокс обаче не беше толкова весел.

— Детуинг ще се върне, друиде. Дотогава трябва да сме се махнали оттук.

Те се отърсиха от покриващата ги кал, а после отново поеха надолу по склона. От време на време чуваха яростния рев на дракона, но черният левиатан така и не се появи повече. Въпреки това двамата не забавиха ход.

Когато приближиха дъното, нощният елф огледа долината под тях.

— Не мога да разпозная това място. Мисля, че сме далече от Крас. — Той затвори очи. — Не успявам и да го почувствам.

— Древният сигурно се е прикрил, след като черният е яростен и търси.

— Да, но *ние* трябва да го намерим все някак.

Решиха да изчакат, докато стигнат до основата на планината, преди да започнат да се тревожат за това. Крас така и така вероятно се справяше по-добре от тях.

Постоянен мрак изпълваше долината, защото високите върхове я държаха в непрекъсната сянка. Нощният елф водеше, но Брокс се движеше плътно зад него. Намираха се достатъчно близо до кралството на Детуинг и заплахата от гоблини все още съществуваше.

Наложих им се да завият наляво, за да се приближат към мястото, където се бяха разделили с Крас, но само след няколко метра в тази посока, се натъкнаха на друг връх, който им препречваше пътя. Малфурион помисли дали да не използва Демоничната душа, но реши, че подобна магия със сигурност ще привлече вниманието на Детуинг. Освен това всеки път, когато използваше диска, на нощния елф му ставаше все по-трудно да го остави.

— Може би ако заобиколим от другата страна, ще излезем където трябва — предположи друидът.

— Съгласен.

Новата им пътека ги принуди да се катерят по откъртени от яростта на дракона парчета скала, но за щастие наоколо имаше достатъчно цепнатини и отвори, от които да се възползват.

Нов рев ги предупреди за завръщането на Детуинг. Малфурион и оркът се притиснаха към основата на скалата и с изплашени погледи проследиха полета на гиганта точно над тях. Драконът претърсваше региона внимателно, но въпреки това ги пропусна. Те останаха скрити, докато гигантът не изчезна от поглед.

— Странно, че виждаме само него. Къде са другите черни дракони?

Брокс веднага отговори:

— Ако някой от тях намери диска, може да поиска да стане водач.

Параноята на Детуинг сега помагаше на бегълците. Той не смееше да допусне някой друг от неговото ято да намери пръв Демоничната душа и това беше напълно разбираемо. От малкото, което Малфурион знаеше за силите ѝ, подозираше, че са напълно достатъчни, за да може един по-слаб дракон да победи могъщото създание.

Те бързо продължиха по пътя си, но пътеката непрестанно им погаждаше номера. Въпреки усилията си, нощният елф и оркът се отклоняваха все повече и повече от своята цел.

Друидът започна да се изнервя.

— Трябва просто да използвам проклетото нещо, за да ни пренесе при Крас!

— И черният ще ни последва по петите.

— Знаем... но просто...

Чудовищна бронирана фигура се блъсна в орка.

В същото време към Малфурион скочи вълчеподобно създание с размерите на нощен саблезъб. От гърба му излизаше двойка зловещи и гърчещи се пипала, които веднага се насочиха към гърдите на друида.

Адски звяр.

Трясъкът на оръжия подсказа на нощния елф, че Брокс няма да може да му окаже подкрепа. Друидът се опита да избегне челюстите на звяра, скочил отгоре му. Хрътката се опитваше да му откъсне главата. Малфурион започна да се задушава от вонящия ужасяващ дъх на чудовището.

Взорът на нощния елф беше изпълнен от редици жълти зъби. Слюнката на звяра го опръска; всяка капчица — изгаряща като киселина. Малфурион използваше едната си ръка, за да се предпази от смазващата тежест на създанието, докато с другата държеше на разстояние двете гладни пипала.

Едното от тях обаче най-накрая се промъкна покрай защитата му. С помощта на острите зъби, покриващи ръба на отвора, пипалото се закачи за кожата му.

Малфурион извика ужасено, усещайки как звярът изсмуква силите му. Нямахше значение дали заклинателят беше магьосник или друид, магията, която използваше, бързо се превръщаше в част от него. Като я изсмукваха от жертвите си, адските зверове поглъщаха и жизнената им сила. Ако имаха време да завършат нечистия си пир, след тях оставаше само куха изсушена черупка.

Нощният елф нямаше време да обмисля коя е най-подходящата магия. Докато болката ставаше все по-силна, той посегна за някоя кесия... *която и да е.*

Възползвайки се от разсейването му, демонът успя да закачи и второто пипало. Малфурион почти припадна, но знаеше, че това би означавало сигурната му смърт.

Пръстите му закачиха една торбичка... торбичката на диска... и гласовете започнаха да шептят в главата му.

„Вземи го, използвай го, овладей го... — казваха те. — Единствената ти надежда, единствения ти шанс... вземи диска... диска...“

Един от тях му напомни за гласа, който по-рано бе помислил за Крас. Малфурион отчаяно сграбчи кесията и стисна Демоничната

душа в ръката си.

Незабавно усети как увереността му нараства. Нощният елф яростно изгледа чудовищното лице над него.

— Искаш магия... Ще ти дам магия!

Той докосна едно от пипала с Демоничната душа.

Очите на адския звяр се оцъклиха. Тялото му се изду като кожен мях, внезапно препълнен до пръсване. В отчаянието си чудовището отдръпна смукалата от гърдите на Малфурион.

Миг по-късно създанието се взриви.

Парчета от плътта на демона го опръскаха, но друидът изобщо не им обърна внимание. Надигайки се на крака, той използва силата на диска, за да изчисти мръсотията за секунда. Огледа се наоколо си и видя, че Брокс се бие не с един, а с двама Адски пазачи. Единият беше ранен, но оркът все още бе в очевидно по-лоша позиция.

Малфурион спокойно насочи Демоничната душа към онзи от демоните, когото виждаше по-ясно.

Лъч златиста светлина полетя от диска и обви рогатия войн. Той изрева... а после се превърна в купчинка прах.

Другият адски пазач се поколеба. Брокс нямаше нужда от повече. Омагьосаната брадва на орка се заби дълбоко в гърдите на демона, пробивайки бронята с лекота.

Когато и вторият нападател падна, зеленокожият войн се извърна рязко. Малфурион се насочи към спътника си с широка доволна усмивка на лицето.

— Това мина добре — изкоментира той.

Но оркът не изглеждаше толкова доволен. Очите му се насочиха към диска.

Този поглед изпълни Малфурион с внезапно недоверие. Гласовете се завърнаха, по-силни от всякога.

„Той иска диска... Би го взел за себе си... Той ти принадлежи... Само ти можеш да въдвориш ред в света с него...“

— Друиде — каза оркът. — Не бива да го използваш повече. То е зло.

— Току-що спаси живота и на двама ни!

— Друиде...

Малфурион отстъпи крачка назад, вдигнал Демоничната душа като щит пред себе си.

— Ти искаш силата му! Искаш да ми го вземеш!

— Аз? — Брокс поклати глава. — Не искам нищо от него.

— Лъжеш! — Гласовете го подтикваха да продължава, нашепваха му думите, които да изрече. — Искаш да завземеш Пламтящия легион от Аркемонд и неговия господар! Ще ги използваш, за да завладееш Калимдор за себе си! Няма да го допусна! Ще потопя света в пламъци, преди да те оставя да го сториш!

— Друиде! Чуваш ли се? Думите ти... в тях няма смисъл...

— Няма да ти го дам!

Нощният елф насочи диска към орка.

„Трябва да бъде унищожен... Всички трябва да бъдат унищожени... Всеки, който иска диска... Който би го взел от теб...“

Брокс стоеше неподвижно. Не се засили срещу Малфурион, дори не вдигна брадва за атака или защита. Просто го гледаше и чакаше, оставил съдбата си в ръцете на друида.

И Малфурион най-сетне осъзна какво точно се канеше да извърши. Беше готов да убие Брокс, само за да задържи Демоничната душа.

Отвратен от себе си, нощният елф пусна злокобния диск на земята и отстъпи на разстояние от него. Обърна очи към спътника си, търсейки начин, по който да се извини на Брокс за онова, което едва не се беше случило.

Посивелият войн поклати глава, за да покаже, че не вини нощния елф.

— Дискът — изръмжа той. — Виновен е дискът.

На Малфурион му се гадеше при мисълта да докосне Демоничната душа отново, но все пак трябваше да го отнесат със себе си. Крас със сигурност щеше да знае най-добре как да се справи с чудовищното творение на черния дракон. Трябваше само да открият магьосника.

Той намери в единия си джоб парче плат и се наведе да увие в него Демоничната душа. В сърцето си знаеше, че платът няма да бъде достатъчна защита срещу нейните стремежи, но не можеше да стори нищо повече, поне за момента. За да се бори с нея и с гласовете, които я съпътстваха, нощният елф се опита да се концентрира върху онези, които му бяха най-близки. Ако станеше жертва на диска, те щяха да заплатят с цената на живота си. На първо място в ума му изплува

мисълта за Тиранде, която вече беше жертва. Малфурион много силно се съмняваше, че употребата на Демоничната душа би могла да му помогне по някакъв начин да я спаси. По-скоро се боеше, че може да я убие, както едва не бе убил Брокс.

Той благодари мислено на Ценариус, чиито мъдри и внимателни напътствия му бяха дали силата да се отвърне от гласовете. Демоничната душа беше извращение за природата и като такава — извращение за пътя на друида.

— Трябва да напуснем това място, Брокс — каза той, докато се изправяше. — Не знаем колко още демони може да се крият наоколо...

Очите му се разшириха. От земята изведнъж се оформиха две гротескни ръце, които с невероятна скорост сграбчиха глезените му и го приковаха на място.

Оркът изръмжа и се насочи към него, за да му помогне.

Едва бе направил и една крачка обаче, когато собствените му крака бяха хванати по подобен начин. Решен това да не го спре, той замахна с брадвата към едната от държащите го ръце. Тя се пръсна, но това му позволи да се придвижи още само половин метър напред, преди два нови крайника да хванат отново освобождения му крак.

Междувременно Малфурион се двоумеше дали да използва Демоничната душа, която все още лежеше в дланта му, обвита в плата, или да призове природните сили, които Ценариус го бе научил да използва. Колебанието му струва скъпо, защото върху очите му внезапно се спусна покров от мрак, а нещо, което приличаше на метална пластина, запуши устата му. Демоничната душа падна от сгърчените му пръсти и изтрака на земята.

Чу как Брокс изрева яростно, а после и звука на брадвата, удряща по камък. После се чу силно тупване и оркът утихна плашещо.

Тежкото дишане, в което Малфурион разпозна нощни пантери, го предупреди, че нападателите му вече са близо. Пламтящият легион обаче не използваше саблезъби. Доколкото си спомняше, единствено неговият народ го правеше.

Някой от двореца?

— Остави ги живи. Защо? — запита глас, който наистина принадлежеше на нощен елф, но издаваше емоции на демон.

— Тези двамата ще представляват голям интерес за нашия повелител...

Малфурион се вцепени, щом чу втория глас.

„Възможно ли е?“

Чу как нещо се приземи леко на земята, последвано от стъпки, приближаващи се към него. Последва ги кратко стържене, което означаваше, че новодошлият е вдигнал гнусното творение на дракона.

— Не е особена гледка — отбеляза намиращият се до Малфурион нощен елф. После, сякаш едва сега му бяха хрумнали, дойдоха думите, които потвърдиха най-ужасните страхове на друида: — Здравей, братко...

ДЕСЕТ

Крас изруга яростно, когато почувства катастрофата в леговището на черния дракон. Бе дал всичко от себе си, за да засече всевъзможните потайни магии, които Детуинг бе хвърлил върху скривалището на Демоничната душа, и знаеше, че Малфурион е сторил същото, но въпреки всичко Земният пазител ги беше надхитрил.

И което беше още по-лошо, връзката му с друида и орка бе прекъсната, при това не от магиите на черния дракон. Някаква загадъчна сила, посвоему не по-малко жестока от тази на Детуинг, стоеше между магьосника и неговите спътници... и Крас вярваше, че има някаква смътна представа каква може да е тя.

Старите богове съществуваха само като легенда, даже за драконите, родени в зората на света. Крас бе открил посредством непрестанната си любознателност, или както го наричаше Ронин — *ровичкане*, че са много повече от това.

Според мита трите тъмни създания управлявали в кървав хаос, какъвто дори властелините на Пламтящия легион не можеха да си представят. Властта им над първичното измерение била абсолютна, докато не се появили създателите на света. Последвала война с космически мащаби и накрая старите богове били сразени.

Тримата били запратени във вечен затвор — място, скрито от всичко и всички. Силите им били сломени и така щяло да бъде до края на времето. Това трябваше да бъде и последният ред от сагата, но Крас започваше да подозира, че старите богове по някакъв начин са намерили средство, чрез което отново да докоснат смъртното измерение, за да търсят онова, което ще успее да ги освободи.

„Сега всичко започва да добива смисъл — осъзна магьосникът, докато се катереше по планинския склон в търсене на приятелите си. — Ноздорму... разломът във времето, пристигането ни в ерата на нощните елфи и Пламтящия легион... Кладенецът на вечността... и дори изковаването на Демоничната душа...“

Старите създаваха ключ, който да отвори портите на затвора им... а ако това станеше, дори Саргерас щеше да се окаже в позиция да моли за бърза смърт.

Ако успееш да разкъсат времето, това щеше да унищожи и веригите им. Може би дори възнамеряваха да обърнат хода на събитията, за да не се е случило никога някогашното им поражение. Трудно му беше да предположи какви са плановете на старите богове, защото те бяха толкова по-велики от него, колкото се извисяваше той над някой земен червей. Но поне първоначалната им цел беше ясна.

„Трябва да предупредя Алекстраз!“ — помисли инстинктивно Крас. Аспектите бяха най-могъщите създания в целия смъртен свят. Ако някой имаше шанс срещу старите богове, това бяха именно великите дракони. Той прокле лудостта, която бе превърнала Нелтарион, Земния пазител, в Детуинг Унищожителя. Обединени, петте Аспекта представляваха сила, способна да победи древните създания. Ако не беше Нелтарион...

Крас се подхлъзна и едва не падна от ръба, по който се движеше. Колко заплетени бяха плановете им! Те бяха онези, изкривили по този начин Земния пазител. Именно те бяха извратили разсъдъка му... при това с повече от една цел наум! Старите богове бяха превърнали Аспекта в своя марионетка, която да подпомогне бягството им, но същевременно бяха и разделили — и съответно отслабили — най-голямата потенциална опасност за завръщането си. Без Нелтарион, другите четири Аспекта не представляваха дори наполовина толкова страшна заплаха.

И по-лошо — те държаха и Ноздорму зает, без съмнение напълно целенасочено. Крас се спря за момент и се прилепи към планинската стена. Това беше повече, отколкото можеше да понесе. В действията на древните прозираше твърде дълго планиране и обмисляне. Бяха разположили зашеметяващо количество марионетки и прикрили плановете си твърде добре. Нима бе възможно някой — какво остава за него самия — да осуети злокобните им планове?

Как?

Крас беше толкова слиян от осъзнаването на невероятната истина, че не забеляза огромната черна сянка, преди тя да покрие всичко около него.

Детуинг изпълни небето.

— ТИ!!!

Чудовищният дракон отвори уста.

Ако там се намираше някой друг, всичко щеше да приключи на място с малка купчинка овъглени кости, бързо погълната от потока разтопена магма. Но тъй като това беше Крас, който познаваше Детуинг твърде добре, магьосникът успя да реагира... в последния момент.

Когато безумната ярост на дракона се изсипа върху него, закачулената фигура издигна пред себе си стена от чиста златна светлина. Залпът на Детуинг се заби в на пръв поглед деликатния щит без милост... но той удържа. Крас се напрегна, борейки се да не загуби равновесие и потейки се от усилието. Всяка частица от съществуването му крещеше да се предаде, но той не го стори.

И накрая не магьосникът, а крилатият кошмар над него се предаде, но само за миг, колкото да събере сили за нова атака. Това обаче бе единствено, от което Крас имаше нужда.

Създанието, върху което Детуинг фокусираше омразата си, вдигна ръце... и изчезна.

Той не можеше да се изправи лице в лице с жестокия бегемот. Изходът от подобна битка беше твърде очевиден. Дори и в най-добрата си форма Крас не беше нищо повече от консорт на един от Аспектиите. Не един от петте велики дракона. Храбростта е достойно качество, но не и при подобни невъзможни шансове.

Магьосникът се появи близо до върха, намиращ се южно от онзи, където го бе нападнал Детуинг. Крас се срина до близката скала в опит да си поеме въздух. Усилието да отблъсне атаката на противника си и да се телепортира с магия му беше отнело твърде много сили. В действителност той очакваше да се материализира много по-далеч от другия дракон.

— Ще те намеря! — изкрещя черният левиатан, а викът му проехтя сред върховете. — Няма да ми избягаш!

Крас знаеше, че единственото, което беше в негова полза, е фактът, че в яростта си Детуинг бе подивял толкова силно, че не концентрираше силите си така, както трябваше. Магьосникът усещаше как врагът му претърсва с магическите си сетива местността, но търсенето обхващаше толкова широка площ и се движеше толкова бързо, че Крас се заслоняваше от него с лекота.

Той се насили да се изправи и заслиза по пътеката. Колкото по-близо до земята, толкова по-добре.

Магьосникът не можеше да каже какво е станало със спътниците му. Очевидно обаче бяха успели да се измъкнат, иначе Детуинг нямаше да си губи времето с него. Явно черният дракон все още търсеше безценния си диск и сега вярваше, че Крас го е откраднал.

Още по-добре. Ако с цената на живота си можеше да спечели достатъчно време за Брокс и Малфурион, за да избягат с Демоничната душа, така да бъде. Ронин щеше да знае какво да стори.

Той заслиза още по-бързо по склона. Дори и в това изтощено състояние, пак се движеше много по-ловко от нощен елф или човек. През цялото време слушаше звуците, издавани от Детуинг, а добре тренираните му уши определяха с точност къде лети черният титан.

В един момент драконът прелетя точно над главата му, но магьосникът се сви до една издатина в скалата и крилатият гигант го подмина. Детуинг запращаше огнения си дъх по различни места от пейзажа, без да съзнава, че собствената му ярост работи срещу него.

После драконът стори онова, от което Крас се боеше най-много. Очевидно решил, че тази местност е била претърсена достатъчно добре, Детуинг направи завой и се насочи към планинското си убежище. Крас силно се съмняваше черният да се е отказал... което означаваше, че сега той ще търси Демоничната душа другаде.

Изплашен за безопасността на Малфурион и Брокс, Крас се загледа в отдалечаващата се сянка и се концентрира.

От всички посоки парчетата скала, отчупени от гневните изблици на черния дракон, полетяха към Детуинг в смъртоносен дъжд от снаряди. Огромните парчета, някои по-големи дори от главата на левиатана, удариха с огромна сила. Земният пазител нададе изненадан рев и се извъртя лудешки към един връх, успявайки да избегне сблъсъка в последния момент.

Крас се обърна и се затича.

Ревът, който проехтя зад гърба му, беше достатъчно доказателство, че Детуинг е захапал стръвта. Магьосникът не си направи труда да се обръща, тъй като сетивата му вече крещяха за бързото приближаване на черния дракон.

За да сработи планът му, всичко трябваше да е перфектно изчислено. Трябваше почти да почувства дъха на проклетия Аспект във

врата си...

— Ще те превърна в прах! — изрева чудовището. — В прах!

Детуинг не се боеше да не нарани безценното си творение, защото Демоничната душа бе създадена така, че да издържана всякакви подобни стихии. Иронията бе, че една люспа от кожата на дракона можеше да я унищожи... Единствената слабост на Душата бе досегът с физическа част от Детуинг — само такова нещо можеше да унищожи зловещата играчка.

Крас бе обмислял дали да не намери начин да унищожи артефакта още тук в миналото, но се боеше, че това може да се окаже твърде много за и без това насилена времева линия. По-добре беше да бъде дадена на драконите и да оставят времето да последва нормалната си посока... ако това изобщо все още бе възможно.

Детуинг се приближи по-близо... и още по-близо... Черният очевидно искаше да бъде сигурен в атаката си.

„Всеки момент“ — помисли магьосникът и се напрегна в готовност за своята част от сценката.

Чу издайническия звук, който предвещаваше ново изригване на разтопена скала.

Крас стисна зъби...

Порив на вятъра... и мястото, където се намираше закачуленият заклинател, беше потопено от димяща лава.

Земният пазител се издигна високо във въздуха, а смехът му ехтеше в тон с лудостта. Той закръжи около региона, покрит от пламтяща оранжева магма. Първичните магически сили, които бяха неразделна част от огнената маса, която бе избълвал, му пречеха да намери диска, но Нелтарион можеше да почака.

Той изпитваше неистова наслада от ужасяващата смърт на мистериозния драконов магьосник — домашният любимец на Алекстраз, който по-рано едва не бе осуетил плановете му. Жалко, че от създаването нямаше да остане нищо, защото черният би искал да донесе на своята някогашна приятелка нещо, с което да ѝ припомни каква е властта му, преди да я направи своя държанка. Нелтарион бе почувствал силната близост между двамата, сякаш този Крас бе някой като нейните консорти, особено онзи досаден и дразнещ Кориалстраз.

И все пак единственото, което имаше значение, беше, че създаването е мъртво и дискът отново щеше да се върне в лапите му. Трябваше само да прояви търпение. Душата със сигурност се намираще близо до него, погребана под магмата и чакаща повторното си обединяване с него.

Но после... бляновете му бяха смутени от дребна, но неприятна мисъл. Нелтарион се замисли за хитрите методи, които използваше плячката му и как магьосникът и спътниците му бяха успели изобщо да откраднат диска.

Драконът се спусна по-ниско, опитвайки се да почувства обичното си творение през хаотичните енергии, които тъкмо започваха да отслабват. Все още не можеше да го усети, но дискът *трябваше* да е някъде там. *Трябваше...*

Крас се материализира на известно разстояние от дракона, а непоносимата горещина от атаката на Детуинг все още го следваше. Той се просна на земята, съзнавайки, че отново не е стигнал толкова далеч, колкото би му харесало.

Можеше само да се надява, че сега черният го мисли за мъртъв, а Демоничната душа — погребана с него. Тъй като самият той беше дракон, Крас добре познаваше енергиите, които всеки от расата му излъчваше по време на атака, и вярваше, че тези на Детуинг ще забавят Аспекта и ще го отклонят от търсенето на нощния елф и орка. Всяка минута беше ценна и увеличаваше шансовете им за успех.

Що се отнася до самия него, след като Земният пазител го смяташе за мъртъв, магьосникът можеше да почива колкото му е нужно, за да събере сили да се пренесе при спътниците си. Радваше се, че планът му е сработил, защото се съмняваше, че би имал сили да стори каквото и да било повече, ако Детуинг откриеше измамата. Всъщност Крас щеше да бъде късметлия, ако в момента успееше да запали дори свещ с магия, а какво остава да се защитава срещу подивял Аспект.

Напълно изчерпан, закачуленият заклинател лежеше с опънати ръце и крака върху каменистата почва. Първите лъчи на изгряващото слънце се протягаха иззад малкото, което можеше да види от хоризонта. В това подчинено на мрака място те нямаше да сторят

много, освен да създадат смътна разлика между нощ и ден, но въпреки това Крас ги приветстваше, защото бе един от червеното ято — децата на Живота, който разцъфтява най-красив в светлината на слънцето. Когато очите му се нагодиха към приближаващия ден, магьосникът най-после си позволи да се отпусне, поне за момент.

И точно тогава един дълбок глас нейде отгоре изтътна триумфално:

— А! Все пак те открих!

Гладът започна да дращи по стомаха на Тиранде, а това изобщо не беше добър знак. Майката Луна я поддържаше вече дълго време, но нуждата от Елун из цял Калимдор бе толкова голяма, че тя не можеше да се концентрира върху една обикновена жрица. В крайна сметка от сестринството се очакваше винаги да се жертват първи, когато настане нужда от това.

Тиранде не се чувстваше предадена. Благодареше на Елун за всичко, което богинята вече бе сторила за нея. Сега всичко зависеше от твърде крехкото ѝ смъртно тяло, но тренировките на жречеството щяха да ѝ помогнат.

Всяка вечер, по времето, когато навън слънцето залязваше, някой от Аристократите ѝ носеше паница с храна. Съдържанието ѝ — някаква гадост, за която Тиранде подозираше, че представлява стари остатъци от угощенията на похитителите ѝ — стоеше недокоснато на пода близо до сферата. Тиранде трябваше само да каже на някой от пазачите, че е гладна, и кълбото щеше да се спусне. Така лъжицата от слонова кост, която винаги съпътстваше купата, щеше да може да мине безпрепятствено през бариерата, заедно със съдържанието си.

Имайки предвид, че лейди Важ я иска мъртва, Тиранде изпитваше двойно по-голяма благодарност към Елун, че не ѝ се бе наложило да яде нищо досега. В момента обаче студената и полужелирана субстанция в паницата изглеждаше почти апетитно. Една-единствена хапка, само от това имаше нужда жрицата, за да съхрани силите си за още един ден. Цялата порция пък би ѝ стигнала за седмица, може би дори повече.

Но тя не можеше да яде без чужда помощ и нямаше намерение да моли за такава. Това щеше да бъде знак за слабост, който демоните

със сигурност веднага биха използвали срещу нея.

Някой отвори вратата. Тиранде веднага отклони поглед от храната, за да не издава с нищо състоянието си.

В килията влезе страж с мрачно изражение, а после и Аристократ, когото пленничката не беше виждала досега. Безвкусно шарената му роба беше наистина бляскава и той очевидно добре съзнаваше привлекателността си. За разлика от мнозина от неговата каста, тялото му бе доста атлетично. Най-впечатляващи от всичко бяха бледата му виолетова кожа и особено косата — кестенява със златни нишки в нея. Нещо, което Тиранде никога не бе виждала досега. Изражението му обаче бе същото, като на всички останали Аристократи — изпълнено с презрение, особено когато се обърна към стража:

— Остави ни.

Войникът и сам нямаше търпение да напусне компанията на магьосника. Той заключи вратата след себе си и се отдалечи.

— Жрице — поздрави я Аристократът, а в тона му почти липсваше отношението, което бе показал към стража. — Би могла да направиш тази ситуация много по-малко неудобна за себе си.

— Имам утехата на Майката Луна. Нито имам нужда от нещо друго, нито го искам.

Изражението му се промени леко за миг и Тиранде забеляза проблясък на нещо, което почти ѝ заприлича на угризение. Тя едва успя да скрие изненадата си. Досега смяташе, че всички Аристократи са се превърнали в роби на повелителя на Легиона и Азшара, но новодошлият ѝ разкриваше, че това може би не е вярно.

— Жрице... — започна той.

— Можете да ме наричате Тиранде — прекъсна го тя, опитвайки се да го накара да се отпусне. — Тиранде Уиспъринд.

— Господарке Тиранде, аз съм Дат'Ремар Сънстрайдър^[1] — отвърна Аристократът, а в тона му се усещаше немалка гордост. — Двайсет поколения в служба на трона...

— Знаменито потекло, наистина. Имате причина да сте горд от него.

— Така е. — Но докато го казваше, по лицето на Дат'Ремар премина мимолетна сянка. — Така и трябва да бъде — добави след момент.

Тиранде видя пролуката, която ѝ трябваше. Нощният елф срещу нея явно искаше нещо.

— Аристократите винаги са били достойни защитници на кралството, бдейки над народа и Кладенеца. Сигурна съм, че предците ви не биха видели нищо нередно в усилията ви.

Сянката отново се появи и изчезна. Дат'Ремар внезапно се огледа наоколо.

— Дойдох да видя дали не мога да те убедя да хапнеш нещо, жрице. — Той вдигна купата. — Бих предложил повече, но те само това позволяват.

— Благодаря ви, Дат'Ремар, но не съм гладна.

— Независимо от това, което някои желаят, в тази храна няма нито отрова, нито упойващи вещества, господарке Тиранде. Мога да гарантирам за това. — Учтивият Аристократ приближи върха на лъжицата до устните си и хапна малко от кафявото нещо в паницата. Лицето му веднага се сгърчи. — Това, за което не мога да гарантирам, е *вкусът*... а за него се извинявам. Ти заслужаваш повече.

Тя обмисли за момент, а после реши да поеме отчаян риск и каза:

— Добре. Ще ям.

Сферата реагира на нейните думи и се снижи. Дат'Ремар я гледеше. Очите му и за миг не се отклоняваха от жрицата. Ако сърцето ѝ вече не принадлежеше на друг, Тиранде би сметнала Аристократа за много привлекателен. У него се долавяше твърде малко от превзетостта, така присъща на повечето от класата му.

Дат'Ремар загреба нова лъжица и поднесе храната към нея. Приборът и съдържанието му заблестяха леко, докато пробиваха зеленото було, което я покриваше.

— Трябва да се наведеш леко — инструктира я той. — Сферата няма да позволи на ръката ми да премине.

Жрицата изпълни заръката. Аристократът бе казал истината, когато отбеляза, че храната наистина не е никак добра на вкус, но Тиранде въпреки това бе доволна и на толкова. Внезапно гладът ѝ сякаш стана десетократно по-голям, но тя се постара да скрие това. Дат'Ремар може и да бе загрижен за положението ѝ, но той все пак служеше на демона и на Азшара.

Аристократът посмя да проговори чак след втората лъжица:

— Ако просто спреш да се противиш, всичко ще бъде много по-лесно. Иначе най-накрая просто ще се изморят да те търпят тук долу. И тогава, господарке, се боя, че съдбата ти няма да бъде приятна.

— Трябва да следвам пътя, който вярвам, че ми е избрала Майката Луна, но съм ви благодарна за искреното притеснение, Дат'Ремар. Стопящо е да срещна такова отношение в подобно място.

Той наклони глава на една страна.

— Има и други, но знаем къде се намираме и не смеем да продумаваме.

Наблюдавайки го внимателно, Тиранде реши, че сега е моментът да го попритисне:

— Но лоялността ви към кралицата е желязна.

Високият заклинател изглеждаше засегнат.

— Разбира се! — После сякаш се смири и добави: — Но се боим, че преценката ѝ се промени. Тя вече не слуша нас, които разбираме толкова дълбоко Кладенеца и силата му, а само чужденците. Всичко, което бяхме постигнали, бе отхвърлено, единственото, което вършим, е да се опитваме да доведем тук властелина на Легиона! Имаше толкова много неща, към които се стремяхме, че аз...

Той рязко затвори уста, осъзнал какво излиза от нея. После Дат'Ремар продължи да я храни с мрачна решителност. Тиранде не каза нищо, но вече знаеше достатъчно. Аристократът бе дошъл тук повече заради себе си, отколкото заради нея. Дат'Ремар искаше да се изповяда пред някого, за да може да облекчи част от бурята, бушуваща в чувствата му.

Преди да се усети, купата се изпразни. Аристократът започна да отстъпва към вратата, но жрицата искаше да спечели още няколко мига и затова бързо каза:

— Мога ли да помоля и за малко вода?

Заедно с храната бяха донесли и малък мях, но досега Тиранде не бе докосвала и него. С готовност, която издаваше и неговото нежелание да прекрати срещата толкова скоро, Дат'Ремар бързо взе мяха и го отвори. След това го насочи към нея, но бариерата не допусна водата.

— Прости ми — промърмори той. — Забравих.

Аристократът наля малко вода в купата, а после загреба с лъжицата. Тиранде пое и втора, преди да посмее отново да проговори:

— Сигурно е странно да работите рамо до рамо със сатирите, които някога са били като нас. Трябва да призная, че съм малко изплашена от тях.

— Те са късметлиите, издигнати от силата на Саргерас, за да могат да му служат по-добре.

Отговорът дойде толкова автоматично, че жрицата не можеше да не добие впечатлението, че Дат'Ремар го е повтарял многократно... вероятно пред себе си.

— А вие не бяхте избран?

Погледът му стана твърд като стомана.

— Аз отказах, макар и предложението да беше... *примамливо*. Но моята служба е първо и най-вече към кралицата и трона. Не искам да бъда едно от онези нещ... един от тях.

После, без предупреждение, той постави паницата и лъжицата настрана. Тиранде прехапа устни, чудейки се дали не е сбъркала с него. Но всъщност така или иначе нямаше с какво друго да се опита да действа. Дат'Ремар беше единственият ѝ шанс.

— Сега трябва да си тръгвам — обяви Аристократът. — Заседях се твърде дълго.

— Ще чакам с нетърпение следващата ни среща.

Той рязко поклати глава.

— Няма да се върна. Не. Няма.

Той се извърна, но преди да отвори вратата, жрицата промълви:

— Аз съм ушите на Елун, Дат'Ремар. Ако има нещо, което бихте поискал да кажете, моята роля е да слушам. Нищо не излиза от мен. Думите ви няма да станат ничие достойние.

Магьосникът я погледна и макар в началото да не каза нищо, Тиранде видя, че е успяла да го докосне през стените, които издигаше около себе си. Най-накрая, след много колебание, той отвърна:

— Ще видя какво мога да сторя, за да ти донеса нещо по-хубаво за ядене, господарке Тиранде.

— Нека благословията на Майката Луна е с вас, Дат'Ремар Сънстрайдър.

Нощният елф сведе глава, а после излезе. Тиранде слушаше как стъпките му отшумяват в далечината. Тя изчака стражите да дойдат да я нагледат, но когато се върнаха, те просто заеха местата си, както обикновено.

И в този момент, за пръв път от началото на пленничеството си, Тиранде Уиспъруинд си позволи кратка усмивка.

[1] Sunstrider (англ.) — който крачи върху слънцето. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

За един орк нямаше по-голяма връзка от кръвната. Тя обвързваше клетви, определяше съюзи и бележеше истинския войн в битката. Да омърсиш кръвна връзка бе едно от най-ужасните възможни престъпления.

И сега братът на друида правеше точно това.

Брокс изгледа Илидан Стормрейдж с презрение, което бе изпитвал към малцина други. Дори демоните уважаваше повече, защото те бяха честни към природата си, колкото и изкривена и зла да бе тя. Но тук стоеше войн, борил се рамо до рамо с Брокс и останалите, който беше близък на Малфурион и трябваше да споделя любовта и загрижеността му към неговите другари. Илидан обаче живееше само за силата и нищо, дори най-близкият му роднина, не можеше да промени това.

Ако ръцете му не бяха вързани здраво, оркът с радост щеше да се пожертва, стига преди това да успееше да счупи врата на магьосника. Каквито и недостатъци да смяташе че има, оркът никога нямаше да предаде доброволно другар.

Що се отнася до Малфурион, друидът се влачеше редом с посивелия войн. Ръцете им бяха вързани зад гърба, а въжетата около кръстовете им ги теглеха зад нощните пантери. Двамата едвам успяваха да издържат на темпото. Братът на Илидан имаше и по-голям проблем, защото злият му близък още не бе премахнал магията за слепота. Очите на Малфурион бяха покрити с малки черни сенки, през които не можеше да пробие никаква светлина, и той непрестанно се спъваше и падаше, което му донесе безброй драскотини и натъртвания, а при едното падане за малко не си разби главата в един камък.

От страна на магьосника със завързаните очи не личеше да има и следа от съчувствие. Всеки път, щом Малфурион се спънеше, Илидан просто дръпваше въжето, докато друидът не успееше да се изправи. Тогава стражите зад пленниците започваха да ги тикат напред с оръжията си и пътуването продължаваше.

Брокс хвърляше тайно поглед на брадвата си, която сега висеше от гърба на пантерата, яздена от белязания офицер. Оркът вече беше нарочил капитан Варо'тен за другата си основна цел, ако двамата с Малфурион успеят да се освободят. Демоничните войни наистина бяха опасни, но им липсваше злокобната хитрост, която Брокс виждаше в очите на другия нощен елф. В някои отношения дори Илидан му отстъпваше. И все пак, ако духовете му дадяха нужната сила, оркът би ги убил и двамата.

А после, ако беше възможно, трябваше да се направи нещо и за Демоничната душа.

Странно, но не Илидан я носеше сега. Няколко секунди след като магьосникът я отне от брат си, капитанът пристъпи към близнака-предател и настоя да я получи. И още по-странно — другият нощен елф се подчини без да каже и думичка.

Но зеленокожият войн не се тревожеше от подобни мистерии. Стигаше му да знае, че трябва да убие и двамата, а после да вземе Демоничната душа от мъртвото тяло на Варо'тен. Разбира се, за да направи нещо подобно, оркът трябваше първо да намери начин да измъкне ръцете си, а после вероятно и да си пробие път през демоните.

Брокс изсумтя, присмивайки се на себе си. Героите в епичните песни винаги успяваха да свършат всичко това, но той се съмняваше, че е способен да го стори. Капитан Варо'тен имаше голям талант във връзването на въжета. Беше завързал пленниците си повече от добре.

Те вървяха все напред, оставяйки леговицето на черния дракон далеч зад гърба си. Брокс обаче не споделяше увереността на Илидан и капитана. Бе сигурен, че Детуинг ще ги намери. Странно, че още не го беше сторил. Може би нещо го разсейваше?

После очите му се разшириха и той внезапно изсумтя презрително към собствената си глупост. Да, осъзна най-накрая оркът. Нещо разсейваше дракона. Нещо... или по-точно някой. *Крас.*

Брокс добре разбираше саможертвата, която може би правеше магьосникът в този момент.

„Древни, желая ти късмет. Ще пея за теб... колкото и малко време да ми остава.“

— Ух!

Оркът се обърна навреме, за да види как Малфурион пада отново. Този път обаче друидът успя да се извърти. Вместо да падне по

лице, той се спусна на една страна. Това му спести разкъравания нос, макар все пак да разгърси всички останали кости в тялото му.

Колкото и да му се искаше, Брокс не можеше да стори нищо за падналия нощен елф. Стискайки зъби, той изгледа Илидан с омраза.

— Върни му зрението! Тогава ще ходи по-добре!

Магьосникът намести шала, покриващ собствените му очи. Посивяващият ветеран бе видял достатъчно от тях, за да знае, че с Илидан се е случило нещо ужасяващо.

— Да му върна зрението? И защо?

— Звярът е прав — прекъсна го капитан Варо'тен. — Брат ти ни бави твърде много! Или ме остави да му прережа гърлото тук и сега, или му дай очи, за да вижда къде ходи!

Младият нощен елф му се усмихна саркастично.

— Толкова примамливи варианти! О, добре! Доведете ми го!

Двама от демоните избутаха Малфурион напред с върховете на оръжията си. За негова чест, друидът се изпъна доколкото му беше възможно и пристъпи предизвикателно към брат си.

— От *моите* очи към твоите — измърмори Илидан. — Давам ти онова, от което вече нямам нужда.

Той свали шала си.

Космите по врата на орка настръхнаха, щом видя за пръв път какво точно има отдолу. Брокс измърмори молитва към духовете. Дори чудовищните стражи до него потрепериха леко.

Сенките се стопиха около очите на Малфурион. Той премигна, а после видя Илидан. Друидът също зяпна ужасено, като осъзна какво се е случило с брат му.

— О, Илидан... — успя да изстене той. — Толкова много съжалявам...

— За какво? — Магьосникът се изсмя презрително, а после върна шала върху нечестивите отвори на лицето си. — Сега имам нещо много по-добро! Взор, за какъвто ти можеш само да мечтаеш! Не съм загубил *нищо*, чуваш ли ме?! Нищо! — След това Илидан се обърна към офицера: — Сега вече трябва да може да пътува. Мисля, че дори можем да ускорим ход.

Варо'тен се усмихна, а после даде заповед за потегляне.

Малфурион се запрепъва към орка. Брокс поведе елфа с поспокоен ход, а после промърмори:

— Съжалявам за брат ти...

— Илидан е избрал пътя си — каза друидът с много по-нежен тон, отколкото би използвал оркът.

— Той ни е предал!

— Дали? — Малфурион впери поглед в гърба на близнака си. — Дали?

Брокс само поклати глава при оптимизма на приятеля си и се отказа да спори.

Те продължиха напред, а денят започна да преминава в здрач. Похитителите им яздеха без особено притеснение, но оркът непрестанно се озърташе назад към планинската верига, сигурен, че Детуинг ще се появи всеки миг.

— Каж ми, магьоснико — заговори внезапно белязаният офицер след повече от час мълчание. — Този диск. Той наистина ли прави всичко онова, което ни каза?

— Всичко и повече. Знаеш какво причини на нощните елфи и Легиона... и дори на драконите.

— Да... — Оркът ясно долавяше алчността в гласа на Варо'тен. Чак сега забеляза и начина, по който ръката на капитана непрекъснато галеше кесията, в която се намираше Демоничната душа. — Всичко това е истина, а?

— Питай Аркемонд, ако искаш.

Ръката на Варо'тен се отдръпна от торбичката. Войникът имаше достатъчно разум, за да се бои от силата на демоничния генерал.

— Би трябвало да е достатъчно мощен, за да оформи портала според желанията на Саргерас — продължи Илидан. — Тогава останалата част от Легиона ще нахлуе в Калимдор... със самия Саргерас начело.

Малфурион ахна и дори Брокс изсумтя с отвращение. Те се спогледаха, съзнавайки добре, че на този свят няма сила, способна да се противопостави на повелителя на демоните и пълната му армия.

— Трябва да направим нещо... — настоя тихо Брокс, изпробвайки въжетата с мускули и откривайки, за съжаление, че са все така по-силни от него.

— Аз отдавна правя нещо — прошепна в отговор друидът. — Откакто Илидан ми върна очите. Преди това не можех да се концентрирам, защото непрестанно падах... но сега това не е проблем.

Брокс се озърна, за да е сигурен, че демоните все още не им обръщат внимание, а после изръмжа тихо:

— Как?

— Котките. Говорих с тях. Убеждавах ги...

Оркът смръщи вежди, спомняйки си предишни случаи, когато Малфурион беше говорил с животни.

— Ще бъда готов, друиде. Скоро ли ще стане, как мислиш?

— Оказа се по-трудно, отколкото смятах. Те... те са покварени от присъствието на Легиона, но... мисля... да. Подготви се. Би трябвало да започне всеки миг.

В началото нямаше очевидни признаци на успех... но после пантерата на капитан Варо'тен се спъна. Офицерът подритна животното, но нощната пантера не пожела да мръдне.

— Какво й стана на тая проклета...

Войникът не стигна по-далеч, защото животното внезапно се извъртя. Хванат неподготвен, офицерът се претърколи от гърба му.

Илидан започна да се обръща, но тогава неговата пантера повтори действията на първата. Магьосникът обаче бе по-добре подготвен и макар да се изхлузи от гърба й, не се остави да бъде затиснат.

— Глупак такъв! — извика магьосникът, макар че беше невъзможно да се определи на кого точно го казва. — Тъп, смотан...

Брокс се задвижи в мига, в който котките се обърнаха срещу ездачите си. Той се затича към пантерата на Варо'тен, за да вземе брадвата си. Нощният саблезъб му помогна, като обърна тази страна към орка... със сигурност по заповед на Малфурион.

Ветеранът се извъртя и отърка примката, стягаща ръцете му, в острието. Винаги остро дърво преряза въжето с лекота и само леко одраска дясната ръка на война.

Брокс сграбчи оръжието си.

— Друиде! Ела при мен! Можем да подкараме този звяр към...

Но нощният саблезъб се хвърли покрай него. След това се заби челно в адския пазач, който се опитваше да прегази Малфурион. Другите демони отстъпиха назад, несигурни какво да сторят в тази объркана ситуация.

Междувременно котката започна да прегризва въжетата на друида. Нощният елф погледна към Брокс и извика:

— Не ми обръщай внимание! Кесията, Брокс! Кесията!

Оркът се обърна към падналия Варо'тен. Дворцовият офицер държеше главата си с една ръка, а торбичката, в която бе прибрана Демоничната душа, още висеше на колана му. Той явно не осъзнаваше колко близо се намира Брокс.

Вдигайки брадвата високо, оркът се засили към капитана. Белязаният нощен елф обаче се окопоти по-бързо, отколкото войнът се беше надявал. Виждайки голямото зелено нещо, тичащо към него, слабият и висок войник незабавно се претърколи. После скочи на крака и извади меча си.

— Ела тук, чудовище — подигра му се Варо'тен. — Ще те нарежа на парчета и ще нахраня с теб пантерите... ако могат да те преглътнат!

Брокс замахна с брадвата си... и ако бе ударил елфа, щеше да го разполови. Капитанът обаче се движеше като светкавица. Оръжието на орка удари твърдата земя, оставяйки драскотина, дълга повече от метър.

Варо'тен скочи напред и замахна с върха на меча си, оставяйки алена линия по лявото рамо на Брокс. Оркът не обърна внимание на ужилването, а замахна за втори опит.

С крайчеца на окоото си видя как Малфурион насочва останалата без ездач ношна пантера към адския пазач. Първият демон отстъпи, несигурен дали трябва да атакува животното на Варо'тен. Колебанието му струва скъпо, защото огромният саблезъб го свали на земята и миг по-късно прегриза гърлото му.

Брокс се опита да види Илидан, но нуждата да се пази от опонента си направи усилието му невъзможно. Надяваше се, че Малфурион внимава за брат си. Само една магия на заклинателя и двамата бяха загубени.

Оркът изрева, когато капитан Варо'тен успя да го пореже доста по-сериозно на същото място.

Нощният елф се изсмя.

— Първото правило на войната е никога да не се разсейваш...

В отговор Брокс замахна с брадвата в страховита дъга, която се размина с главата на войника на косъм. Варо'тен отстъпи, а изражението му стана по-сериозно.

— Второ правило — изрѣмжа Брокс. — Само глупаците говорят толкова много на бойното поле.

Внезапно усети бодежи по цялото си тяло. Движенията на орка се забавиха и всяко му костваше все повече и повече енергия. Сякаш самият въздух около него се беше втвърдил.

Магия...

Точно както се боеше ветеранът, Малфурион не се беше справил с Илидан. Семейната връзка бе направила друида колеблив и сега това колебание щеше да им струва скъпо.

Усмивката на капитан Варо'тен се върна. Той се приближи уверено към забавения си враг.

— Е! Обикновено не обичам да ми е толкова лесно, но в този случай мисля, че ще направя изключение. — Той насочи меча си към гърдите на Брокс. — Чудя се дали сърцето ти е от същата страна, като моето...

Но когато се приближи, над двамата се спусна тъмна сянка. Брокс искаше да погледне нагоре, но движенията му вече бяха толкова забавени, че ясно си даваше сметка колко лесно ще го изкорми нощният елф, преди отново да е свалил поглед. Ако това трябваше да бъде смъртта му, оркът искаше да гледа убиеца си в очите, както е редно за един войн.

Но слугата на кралица Азшара вече не виждаше орка. Той се взираше в небето, а устата му се изви яростно.

— Махни се от него, подла твар! — изрева глас от висините.

И докато безпомощният орк гледаше, очите на Варо'тен се разшириха и той скочи на разстояние. Едно мигване по-късно... и мястото, където злият нощен елф бе стоял, потъна в пламъци.

Огънят беше толкова невероятно точно насочен, че Брокс не почувства почти никаква горещина. Това го изненада, защото мислеше, че над тях се носи дракон... и със сигурност не кой да е дракон, а Детуинг.

Но ако това наистина беше зловещият черен левиатан, той нямаше да се опитва да пази Брокс. Като осъзна това, оркът разбра, че има само още един дракон с такъв интерес към групата... Кориалстраз. В целия хаос след бягството от леговището на Детуинг, беше забравил за червения, но явно драконът нямаше толкова лесно да забрави него и Малфурион.

— Пригответе се! — извика Кориалстраз. — Идвам!

Брокс не можеше да стори кой знае какво, но се стегна колкото можеше по-добре за онова, което знаеше, че ще последва, уповавайки се на уменията на Кориалстраз.

Миг по-късно огромните нокти се обвиха около него и го вдигнаха във въздуха.

Оркът почувства вятъра по лицето си и миг по-късно крайниците му се освободиха от магията. Независимо дали заради действията на червения, или поради някакво друго обстоятелство, но заклинанието на Илидан изчезна.

Брокс забеляза, че Малфурион лежи в другата лапа на левиатана. Друидът изглеждаше изтощен и разстроен. Нощният елф посочи към земята далеч долу, крещейки нещо на орка и дракона едновременно.

Брокс най-сетне разбра думите:

— Дискът! — викаше Малфурион. — Те все още държат диска!

Оркът започна да отговаря, но Кориалстраз внезапно пикира надолу и се насочи обратно към мястото на битката. Драконът се спусна към групата, останала на земята, оглеждайки всички по ред.

— У кого е? — изрева гигантът. — У кого?

Нямаше нужда да пита. Капитан Варо'тен вече бе пхнал ръка в кесията и след миг извади Демоничната душа. Брокс си спомни трудностите, които Малфурион първоначално имаше в опитите си да накара диска да проработи, и се надяваше, че белязаният офицер ще срещне същия проблем.

Изглежда щастieto им се усмихна, защото Варо'тен вдигна диска с очевидно зловещо намерение наум... но Демоничната душа не направи нищо.

Кориалстраз изрева и се спусна върху капитана. Изражението на нощния елф се изкриви в ужасена гримаса.

Но после, напук на всякаква логика, дискът заблестя ярко. Нечий друг глас се обади над главата на дракона:

— Махни се! Бързо, или всички сме...

Онова, което удари червения, очевидно беше само частица от мощта на диска, но се оказа достатъчно. Дори Брокс усети вълните от енергия, които се забиха директно в Кориалстраз. Драконът потрепери, изстена... и после спря да маха с крила.

Левиатанът започна да пада към върховете. Земята се засили към тях. Оркът заповтаря имената на предците си, казвайки им да се подготвят за тяхното пристигане.

Чудовищна гранитна скала изпълни взора му...

— Какво направи? — рязко го попита Илидан.

— Използвах диска... — отвърна капитан Варо'тен, а тонът му бе изпълнен с възхищение. После разсъдъкът му се върна от мястото, където се носеше, и той огледа спътника си, а после и Душата.

— Ти беше прав! Той е всичко, което беше казал, и много повече! Онзи, който го използва, може да стане император...

— И да бъде изпечен жив от Саргерас заради самата мисъл...

Изкушението, носещо се по лицето на офицера, изчезна.

— И с право, магьоснико. Надявам се, че не ти е минавала подобна глупава мисъл наум?

Близнакът на Малфурион се усмихна за кратко.

— Не повече, отколкото на теб, добри ми капитане.

— Кралицата ще бъде доволна от резултатите на търсенето ни. Душата е на сигурно място, силата ѝ бе доказана върху възрастен червен дракон и онези, виновни за досегашните забавяния.

— Можеше да използваш диска и по друг начин — отбеляза магьосникът. — И да ги спасиш за разпит.

Варо'тен се намръщи.

— И какво биха могли да ни кажат, което да ни интересува сега? Това... — Той вдигна диска и го насочи към Илидан. — Това е всичко, което ни трябва за победата. — Другият нощен елф се наведе напред, а устата му се изви в злобно изражение. — Освен ако не изпитваш някакво съжаление към брат си? Някакво нелоялно съчувствие?

Илидан намести шала си и изсумтя:

— Видя как се отнасях към него. Приличаше ли ти на братска обич?

— Взимам си бележка — отвърна спътникът му след малко. Капитанът прибра диска обратно в кесията. Докато го правеше, челото му се сбръчка леко.

— Нещо друго, което да не е наред, капитане?

— Не... просто помислих... имаше гласове... не... нищо. — Той не забеляза изучаващото изражение на Илидан, което се стопи в мига, в който офицерът отново обърна поглед към него. — Няма нищо. Хайде, ела. Котките отново са под контрол. Трябва да занесем диска в Зин-Азшари колкото можем по-бързо, нали?

— Естествено.

Варо'тен хвана юздите на пантерата си и се качи на седлото. Илидан стори същото, но докато се казваше, погледна обратно към планините.

Погледна и се намръщи с горчивина.

„Трябваше вече да са се върнали“ — мислеше Ронин, докато се взираше в посоката, в която бяха изчезнали Крас и другите. Отдавна трябваше да са се прибрали. По някаква причина бе сигурен, че нещо се е провалило. Когато нощните саблезъби се прибраха с бележката на стария магьосник, надеждите на човека се върнаха. Кориалстраз щеше да ги заведе до целта им много по-бързо. Трябваше да са достигнали земите на драконите преди много време, а Крас със сигурност не би губил ценни часове в опити да скрива наново Демоничната душа.

Да, нещо ужасно се беше объркало.

Той не спомена притесненията си пред Джарод, който имаше своя собствена планина от беди. Не че събранието в палатката на Блекфорест се бе провалило; точно обратното — капитан Шадоусонг успя сам-самичък да циментира позицията си на командир на армията. По време на последната битка някогашният офицер от стражата беше достигнал етап, в който вече не можеше просто да стои и да гледа как глупави заповеди, независимо от командир с колко висок сан идват, минават за мъдрост сред войниците.

Когато един от благородниците предложи маневра по фланга, която вероятно щеше да разкъса армията на парчета, Джарод се намеси и обясни защо подобно нещо само ще разцепи и унищожи силите на нощните елфи. Човекът беше учуден, че на новия командир му се налага да обяснява подобни елементарни правила на войната на аристократ, който се очакваше да е сред най-образованите от расата си. Накрая Джарод успя да превърне всички присъстващи благородници в свои верни последователи. Те до един бяха щастливи, че се е появил

някой, който наистина разбира от тактика и има инстинктивен усет за воденето на война.

В началото Ронин си мислеше, че ще му се наложи тайно да направлява офицера, но младият нощен елф *наистина* знаеше какво върши. Магьосникът бе виждал войници от този тип и преди — родени с умение, което и най-доброто обучение не можеше да компенсира — и благодареше на Елун и каквито още божества можеха да са отговорни за такъв подарък на мястото на Рейвънкрест.

Но ако търсенето на диска наистина се бе увенчало с неуспех, дали дори Джарод щеше да е достатъчен?

Младият офицер се присъедини към магьосника. Новият лидер на армията носеше току-що полирана броня, дадена му от Блекфорест, която нямаше герб, но пък от двете ѝ страни до кръста преминаваха оранжеви линии. Пелерината му имаше същата украса и се носеше около него като вманиачена любовница. Сега на главата му имаше и шлем, чийто огнен гребен, направен от боядисани косми от нощен саблезъб, се спускаше по гърба му.

Зад капитана се влачеше постоянната му свита от подофицери и свързки с различните водачи на благородническите домове. Джарод се спря за момент, за да разкара групата, преди най-накрая да може да говори.

— Някога не бих могъл и да сънувам за по-голяма чест от тази да се издигна в почетен ранг и да нося прекрасните дрехи, подходящи за новата ми позиция — отбеляза той мрачно. — А сега само се чувствам като пълен идиот!

— Няма да споря точно по този повод — призна Ронин. — Но това впечатлява онези отзад, така че ще трябва да го търпиш, поне засега. Когато авторитетът ти се заздравя, можеш да махаш финтифлюшките парче по парче.

— Нямам търпение...

Магьосникът го поведе още малко встрани от антуража на капитана.

— Усмхни се Джарод! Няма да помогнеш на народа си, ако изглеждаш толкова мрачен. Може да решат, че се страхуваш за шансовете им.

— Аз се страхувам за шансовете им, особено с *мен* начело!

Човекът нямаше да позволи подобни приказки. Ронин се приближи още по-близо и изсъска:

— Всички ние сме живи благодарение на теб! Да, това включва и мен! И ти най-сетне *ще започнеш* да го приемаш! Все още не сме чули нищо от другите, което значи, че ти и онези, умиращи в битката долу, може и да сте единствената надежда на Калимдор... единствената надежда на бъдещето!

Той не продължи с обясненията, защото дори най-интелигентният офицер не би могъл да обхване истината... че Ронин идваше от период, отдалечен може би на десет хилядолетия напред във времето. Как би могъл тогава магьосникът да обясни, че се биеше не само за онези, които живееха, но и за все още *неродените*, включително и онези, които обичаше най-много на този свят?

— Никога не съм искал това... — надигна вълн протест Джарод.

— Както и останалите от нас.

Нощният елф въздъхна. След това свали натруфения си шлем и избърса чело с опакото на ръката си.

— Прав си, господарю Ронин. Прости ми. Ще сторя всичко по силите си, макар и да не мога да обещавам много.

— Просто продължавай с онова, което и без това правиш... онова, което е правилно. Ако се превърнеш в нов Десдел Старей, всички сме загубени.

Новият командир се загледа към бронята си и се изсмя, като видя колко чиста и блестяща е.

— Кълна ти се, шансът за това е достатъчно малък.

Магьосникът се усмихна при тези думи.

— Радвам се да го чуя...

Проехтя рог. Боен рог.

Ронин се извърна рязко.

— Това дойде от десния фланг! Там не би трябвало да има сили на Легиона! Не могат да заобиколят, без да ги забележим!

Джарод почука по шлема си.

— Но изглежда са успели! — Той махна на войниците зад гърба му да се приближат. — По седлата и ми доведете моята пантера! Както и онази на магьосника! Трябва веднага да разберем какво става там!

Доведоха им животните със скорост, която Ронин не бе забелязвал под водачеството на Старей. Тези войници наистина

уважаваха Джарод. И причината не се криеше само в това, че го подкрепяха толкова важни, макар и безполезни благородници. Делата му вече се бяха разчули и всички знаеха, че той е поел юздите в момент, в който всички са смятали каузата за изгубена.

Когато капитанът — не, *бившият* капитан, наложи се да си напомни магьосникът — се качи на седлото, той претърпя пълна трансформация. По невинното му допреди минути лице плъзна мрачна решителност. Джарод пришпори пантерата си напред и бързо изпревари Ронин и останалите.

Рогът проехтя отново. Магьосникът забеляза, че тръбачът е от редиците на нощните елфи. Една от първите заповеди, която доказваше, че новият командир е получил подкрепата на благородниците, беше да се смеси армията и нейните съюзници по подобър начин. Народите на Хулн и Дунгард вече не се намираха далеч встрани. Сега всеки елемент от силите на нощните елфи имаше собствено поделение от чужденци, чиито умения подсилваха, вместо да отслабват, както досега. Дори фърболгите имаха своя роля, укрепвайки клиновете и използвайки бухалките си да разбиват черепите на всеки адски пазач, който се опиташе да достигне ценните магьосници и стрелци в задните редици.

Много от промените бяха прости и на пръв поглед незначителни, ала Ронин се учудваше, че не се е сетил сам за тях. Сега обаче нещо се беше появило, за да даде истински отпор на преобразуваната армия. План, който никой не бе очаквал от Аркемонд.

Но когато приближиха, не ги посрещна битка, а по-скоро объркване. Нощните елфи се опитваха да извадят оръжията си, докато таурените и земните, които Ронин успяваше да види, сякаш не проявяваха никакъв интерес към защита на фронта. Те стояха спокойно, докато техните съюзници отчаяно се опитваха да запълнят дупките, оставени от безразсъдството им.

— Какво правят, в името на Майката Луна?! — извика Джарод. — Ще провалят всичко! А тъкмо бях накарал благородниците да осъзнаят нуждата от тях!

Ронин започна да отговаря, но тогава забеляза нещо отвъд линията на защитниците. Врагът се намираше дори по-близо, отколкото предполагаша. Магьосникът различаваше големи форми и

крилати създания, както и различни други фигури, които дори той, сблъсквалият се с Легиона в бъдещето, не можеше да разпознае.

Странно, но те се движеха почти ходом и Ронин не чуваше никакви смразяващи кръвта викове. Сред тях имаше и гиганти. Гиганти, които караха всички демони, познати на магьосника, да изглеждат като джуджета. Крилатите създания не му приличаха на гибелна стража и макар че сред силите на Пламтящия легион имаше и други небесни ужаси, той не можеше да си спомни за такива, които да приличат на приближаващите се.

Джарод спря пантерата си близо до един таурен, който се оказа не друг, а Хулн.

— Какво има? Защо не се биете?

Водачът на биковете премигна и изгледа Джарод така, сякаш въпросът му нямаше никакъв смисъл.

— Не можем да се бием с тях! Това е немислимо!

Двама от земните, намиращи се наблизко, повториха думите му и кимнаха мрачно. В началото водачът на нощните елфи изглеждаше стреснат, но после изражението му стана решително.

— Тогава ще се борим с тях сами! — изръмжа той и подмина таурена.

Но Ронин започваше да става подозрителен относно причините, криещи се зад нежеланието на съюзниците да се бият.

— Джарод, почакай!

— Господарю Ронин, не и ти!?

Приближаващата орда сега се намираще достатъчно близо, за да може магьосникът да различава конкретни черти сред създанията... достатъчно, за да е сигурен, че е бил прав да спре нощния елф.

— Това не е Легионът! Те са дошли да се присъединят към нас, сигурен съм в това!

Увереността му стана още по-голяма, когато видя водача на новодошлите — създание, носещо се на четири силни крака, на чиято глава се издигаха два великолепни рога. Десетки същества, подобни на сатири, следваха огромното създание, но техните сходства с демоничните слуги на Саргерас се изчерпваха в това, че горните им половини наподобяваха онези на нощни елфи, докато долните приличаха на сърни. Ронин видя, че всички носят лицата на красиви жени. Те изглеждаха почти толкова растения, колкото и живи твари,

защото кожата им бе покрита с лъскави зелени листа. Макар да изглеждаха деликатни, нещо в държанието им издаваше, че всеки враг, който им се опълчи, ще се изправи пред зловец противник.

Заели се с подготовка за атака, войниците не обръщаха внимание на високата фигура. Ронин осъзна, че ако той не спре нещата, ще настане катастрофа с колосални пропорции.

— Джарод! Ела с мен, бързо!

Следван плътно от нощния елф, червенокосият магьосник пришпори пантерата си отвъд редиците на изненаданите войници. Джарод го настигна и извика:

— Луд ли си? Какво правиш?

— Довери ми се! Те са съюзници!

Водачът на новодошлите внезапно се извиси над него и изненаданият човек едва успя да спре навреме.

— Поздрави, Ронин Редхеър! — изтътна рогатото създание. Женските изгледаха магьосника с любопитство. — Дошли сме, за да се включим във войната за безценния ни свят... — Той погледна към Джарод Шадоусонг. — Това ли е онзи, с когото трябва да координираме действията си?

Човекът хвърли поглед на спътника си, който стоеше с широко отворена уста.

— Той е. Простете му! Аз самият съм малко изненадан от вашето пристигане... Ценариус.

— Ценариус... — промълви Джарод. — Повелителят на горите?

— Да, и мисля, че е довел величествена компания със себе си — добави Ронин, гледайки зад митологичния защитник.

Сякаш приказките от детството му бяха оживели... и наистина, може би това описание носеше най-голяма точност. Ронин и нощният елф вдигнаха поглед — доста нагоре — към гиганти, познати само от сънищата на смъртните. Колкото и могъщ да изглеждаше, властелинът на горите беше като джудже пред някои от спътниците си. Две подобни на мечки създания — очевидно близнаци — се извисяваха като истински планини от двете страни на Ценариус, а едното гледаше Ронин с явен интерес. Малко зад тях се намираще съвсем малко по-дребно същество, подобно на шестокрак росомах със змийска опашка, който нетърпеливо изучаваше далечното бойно поле. Дъхът му

излизаше на гладни хрипове, а масивните му нокти деряха земята, дълбаейки широки бразди.

Малко по-назад, издигащ се почти над всички останали, се намираше огромен глиган с дълги бивни и козина от смъртоносно остри игли. Името му изникна в ума на Ронин неканено, прочетено някъде преди години, по време на ранното му обучение... Агамаган... полубог с първична ярост...

Някои не бяха така огромни, но вцепеняваха ума не по-малко от другите. Човекът видя красива, но опасна на вид жена-птица, около която се носеха ята пернати. Около краката на гигантите се движеше с огромна скорост странна червена лисица с хитро гномско лице, а между много от полубоговете се носеха миниатюрни мъже с мечове и пеперудени крилца... някакъв вид феи.

На ръба на периферното зрение на магьосника се появи нещо чисто бяло. Той незабавно се обърна, за да открие източника, но не видя нищо. Но образът се отпечата в мислите му — огромен елен, с рога, които сякаш се протягаха до небесата...

Погледът му не получаваше и секунда почивка. Мъжки същества със закачулени лица и плът, малкото видими части от която представляваха дъбова кора. Хипогрифи и грифони се носеха във въздуха, а създания, приличащи на огромни насекоми с човешка форма, летяха търпеливо над полубоговете. По-назад се виждаха още различни същества, някои от които магьосникът не би могъл да опише, дори гледайки директно в тях... но у всяко имаше някаква ясно отличима връзка с природата.

И дори от мястото, където стоеше, Ронин усещаше енергиите, заобикалящи всяко от тях, природните сили на света, vyplътени у първородните му деца, за да го пазят от зло.

— Джарод Шадоусонг... — успя да промълви магьосникът. — Мога ли да те представя на полубоговете на Калимдор... на всички тях.

— На твое разположение — добави с уважение Ценариус, а предните му крака се свиха и той коленичи. Другите го последваха по свой собствен начин.

Новият водач на армията преглътна, неспособен да говори.

Ронин бързо погледна зад гърба си. Навсякъде, докдето му стигаше погледът, войниците, таурените, фърболгите, земните и другите наблюдаваха представлението потресени. Повечето вече

разбираха, че новодошлите са невероятно древни и могъщи създания... и всичките падаха на колене пред Джарод, за да ги поведе в битка.

Ценариус се изправи и погледна нощния елф като равен.

— Чакаме заповедите ти.

И за негова чест, някогашният капитан на стражата се стегна и отвърна:

— Всички вие сте добре дошли, древни. Вашата сила е безценна за нас. С малко късмет вече имаме шанс, при това немалък, да оцелеем.

Властелинът на гората кимна, а очите му преминаха над нощния елф към останалите смъртни защитници. Брадатото му лице се стегна в решително изражение.

— Да. Прав си, лорд Шадоусонг... имаме *шанс*...

ДВАНАЙСЕТ

Когато Малфурион дойде на себе си, болката нападна всеки сантиметър от тялото му. Оказа се почти достатъчна, за да го хвърли обратно в мрака, но чувството за неотложност го събуди окончателно. Друидът бавно започна да осъзнава звуците около себе си и, също толкова важно, липсата на такива.

Отвори очи и бе посрещнат от меката сянка на нощта. Благодарен, че поне този път му е спестена ярката слънчева светлина, Малфурион се изправи бавно до седнало положение, въпреки силната болка, и проучи с поглед местността около себе си.

След това ахна.

На няколко метра от него, полузаровен в кратер, създаден без съмнение от сблъсъка в земята, драконът Кориалстраз лежеше неподвижен.

— Той... той е жив... — успя да изпелтечи разнебитената фигура, която се надигна от земята като призрак, излязъл от гроба. — Мога да свидетелствам за това.

— Крас?

Магьосникът се запрепъва към него. Изглеждаше по-слаб и блед от всякога.

— Не... не бях планирал да се срещнем пак при точно такива обстоятелства.

Малфурион предложи рамото си на възрастния заклинател и го поведе към един камък, където Крас седна.

— Какво стана? Как се озовахте тук?

Заклинателят си пое дълбоко дъх и обясни как е повел черния дракон след себе си, за да откупи време за нощния елф и орка. Докато говореше, състоянието му видимо се подобри — нещо, което Малфурион отдаде на невероятния му произход.

И тогава друидът си спомни за другия им спътник.

— Брокс! — изпелтечи той и се огледа наоколо. — Той...

— Оркът е жив. Мисля, че кожата и черепът му са поздрави и от драконови. Дойде при мен още докато се разбуждах. Сега търси храна и вода, защото нашите си заминаха при катастрофата. — Крас поклати глава и продължи: — Можем да благодарим на Кориалстраз за относително доброто си състояние. Той стори всичко по силите си да ни защити — включително и една магия в последния момент — на цената на собствената си безопасност. — Магьосникът изговори последните думи с нескрита гордост.

— Да се опитам ли да го излекувам като миналия път?

— Не... тогава ти черпеше сили от жизнеспособна природа. Тук може да ти се наложи да извлечеш твърде много от самия себе си. Той би те разбрал, ако не го сториш. Има друг начин. — Крас обаче не обясни какъв може да е този начин, а вместо това каза: — Що се отнася до това как ние двамата се събрахме. Кориалстраз ме откри, докато лежах и събирах сили, след като току-що бях избягал на косъм от черния. Тъкмо бе убил страж на Детуинг, а после се изплашил — с право, оказва се, че нещо се е объркало с плана ни да откраднем диска.

Когато Крас можел да се изправи, двамата полетели предпазливо, за да избегнат и Детуинг, и другите стражи, които може да е разположил, а после проследили издайническата магическа диря, оставаща след Демоничната душа. За съжаление не успели да намерят орка и нощния елф, преди пратениците от двореца да ги хванат и да им вземат диска.

— Онзи магьосник с тях беше брат ти, нали, Малфурион?

Друидът овеси нос.

— Да. Той... не знам какво да ти кажа, Крас!

— Илидан носи тяхната поквара — натърти магьосникът. — Ще е хубаво да запомниш това, да го запомниш добре.

В тона му имаше намек, че Крас знае още нещо, свързано с близнака на Малфурион, но заклинателят не обясни.

— Какво ще правим сега? Да тръгнем ли след Демоничната душа?

— Мисля, че трябва... но първо ще ми кажеш всичко, което се е случило преди пристигането ми.

Малфурион кимна и разказа за залавянето им с Брокс, как им взели зловещия диск и за отворотелното пътуване после. Всеки път, щом му се наложеше да спомене Илидан, друидът почти се задавяше.

Крас слушаше с каменно лице, дори когато нощният елф му описа колкото можеше по-добре целта, за която пратениците смятали да използват Демоничната душа. Магьосникът не продума, докато Малфурион не приключи разказа.

— Значи планът е дори още по-отвратителен, отколкото очаквах... — промърмори той, говорейки на себе си. — Те са планирали и това... и все пак... и все пак в целия този ужас може би има някаква надежда...

— Надежда?

Малфурион не виждаше кой знае каква надежда в онова, което бе описал.

— Да... — Крас се надигна. Свивайки пръсти, той подпря брадичка на тях и помисли още малко. — Ако можем да ги накараме да ни чуят.

— Кой?

— Аспектите.

Нощният елф не вярваше на ушите си.

— Не можем! Те са се скрили дори от теб! Ако Кориалстраз беше в съзнание, тогава...

— Да — прекъсна го драконовият магьосник. — И може би именно Кориалстраз би могъл отчасти да ни помогне да ги измъкнем навън... ако познавам Онази, що е Живот така добре, както си мисля.

В думите му нямаше много смисъл за Малфурион, но друидът донякъде беше свикнал с това. Ако Крас имаше някакъв план, нощният елф щеше да стори всичко по силите си, за да помогне.

Чуха трополенето на камъчета няколко секунди преди да видят Брокс. За съжаление оркът се връщаше с празни ръце.

— Няма поток... нито локва. Няма храна... дори и насекоми — докладва войнът. — Провалих се, древни.

— Направил си каквото си могъл, Брокс. Това е мъртва земя, дори и на такова разстояние от кралството на Детуинг.

Като чу името на черния бич, Малфурион се напрегна.

— Мислиш ли, че все още има шанс да се появи?

— Бих се изненадал, ако не го стори. Трябва да измислим нещо, преди това да се случи. — Крас се загледа през рамо към неподвижния Кориалстраз. — Благодарен съм на капитан Варо'тен, че използва Демоничната душа припряно, иначе сега всички щяхме да сме

прашинки из въздуха. Кориалстраз може да се възстанови — аз най-добре го знам, но от нас зависи да подпомогнем този процес. А под нас имам предвид *теб*, нощни елфе.

— Мен?

Очите на Крас се присвиха и Малфурион за пръв път осъзна колко гущерови изглеждат.

— Да. Отново трябва да влезеш в Смарагдовия сън. Намери господарката му, Изера.

— Но ние вече опитахме това, след като Демоничната душа отблъсна драконите, и тя отказа да ми отговори.

— Тогава сега ще й кажеш, че Алекстраза трябва да знае... че Кориалстраз умира.

Малфурион ужасено погледна към огромното тяло, но Крас веднага поклати глава.

— Не! Повярвай ми... аз първи бих умрял от страх. Просто кажи на Изера. Тя не може да постъпи другояче, освен да предупреди Онази, що е Живот.

— Искаш да *излъжа* господарката на царството на съня?

— Нямаме друга алтернатива.

Като помисли за миг, друидът осъзна, че в думите на другаря му има смисъл. Само предупреждение с подобен мащаб би могло да привлече вниманието на някой от Аспектите. Те не биха очаквали Малфурион да е толкова глупав, че да рискува да си навлече гнева им с лъжа.

Оставаше, разбира се, въпросът какво щяха да сторят, щом разберяха, че *все пак* ги е излъгал.

Но той реши да не мисли за това сега. Вярваше на преценката на Крас.

— Ще го направя.

— Аз ще се опитвам да бдя над теб. Брокс, оставям те да пазиш и двама ни, ако се наложи.

Оркът се поклонил.

— За мен е чест, древни.

Както и преди, Малфурион седна със свити колене и прочисти ума си първо от външните дразнителни, а после и от болката в тялото си. Когато тя намаля, друидът се концентрира върху царството на съня.

Въпреки сегашното си състояние, нощният елф откри, че му е по-лесно отвсякога да влезе в Смарагдовия сън. Единственото притеснително усещане бе топлината, която се излъчваше от двата малки зачатъка на рога, скрити в косата му. Малфурион искаше да се пресегне към тях, за да види дали са се променили, но знаеше, че сега най-важната му задача е да открие Изера.

Той помисли дали да не се впусне в търсене, но после осъзна, че имайки предвид коя е тя, на теория стигаше и само да я повика. Дали Аспектът щеше да отговори, бе съвсем друг въпрос.

„Господарке на Смарагдовия сън — извика Малфурион с ума си. — Онази, що сънува... Изера...“

Друидът не усети друго присъствие, но знаеше, че трябва да продължи. Тя бе тук някъде... или навсякъде. Изера *щеше* да го чуе.

„Изера... Нося ужасни новини за Кралицата на Живота... консортът на Алекстраза... Кориалстраз... умира... — Малфурион създаде в ума си сцената, опитвайки се да даде на онази, с която се опитваше да се свърже, представа за това къде се намира мъжкият дракон. — Кориалстраз умира...“

Той почака още малко. Със сигурност сега господарката на сънищата щеше да се появи. Как би могла да не проучи подобна потенциална трагедия?

Времето беше разтегливо понятие в Смарагдовия сън, но все пак течеше. Малфурион чакаше и чакаше, но не почувства приближаването на зеления дракон.

Накрая осъзна, че да стои тук и да се надява е проява на глупост. Умърлушен от провала си, друидът се върна в смъртното си тяло.

Нетърпеливият поглед на Крас срещна неговия.

— Отговори ли?

— Не... нищо не стана.

Магьосникът погледна настрани и се намръщи.

— Но тя трябваше да отговори — промърмори той наполовина на себе си. — Знае какво би означавало за Алекстраза...

— Направих каквото пожела — настоя друидът, защото — не искаше Крас да намери недостатък в усилията му. — Казах всичко, което ми нареди.

Магьосникът го потупа по рамото.

— Знам, че си го направил, Малфурион. Вярата ми в теб е ненакърнима. Проблемът ми е с...

— Дракон!

Предупредителният вик на Брокс дойде само миг преди бегемотът да се материализира през облаците. Малфурион се концентрира върху облачната покривка, надявайки се, че ще може да измоли помощ срещу нападателя.

Но това не беше черен дракон. Присъствието му накара Крас да се засмее с цяло гърло. Оркът и нощният елф погледнаха спътника си с известно притеснение.

— Тя идва! Знаех си, че *тя* би дошла лично да открие дали подобно страшно предупреждение е истина!

Червеният дракон, който беше по-голям и от Детуинг, се снижи над тях. Докато Малфурион го гледаше, разпозна някои конкретни черти и разбра, че вече е виждал този гигант.

Алекстраз, Аспектът на живота, кацна внимателно до тялото на Кориалстраз. Въпреки гущеровия ѝ вид, нощният елф с лекота разпозна твърде явните признаци на страх и тревога.

— Той не може да е мъртъв! — изрева тя. — Няма да го допусна!

Крас се затича към проснатия мъжкар, разкривайки се пред червената женска.

— И наистина *не е*, както ясно можеш да видиш, кралице!

Агонията ѝ се замени с объркване, а после ярост. Алекстраз рязко изпъна шия и пастта ѝ се озова на по-малко от метър разстояние от тялото на магьосника.

— От всички, ти най-добре би трябвало да разбираш какво ще ми коства такава жестока шега! Страхувах се, че... че ти... и той...

— О, Демоничната душа се опита — отвърна той. — Но сегашният ѝ носител още не се е научил как да я използва, иначе сега тук щяха да те чакат четири трупа.

— Ще ми обясниш след момент — отсеке Аспектът. — Първо трябва да се погрижа за него.

Тя се наведе над Кориалстраз и разпери криле, за да покрие цялото тяло на мъжкаря. После около великия Аспект се появи златисто сияние, което бързо погълна и Кориалстраз. Нежна топлина докосна Малфурион и успокои страховете му. Осъзна, че се намира в присъствието на създание, което е не по-малка част от призванието му,

отколкото Изера, а може би дори и повече. Друидите работеха с живата природа и силите на света, а няма някой бе по-тясно свързан с тях от Алекстраз?

— Той е пострадал значително — отбеляза Кралицата на живота, а изражението ѝ се смекчи. — Демоничната душа, както съвсем точно си нарекъл тази мерзост, го е наранила жестоко... но да, ще се възстанови напълно... ако му дадем възможността.

Златното сияние изчезна. Алекстраз вдигна глава нагоре и изрева.

За изненада на събралите се около нея, от небето се спуснаха още два големи червени дракона. Те описаха един кръг над тях, а после се спуснаха от двете страни на Кориалстраз. Веднъж приближили се достатъчно, се оказа, че са по-малки от своята кралица, но също толкова едри, колкото изпадналия в безсъзнание мъжкар.

— Твоята заповед, кралице моя?

— Отведете го обратно в леговището и го поставете в пещерата на сенчестата роза. Там умът и тялото му ще се възстановят по-добре. Отнасяй се с него внимателно, Тиран.

По-едрият от новодошлите сведе глава в знак на уважение.

— Разбира се, че ще го сторя, кралице.

— Ще има още по-голяма загуба на паметта — намеси се Крас, който изобщо не изглеждаше впечатлен от присъствието на толкова дракони. Но пък в крайна сметка, наложи се да си напомни Малфурион, той самият бе един от тях. — И те никога няма да се възстановят — добави магьосникът.

— Може би така е най-добре — отвърна тя и отправи нежен поглед на дребната фигурка.

— Така си и мислех.

Крас отстъпи и двата мъжкаря — очевидно другите консорти на Алекстраз — внимателно хванаха Кориалстраз, а после се издигнаха във въздуха. Междувременно Аспектът насочи пълното си внимание към закачуления заклинател. Доброжелателността ѝ сега беше примесена с раздразнение.

— Този номер, който ми погоди, не беше особено приятен! Изера ме предупреди веднага и макар да знаех, че не бива, веднага дойдох да проуча... както си знаел, че ще сторя!

— Ако съм сгрешил — отвърна Крас с дълбок поклон, — приемам яростта ти и своето наказание.

Огромният дракон изсъска:

— Е, ето ме при теб. Казваш, че Демоничната душа е попаднала у някого другого! Как се случи всичко това?

Магьосникът ѝ разказа историята без предисловия. Изражението на Алекстраза се смени няколко пъти и част от яда ѝ намаля. Когато разказът приключи, неверието управляваше емоциите ѝ.

— В леговището на самия Нелтарион! Цяло чудо е, че някой от вас изобщо е оцелял! — Тя наклони глава и хвърли изучаващ поглед на Крас. — Но ти ме изненадваш все по-малко и по-малко с подобни действия. Жалко е, че след всички тези усилия дискът се е озовал в ноктите на враг, не по-малко чудовищен от онова, в което се е превърнал Земният пазител.

— Но тази на пръв поглед катастрофа ни дава шанса да спасим поне част от Калимдор, кралице моя. Най-голямата им цел е да доведат в нашия свят своя господар Саргерас...

— И ще използват Демоничната душа, за да го сторят!

— Да... което означава, че по време на този опит няма да могат да насочват силата ѝ в друга цел. — Крас срещна погледа ѝ с предизвикателство. — И в този момент драконите няма се боят от нея. Именно тогава Пламтящият легион ще бъде най-слаб...

— Но дискът...

— Това е и единственият ви шанс да го вземете — отбеляза той. — И ако не можете да го унищожите, със сигурност сте способни да изкривите магията му така, че Детуинг никога повече да не може да я използва.

— Детуинг — изръмжа тя. — Толкова подходящо име. Вече няма Нелтарион. Земният пазител не съществува. Наистина, сега той е Детуинг... и ти си прав, че това е единственият ни шанс да се разправим с това гнусно творение веднъж и завинаги.

Макар и Алекстраза явно да не забеляза, на Малфурион му направи впечатление, че изражението на Крас се помрачи за миг. По някаква причина магьосникът не беше изцяло честен към своята кралица. Нощният елф не каза нищо, вярвайки, че каквато и тайна да пази, заклинателят има важна причина да го прави.

— Боя се, че Малигос няма да ни помогне — промърмори огромната женска. — А Безвременният все още го няма, но ятото му е с нас. Моето и това на Изера също ще летят обединени... — Алекстраза кимна. — Да, възможно е. Прав си. Ще говоря с нея и с женските на Ноздорму. Би трябвало да мога да ги убедя.

— Бързо, надявам се.

— Мога да обещаю само да опитам. — Тя разпери криле, но преди да успее да отлети, Крас отново привлече вниманието ѝ. — Имаш още за казване?

— Само това. Старите богове също търсят диска и манипулират Легиона, за да го вземат.

Очите ѝ се разшириха толкова силно, че Малфурион се стъписа. Алекстраза се окопоти и извика:

— Сигурен ли си в това?

— Има някои въпроси... но да.

— Значи със сигурност *трябва* да убедя другите. Това ли е всичко, или си ми приготвил и друга изненада?

Крас поклати глава.

— Не, но е от първостепенна важност да се върнем при армията и да убедим командира им да се координира с ятата. Ако не го сторим, всичко може да се провали с лекота. Можеш ли да ни помогнеш с пътешествието? Боя се, че не мога да се доверя на силите си в момента.

Кралицата помисли.

— Да, има нещо, което мога да сторя бързо. Дръпнете се и тримата.

Крас и останалите се подчиниха незабавно, а Алекстраза отново разпери криле. В същото време златното сияние се върна, сто пъти по-ярко, но сега се концентрираше най-вече зад дракона. Стана толкова силно, че сянката на Аспекта се очерта ясно пред триото, покривайки мястото, където допреди малко беше лежал Кориалстраз.

Драконовата кралица промълви думи, които нямаха никакъв смисъл за Малфурион, макар и да чувстваше могъществото във всяка сричка. Магията на Алекстраза бе зашеметяващо силна... но с каква цел?

Земята пред нощния елф изтътна. Брокс изсумтя и изгледа каменистата почва, сякаш му е враг. Твърдата повърхност започна да се

надига...

И с невероятно стържене част от земята се отскубна от прегръдката на скалата. Нещо във формата му се стори познато на Малфурион, но той осъзна какво гледа чак когато второ подобно парче се откъсна малко по-встрани.

Това бяха *криле*. Надигащата се земна твърд очертаваше идеално сянката на Аспекта. И още докато каменните криле махаха за първи път, от скалата се надигна друга издължена част... и незабавно отвори огромната си паст, за да нададе рев, идентичен с онзи, прозвучал по-рано от самата Алекстраза.

Каменното копие на драконовата кралица се отскубна от земята.

Изглеждаше като съвършена каменна статуя, повтаряща Аспекта във всичко, освен в цвета. Дори в очите му се четеше същата мъдрост и загриженост, като в тези на червения левиатан.

Двата гиганта застанаха рамо до рамо, а репродукцията гледаше оригинала си. Блясъкът, излъчван от Алекстраза, намаля и изчезна, а тя обърна вниманието си към Крас.

— Тя ще ви помогне така, както бих го сторила аз.

Магьосникът изглеждаше смутен.

— Не съм достоен за теб, кралице моя.

Алекстраза изсумтя.

— Ако не беше, нямаше да си губя времето тук, нали?

Каменното създание вдигна глава и на лицето му се изписа веселие, а после то — тя — погледна на свой ред към Крас.

— Сега ще отида да убедя останалите — добави червената. — Сигурна съм, че надеждите ни са оправдани и ще успеем.

— Внимавай! Детуинг все още копнее за своя артефакт!

Тя го погледна с разбиране.

— Оpozнах добре новото му „аз“. Ще му попречим да се намеси.

И с това Алекстраза скочи във въздуха. Тя направи един кръг над групата, а погледът ѝ не се откъсваше от Крас. След това Аспектът махна за последно с огромните си криле и се понесе сред облаците.

— Ако само можех да ѝ кажа... — прошепна закачулената фигура.

— Да ѝ кажеш какво?

Крас се намръщи и погледна към друида.

— Нищо... нищо, което бих посмял да променя. — Изражението му отново стана решително. — Сега имаме средство да се върнем при другарите си! Нека не губим време...

Но Малфурион не беше свършил.

— Крас... кои са „старите богове“, за които спомена?

— Ужасяващо зло. Няма да кажа повече, но знай това. Ако сразим Легиона, ще победим и тях...

Малфурион се съмняваше да е толкова просто, но предпочете да не разпитва повече... поне засега.

Каменният дракон сведе шия, когато тримата приближиха. Нощният елф не можеше да спре да се диви на плавните движения на създаването, грацията, с която подобно нещо имитираше до съвършенство истинския живот. Това, че може да създаде такава зашеметяващо свое копие, беше недвусмислена демонстрация на силата на Аспекта.

Тримата, начело с Крас, се качиха близо до раменете на каменния гигант. Веднъж настанили се, разликата в размерите на Алекстраза и Кориалстраз стана по-очевидна.

— Ще откриете, че люспите се движат също толкова лесно, колкото и при истински дракон — обясни Крас. — Вкарайте краката си зад тях, за да се подсигурите, а после се дръжте, както го правите по принцип. Тя ще лети по-бързо от Кориалстраз.

Каменният дракон изчака и тримата да се нагласят, а после нададе рев, достоен за драконовата кралица, размаха криле и се понесе в небето. Крас не преувеличаваше. Още преди големът да набере височина, вече бяха изминали огромно разстояние.

Километрите се носеха под тях с бясна скорост. Нощният елф погледна през рамото на каменния левиатан, после рязко се дръпна. Все още не беше свикнал да лети, особено толкова високо.

— Не можем ли да последваме Илидан и другите и да си приберем диска? — попита той.

— Дори и да бяхме ги хванали, вероятно щеше да ни сполети същата съдба, както миналия път, а може би и по-лоша. А и бих бил много изненадан, ако още не са навлезли в земите, контролирани от Легиона. Колкото и безпомощен да се чувствам, казвайки го, шансовете ни ще се увеличат многократно, щом Демоничната душа бъде доставена в двореца.

Малфурион замълча. Всичко, което Крас казваше, имаше смисъл, но самата мисъл просто да оставят демоните да вземат диска — дори и само за да ги разсее за известно време — отвращаваше друида.

Но не го отблъскваше толкова, колкото фактът, че собственият му брат бе виновен за този ужасен развой на събитията.

„Много съм доволен от вас... — изтътна гласът от портала. — Толкова много...“

Илидан и капитан Варо'тен коленичиха пред огнената дупка, а братът на Малфурион не разкриваше мислите си, докато слушаше похвалите на демоничния повелител. Двамата със слугата на Азшара бяха оставили другите от антуража си веднага щом навлязоха в опустошените земи, завладени от Легиона. Преди това Илидан не искаше да използва магия за транспортиране, защото уважаваше уменията на черния дракон. Земният пазител можеше да впримчи магията му и така магьосникът щеше да се озове при него, а подобна съдба не му се струваше особено примамлива.

Двамата се материализираха в самата зала на портала пред изненадания поглед на Манорот. Смутеното изражение на високопоставения демон беше допълнителен бонус не само за магьосника, но явно и за Варо'тен. Преди обаче изненадата на Манорот да се трансформира изцяло в ярост, Саргерас се пресегна през портала и настоя да разбере дали слугите му са изпълнили мисията си.

Разбрал, че са, повелителят на Легиона сега ги обсипваше с похвали. Това само вбеси допълнително лейтенанта на Саргерас, но неговата отдаденост — и страх — към господаря му, очевидно надделяваше над личните му вражди. В явен опит да спечели малко похвала и за себе си, Манорот незабавно изтътна:

— Наистина много добре, смъртни! — Той протегна една месеста лапа към Варо'тен. — Аз ще взема това, за да подготвя магията за портала.

Макар и да не показва нищо външно, сърцето на Илидан подскочи. Точно в момента магьосникът не искаше да дава диска на демона. Все така коленичил, той погледна към гиганта.

— При цялото ми уважение, лорд Манорот, но аз съм най-подходящ за деликатните заклинания около творението на дракона, благодарение на дара, даден ми от нашия господар.

За да натърти думите си, Илидан вдигна шала. Дори Манорот направи отвратена гримаса при гледката.

— Той е прав — намеси се капитанът. — Но в ролята си на настоящия носител на диска, смирено предлагам Великият да реши кой ще го използва, за да подсили портала.

Магьосникът и демонът едновременно хвърлиха раздражен погледна войника, който обаче гледаше в огнената бездна и не им обърна никакво внимание.

— Разбира се, че единствено Саргерас ще реши — бързо се съгласи Илидан.

— Никой друг — добави Манорот.

„Може да има само един носител — обяви гласът на демоничния повелител. — И това... съм аз...“

Заявлението му ги хвана неподготвени, особено Илидан. Това не беше — *не можеше* да бъде — резултатът от всичко. Всичко зависеше от това именно той да борави с диска.

В мига, в който си го помисли, Илидан незабавно провери мисловните бариери, които бе издигнал около най-личните си чувства. Сигурен, че Саргерас не би могъл да засече нищо, той се концентрира върху новия проблем. Трябваше да има някакъв начин...

— При цялото ми уважение, Велики — посмя да се намеси магьосникът. — Но порталът е творение на нощните елфи и затова манипулацията му чрез диска...

„Порталът вече не представлява проблем... не и след като имам играчката на дракона...“

Думите резонираха в умовете на всички присъстващи. Илидан, капитан Варо'тен и Манорот зяпаха неразбиращо към чудовищния проход. Дори Аристократите, които постоянно се бореха да държат портала отворен, без малко щяха да спрат работата си — толкова изненадани бяха.

„Дискът ще отвори пътя, както планирах, но през място, много по-сигурно от тази жалка малка дупчица... — Проходът запулсира. — Много по-могъщо, по-сигурно... което ще издържи на обвързването

със силата, която си ми донесъл... Говоря, разбира се, за самия
Кладенец...”

ТРИНАЙСЕТ

Джарод Шадоусонг изобщо не се чувстваше като жива легенда, но всеки, покрай когото минеше, го гледаше все едно е такъв. Репутацията му, без друго висока заради смешните му постижения на бойното поле, сега бе нараснала стократно заради присъединяването на митични създания като Ценариус и другите древни защитници на света. Историята за умишлено публичното приемане на неговото командване от полубога беше разказвана и преразказвана из лагера толкова много пъти, че в някои варианти той се оказваше облечен в златна броня и приемаше службата на горското божество, посвещавайки го в сан с блестящ магически меч. Въпреки абсурдността на подобни глупости, малцина сред защитниците си позволяваха да критикуват разказвачите. Дори съветът на благородниците сега гледаше на офицера от простолюдието с нещо, граничецо с преклонение.

И нямаше никой, с когото Джарод да може да говори за притесненията си. Най-близкият му довереник беше Ронин, но човекът продължаваше да настоява, че нощният елф трябва да се научи да живее с промените в живота си.

Дори не си и помисляше да отиде при жреците, за да се изповяда и да се отърси от напрежението и съмненията си. Сега, когато Майев бе почти върховна жрица, всичко, което брат ѝ кажеше, със сигурност би стигнало до нея... а офицерът не искаше подобно нещо.

Джарод яздеше сам през лагера — нещо, което почти не му се случваше, откакто му бяха натрапили командването на армията. Бе казал на адютантите си, че няма да се бави, така че нямаше нужда да го следват. Освен това вече всички го познаваха. Ако някой го търсеше, трябваше само да попита и веднага щеше да го намери.

Постоянно му отдаваха чест и немалко го гледаха с искрена благодарност в очите. Някои от сестрите на Елун, работещи неуморно сред ранените, вдигаха глави и кимаха с уважение. За щастие Майев не беше сред тях.

Една малко по-дребна жрица намести шлема си, видя го и незабавно се затича към него. Джарод спря пантерата си, изплашен, че жената може да носи съобщение от сестра му, която иска да се види с него, но знаеше, че не може да се измъкне.

— Командир Шадоусонг! *Така* се надявах да ви видя отново!

Джарод огледа лицето на жрицата. Привлекателна, макар от близо да се окажа по-млада, отколкото му се видя първоначално. Лицето беше познато, но къде...

— Шандрис... ти беше Шандрис, нали?

Сирачето, което господарката Тиранде бе поела под крилото си, преди да я отвлекат.

Очите ѝ се разшириха от задоволство, че я помни. Джарод внезапно се почувства много неудобно под напрегнатия ѝ поглед. На Шандрис не ѝ достигаха година или две, за да почнат около нея да се навъртат ухажори, и макар че той самият не беше много по-голям от нея, все пак ги делеше бездна, с размерите на Кладенеца на вечността.

— Да! Командире, чул ли сте нещо за нея?

Сега той си спомни предния им разговор... и всички други преди това. Липсващата ѝ спасителка се оказваше в центъра на всяка тяхна среща. Джарод беше учтив, но не можеше да ѝ даде отговора, който търсеше. Опити за спасяване на жрицата не бяха правени. И как биха могли? Тя със сигурност се намираше в двореца, а още по-вероятно бе убита скоро след отвличането си.

Но Шандрис отказваше да повярва, че Тиранде няма да се върне. Дори когато Малфурион, който все пак бе най-логичният избор за спасител, тръгна на своята мисия, Шандрис почти очакваше друидът да се завърне с жрицата до себе си. Джарод направи мек опит да я убеди, че греша, но младото момиче бе по-твърдоглаво от таурен. Веднъж решише ли нещо, го следваше неотменно... И именно затова войникът започна да се притеснява, когато младата жрица прояви по-специален личен интерес към него.

— Нищо. Съжалявам, Шандрис.

— А Малфурион? Върна ли се?

Той се намръщи.

— И от него не е имало знак, малката ми, но трябва да ти припомня, че мисията му е на друго място. Онова, което той и другите се опитват да постигнат, е много по-важно за народа ни, дори от

стойността, която има спасяването на върховната жрица за теб и, още повече, за друида. Знаеш това.

— Тя не е мъртва!

— И аз не съм казал, че е! — отвърна той рязко. — Шандрис, нищо не би ме радвало повече от това да я спасим, но дори господарката Тиранде би разбрала защо това е невъзможно!

Изражението ѝ замръзна за миг, а после се смекчи.

— Съжалявам! Знаем, че имате толкова много за вършене! Не трябваше да ви притеснявам с това, Джарод.

Без да забележи употребата на малкото му име, бившият командир на стражата се опита да я успокои:

— Винаги имам време за теб, Шандрис...

В очите ѝ се появи блясък, който му подсказа, че е стигнал твърде далеч в успокояването. Младата послушница отново го гледаше по начин, по който жените обикновено *не гледаха* Джарод Шадоусонг.

— Наистина трябва да вървя, Шан...

Но командирът не довърши изречението, защото твърде добре познатият звук на бойните рогове се разнесе над лагера. И Джарод знаеше, че този път това не е грешка и новодошлите не са приятелски настроени. Звукът идеше от фронтовата линия и ревът, който го последва, ясно показваше, че клането отново е започнало.

Той обърна пантерата си по посока на шумотевницата, но една слаба ръка докосна коляното му. Шандрис Федърмуун извика:

— Командире! Джарод! Нека благословията на Елун е с вас...

Въпреки голямото си желание да се въздържи, войникът се усмихна благодарно, а после пришпори саблезъба към бойното поле. И макар че не се обърна, знаеше със сигурност, че очите ѝ го следят.

В мига, в който достигна палатката си, от ляво и от дясно заваляха доклади. На южния хребет имаше демони, а друга група се приближаваше над реката от север. Основната част от ордата притискаше центъра — масивен клин, в отговор на по-ранната стратегия на нощните елфи, който вече разкъсваше редиците на защитниците без следа за забавяне.

— Съгледвачите докладват, че точно зад първите линии следва втора масивна вълна нападатели! — извика един ездач, който тъкмо

пристигаше. — Твърдят, че не само не е по-малка, а даже е *по-голяма* от основната част на ордата!

— Колко от проклетите чудовища са дошли? — изръмжа един благородник. — Все още ли не сме успели да одраскаме армията им?

Отговорът не дойде от Джарод, а от Ронин, и не беше нещо, което другите искаха да чуят:

— Да, одраскахме ги... но това е много мъничка и безболезнена драскотина.

— В името на Майката Луна, страннико, как тогава можем да ги победим?

Магьосникът сви рамене и даде единствения възможен в случая отговор:

— Можем, защото трябва.

Сега всички гледаха към Джарод. Опитвайки се да не преглъща твърде явно, той огледа събралите се около него, а после каза с възможно най-твърд глас:

— Всички знаете какво да правите. По местата си! Трябва да разбием този нов клин! Хайде, да се захващаме!

Решителността му изненада дори него самия. Когато другите изчезнаха, нощният елф се обърна към Ронин:

— Мисля, че пазят тази втора сила за момента, в който клинът пробие редиците ни!

— Прати таурените — предложи магьосникът.

— Народът на Хулн е нужен там, където е разположен. — Джарод се опита да мисли, но за съжаление единствената идея, която му дойде, беше сред онези, които смяташе за невъзможни. И все пак...

— Трябва да намеря Ценариус!

И с тези думи той се затича в мрака.

Беше време да преустанови този фарс.

Или поне така мислеше Аркемонд, докато използваше магическите си сетива, за да наблюдава битката. До него бяха достигнали новините, че господарят му е получил артефакт с небивала сила — дискът, използван от лудия дракон, развихрил такова възхитително клане. Самият Саргерас беше убеден, че дискът ще

отвори пътя към този свят. А след като го видя — и пожела за своите цели на бойното поле — Аркемонд вярваше, че господарят му е прав.

Но ако пристигането на Саргерас в Калимдор предстоеше скоро, демоничният командир трябваше да се погрижи светът да е готов... и това значеше да поздрави господаря си с победа. Повелителят му трябваше да види, че на Аркемонд както винаги може да се има доверие, че ще му предостави завладян свят.

И така, използвайки бързата мисъл и хитростта, които го бяха циментирали като вечната дясна ръка на Саргерас, демонът създаде боен план, който да подсигури унищожението на мизерните създания, защитаващи този затътен свят. Бягството щеше да е невъзможно, спасението в последния момент — също. Аркемонд знаеше, че сега се изправя срещу неопитен и несигурен съперник, чието единствено преимущество е, че притежава малко повече разум от олигофрена, който командваше армията на нощните елфи допреди броени дни. Този нов командир забавляваше демоничния лорд със своите мимолетни успехи, но късметът не значеше нищо в дългосрочна перспектива.

„Ще ти подаря нов трофей, господарю — помисли си той, представяйки си стотиците виещи оцелели, подкарани във вериги пред лицето на повелителя на Легиона. — Ще ти подаря много забавление — добави Аркемонд наум, представяйки си ужасяващата мъчителна смърт, която Саргерас щеше да дари на всеки затворник. — Ще ти подаря този свят...“

Клинът на демоните продължаваше да пробива пътя си напред, въпреки усилията на нощните елфи да го спрат. Даже помощта на земните и другите раси, смесени със защитниците, не успяваше да го забави.

Върхът на клина бе образуван от редица инфернали, които си пробиваха път с чудовищна ефективност. Пазеха ги ередари, които създаваха около тях стена, непробиваема за смъртни оръжия. Дори бойните чукове на земните успяваха да предизвикат само мимолетна искра, преди каменните демони да ги премажат.

И докато онези в центъра се опитваха напразно поне да забавят напредъка на клина, демоничната орда удвои атаката си върху

страничните фронтове, точно отвъд обсега на инферналите. Без друго изплашени, войниците там станаха лесна плячка.

В началото бавно, а после с все по-голяма сигурност Пламтящият легион започна да разделя армията на две. Никой не се съмняваше, че ако успеят, битката — и светът — бяха обречени.

Ронин и лунната стража правеха всичко възможно, но все пак бяха смъртни и изтощението им влияеше много по-силно, отколкото на ередарите и другите заклинатели в Легиона. И по-лошо, те трябваше да пазят и собствения си живот, тъй като Аркемонд ги атакуваше повече от всеки друг път.

Един магьосник вдясно от Ронин внезапно изкрещя и се сви, сякаш цялата влага е била изсмукана от тялото му. Втори умря по същия отвратителен начин, още преди човекът да осъзнае първата смърт.

После Ронин почувства как по собственото му тяло се разпростира невероятна суша. Той се задави от силната дехидрация и едва успя да създаде около себе си щит.

Един от лунните стражи го хвана, преди да е паднал, и го извлече настрана от битката.

— Вода... — помоли Ронин. — Донеси вода!

Веднага получи мях, който изпразни, без да разсипе и капка. Дори тогава човекът се чувстваше така, сякаш не е пил нищо повече от ден.

— Кир'алтиус също е мъртъв — докладва магьосникът, който му бе помогнал. — Стана толкова бързо, че не можахме да сторим нищо...

— Трима тук... колко ли по другите фронтове? — Червенокосият заклинател се намръщи. — Нямаме избор! Не можем да помогнем на войниците, ако умираме по този начин... и все пак ако не им се притечем на помощ, Легионът ще пробие и последните ни защити!

Нощният елф сви рамене безпомощно. И двамата разбираха, че няма как да променят ситуацията.

— Помогни ми да стана! Трябва да създадем матрица! Така поне може би ще успеем да се пазим по-добре! Може би тогава ще...

Зад него прозвучаха рогове, които призоваваха армията да се включи в битката. Ронин и другият магьосник се обърнаха изненадани, защото и двамата знаеха, че няма нощен елф, който вече да не е на фронта.

И тогава... станаха свидетели на атака, каквато никой никога не бе виждал по земите на Калимдор. Тя не се състоеше от кавалерия или отряд ветерани. Единственият нощен елф сред щурмуващите бе Джарод Шадоусонг, който водеше на своята пантера.

Ронин поклати глава, почти неспособен да възприеме гледката.

— Той води пазителите на Калимдор срещу клина!

Ценариус следваше плътно нощния елф, а двамата господари на мечките — Урсок и Урсол, ако Ронин си спомняше правилно — тичаха зад тях. Над четиримата се носеше нещо, което според описанието на Крас трябваше да е Авиана, Повелителката на птиците. Непосредствено зад тях ги следваше създание, подобно на крилата пантера с почти човешки ръце, а след нея — гущероподобен воин с черупка като на костенурка. И това беше само първата вълна от няколко десетки създания, много от които човекът не помнеше да е виждал по-рано. Магьосникът не знаеше имената или титлите им, но чувстваше, дори по-добре от останалите, невероятната сила, насочена срещу демоните.

И усещайки тази мощ, той се усмихна с надежда.

— Трябва да подготвим лунната стража! — нареди той. — Забравете клина! Концентрирайте се само върху магическите атаки на Легиона! — Ронин се усмихна още по-широко. — Мътните го взели Джарод! Само той може да бъде толкова наивен, че да нареди на полубогове да се хвърлят в битка, да ги поведе, а после да му се размине! — След това настроението му се развали, спомняйки си всичко, което демоните хвърляха срещу защитниците. — Дано само това да е достатъчно...

— Напред! — извика ненужно Джарод. Пред погледа му се изправиха инфернали и други демони. Той безмълвно се остави в ръцете на Елун и се приготви да умре. Надяваше се само налудничавите му действия някак да забавят вражеското настъпление достатъчно, за да се случи чудо.

Инферналите бяха въплъщение на първичната сила. Те съществуваха с едничката цел да премазват, разбиват или изблъскват

всяко препятствие, живо или не, което се изпречеше на пътя им. А магията на уорлоците и другите тъмни заклинатели на Легиона ги превръщаше в почти неуязвима сила.

Преди да се сблъскат с атаката на Джарод.

Защитните заклинания на ередарите не представляваха нищо за Ценариус и другите от неговия вид, тъй като те владееха природните магии на този свят почти от самото му раждане. Те разкъсаха щита, сякаш бе изграден от въздух... а после сториха същото с инферналите зад него.

Агамаган изпревари другарите си и се вряза в клина. Глиганът се оказа много по-неуязвим от твърдите като скала демони, заоравайки едновременно и земята, и тях. Наръга на колосалните си бивни един адски пазач, след което го захвърли настрани. Към него се понесоха гибелни стражи, които се опитаха да го нанижат на копията си, но всеки, приближил се твърде много до смъртоносните шипове, покриващи гърба на Агамаган, се оказа набучен на тях.

Въпреки че от четината на полубога висяха мъртви демони, той се извъртя и се вряза в друга група инфернали. Те се разпръснаха в пълно объркване, защото това нямаше нищо общо с опустошението, което бяха свикнали обикновено да нанасят. Тяхното отстъпление от своя страна изплаши адските пазачи, които никога досега не бяха се изправяли срещу сила, способна така категорично да срази предните им редици.

Гибелните стражи ги шибяха с камшиците си, за да продължават напред, но единственото, което демоните постигаха, беше да бъдат смазани под копитата на полубога, или нанизани на огромните му бивни. Агамаган приветстваше всички подобни напразни усилия с ликуващо сумтене. Очите му блестяха ярко и той разчистваше пътя пред себе си, оставяйки зад гърба си ужасяваща гледка, която свидетелстваше за могъществото му. Войните на Пламтящия легион падаха мъртви на високи купчини. Агамаган спря устрема си чак когато се оказа, че по бивните и шиповете му има толкова много тела, че трябва да ги отърси от себе си. Глиганът се разтнесе като мокро куче и парчета от демони заваляха във всички посоки. След като разчисти място за още жертви, полубогът жадно се хвърли обратно в забавлението си.

Но въпреки ужасяващия погром, демоните не спираха да прииждат. Мечът на Джарод обезглави първия рогат войн, който успя да преживее сблъсъка с Агамаган. Ценариус сграбчи един инфернал, вдигна борещото се чудовище високо над главата си и го запрати обратно към братята му. Създанията за пръв път разбраха какво е усещането да бъдеш ударен от инфернал. Силата, с която полубогът метна снаряда си, отхвърли целите му към други демони, създавайки верижна реакция, която премина през няколко редици от нападатели.

Мечките-близнаци бяха много по-директни. Те раздираха демоничните войни с огромните си лапи, отхвърляйки настрани инфернали и адски пазачи, сякаш изтупаха листа от ръцете си. Няколко адски звяра се хвърлиха през редиците на свиващия се клин и се закрепиха за първия от братята. Той се изсмя и откъсна хрътките на Легиона една по една от гърдите си, счупвайки гръбнаците им и пращайки труповете в най-плътните струпвания от бойците на Аркемонд.

Клинът изчезна. Гибелната стража се спусна от небето, за да спре хаоса, но ги посрещна ято, състоящо се сякаш от всички птици по тези земи. Демоните се завъртяха панически, когато миниатюрни сипки и огромни грабливи птици започнаха да ги разкъсват. А заедно с птиците летеше и тяхната господарка Авиана, чието красиво лице сега бе преобразено в маската на гладен хищник. Ноктите на полубогинята разкъсваха крилете на демоните, пращайки гибелните стражи към смъртта им долу. Други пък сграбчваше в хватка, от която нямаше измъкване, за да изтръгне гърлата им с клюна си.

Брадат войн, облечен в кафява кожа и наполовина по-нисък от нощен елф, се включи в битката, яхнал едновременно два бели вълка, които направляваше с юздите в едната си ръка. В другата смеещото се създание държеше нещо, което в началото приличаше на сърп. Той го запрати сред демоните с не по-малко смъртоносен ефект от всяко друго оръжие, а може би дори с по-голям. Въртящият се сърп прелетя през Легиона, обезглавявайки един демон и отваряйки стомаха на друг, преди да се върне в ръката на господаря си. Ниският войн повтори процеса отново и отново, жънейки кървава реколта с всяко мятане.

Демоните започнаха да отстъпват така, както го бяха сторили по време на погрома, нанесен им от диска на черния дракон. Това беше враг, какъвто никога не бяха срещали и дори страхът им от Аркемонд

се изпари бързо. Адските пазачи започнаха да правят немислимото... да бягат от бойното поле.

Но първите, направили тази грешка, заплатиха с живота си. Аркемонд не позволяваше отстъпление. Нито сега, нито когато и да било, освен ако не отговаряше на плановете му. Демоните, към които насочи гнева си, просто се *стопиха*, а бронята и плътта им потекоха по костите като разтопен восък. Писъците им се превърнаха в клокочещи звуци и от тях бързо останаха само бълбукащи локви с няколко парчета кост и броня, плуващи в тях.

Посланието беше напълно ясно за всички, които искаха да последват примера им... смъртта можеше да дойде по много начини, но някои бяха по-ужасни от другите. Уплашени, бягащите войни се обърнаха, за да се изправят отново срещу полубоговете, а силата им сега се подхранваше от тъмните желания на Аркемонд. Съзнавайки, че ще умрат по един или друг начин, демоните се биеха, без да мислят за безопасността си.

Безумието им най-сетне постигна някакъв ефект върху зашеметяващата сила, водена от Джарод. Остриетата на двайсетина адски пазача се оказаха твърде много за подобния на росомах пазител, който Ронин бе видял по-рано. Но докато жизнените му сили изтичаха през стотици прободни рани, той все пак разкъса всеки от нападателите си, независимо дали със зъби или нокти. Когато първият от полубоговете най-накрая падна мъртъв, неговата надгробна могила се състоеше от тела на демони, издигаща се много по-високо от главата му.

Други скоро го последваха, като сред тях най-голямата загуба бе Повелителката на птиците. Насочвани от волята на Аркемонд, гибелните стражи си проправиха път през ятата към нея. Две дузини демони умряха по пътя, но много повече успяха да достигнат целта си, обкръжиха пазителката на всички крилати създания в Калимдор и я пронизаха с дългите си извити копия.

Но дори кръвта на полубогинята се бореше за нейната кауза, покапвайки по дългите дръжки на копията и достигайки до ръцете на нападателите ѝ. И когато тя падна безжизнена, убийците и започнаха да дерат собствената си плът, защото свещената ѝ кръв сега изпепеляваше нечестивите им тела. Накрая гибелните стражи измряха

до един, разкъсвайки сами себе си в опит да избягат от нещо, от което нямаше спасение.

Копия и мечове стърчаха от козината и на двете мечки, а по тялото на Ценариус имаше много зловещи драскотини. Всеки друг полубог носеше подобни свидетелства за бруталната сила на Легиона, но въпреки това продължаваха да избутват демоните назад.

След това към тях се присъединиха нощните елфи, таурените, фърболгите, земните... всяка смъртна раса, която бе част от армията. Всички чувстваха, че битката за Калимдор е достигнала решаващия момент.

Ала Ронин се боеше, че решаващият момент все още бе на страната на Легиона. Дори с пазителите на света, застанали начело на защитниците, армията всъщност нямаше сериозен напредък. Ако не можеха да сразят окончателно демоните с подобни съюзници, каква надежда имаха?

— Все още имаме нужда от драконите... — промърмори той, докато отблъскваше атаките на уорлоците. Още трима лунни стражи бяха умрели, преди магьосниците да се окопитят, и макар отново да вършеха работата си, тя се изчерпваше с това да държат противниковите заклинатели на разстояние от армията.

— Все още имаме нужда от драконите... — повтори Ронин като някаква мантра. Но от Крас нямаше никаква вест и дори човекът, който добре познаваше огромните умения и хитрост на драконовия магьосник, започваше да се чуди дали някогашният му ментор наистина не е загинал в леговището на Детуинг.

И в този миг над бойното поле прелетя огромна тъмна форма. Най-ужасните страхове на Ронин се потвърждаваха. Детуинг идваше! Това можеше да значи единствено, че Крас и останалите *наистина* са мъртви и сега черният искаше да отмъсти на всичките си въображаеми врагове.

Но когато огромният крилат звяр смени посоката, магьосникът забеляза нещо странно в него. Драконът не беше черен, а по-скоро здрачно сив, като каменен. Също така по тялото и лицето му имаше доста разлики, които по някаква причина напомняха на Ронин за

някаго. Приличаше му на друг дракон, познат от дните, в които се бореше с орките. Почти като... като...

Алекстраза?

Сивият дракон се приземи сред демоните, смазвайки неколцина под себе си. С едно крило отхвърли още дузина. Гигантът нададе рев и захапа в устата си няколко рогати война, смазвайки ги в челюстите си, преди да ги изплюе.

Чак тогава Ронин осъзна, че създанието няма гърло.

То *наистина* беше създадено от камък.

Великият голем разкъсваше Легиона с безразсъдна страст. Виждайки на какво е способна една имитация на дракон, магьосникът отново пожела истинските крилати създания да се върнат.

Тогава му мина през ум каква ли би могла да е причината, довела тази фалшива Алекстраза на помощ на армията.

— Крас? — извика той, обръщайки се назад. — Крас!

И отвъд хребета наистина идваше високият блед заклинател, чиито очертания човекът познаваше така добре. До Крас вървяха Малфурион и Брокс — и двамата явно изморени, но без видими рани.

Ронин предпазливо се отдели от битката и се затича да посрещне другите. Той почти ги прегърна, толкова благодарен беше да види познатите лица.

— Слава на боговете, че всички сте живи! — засмя се той. — Демоничната душа! Взели сте я!

Но в мига, в който го каза, Ронин видя, че греши. Погледът му прехвърчаше по лицата на всеки от тримата, опитвайки се да прочете историята в очите им.

— Бяхме я взели — отвърна Крас. — Но ни я откраднаха агенти на Легиона...

— Включително брат ми — добави Малфурион, клатейки глава по посока на драконовия магьосник, който явно бе искал да избегне това в разказа си пред Ронин. — Няма смисъл да крием това! Илидан се е присъединил към останалите в двореца! — Друидът потрепери от безпомощност. — Двореца!

— Но... онзи дракон! Какво значи това... и къде е Кориалстраз? В съобщението си каза, че сте го срещнали!

— Няма време за това! Трябва да се подготвим!

— За какво?

Брокс внезапно посочи с брадвата си зад гърба на другите.

— Вижте! Каменната!

Те последваха погледа му, за да видят, че оживялата статуя на Алекстраза буквално е потънала под потоп от демони. Те се опитваха да я строят по същия начин, по който земните разбиваха инфернали преди. Други нападаха краката ѝ с остриета, подсичайки доколкото могат фалшивия дракон.

Магьосникът не можеше да повярва на очите си.

— Защо не отлети?

— Защото заклинанието ѝ почти се е изчерпало — отбеляза Крас с очевидна тъга.

— Не разбирам...

— Виж. Вече отмира.

Движенията на голема станаха тромави, въпреки че пораженията върху тялото му бяха съвсем повърхностни. Каменният дракон успя да отърси неколцина демони от крилете си, пращайки ги в небето. Това усилие обаче се оказа последно.

— Какво става, Крас?

— Тя трябваше да ни доведе тук, изпълнявайки волята на онази, чиято сянка е. Но сенките избледняват, Ронин, а нейната задача вече е изпълнена. Трябва да сме благодарни, че имаше и толкова сили, че да нанесе такива огромни поражения.

Въпреки суховатия тон, с който каза последното, в очите на драконовия магьосник се четеше много по-дълбоко съжаление. Ронин го разбираше. За Крас страданието дори на статуя на неговата обична кралица носеше силна болка.

Фалшивият дракон изрева тъжно. Демоните сега го покриваха целия, освен главата. Левите му крака се надигнаха предизвикателно, но от десните не последва отговор.

— Свърши се... — започна Крас.

А после, без никакво предупреждение, фалшивата Алекстраза се наведе надясно. Крилото ѝ от онази страна се сви, а лявото се издигна към небето.

На половината път нагоре движенията ѝ замряха. Очите на голема станаха безжизнени.

Но под цялата тази тежест дясното крило се срива. Демоните върху статуята се вкопчиха безпомощно в нея, докато творението на

драконовата кралица се преобърна... и премаза всички адски пазачи, вкопчили се в гърба му.

Гърдите на Крас се издуха от гордост.

— Достойна за моята кралица, дори и ако това е само нейната сянка!

От мястото, където лежеше колосалната статуя, сега се издигаше прах. Докато гледаха, краката и лявото крило се сринаха като дясното преди малко. Демоничните войни се разпръснаха, защото отгоре им заваля дъжд от скали.

— А сега какво? — запита напрегнато човекът. Надеждите му се бяха покачили с пристигането на спътниците му, но ако след всичките си усилия нямаха нито диска, нито помощта на магическия голем, значи цялото им пътуване е било напразно.

Следващите думи на Крас не го обнадеждиха:

— Какво *сега* ли, млади Ронин? Бием се както досега и чакаме. Чакаме моята кралица да обедини ятата и да ги поведе в битка. Демоничната душа за известно време няма да бъде заплаха за тях и те ще *трябва* да използват това затишие.

— А ако не го сторят? Ако се колебаят твърде дълго, както предния път?

Бившият му учител се наведе към него, така че само магьосникът да го чуе.

— Тогава Саргерас най-сетне ще има средството, за да влезе в Калимдор... и веднъж стори ли го, господарят на демоните ще пренапише историята на десет хилядолетия...

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Бурята бушуваше над Кладенеца на вечността и черните води се пенеха яростно. В брега се разбиваха вълни, по-високи от двореца. Дребните листенца и клонки се превръщаха в смъртоносни снаряди, носени от бесния вятър.

Мълниите осветяваха пътя на групата, приближаваща откъм извисяващия се дворец. Дори самата кралица — следвана разбира се от своите придворни дами — се бе присъединила към процесията, макар и да лежеше на носилка, поддържана от адски пазачи.

Процесията водеше Манорот, следван от Илидан и капитан Варо'тен. Неколцина Аристократи и сатири — двете групи умишлено бяха разделени — вървяха след тях. После следваше отряд войници от дворцовата стража, а накрая — двойна редица демонични войни, общо двеста на брой.

Манорот застана на ръба на Кладенеца и протегна огромните си лапи, попивайки хаоса отвъд. Благодарение на „подаръка“ на Саргерас, Илидан се дивеше на силите, които се вихреха над тях, както и в дълбините на езерото. Нищо, видяно досега, дори и силите на повелителя на Легиона, не можеше да се мери със съдържанието на свещения Кладенец.

— В действителност никога не сме използвали дори и сянка от величието му — промърмори той на капитана.

Варо'тен, сляп за могъщите енергии около него, просто сви рамене.

— Сега ще ни послужи, като доведе лорд Саргерас при нас.

— Но не веднага — напомни му магьосникът. — Не веднага.

— Какво значение има?

Те млъкнаха, защото крилатият демон се обърна. Той протегна ръка към офицера и изтътна:

— Дискът! Време е!

С изражение, което не разкриваше нищо от мислите му, Варо'тен извади Демоничната душа от кесията на колана си и му я даде.

Манорот за миг погледна творението на дракона с открита алчност, но после вероятно прецени, че идеята да го запази за себе си не е твърде добра. Той рязко се извърна към Аристократите и сатирите и изрева:

— Заемете местата си!

Магьосниците си проправиха път през останките от домове и счупените кости. Клането и разрухата, помели по-голямата част от Зин-Азшари, бяха стигнали до самите предели на Кладенеца. Илидан наскоро беше научил, че неколцина нощни елфи отказали да се предадат и вместо това решили да застанат на това място, смятайки, че тук ще могат да извличат сила от източника на магия на целия им народ. Тази надежда се оказала безпочвена и демоните с радост ги разкъсали на парчета.

Иронията, поне според близнака на Малфурион, беше, че те всъщност са били прави в предположенията си, макар и планът им да се бе провалил. Оттук можеше да види безбройните начини, по които бе възможно да манипулира колосалния потенциал на Кладенеца, и разбираше по-добре от всякога плана на повелителя на Легиона.

Аристократите и сатирите застанаха по модела, зададен им от Саргерас. Манорот внимателно прегледа позицията на всеки от тях и със зловещи заплахи накара онези, които бяха сбъркали, да коригират местата си. Когато люспестият бегемот най-сетне беше доволен, той пристъпи встрани от групата.

— Да разбирам ли, че все пак няма да видим веднага нашия лорд Саргерас, скъпи капитане? — запита лениво Азшара от носилката си.

— Не сега, Светлина на Светлините... но и не след дълго. Веднъж щом заздравим прохода, той ще пристъпи през него.

Тя кимна, а очите ѝ бяха все така премерени.

— Тогава разчитам, че ще ми бъде съобщено за пристигането му.

— Ще сторим всичко възможно — обеща Варо'тен.

Илидан се чудеше дали кралицата действително вярва, че ще стане наложница на демоничния властелин. Той самият силно се съмняваше подобна идея да влиза в плановете на Саргерас.

Но мислите за желанията на Азшара веднага се изпариха от ума му, защото заклинателите започнаха работата си. Между тях се образува блестящо кълбо от преплетени сини мълнии. От време на време по някой изблик на енергия се изстрелваше към един или друг

магьосник, но макар сатирът или Аристократът леко да се стряскаше, никой не напускаше мястото си.

Въздухът се изпълни с мърморене, всеки глас шептеше различни магически думи. Комбинацията от заклинания започна да призовава енергия от Кладенеца. Илидан гледеше тези сили, също толкова различни една от друга, колкото и заклинателите, докато те се сливаха със сферата. С всяка добавка, мълниите, бликаци от нея, ставаха все по-ярки и силни...

А после в центъра... се появи добре познатата чернота.

Заклинателите бяха отворили наново портала към отвъдното, където живееше господарят на Легиона. Толкова близо до Кладенеца на вечността Саргерас можеше безпроблемно да извлича сили от него. Илидан почувства внезапната близост на демоничния властелин.

„Оставете го да се носи...“ — нареди гласът в главите им.

— Изпълнявайте! — изрева Манорот и се приближи към нощните елфи и сатирите.

Като един, всички заклинатели, оформящи портала, прекратиха мърморенето си и стиснаха юмруци.

Сферата — и порталът в нея — полетя над вдигнатите от бурята вълни и бързо изчезна от поглед.

„А сега... дискът...“

Сърцето на Илидан подскочи. Той искаше да сграбчи творението на дракона от Манорот, но здравият му разум задържа лицето му безизразно, а ръката му — прибрана до тялото. Нямаше да може да вземе Драконовата душа — или *Демоничната душа*, както бе чул да я нарича брат му — засега.

Но при друга възможност...

Също както преди, Илидан незабавно прикри тези мисли. За щастие дори Саргерас беше твърде зает с начинанието си, за да обръща внимание на предателските мисли на магьосника, дори и умът му да не бе защитен.

Той напрегнато проследи действията на Манорот, докато гигантът вдигаше диска високо. Крилатият демон промълви думи, които се загубиха във вятъра.

Зелен огън обгърна златния къс. *Демоничната душа* — да, това име бе много по-подходящо, реши братът на Малфурион — се издигна

от дланта на Манорот... а после, също като сферата, задържаща портала, полетя над бушуващите води на Кладенеца.

— Това ли е всичко? — запита Азшара с ясно различимо разочарование.

Преди капитан Варо'тен да успее да я успокои, вятърът рязко секна. Бурята също сякаш спря, макар че тъмните заплашителни облаци продължаваха да се въртят необуздано като хиляда змии, увидели се една около друга.

Илидан първи почувства какво предстои.

— Ваше величество, бих ви препоръчал да накарате носачите си да ви преместят на върха на хребета, по който слязохме дотук.

За да докаже, че говори сериозно, магьосникът се обърна и потегли назад. Капитанът го изгледа злобно, сякаш подозираше някаква измама, но после заповяда на войниците си да тръгнат след него.

С елегантен жест на дясната си ръка кралицата накара адските пазачи да ги последват.

Нейде от центъра на Кладенеца проехтя свиреп звук, сякаш хиляда нощни пантери изреваха едновременно. Илидан погледна през рамо към тъмните води и ускори крачка.

Аристократите и сатирите най-накрая започнаха също да отстъпват, тъй като задачата им вече не изискваше от тях да се намират близо до брега. Единствен Манорот остана — демонът отново протегна напред ръце, сякаш да прегърне любима.

— Започва се! — изрева той почти весело. — Започва се!

И в същия миг една вълна, по-висока от дракон, се разби в мястото, където се намираше четирикракият гигант.

Целият бряг изчезна под неумолимия буен прилив, който се разля по брега. Разрушените сгради бяха пометени, сякаш не съществуваха. Ужасяващите вълни се разбиваха в земята отново и отново, оголвайки я все повече. Каменни обелиски се срутваха, а павираните пътеки изчезваха без следа, изтръгнати от местата си. Мъртвите, останали непогребани, потънаха с отлива в място дълбоко под Зин-Азшари, където, Илидан бе сигурен, нямаше да намерят повече покой от тук.

Когато нощният елф се качи на върха на хребета, той се обърна и най-сетне видя какво в действителност се случва с Кладенеца. Дори

той се впечатли от магиите, които Саргерас бе овладял толкова лесно, въпреки отдалечеността на демоничния господар.

Езерото се бе превърнало в един огромен водовъртеж.

Илидан, разбира се, не можеше да го види цялото, но самият факт, че се простираше от брега на столицата докъдето му стигаха очите във всички посоки, беше достатъчно свидетелство за гигантските му размери. Заклинателят видя, че като никога всички енергии на Кладенеца се движеха с единна цел... и всичките се носеха към центъра му.

В подножието, окъпан от силите по ръба на Кладенеца, Манорот се смееше. Страховитите вълни, които продължаваха да изтръгват от брега парчета скала и земя, по-големи от демона, сякаш изобщо не го безпокояха. Той пиеше от величието на силата на своя господар и насърчаваше Саргерас с радостни викове.

Застанал на сигурно разстояние навътре в брега, Илидан рискува да проучи по-дълбоко магията. Свръхестествените му сетива го понесоха над водата с такава скорост, че скоро умът му не различаваше земята отзад. В същото време виждаше всичко, което Саргерас вършеше.

Оказа се прав в предположението си, че водовъртежът обгръща целия Кладенец на вечността. Макар и все още да виждаше само парче от цялата картина, Илидан вече разбираше, че нито една част от езерото не е останала недокосната.

След това някаква проблясваща светлина в далечината привлече вниманието му. Магьосникът протегна сетивата си до крайния им предел и видя, че това е самата Демонична душа, носеща се високо над повърхността. Простоватият на вид диск излъчваше златно сияние, което се концентрираше най-вече върху водата под него. Илидан вече знаеше достатъчно за Демоничната душа, за да разбира, че Саргерас борави с нея по-добре от всеки друг, освен черния дракон, а може би дори и от него. Даже от далечното измерение, където чакаше, демоничният повелител боравеше с невероятната сила на диска в съвършен синхрон с първичните енергии на Кладенеца.

Но къде беше порталът? Колкото и да се опитваше, Илидан не можеше да го открие около Демоничната душа. Къде тогава би могъл Саргерас да...

Проклинайки глупостта си, магьосникът погледна надолу към центъра на водовъртежа.

Погледна надолу... и видя пътя отвъд реалността, видя прохода към царството на Пламтящия легион.

Илидан си мислеше, че повечето демони вече са преминали през портала, но сега разбра, че натрапниците са били само частица от цялото. Безкрайни редици свирепи рогати войни с най-разнообразен вид чакаха своя ред, жадни за разруха. Те се простираха безкрайно, доколкото той можеше да прецени, и сред тях имаше чудовища, каквито още не се бяха появявали в Калимдор. Някой бяха крилати, други пълзяха, но всички бяха изпълнени с еднакво силен копнеж за кръв, като онези, срещу които се бе изправял.

И тогава... Илидан почувства самия демоничен повелител. Знаеше, че това е нищожна пращинка от излъчването на Саргерас, но пак бе повече от достатъчно за нощния елф, за да избяга от образа на отвъдното. Сега магьосникът осъзна, че онова, което е видял от волята на титана в миналото, е само пращинка от истината. В това място, където властелинът на Легиона съществуваше физически, нямаше преграда, която да го спре да научи за частица от секундата всички тайни, които братът на Малфурион криеше.

А ако Саргерас знаеше какво планира Илидан, съдбата на младия елф щеше да накара тази на жителите на Зин-Азшари да изглежда като мирен и приятен начин да умреш...

— Какво ти е, магьоснико? — достигна до него гласът на Варо'тен.

Илидан се насили да не потрепери, когато умът му се върна в тялото.

— Това е... всепомитащо... — отвърна той искрено. — Просто всепомитащо.

Дори капитанът не можеше да оспори това.

Манорот обикаляше по брега, а подобните му на дънери крака дълбаеха кратери в и без това разбитата земя. Чудовищните му очи блестяха с фанатизъм, какъвто Илидан никога не бе виждал у демона. Макар стихията на Кладенеца буквално да бе минала през него, страховитият генерал беше напълно сух. Това разкриваше добре известна истина за източника на магическите сили на елфите — макар и да приличаше на вода, той представляваше нещо много повече.

— Скоро... — почти изгука Манорот. — Скоро нашият господар ще влезе в Калимдор! Скоро ще дойде...

— И тогава той ще претвори този свят в истински рай! — промълви Азшара от носилката си. — Рай!

Очите на демоничния командир запламтяха с очакване... и нещо друго, което привлече вниманието на Илидан.

— Да... Калимдор ще бъде претворен.

— Колко скоро? — настоя кралицата, а устните ѝ се разделиха и дъхът зад тях се ускори. — Много скоро?

— Да... много скоро... — отвърна Манорот. Той я подмина и тръгна обратно към двореца. — Много скоро...

— Колко прекрасно! — Азшара плесна с ръце. Лейди Важ и другите придворни дами повториха жеста ѝ.

— Значи сме готови — изръмжа капитан Варо'тен, който изглежда се разкъсваше между желанието си Саргерас да пристигне колкото се може по-бързо и ревността към всяко живо същество, което би му откраднало чувствата на неговата кралица. — Обратно към двореца! — нареди офицерът на войниците и демоничните войни. — Обратно към двореца!

Аристократите и сатириците нямаха нужда от подобни команди. Повечето от тях вече следваха Манорот. Само Илидан изостана, защото мислите му бяха разкъсани между онова, което си мислеше, че е разчел в очите и изражението на демоничния генерал, и мярнатото от кралството на Саргерас.

Братът на Малфурион погледна назад към ревящия водовъртеж, който представляваше Кладенецът на вечността... и за първи път почувства, че огромната му самоувереност се е разклатила...

Тиранде разбираше, че се случва нещо от огромна важност, но от килията си със сигурност не можеше да разбере какво точно. Елун все още я защитаваше от похитителите ѝ, но не ѝ даваше нищо повече. Жрицата беше напълно сляпа за ставащото в света навън. Възможно бе дори народът ѝ да е бил смазан от Легиона и демоните сега да се движат из Калимдор, унищожавайки останките от някога красивата земя.

Стражата пред вратата ѝ беше премахната, защото зловещият капитан Варо'тен бе решил, че е напълно излишно да охранява затворник, който явно няма да ходи никъде.

Внезапно прозвучаха стъпки, които привлякоха вниманието ѝ. Не беше дошло време да ѝ носят храна и вода. Освен това откакто бе позволила на Дат'Ремар да я нахрани и напои, Тиранде не беше пипнала нищо повече от дажбите, които ѝ оставяха. При двете си последвали визити Аристократът я увещаваше да не се ограничава, но тя искаше да взима само онова, което ѝ е жизнено необходимо, за да не става зависима от онези, които я държаха затворена.

Вратата се отвори с кратко скърцане. За нейна изненада, новодошлите бяха Дат'Ремар и един друг Аристократ. Непознатият погледна вътре само веднъж, прецени затворничката с поглед, а после се върна обратно в коридора.

— Дат'Ремар! Какво ви води...

— Тихо, господарке!

Той огледа килията, сякаш очакваше да я намери пълна с адски пазачи. Щом се увери, че са сами, благородникът приближи към сферата.

Дат'Ремар извади от робата си зловещия артефакт, използван по-рано от лейди Важ, за да я освободи за кратко. Тиранде едва съдържа възкликанието си, защото в началото си помисли, че магьосникът ѝ готви същата съдба, каквато желаше придворната дама на Азшара.

— Подготви се — прошепна Дат'Ремар.

Той повтори същите действия, извършени по-рано от Важ. Сферата се снижи и невидимите окови изчезнаха.

Тиранде беше твърде скована и едва не падна. Аристократът я хвана с едната си ръка, а артефактът се озова близо до гърлото ѝ.

— Смъртта ми няма да ви помогне с нищо — каза му тя.

Заклинателят изглеждаше стреснат, но после погледна към нещото в ръката си. Веднага го захвърли с явно отвращение.

— Не съм дошъл тук, за да извършвам такова гнусно деяние, господарке! А сега говори тихо, ако се надяваш да избягаш от това място!

— Да избягам? — пулсът на Тиранде се ускори. Това някаква нова жестока шега ли беше?

Дат'Ремар разчете правилно погледа ѝ.

— Няма измама! Обсъждахме това дълго и внимателно! Не можем да търпим тази гнусотия повече! Кралицата... — Той едва не се задави, явно разкъсван между предаността си към Азшара и отвращението си от всичко, случило се досега. — Кралицата... е луда. Няма друго обяснение. Тя обърна гръб на народа си в името на създание, отдадено на покварата и смъртта! Този Саргерас обещава съвършен свят, където ние, Аристократите, ще управляваме, но някои от нас не виждат нищо повече от разрухата на всичко! Какъв рай може да бъде изграден от напоен с кръв камък и изпепелена земя? Никакъв, така мислим ние!

Тя не бе напълно изненадана от признанието му. В предишните им разговори се бяха появявали намеци за тревогата му. Първоначално се изненада, че в двореца изобщо е останала някаква независима мисъл, след като демоничният повелител явно очакваше пълна отдаденост, но може би Саргерас най-сетне бе разхвърлял волята си на твърде много места едновременно.

Независимо от причините, върховната жрица беше благодарна на Майката Луна за тази възможност. Чувстваше, че със сигурност може да се довери на Дат'Ремар.

— Това е единственият ни шанс — наблегна магьосникът. — Слугите на демоничния повелител са навън при Кладенеца и правят някаква магия. Ще отсъстват достатъчно дълго. Останалите чакат долу, в конюшните.

— *Останалите?*

— Не можем да останем тук, особено ако открият, че си изчезнала. Вече решихме. Аз направих така, че повечето, които искат да напуснат, да не участват в днешната мисия, възложена ни от демоните... а онези, на които им се наложи, са готови да се пожертват заради другите.

— Дано Майката Луна бди над тях — прошепна Тиранде. Съдбите на изостаналите нямаше да бъдат приятни, когато Манорот и господарят му откриеха предателството на нощните елфи — Ами стражите?

— Сред нас има неколцина от тях, но повечето са кучета на капитан Варо'тен! Ще трябва да сме бдителни около тях! Сега ела! Стига въпроси!

Той я изведе в коридора, където ги чакаше вторият Аристократ. В началото Тиранде се поколеба, внезапно шокирана от това, че най-накрая се намира извън килията. Дат'Ремар с трескав поглед я поведе напред.

Те почти се затичаха по дългото стълбище, водещо към горните нива на двореца, а непознатият Аристократ водеше. Нямахме и следа от стражи, което жрицата прие за знак, че магьосниците са се погрижили предварително да разчистят пътя.

Стълбището свърши при желязна врата, в чийто център бе гравирано прекрасното лице на Азшара. Тиранде несъзнателно потрепери, когато я видя, и двамата Аристократи се усмихнаха разбиращо.

— От тук ще влезем в коридор, водещ директно до конюшните. Останалите трябва да са подготвили пантерите. Когато портите се отворят, ще полетим като вятъра.

— Ами... ами демоните?

Той се изпъна гордо.

— Все пак ние сме *Аристократите*! Най-великите магьосници в кралството! Те ще паднат пред нашата мощ! — След това Дат'Ремар добави с по-малко надменност: — Както вероятно и мнозина от нас...

— Чувствам, че пътят е чист — прекъсна ги вторият заклинател с арогантна усмивка. — Разсейващата магия все още държи палетата на Варо'тен.

— Но не за дълго, подозирам.

Дат'Ремар внимателно отвори вратата. И наистина, в коридора напред нямаше нито един от мрачните войници.

— Почти стигнахме конюшните — отбеляза другият Аристократ, а самоувереността му растеше. — Виждаш ли, Дат'Ремар! Толкова много тревога заради онази безполезна сбирщина от...

Думите му секнаха, заменени от клокочене, когато една стрела прониза гърлото му и излезе от другата страна. Кръвта опръска другия магьосник и Тиранде.

Докато мъртвият заклинател падаше на земята, в коридора се появиха неколцина стражи.

— Спрете на място! — нареди подофицер, от чийто шлем се спускаше дълга грива.

В отговор Дат'Ремар ядосано махна с ръка.

Невидима сила удари стражите и ги запрати срещу стените като листа на вятъра. Дрънченето на броните им в камъка проехтя из коридора.

— Това ще ги научи друг път да не нападат Аристократ от елитния кръг! — изсумтя той.

— Някой ще дойде да провери шума — предупреди го жрицата.

За негова чест, Дат'Ремар изглежда осъзна прекалено яростната си атака. Той я хвана за ръката и с мрачно изражение я поведе напред.

Съвсем скоро стигнаха до конюшните, където Тиранде се изправи пред невероятна гледка. От думите на спътника ѝ бе предположила, че ще има доста Аристократи, но не можеше дори да си представи, че ще са толкова много. Почти една трета от кастата ги чакаше заедно със семействата си.

— Къде е...? — започна една жена, но погледът на Дат'Ремар веднага я накара да замълчи и да не разпитва за мъртвия магьосник.

— Чухме битката горе и усетихме раздвижването на магически сили — добави друг мъж. — Демоните със сигурност също са го усетили.

— Беше необходимо. — Дат'Ремар поведе Тиранде след себе си. — Намери ли бърза пантера за жрицата, Куин'датано?

— Най-бързата.

— Добре. — Магьосникът се обърна към нея. — Господарке Тиранде, ще те помоля да говориш от наше име, когато стигнеш армията. Добре съзнаваме лошите чувства, които останалите ще изпитват към нас...

— Ще ги накараме да ни чуят! — настоя жената, заговорила по-рано. — Имаме силата да го сторим...

— И вероятно ще се окажем избити до крак! — изръмжа Дат'Ремар. После отново се обърна към Тиранде и добави: — Ще го сториш ли за нас?

— Как може да ми задавате такъв въпрос! Разбира се, че ще го направя! Кълна се в името на Майката Луна!

Това изглежда му беше достатъчно, дори и да не задоволи напълно приятелите му. Но изглежда всички тук изпитваха уважение към Дат'Ремар Сънстрайдър и приемаха решенията му.

— Добре тогава! Думата на върховната жрица трябва да бъде достатъчна за всички! — Той посочи нощните саблезъби. — По

седлата! Не можем да губим и миг!

Аристократите-бегълци носеха малко със себе си — сигурен знак за бързината, с която бяха организирали всичко. Те бяха свикнали на лукс и Тиранде очакваше едва ли не да влачат целите си домове със себе си.

Друг магьосник подаде на жрицата юздите на слаба, но мускулеста женска пантера. От едната страна на седлото ѝ висеше меч, откраднат от войниците на капитан Варо'тен. Тя кимна с благодарност за този подарък, а после се качи на седлото и зачака.

Дат'Ремар се огледа, за да е сигурен, че всички са готови, а после посочи към двете големи дървени врати, водещи навън.

— Ще яздим заедно! Никакво отцепване! Онези, които го сторят, ще се оправят сами с последиците от безразсъдството си. Демоните са навсякъде. Трябва да се бием и да яздим в същото време, може би дни наред. — Той се изпъна. — Но ние сме *Аристократите*, най-големите майстори сред онези, които боравят с Кладенеца! С негова помощ ще отворим пътя напред и ще оставим след себе си телата на всички, които се опитат да ни попречат!

Тиранде запази изражението си безизразно. Дори и тези благородници трябваше да осъзнават, че мнозина от тях ще умрат, при това брутално. Тя мълчаливо се помоли на Елун да напътства новите ѝ спътници. Те искаха да изкупят вината си за докарването на Легиона в Калимдор и тя щеше да стори всичко необходимо, за да им бъде даден шансът да получат тази прошка.

Дат'Ремар посочи отново входа.

— Нека пътят се отвори!

Големите врати се разтвориха навън с такава сила, че след трясъка останаха само трески.

— Напред!

Тиранде пришпори пантерата си след неговата.

Първите Аристократи преминаха през разбитите врати, а нощните им пантери прескачаха останките безпроблемно. Труповете на няколко демона лежаха в непосредствена близост до изхода, явно хванати от магията на Аристократа.

— Манорот и останалите би трябвало още да се намират при Кладенеца! — извика Дат'Ремар. — И това е единствената ни надежда за успех!

Споменаването на Кладенеца накара Тиранде да се сети за Илидан. Така ѝ се искаше той да е сред онези, които се опитваха да избягат от злото на демоничния повелител, вместо доброволно да го приветства.

Зловещата мъгла, покриваща Зин-Азшари, не забави ездачите, защото Аристократите вече бяха добре запознати със свойствата ѝ. Жрицата просто следваше спасителите си и чакаше.

Чакаше първата заплаха за бягството им.

И когато тя най-сетне се появи, беше под формата на адски зверове, които скочиха върху ездачите в центъра на групата, свалиха двама от тях, като почти изкормиха единия. Пипалата на демоните се вкопчиха в жертвите им и изсмукаха жизнените им сили.

Една жена, яздеца близо до Тиранде, хвърли нещо, подобно на малка пръчка. Докато достигне целта си обаче, тя се превърна в огромно копие, което прониза единия звяр през гърдите.

Другите демонични хрътки умряха по подобен начин, но няколко се втурнаха да бягат с ужасен вой. Дат'Ремар запрати мълния към оцелелите, унищожавайки две. Парчетата от тях заваляха върху Аристократите. Третият и последен адски звяр избяга.

— Сега със сигурност знаят за нас! — изръмжа магьосникът. — По-бързо!

Проехтя дълбок и тъжен вой на боен рог. Миг по-късно му отговориха няколко други, някъде далеч напред. Тиранде се замоли горещо за помощ от Елун, съзнавайки, че нощните елфи скоро ще се бият за собствения си живот.

— Сарат'Наджак! Йол'Титиан! При мен!

Двамата Аристократи бързо изравниха животните си с Дат'Ремар. Тримата заедно вдигнаха по един юмрук, насочиха го към пътя напред и започнаха да напяват заклинание.

Пред първите ездачи проблесна алена енергия, а после се задържа във въздуха. Дори Тиранде усещаше огромната сила, призована от Кладенеца.

И тогава... от мъглата изплува стена от огромни рогати войни, заобиколени от зеленикави пламъци. Адските пазачи се затичаха към ренегатите, размахвайки оръжия, почти толкова големи, колкото Тиранде беше висока.

Но първите, които се сблъскаха с алената бариера, *се запалиха*. Пламъците, извиращи от собствените им тела, добиха цвета на творението на Аристократите, а после погълнаха демоните. Чудовищните войни закрепяха и започнаха да падат един по един. Няколко мига по-късно от всички поразени бяха останали само късчета овъглена броня.

Но демоните не спираха да напират и скоро бяха наобиколили бегълците. Заклинателите не можеха да се концентрират върху всеки отделен демон и онези, които успяваха да се промъкнат през защитата, нанасяха ужасни поражения на нощните елфи. Една пантера падна с прерязано гърло и ездачката ѝ се озова на земята. Преди да успее да се изправи, адските пазачи, нападнали котката ѝ, я обезглавиха. Друг Аристократ бе смъкнат от седлото си, пронизан откъм гърба, а след това хвърлен под краката на нощните пантери.

Един едър войн успя да се промъкне зад Дат'Ремар. Тиранде рязко си пое дъх и извади меча си, молейки се на Елун да направлява ръката ѝ.

Острието заблестя с бледата сребриста аура на нейната богиня. Металът премина през бронята на демона без каквато и да е съпротива.

Адският пазач изсумтя и започна да се обръща към жрицата... но после горната половина на тялото му се отдели. Демонът се свлече — благословеният от Майката Луна удар на жрицата се бе оказал толкова чист, че жертвата ѝ дори не бе осъзнала, че вече е мъртва.

Дат'Ремар, така и не забелязал почти фаталния за него сблъсък, извика нещо на двамата си другари. Тиранде не видя какво направиха, но щитът, който бяха вдигнали, се разпротря още по-настрани и заблестя в яркосиньо.

При сблъсъка на първия демон с бариерата се чу пукащ звук и създаването отхвърча като хвърлено от катапулт. Той се заби сред редиците на себеподобните си, а тялото му се разпадна на прах.

Новата магия се оказа много по-ефективна. Забавени от първоначалната атака на демоните, Аристократите-бегълци сега отново набраха скорост. Но зад тях останаха повече от дузина повалени нощни елфи, повечето от които разкъсани на парчета от остриетата на Пламтящия легион. Нощните пантери, останали без ездачи, тичаха с останалите, а гърбовете им лъщяха от кръвта на нещастниците.

Една по-млада Аристократка близо до Тиранде изкрещя, а после полетя във въздуха и изчезна в мъглата. Секунда по-късно писъкът ѝ секна зловещо и разкъсаното ѝ тяло падна сред бегълците.

Нощните елфи започнаха да гледат нагоре изплашено. Тиранде се обърна през рамо... и твърде късно видя ноктестите ръце, които сграбчиха възрастен мъж и го изтеглиха нагоре.

— Гибелна стража! — извика тя. — Пазете се! В мъглите горе има гибелни стражи!

Още две ръце се появиха близо до нея. Тиранде замахна. Чу свиреп рев и стражът се отдръпна... лишен от едната си ръка.

Двама магьосници вдигнаха ръце. Около тях се появи нещо като ореол, което се разшири и покри повечето от другите нощни елфи.

Но преди да завършат магията си, ги разтърси силна експлозия. Пантерите им се препънаха и Аристократите изхвърчаха от седлата.

От центъра на взрива се надигна инфернал. Тиранде не разбираше как демонът е успял да падне сред ездачите, без да го видят или усетят, но в момента това нямаше голямо значение. Инферналът започна да тича сред нощните елфи, блъскайки се в едрите нощни пантери без дори да се забави.

Междувременно още двама Аристократи бяха измъкнати от седлата си в лапите на гибелната стража над тях. Жрицата погледна към Дат'Ремар, но от тази посока не идваше нито помощ, нито съвет. Водачът и така имаше достатъчно трудности да задържа съгъстващите се редици от адски пазачи, които се опитваха да надвият магията му просто с численото си превъзходство. С всяка стъпка бягството се забавяше. Според изчисленията на Тиранде, съвсем скоро щеше да им се наложи просто да спрат на място.

Тя вдигна меча си и отново се помоли на Майката Луна. Независимо дали щеше да оцелее, жрицата не можеше да стои безучастно, докато другите умираха.

— Моля те, Елун, чуй ме, Майко Луна... — промълви тя.

Блясъкът на острието се разля и по тялото ѝ, като в същото време се усили. Тиранде си помисли за прочистващата светлина на лунното божество и как всичко, попаднало под нея, се разкриваше такова, каквото е.

Сребристото сияние заблестя ярко.

И под блясъка на Елун мъглата се стопи. Демоните на земята и в небето осъзнаха, че са останали без прикритие. А по-важно бе, че им се наложи да извърнат поглед, неспособни да понесат божествената светлина.

Така пътят на ездачите отново беше открит.

— Натам, Дат'Ремар! — извика Тиранде. — В онази посока!

Той нямаше нужда от подканяне. Нападателят им отстъпиха, защото никой от тях не беше достатъчно силен, за да се изправи срещу сиянието.

Чувствайки нов прилив на смелост, Тиранде ентусиазирано се присъедини към останалите. Блясъкът около нея покриваше и цялата група, както и част от терена около тях. Тя благодареше отново и отново на Елун за това чудо...

Но точно в мига, в който самата тя преодоля преградата на Легиона, ноктести лапи я сграбчиха и издърпаха от нощната ѝ пантера. Жрицата полетя във въздуха с изненадан вик, отдалечавайки се от спътниците си.

Тиранде с усилие извъртя глава и видя сгърченото изражение на гибелен страж. Очите на демона бяха почти напълно затворени и накъсаното му дишане ясно показваше колко го наранява светлината.

Без колебание тя удари бронираното създание. Ударът ѝ попадна встрани от целта, но все пак стресна нападателя ѝ. Едната му ръка изпусна хватката си. Тиранде нямаше възможност да погледне надолу, за да види колко далеч се намира земята. Можеше само да се надява, че Елун ще омекоти падането ѝ.

С мрачна решителност жрицата заби меча си в гърдите на гибелния страж.

Гърчовете на адското изчадие изтръгнаха острието от ръката ѝ. Демонът отпусна хватката си.

Тиранде посегна към мъртвото тяло, надявайки се да се окаже над него, преди да удари земята. За съжаление в предсмъртната си агония демонът се изви встрани от ръката ѝ.

Тя стисна очи. Молитвите ѝ се насочиха към нейната богиня, но последните ѝ съзнателни мисли бяха за Малфурион. Ако умреше сега, той щеше да вини себе си за смъртта ѝ, а тя не искаше да поставя на раменете му подобен товар. Случилото се с нея зависеше от боговете, а не от действията му. Тиранде разбираше, че Малфурион е сторил

всичко по силите си, но съдбата на народа им бе много по-важна от нейната безопасност.

Но ако само можеше да погледне лицето му още веднъж...

Тиранде се удари в земята... но сблъсъкът изобщо не беше такъв, какъвто очакваше. Той почти не я разтърси, а какво остава да строши костите ѝ.

Пръстите ѝ напипаха пръст. *Наистина* се беше приземила... Но тогава защо още беше непокътната?

Тиранде се извъртя до седнало положение и се огледа. Аурата около нея беше изчезнала, оставяйки я потънала в мъгла. Сама, като се изключат изкормените тела на нощни елфи и демони.

Не... не сама. Висока и невероятно позната фигура се появи от пъплещата мъгла и при вида му бузите ѝ потъмняха.

— Малфурион!

Но почти в същия миг, в който Тиранде промълви името, знаеше, че е избрала грешния вариант.

Илидан, борец се с намръщеното изражение, което искаше да превземе лицето му, се наведе над падналата жрица.

— Малка глупачка... — Той протегна ръка. — Е? Ела с мен... ако искаш да живееш достатъчно дълго, за да видиш как спасявам света!

ПЕТНАЙСЕТ

Демоничната душа блестеше ярко, високо над центъра на Кладенеца на вечността. В бездната, отворена от магията на Саргерас, бушуваха сили, вдигнати и от Душата, и от самия Кладенец, бавно създаващи стабилен портал. От чудовищното си кралство повелителят на Легиона се готвеше да влезе в най-новото си владение. Скоро, съвсем скоро, той щеше да унищожи целия живот и всичко красиво от него... а после щеше да потегли към следващия свят.

Но имаше и други, които чакаха с растящо нетърпение, други, чиито ужасяващи мечти бяха по-стари дори от онези на Саргерас. Тя бяха чакали невероятно дълго за път към бягството, за средство да си върнат онова, което някога им е принадлежало. Всяка стъпка към успеха на демоничния повелител бе стъпка към техния успех. С Кладенеца, Демоничната душа и могъществото на Саргерас те щяха да изкривят магията му и да отворят портала не към кралството на Легиона, а към своя вечен затвор.

И веднъж отворен, той никога нямаше да бъде запечатан отново.

Старите богове чакаха. Бяха чакали толкова дълго, че вече не можеха да издържат.

Но още съвсем малко...

И след като пристигането на Саргерас явно предстоеше съвсем скоро, Аркемонд хвърли всичко, което имаше, в битката. Той пренасочи войните си от всички останали посоки, знаейки, че победи ли тази армия, ще победи и света.

Защитниците от своя страна се биеха, защото нямаха друг избор. Нощните елфи, таурените и останалите, всички те знаеха, че да се предадат и огънат, означаваше да подложат врат пред остриетата на демоните. Може би въпреки всичко щяха да паднат, но не и без да дадат всичко от себе си.

Малфурион даваше всичко от себе си, на което беше способен. Магиите му призоваваха урагани, които вдигаха във въздуха рогати войни и адски зверове и ги хвърляха от смъртоносна височина. Друидът мятеше във вихрите и семена, които се превръщаха в огромни растения в stomасите на демоните и ги разкъсваха на парчета отвътре. Ветровете пращаха безжизнените трупове сред демоничните редици, за да нанесат още поражение.

Дълбоко под земята Малфурион откри червеите и други подобни създания, които засега бяха успели да се скрият от злото. Под негово ръководство те разкопаха почвата и тя стана нестабилна. Демони внезапно започнаха да потъват като в плаващи пясъци, а други, макар и просто загубили равновесие, ставаха лесна плячка за стрелците и копиеносците.

Легионът все още владееше небето, но на жестока цена. Джарод накара стрелците да се концентрират изцяло върху гибелната стража и подобните им. Независимо от пораженията, които крилатите демони все пак успяваха да нанесат, мнозина платиха за тях със стрели в гърлото.

Лунната стража се бореше смело срещу ередарите, инферналите и най-кошмарното — властелините на ужаса. На нощните елфи помагаха не само Ронин и Крас, но и шаманите на таурените и фърболгите. Тези заклинатели използваша много по-потайни методи, но резултатите от тях бяха доказани от уорлоците на Легиона, които падаха мъртви или просто изчезваха.

Но винаги имаше още демони, готови да заместят загиналите.

Брокс се биеше в най-предните редици, рамо до рамо с Джарод и легендарните пазители на Калимдор. Оркът изглеждаше не по-малко впечатляващо от онези, сред които се намираше. Той се смееше така, както не се бе смял от онази паметна битка, в която заедно с бойните си другари очакваше да загине славно. В действителност посивяващият войн очакваше да умре и сега, но брадвата му все така се оказваше по-могъща от оръжията на враговете му и преминаваше през тях с такава ярост, сякаш копнееше за демоничната плът. Заслуга за огромните поражения, който нанасяше, имаше не само магията, вложена в оръжието, но и умениято, с което Брокс боравеше с него.

Той владееше до съвършенство занаята си и именно затова главатарят Трал го беше избрал за тази мисия.

Цяла глутница адски зверове се хвърли върху една от мечките, сварвайки я неподготвена, и скочиха върху ѝ, бързо поваляйки гиганта. Преди огромният им враг да е докоснал земята, още двайсетина чудовища се присъединиха към първата група. Пипалата им незабавно се закачиха за косматото тяло и демоните започнаха жадно да изсмукват вродената магическа сила на пазителя... заедно с живота му.

Близнакът на поваления великан изрева яростно, когато видя какво е станало. Той разхвърля адските пазачи около себе си с един замах и се хвърли върху злоещите пиявици. Полубогът ги махна една по една от неподвижното тяло, откъсвайки глави и чупейки гърбове.

Но когато най-сетне достигна брат си, стана ясно, че спасението е дошло твърде късно.

Горският пазител вдигна глава и нададе рев на болка и отчаяние, а после се обърна към демоните и се хвърли към редиците им с такава ярост, че те се разкъсаха, сякаш бяха направени от хартия. Въпреки копията и другите оръжия, които постоянно се забиваха в него, той проникваше все по-дълбоко в Пламтящия легион и бързо остави далеч назад спътниците си, докато накрая вече никой от тях не можеше да го види. Брокс и Джарод, намиращи се най-близо до бойното поле, чука последния му необуздан рев... и забелязаха с тъга тишината, която последва.

Мъртвите тела се простираха докъдето стигаше погледът и нерядко войните водеха битките си върху купчините свои повалени предшественици. Полубоговете се биеха рамо до рамо с нощни елфи, таурени, фърболги и земни, но всички имаха едно и също мрачно изражение.

Сега Ценариус водеше легендарните пазители на Калимдор. Горското божество разкъсваше демоните с такава жестокост, че дори Ронин и Крас потрепериха. Изкривените му нокти пронизваха броня и плът, изтръгваха вътрешностите на чудовищните войни. Властелинът на горите се бореше като обладан от зъл дух и след смъртта на всеки негов другар, действията му ставаха все по-ужасяващи и жестоки. Той сякаш искаше да компенсира за всички паднали, независимо на каква цена.

А те продължаваха да умират. Заобиколен от адски пазачи, които го изморяваха бавно, но сигурно — както хрътки плячката си — огромният глиган Агамаган най-накрая се забави. Той се заби в група от няколко адски хрътки и ги разхвърля около себе си, разкъсвайки повечето с бивните си, но накрая тежестта на толкова много демони се оказа твърде много дори за неговата невероятна мощ. Полубогът падна на колене и враговете му започнаха да го ръгат в гърдите. Колосалният звяр успя да отърси неколцина от онези, които висяха по четината му, но това се оказа последното му действие. Кръвта му изтичаше от стотици дълбоки рани. Агамаган изстена... а после застина. Дори тогава обаче жестоките атаки към тялото му не спряха, защото демоните бяха толкова силно решени да го накълцат на парчета, че още не бяха осъзнали, че вече са го убили.

Тази последна смърт хвърли Ценариус отвъд ръба на разума. Той се стовари сред демоните, които режеха осакатения труп на глигана, премазвайки гърлата им или нанизвайки ги на някой от шиповете по гърба на неподвижния полубог. Яростта му беше толкова голяма, че накрая го превърна в основната цел на Пламтящия легион. Невидимата ръка на Аркемонд насочи най-могъщите демони срещу повелителя на горите.

Тъй като Крас и другите вече се бореха за собственото си оцеляване, не можеха да сторят много. Все повече и повече страховити войни наобикаляха учителя на Малфурион, докато накрая дори рогата на Ценариус почти се скриха.

И тогава... точно когато изглеждаше, че дори той ще падне под ударите на демоните, Ронин отново мерна бялата проблясваща фигура, която беше видял по-рано. Гигантско четирикрако създание се заби в рояка нападатели с главата напред. Тялото му бе няколко пъти по-едро дори от това на Ценариус. Масивните му копита смазваха черепите и гърдите на демоните. Зъбите му разкъсваха гърла и крайници.

И чак тогава зашеметяващото създание най-накрая стана видимо. Издигащ се над отслабналия Ценариус, великолепен чисто бял елен държеше Легиона на разстояние. Козината му блестеше толкова ярко, че слугите на Аркемонд бяха полужаслепени и лесно ставаха плячка на колосалното животно.

Еленът отново и отново използваше рогата си, за да прочисти около себе си кървава пътека сред враговете. Нищо не успяваше да го

забави, дори инферналите. Той громеше Пламтящия легион не само на мястото, където бе паднал властелинът на горите, но и пред другите отслабнали защитници наблизко.

Брокс и Джарод внезапно се озоваха под зашеметяващия поглед на елена. От страна на гигантското създание не прозвучаха думи, но по някакъв начин те разбраха, че трябва да извлекат Ценариус далече от битката. И те се заеха да го сторят, макар срещу тях да се засилваше нова вълна от чист ужас. Ала нищо не можеше да оцелее дълго пред елена. Редица след редица демони се засилваха към него с извадени оръжия, за да бъдат разкъсани секунди по-късно.

Но ако остриетата на Легиона не можеха да повалят този нов шампион, ордата от демони имаше и по-зловещи умения на свое разположение. Внезапно от небето падна черна мълния, която изпепели земята около елена. Веднага след нея от почернялата почва избликнаха зелени пламъци, които опърлиха кристалночистата козина на полубога. Овъглената земя се надигна, оформяйки ноктести лапи, които хванаха здраво четирите му крака.

После редиците на демоните се разделиха... и през зловещия проход премина самият Аркемонд.

С всяка стъпка към елена демонът се уголемяваше все повече и повече, докато накрая не застана на едно ниво с врага си. За разлика от лудешките изражения на слугите си, лицето демоничният командир бе спокойно и почти замислено. Не държеше оръжие, но стиснатите му юмруци излъчваха същия чудовищен огън, който сега гореше около полубога.

Еленът разтърси снага и счупи земните си окови. След това изсумтя предизвикателно и снижи рога, за да посрещне предводителя на армията демоните.

Сблъсъкът им беше белязан от мълния и сътресение, което накара мнозина около тях да изгубят равновесие. Демоните и нощните елфи хукнаха в противоположни посоки, за да избегнат свирепата ярост на двубоя. Там, където удареха копитата на елена, се появяваха мълнии и политаха към небето. Краката на Аркемонд дълбаеха нови могили, по-високи от собствените му войни.

Ноктите на демоничния командир оставяха кървави белези по козината на елена. Дупките, от които течеше зелен пламък, показваха къде рогата на полубога са пронизали на пръв поглед непробиваемата

кожа на Аркемонд. Демонът и сияйният елен се бореха един с друг и никое друго живо същество не смееше да се изпречи на пътя им.

Далеч назад, Джарод и Брокс, посрещнати на половината път от земния Дунгард, пренесоха поваления Ценариус до мястото, където стоеше Крас. Рискувайки атака от страна на ередарите, драконовият магьосник се отдръпна от бойното поле, за да прегледа властелина на горите.

— Бая сериозни рани са му нанесли — промърмори Дунгард, а после извади лулата от устата си.

— Наистина е пострадал жестоко — съгласи се магьосникът, след като прокара ръце през гордите на Ценариус. — Отровата, която е част от всички демони, му въздейства много по-силно, отколкото на останалите от армията, тъй като е много по-близък с Калимдор... — Крас се намръщи. — При все това, мисля, че ще оживее...

В този миг полубогът промърмори нещо. Само Крас се намираше достатъчно близо, за да чуе думите му, и когато погледна към останалите, изражението на закачуления заклинател показваше невероятна тъга.

— Какво има? — запита Джарод.

Но преди Крас да успее да отговори, откъм бойното поле прозвуча ужасяващ рев. Когато всички се обърнаха към източника, видяха, че едната ръка на Аркемонд се е обвила около врата на гигантския елен, а с другата бавно извива муцуната на врага си на една страна. Главата на пазителя вече бе изкривена под неестествен ъгъл, заради което бе надал и вика.

Крас скочи на крака.

— Не! Не бива!

Но вече беше твърде късно. Демонът, чието изражение оставаше незаинтересовано, стегна още по-силно хватката си.

През цялата местност проехтя ужасяващ пукащ звук, който за един кратък миг заглуши всички други звуци.

И великият спасител на Ценариус увисна безжизнен в хватката на Аркемонд.

Демонът захвърли съперника си настрана с почти нагла разсеяност, както някой би го сторил с обикновен боклук.

После избърса ръце и погледна към вцепенените защитници.

Внезапно от безжизнената почва избликнаха лиани, които стиснаха здраво крайниците на Аркемонд. Демонът откъсна една част от тях без никакво притеснение, но когато се опита да ги захвърли, те се усукаха около китката му. В същото време от пръстта поникнаха нови, които заеха мястото им.

Малфурион Стормрейдж пристъпи напред, лице в лице с далечния демон, а очите му бяха също толкова мъртви, както когато бе съобщил на другите за отвличането на Тиранде. Около него трептеше аура с висок заряд и той непрестанно мърмореше нещо на някакъв предмет, в който Крас пръв различи листо — същото като онези, растящи по лианите.

Изражението на Аркемонд не се промени, но движенията му станаха по-необуздани. Растенията сега покриваха три четвърти от огромното му тяло и изглежда всеки миг щяха да впримчат и останалата част.

Явно осъзнал това, той преустанови опитите си да махне задушавашите лиани. Вместо това присви очи и успя да освободи ръцете си в достатъчна степен, за да допре длани една в друга.

И в мига, в който Аркемонд докосна пръсти... ужасяващият командир на Легиона изчезна във вихър от зелени пламъци.

Малфурион ахна. Друидът падна на едно коляно, клатейки глава.

— Аз го провалих... — чуха го да мърмори Брокс и магьосникът. — Не оправдах доверието на моя шан'до, точно когато трябваше... когато наистина беше важно...

Оркът и земният погледнаха към Крас за някакво обяснение. Заклинателят облиза устни, а после тихо обясни:

— Великият зелен дракон, Аспектът, на име Изера, е майка на Ценариус, властелина на горите.

Дунгард, който пушеше лулата си, сбърчи вежди, а после каза:

— Моят народ винаги е вярвал, че Елун е родила полубога...

— Истинската история е доста заплетена — отвърна Крас.

Брокс не казваше нищо, разбирайки, че ще последва още.

— Баща му... — продължи магьосникът. — Баща му е древния горски дух Малорн...

След момент оркът най-сетне попита:

— И?

— Малорн... известен още като Белия елен.

Дунгард почти изплю лулата си. Брокс рязко си пое въздух, показвайки, че е разбрал. Той извърна поглед към мястото, където огромното прекършено тяло на звяра бе проснато сред другите мъртви. Бащата бе дошъл да спаси сина си с цената на собствения си живот — нещо, което оркът лесно разбираше.

— Провалих го... — повтаряше Малфурион, насилвайки се да стане. После се обърна към Крас: — От теб научих, че Изера е майката на моя шан'до, което бе огромна изненада, но вече знаех истината за Малорн. По време на обучението ми Ценариус каза, че носи семето на Белия елен... — Нощният елф стисна юмрук. — И когато видях какво стори Аркемонд на бащата на онзи, който е като *мой* родител, не желаех нищо по-силно от това да изтръгна живота от онова чудовище.

Крас положи длан на рамото на друида.

— Кураж, младежо. Успя временно да прогониш Аркемонд от бойното поле, а това не е малко постижение... — Очите на магьосника се стесниха и той погледна към битката зад гърба на приятеля си. — И ни дава известно време...

Малфурион потрепери, а после разклати глава, за да се отърси от съжалението.

— Губим, нали?

— Боя се, че да. Въпреки че хвърляме срещу им всичко, което имаме, демоните пак се оказват твърде силни. Бях сигурен... вярвах... — Крас се изплю ядно. — Посмях да обърна Времето с главата надолу, сторих всичко напук на собствените си предупреждения... и резултатът е катастрофа след катастрофа!

— Не разбирам...

— Трябва да разбереш само това — ако драконите не дойдат, при това много скоро, всички ще умрем. Ако не от остриетата на Пламтящия легион, то от по-тъмно и много по-старо зло, което манипулира дори страховития Саргерас! Знаеш за какво говоря! Вече си почувствал ужасното им присъствие! Знаеш какво биха искали да сторят с този свят! Те...

Крас нададе вой.

— Какво... — започна друидът.

Магьосникът се прегъна на две. Другите гледаха с ужас как крайниците му започват да се вкаменяват.

— Ередари! — изкрещя Малфурион. Почувства как собствените му ръце и крака потреперват и разбра, че го е сполетяло същото зловещо заклинание, ударило магьосника. — Брокс! Намери Ронин...

Но оркът не беше в по-добро състояние от нощния елф. Макар и очевидно ранен, със сигурност не друг, а Аркемонд направляваше атаката, която повали само тях. Лейтенантът на Саргерас ясно съзнаваше, че ако убие Крас и неговите приятели, последната голяма пречка пред победата на Легиона ще падне. Дори Джарод се гърчеше на земята.

И тогава, точно когато всеки от тях почувства как камъкът стиска дробовите му и изтиква навън въздуха от тях, чуха в умовете си женски глас, който едновременно ги успокои, но и им даде кураж.

„Не бойте се — каза той — и дишайте свободно...“

Крас, Малфурион, Брокс и Джарод като един вдишаха с освободени гърди. В същото време почувстваха надигация се вятър и над главите им премина огромна сянка.

— Тя дойде! — изрева Крас, вдигайки освободените си от магията ръце към небесата. — *Те* дойдоха!

Небето се изпълни с дракони.

Бяха червени, зелени и бронзови — ятата на Алекстраза, Изера и отсъстващия Ноздорму. Двата Аспекта доминираха огромното сорище, а колосалните им криле имаха няколко пъти по-голям размах от тези на дори най-едрите от останалите дракони.

Левиатаните като един се спуснаха към демоните, заети с прикованите си към земята врагове.

— Джарод! — извика Крас, завъртайки се към командира на армията. — Накарай тръбачите да надуют роговете толкова силно и дълго, че да не остане никой, който да не разбере намеренията ни! Победата все още може да бъде наша!

Командирът на армията сграбчи юздите на най-близката нощна пантера и я пришпори към армията. Когато изчезна в мрака, драконите започнаха истинската си атака.

Първата редица, съставена от червени гиганти, отвори огромните си усти и избълва истински ад. Огънят помете предните линии на Легиона и няколкостотин демона се превърнаха на прах само за едно мигване.

Бронзовите дракони се понесоха над ордата... и след тях чудовищните войни започнаха да се движат на обратно. Но макар Времето да се бе обърнало за тях, то не го беше сторило за онези по-назад. Това създаде хаос и сблъсък с титанични размери, който доведе до смъртта на още стотици от войните на Аркемонд.

Един от бронзовите падна, изкривен до неузнаваемост, тъй като ередарите и натрезимите се опитваха да удържат тази невъобразимо силна атака. Но магиите им загубиха силата си и се насочиха към собствените си създатели, защото сега ятото на Изера се носеше над тях. Затворените сънуващи очи на зелените дракони посяха кошмари в умовете на податливите заклинатели. Уорлоците се гледаха един друг и виждаха само врагове сред редиците си.

Реакцията им беше предвидима. Ередарите избиваха други ередари, а натрезимите с удоволствие се включиха в клането. Впримчени от тъмните видения, създадени от зелените, демоните бяха безмилостни към собствения си вид и дори Аркемонд не можеше да им покаже смъртоносната им грешка.

Далеч зад клането Алекстраза се спусна там, където я очакваха Крас и останалите. Изера щеше да стори същото... но тогава, за удивление на всички онези, които я познаваха, очите на Аспекта се отвориха широко пред ужасяващото бойното поле. Красивите ѝ блестящи изумрудени ириси попиваха гледката на белия рогат труп.

Трупът на Малорн.

Драконът нададе вой — не рев, а много *тъжен* вой — и отлетя към мястото, където лежеше огромният елен. Демоните, които все още се намираха наоколо, паднаха мъртви под невероятната ѝ ярост. Изера смаза някои, други прегриза на две, а останалите запрати надалеч с един мах на широкото си крило.

Когато наоколо нямаше никой, върху когото да изкара тъгата си, Онази, що сънува, се спусна до елена и положи глава върху неговата. Тялото ѝ потрепери от нещо, което можеше да са само хлипове.

— Знаехме, че ще дойдем късно... — успя да промълви Алекстраза, гледайки своята сестра с разбиране. — Но не и толкова късно...

— Ценариус още е жив — отбеляза Крас. — Тя трябва да го знае.

Аспектът на живота кимна и затвори очи за миг. След секунда Изера вдигна глава и се обърна към тях. Двата гиганта се вгледаха един

в друг, а после зеленият дракон се понесе над тялото на Малорн.

Останалите отстъпиха, за да може тя да кацне над изпадналия в безсъзнание Ценариус. Изера пое неподвижния властелин на горите с невероятна нежност.

— Ще ги сполетят такива кошмари, че каквото и да имат вместо сърца, ще се взриви... — каза тя през стиснати зъби. — Ще им създам техни собствени демони, които да ги побъркат така, че да могат само да копнеят за смъртта... но няма да им позволя да се събудят за достатъчно дълго време, че да я постигнат...

Тя щеше да продължи — и може би да изпълни обещанието си, но Крас посмя да я прекъсне:

— Дари на Легиона всяко проклятие, което си е заслужил, Господарке на сънищата, но си спомни, че съдбата на Калимдор, онова, което Малорн и Ценариус се бореа да опазят, все още виси на косъм! Саргерас търси път към смъртния свят... а старите богове искат да манипулират господаря на демоните за собствените си цели!

— И ние добре съзнаваме това — намеси се Алекстраза, преди разстроената Изера да успее да се озъби в отговор на магьосника. — Какво трябва да сторим?

— Не можем да спрем битката тук, но тя трябва да бъде пренесена и в Зин-Азшари... и при Кладенеца. Ще се нуждаем и от дракони, и от смъртни, защото там ни чакат много опасности с различни лица.

— Кажи ни какво планираш. — Изера понечи да се възпротиви на съгласието на сестра си, но Алекстраза нямаше да търпи забавяне дори от нея. — Ти го познаваш! Трябва само да се вгледаш в очите му, за да разбереш, че сме длъжни да го слушаме!

Смарагдовият дракон най-сетне сведе глава.

— Докато това носи страдание на демоните.

— *Всички* ние ще страдаме — продължи магьосникът, — ако не спрем пълното отваряне на портала... — Крас се обърна към далечния и невидим Зин-Азшари. — А то е съвсем близо, ако сетивата ми не ме лъжат...

Саргерас почувства скритото удивление на Аркемонд. Демоничният повелител беше разочарован от най-доверения си слуга,

който никога досега не го бе провалял, но по-късно щеше да има предостатъчно време да го накаже. Порталът беше почти готов. Саргерас се чудеше защо му е отнело толкова време да съобрази, че трябва да използва златния диск. Всичко ставаше толкова *лесно*.

И все пак подобни неща нямаха значение в по-далечна перспектива. Значение имаше единствено това, че скоро *той* ще пристъпи в Калимдор и когато го стореше, всички дракони на света нямаше да са способни да спасят дома си от него...

Те чувстваха приближаващата се свобода. Каква ирония, че именно създание, което някога бе принадлежало към омразните титани, щеше да се окаже инструментът за тяхното освобождаване! Обединявайки мощта си, стотиците митичните същества, едва бяха успели да ги затворят. След триумфалното си завръщане, на тримата нямаше да им е трудно да убият този сам арогантен Титан и да превърнат войните му в *свои* слуги.

Порталът се заздравяваше. Моментът, в който трябваше да го превземат, приближаваше бързо. А най-забавно от всичко бе това, че жалките дребни твари, борещи се с бойците на падналия титан, си мислеха, че могат да вземат диска обратно. Дори сега затворените богове можеха да почувстват драконите — хрътките, преследващи титана, които бързо приближаваха Кладенеца.

Очакваше ги смъртоносна изненада.

ШЕСТНАЙСЕТ

Над Кладенеца бушуваше буря, която Малфурион, дори от това огромно разстояние, нямаше как да не усети. Това не беше нормално атмосферно явление, дори и в смисъла на онези, които често се вихреха над мистичните води. Тази буря се докосваше до сили, които не принадлежаха на смъртното измерение — сили, които твърде много приличаха на използваните от Пламтящия легион.

Пламтящия легион... и още някой.

Друидът не разбираше точно кои или *какво* са тези трима, дори и след като се беше докосвал до древното им зло. В действителност Малфурион *не искаше* да знае повече. Онова, което бе открил по време на пътуването до леговището на Детуинг, беше достатъчно, за да го убеди, че подобни същества никога не бива да бъдат допускани в Калимдор... ако това изобщо е възможно. Същото важеше и за властелина на Легиона.

Той се огледа около себе си и обгърна с поглед надеждата на собствения си свят. Само дузина дракони, като начело летяха Алекстраза и Изера. Друга женска, говореща от името на бронзовите, се носеше непосредствено зад тях. Още по три от всяко ято летяха по-назад и всеки от тях беше консорт на някой от Аспектите, включително и на този Ноздорму, за когото Крас му разказа по-рано.

Самият магьосник седеше на раменете на гигантската червена и сякаш попиваше вятъра, през който летяха. Тъй като добре знаеше какво представлява в действителност Крас, Малфурион подозираше, че древният заклинател си представя как се носи рамо до рамо с тези левиатани, порейки небесата със собствените си криле.

Брокс яздеше водачката на Бронзовите, а Ронин — един от консортите на Алекстраза. Най-възрастният приближен на червения Аспект — Тиранастроз — контролираше драконите, борещи се срещу Аркемонд, но останалите, освен ранения Кориалстраз, бяха тук с нея. Що се отнася до Малфурион, нощният елф получи честта да го носи Изера. Всъщност тя дори настоя на това.

— Ти си неговата гордост — каза тя на друида, имайки предвид Ценариус. — И заради онова, което се опита да сториш за него и Малорн, ти дължа поне това...

Неспособен да отговори подобаващо, Малфурион просто ѝ се поклони, а после се покачи по раменете ѝ.

А след това полетяха, просто ей така, за да се изправят срещу ужасната мощ на демоничния властелин и онези, които го манипулираха.

Просто ей така... макар да знаеха, че могат да умрат до един.

За Малфурион обаче всичко това криеше и други проблеми. Друидът изобщо не се боеше от смъртта. Всякаква саможертва щеше да бъде доброволна, ако може да спре ужаса. Но в ума му имаше и други освен него. Той се надяваше, че някъде близо до целта им, близо или дори в самия огромен Зин-Азшари, ще може да открие Тиранде и Илидан.

Все още не можеше да си прости за случилото се с върховната жрица, нито пък щеше да я вини, ако *тя* не желаше да му прости. Бе допуснал Тиранде да попадне в лапите на Легиона, а такава съдба беше немислима. Не, ако жрицата бе още жива, Малфурион очакваше от нея само омраза и презрение.

Той обаче нямаше ни най-малка представа какво очаква от *себе си*, ако се сблъскаше с брат си. И все пак трябваше да стори нещо и за Илидан.

Нещо...

— Илидан, моля те! Изслушай ме! — извика Тиранде, докато магьосникът я влачеше със себе си. Това не беше първият ѝ подобен изблик, но се надяваше този път да я чуе. — Това не е пътят, който трябва да поемеш! Мисли! Като прегръщаш силата на Легиона, ти се приближаваш все повече и повече към злото в сърцето ѝ!

— Не говори глупости! Аз ще спася Калимдор! Ще се превърна в героя, когото всички ще обичат! — Той се обърна към нея. — Не разбираш ли? Нищо друго не сработи! Биехме се с тях ден и нощ, без почивка, а Легионът просто продължава да напредва! Най-накрая осъзнах, че единственият начин да бъдат преборени демоните, е като ги разбере така, както единствено те самите се разбират! Трябва да

използваме онова, което са, срещу самите тях! Затова дойдох тук и се престорих, че се присъединявам към редиците им! Дори измамих техния господар, за да ми даде най-великия си дар...

— Дар? Ти наричаш това зверство, което е сторил с очите ти, дар?!

Братът на Малфурион се надвеси над нея. В момента изглеждаше повече като демон, отколкото като нощен елф.

— Ако можеше да *видиш* онова, което аз виждам, щеше да знаеш колко невероятни са силите, които ми е дал... — И със смущаваща усмивка Илидан й позволи отново да надзърне в дупките, където някога бяха очите му. Не обърна внимание на факта, че Тиранде се отдръпна несъзнателно, точно както бе сторила и първия път, когато видя ужаса, който му бяха причинили. Той отново върза шала и завърши: — Да, най-великият възможен дар... и най-великото оръжие срещу Пламтящия легион...

Магьосникът отново я повлече след себе си. Макар че жрицата можеше да се отскубне от хватката му, в действителност тя не желаше да напусне Илидан. Боеше се за него, за сърцето и ума му, и искаше да стори всичко възможно да спаси объркания заклинател. Учението на Елун я водеше само отчасти; Тиранде Уиспъруинд все още си спомняше ясно по-младия Илидан, един Илидан, пълен с мечти, надежда и доброта.

Молеше се някаква част от този по-млад Илидан все още да съществува в жестокия и смъртоносно амбициозен нощен елф, който я влачеше из поруганите от демоните земи.

Мислейки за бронираните ужаси, с които вече се беше борила, Тиранде се огледа наоколо си, докато си проправяха път сред опустошения град. Жрицата очакваше всеки миг от руините да изникнат рогати войни и да ги нападнат. Манорот със сигурност вече трябваше да е разбрал за предателството на Илидан.

Вероятно забелязал погледите, които Тиранде хвърляше наоколо, или може би дори прочел мислите й, облеченият в черно магьосник се усмихна хитро и се обърна към нея:

— Магията около Кладенеца задържа изцяло вниманието на Манорот, а и той, така или иначе, не мисли много за мен. Освен това съм създал илюзия, че съм се върнал в стаите си и медитирам. — Той

се ухили широко. — А и бягството на неколцина Аристократи, при това заедно с жрицата на Елун, ще го разсее допълнително.

В далечината проехтяха роговете на Легиона, които обявяваха, че преследването продължава. Тиранде се помоли на Майката Луна да бди над Дат'Ремар и неговите другари. Чакаше ги дълъг път и много демони, през които да преминат.

Без да обръща внимание на тревогата ѝ за Аристократите, Илидан се усмихна отново и добави:

— Да, това трябва да ми осигури достатъчно време за онова, което съм намислил!

— И какво е то? — Още докато задаваше въпроса си, Тиранде видя в далечината злоещите черни вълни. — Защо сме тръгнали към Кладенеца?

— Защото възнамерявам да превърна портала на Саргерас във водовъртеж, който да *засмуче* демоните обратно от Калимдор в техния прокълнат свят! Напълно ще обърна ефекта на драконовия диск! Помисли си само! С една-единствена магия ще спася не само нашия народ, но и *всичко останало!* Изражението му се смени, сякаш се надяваше да получи похвала от нея. Ала Тиранде не показва каквото и да е одобрение и Илидан отново се върна към грубото си настоящо „аз“.

— Не вярваш, че мога да го сторя! Може би, ако вместо мен тук стоеше безценният ти Малфурион, щеше да подскачаш от възхищение, пляскайки с ръце!

— Изобщо не става въпрос за това, Илидан! Аз просто...

— Няма значение! — Той се вгледа в бурния пейзаж, явно търсейки нещо. Чудовищният му поглед се спря на един съборен дървесен дом. Тъгълът, под който беше паднал дъбът, им позволяваше да се качат и да влязат в развалините, откъдето щяха да виждат прекрасно Кладенеца на вечността. — Перфектно! Отиваме там!

Буквално захвърлена напред, жрицата си проправи път в срутения палат. Магьосникът я последва и почти я бутна вътре.

Докато се катереше по преобърнатата конструкция, Тиранде ритна нещо.

Череп.

Озова се сред купчина кости от поне пет или шест тела. Нито един скелет не беше цял и по повечето от костите имаше дълги

издайнически драскотини и дупки. Тиранде потрепери и се помоли адските хрътки да са се нахранили с вече мъртви трупове, а не с живи и безпомощни жертви. И все пак опитът ѝ я караше да се бои от най-лошото.

— Можеш да се молиш за тях *след* като съм спасил всички — отбеляза презрително Илидан. — Това място точно отпред изглежда най-подходящо...

Чудовищна, но твърде позната сянка скочи от мрака.

Тя събори брата на Малфурион, преди той да успее да реагира. Тиранде изкрещя, а после веднага призова силата на Елун.

Но преди да стори каквото и да е, адският звяр изрева от болка, а пипалата му, които вече търсеха гърдите на Илидан, се отдръпнаха. Магьосникът се надигна спокойно, а хрътката се сгърчи. В дясната си ръка нощният елф стискаше и двете пипала.

— Мога да използвам магията, с която си се натъпкал... — рече той почти жизнерадостно.

Илидан постави длан върху смукалата. Но за разлика от преди, адският звяр не прояви никакво желание да отпие от магическите сили на жертвата си. Вместо това се бореше, макар и напълно безполезно, да освободи гнусните си израстъци от хватката на елфа.

Лявата ръка на заклинателя заблестя в зловещо зелено — цвета, в който Тиранде разпозна ужасяващите пламъци, обгръщащи всеки от демоните. Илидан вдиша... и жрицата с ужас видя как демонът буквално се разсипа на прах, не спирайки да вие през цялото време. Сякаш всичко, което звярът представляваше, потече в дланта на магьосника.

Докато извършваше ужасяващото деяние, Илидан се превърна в нещо страховито и различно. Макар шалът да покриваше отворите на очите му, Тиранде виждаше зловещите огънове, горящи вътре. Магьосникът се усмихваше широко, почти като пиян, а около него бушуваха зелени пламъци, не по-слаби от онези, обкръжаващи всеки от адските пазачи. Нощният елф сякаш се уголеми...

А после огънят рязко секна и магьосникът на мига се върна към предишния си облик. Избърса ръката си, а после подритна купчинката прах, останала от адския звяр. Приглаждайки косата си, Илидан се усмихна уверено на Тиранде.

— Е! Ще продължим ли?

Жрицата скри шока си колкото можеше по-добре. Това вече не беше онзи Илидан, с когото бе отраснала. Това създание се къпеше в кръвопролитие то така, както го правеха само демоните. И по-лошо, това, че приемаше с такава охота покварата на Легиона в тялото си, събуди у Тиранде отвращение, каквото никога досега не беше изпитвала.

„Майко Луна, напътствай ме! Каж ми какво да сторя! Мога ли изобщо все още да го спася?“

Те подминаха костите и се качиха на нещо, било, най-вероятно, елегантният покрив на тераса. По пода бяха разпръснати счупените подпори на парапета, оформени от живо дърво, а перлена статуя на Азшара — все още изненадващо цяла — беше затрупана от мъртвите листа на дъба, който поддържаше къщата.

Красивото лице на кралицата все още се виждаше. Братът на Малфурион постави глава върху пълните ѝ, сега напукани устни.

— Почти е време — промърмори той, говорейки повече на себе си, отколкото на Тиранде. После извади плитко шишенце от кесия, вързана за колана му. Макар и червеното стъкло да скриваше съдържанието, жрицата успя да почувства достатъчно, за да се напрегне.

— Илидан... какво има в тази бутилка?

Погледът му не се отмести от предмета в ръцете му.

— Просто малко от самия Кладенец.

— Моля? — Думите му, изречени толкова лековато, я разтърсиха до дъното на душата ѝ. — Но... никой... забранено е... дори Аристократите никога не биха помислили...

Магьосникът кимна.

— Да... дори *те* не биха. Точно това е толкова интересно в нашия народ, не мислиш ли, Тиранде? Със сигурност *все на някого* му е хрумвало и преди мен... може би оттам идват легендите за най-великите ни магьосници. Възможно е те тайно да са прибирали частица от Кладенеца за някоя по-специална магия! Вероятно е така. — Илидан сви рамене, а изражението му отново се вкамени. — Но дори и никой никога досега да не го е правил, не виждам причина да се въздържа. Просто ми хрумна — ей така, от нищото — да взема малко от Кладенеца със себе си. Така нищо няма да е непостижимо за силите ми!

— Но Кладенеца... дори и капчица от него... — Тиранде трябваше да го накара да я чуе. Да си играе с водата на Кладенеца по такъв начин можеше да доведе до катастрофа не по-малка от това, че е приел в себе си част от тъмната магия на Легиона.

— Да... Представи си само какви сили съдържа цялата тази стъкленица... — Ако Илидан все още имаше истински очи, те щяха да горят в очакване. — Би трябвало да е достатъчно, за да ми помогне да спася света!

Но жрицата не беше убедена. Като посветена в тайните на Елун, Тиранде познаваше много по-добре от Илидан легендите и историята на Кладенеца.

— Илидан... да използваш Кладенеца срещу самия него по такъв начин... може да ни погълне абсолютният хаос! Спомни си историята за Ару-Талис...

— Ару-Талис е само това — един мит.

— А огромният кратер, покрит от толкова много поколения насам с гори, също ли е мит?

Той отхвърли с махване на ръка предупреждението ѝ.

— Никой не знае какво се е случило с този град, нито дори дали наистина е съществувал! Спести ми историите си за мъдрост и страх...

— Илидан...

Белязаното лице се изкриви в нарастващ яд.

— Искам да млъкнеш... веднага!

— ... — От устата на Тиранде не излезе и звук, макар и да се опитваше да изкрещи. Дори когато най-сетне се задави, това стана в пълна тишина.

Илидан отново се надигна и се загледа в центъра на Кладенеца. Бурята се беше усилила до такава степен, че изпотрошеният дървесен дом сега се люлееше от надигналите се ветрове. Над водите проблясваха страховити призрачни светлини.

Жрицата поклати глава. Въпреки самоувереността на Илидан и вярата му в собствените му сили, тя се тревожеше от това, че все още никой не ги е забелязал. Манорот със сигурност не можеше да е толкова сляп, колкото вярваше близъкът на Малфурион. Но при все това, като се изключи хрътката, не се бяха натъквали на никакви демони, освен на двама адски пазачи по-рано, които Илидан беше насочил в друга посока само с махване на ръка.

Магьосникът докосна запушалката с пръст и Тиранде чак сега забеляза, че тя представлява миниатюрна статуетка на кралицата. Азшара се завъртя три пъти, сякаш танкуваше за Илидан, а после запушалката изскочи. Той е хвана с лекота.

— Гледай, Тиранде... Гледай как ще извърша това, което безценният ти Малфурион не би могъл...

И той рязко обърна бутилката, изливайки съдържанието ѝ върху себе си.

Но водите на Кладенеца не реагираха като нормална вода, поне не по отношение на Илидан. Те не се стекоха по него и всъщност почти не го намокриха. Когато покапаха върху него, братът на Малфурион за секунда заблестя в наситено черно. После плашещото сияние се скри в тялото на магьосника, изпълвайки го така, както откраднатите от адския звяр енергии по-рано.

— В името на боговете... — прошепна той. — Знаех, че ще почувствам нещо... но това... това е *великолепно!*

Жрицата рязко разтърси глава, но мълчаливият ѝ протест не достигна до Илидан. Тя понечи да пристъпи към него, само за да открие, че той е направил и краката ѝ напълно неподвижни.

„Майко Луна! — помисли тя. — Не можеш ли да ми помогнеш?“

Но нямаше нито знак, нито отговор от Елун и Тиранде продължи безпомощно да гледа Илидан.

Той протегна ръце към Кладенеца и започна да мърмори под нос. Сега черното сияние се завърна и се концентрира около ръцете му, усилвайки се все повече и повече с всяка изминала секунда.

Очните му кухни под шала блестяха като огън. Даже коприната над тях сякаш задимя.

Но когато Илидан започна магията си, силно чувствителните сетива на Тиранде усетиха нечие друго присъствие. Жрицата отново се опита да предупреди Илидан, но той не я гледаше.

Тя видя как невидимото присъствие обгръща нищо неподозиращия магьосник и в същия миг осъзна, че това не е *едно* същество, а *няколко*.

И заедно с това ужасно знание се появи и усещането, че тези съзнания бяха по природа също толкова злокобни — не! — *по-злокобни* дори от онова, което бе почувствала, когато я беше докоснал гнусният ум на Саргерас.

Удиви я фактът, че Илидан изобщо не ги усеща. Тиранде беше сигурна, че това е някакъв друг покварен елемент от Пламтящия легион, и зачака ужасния миг, в който братът на Малфурион ще бъде повален.

Но вместо това тя с удивление осъзна, че мистериозните новодошли сега *подсилват* магията на Илидан, преобразявайки я в нещо много по-могъщо, отколкото иначе щеше да бъде. Магьосникът се смееше, виждайки как творението му е почти завършено, явно сигурен, че го е изградил сам.

Жрицата внезапно разбра, че липсата на сблъсъци по пътя към Кладенеца не е била само благодарение на хитростта на Илидан.

Сега тя се замоли още по-яростно на Елун за помощ. Илидан трябваше да бъде предупреден, че го използват. Тя знаеше със сигурност, че великата му магия по някакъв начин ще предизвика катастрофа.

„Майко Луна! Чуй молбите ми!“

Изпълни я благословена топлина. Тя почувства как магията, направена ѝ от Илидан, се разтапя в нищото. Надеждата ѝ се върна.

— Илидан! — извика веднага жрицата. — Илидан! Внимавай...

Но още докато се обръщаше, магьосникът събра длани... и от тях бликна лъч черна светлина, който полетя в обхванатите от бурята небеса над Кладенеца на вечността.

Тиранде почувства как съзнанията се оттеглиха. И по-лошо, докато избледняваха, тя усети огромното им задоволство.

Предупреждението ѝ беше дошло твърде късно.

Саргерас виждаше как и последните прегради внезапно изчезват. Порталът, за който копнееше, всеки миг щеше да се отвори напълно. Скоро той щеше да получи своя път към този омърсен от живот свят...

Крас подскочи.

— Какво има? — извика Алекстраза.

Закачуленият магьосник огледа все още далечния Зин-Азшари... и колосалната буря, издигаща се над Кладенеца на вечността. Потрепери.

— Страхувам се, че имаме по-малко време, отколкото бях преценил...

— Значи ни трябва още по-голяма скорост!

И с тези думи огромният червен дракон размаха крилете си още по-силно, а мускулите под тях се напрегнаха от усилието.

Обръщайки се назад, Крас видя, че другите дракони ги следват плътно. Всички чувстваха, че сега времето действа против тях повече от всякога. Магьосникът прокле мислено. Това не биваше да се случва. Дори собственият му вид бе изгубил твърде много време да обсъжда нещо, което трябваше да е очевидно. Ако само го бяха послушали...

Но той не можеше да спре да мисли, че ако се проваляха, съдбата, очакваща не само нощните елфи, но и безброй неродени поколения, щеше да е в огромна степен по негова вина. Самият той се бе колебал да си играе с времето твърде дълго, а и решението да не преследват Демоничната душа също беше негово. Ако се бе опитал да проследи онези, които я бяха взели от Малфурион, може би все пак щяха да имат някакви шансове да вземат диска.

Но в момента нямаше смисъл от такива разсъждения. Сега единственото, за което трябваше да мисли, бе как да изкупи грешките си, като върне историята в предишния ѝ курс.

— Трябва да се приготвим! — извика той на Алекстраза. — Въпреки че ще подминем двореца, нито Аристократите, нито Манорот могат да бъдат пренебрегнати с лека ръка, дори от теб! Те ще атакуват откъм крепостта на Азшара! Не бива да забравяме какво още се опитва да използва портала, който Кладенецът и Душата са създали заедно! Те също ще сторят всичко възможно да ни попречат да достигнем диска.

— Ако трябва да се пожертваме, за да спасим Калимдор, ще изпълним свещения си дълг! — отвърна му тя.

Крас стисна зъби. Бъдещето, което познаваше, все още беше възможно, но той с лекота си представяше и друго, в което някои от тях, или дори всички те, щяха да умрат тук. Той можеше да приеме това за себе си. Но да види обичната си кралица мъртва...

„Не! Не може да умре!“

Магьосникът се приготви. Каквото и да му костваше, той щеше да се погрижи Алекстраза да оживее... с или без него.

Драконите достигнаха покрайнините на Зин-Азшари и дори Крас, който добре съзнаваше какво може да очаква при първото

нахлуване на Пламтящия легион в света на смъртните, беше отворен от гледката. В ума му се събудиха спомени за втората война, в която Даларан и други нации бяха паднали пред демоните и немъртвите им съюзници.

Алекстрази видя, че към тях се приближава огромна група гибелни стражи. Тя отметна глава назад, а после издиша чист огън.

Изгорените чудовища закрепяха и започнаха да падат към земята. С един-единствен дъх аленият левиатан бе прочистил небето от почти сто демона.

— Комари... — промърмори тя. — Нищо повече от комари...

Тогава обаче един от зелените дракони, летящи по-назад, изрева изненадано, защото го удариха няколко големи кръгли снаряда. Крас нямаше нужда да ги вижда, за да знае, че това са инфернали. Дори и люспите на възрастен дракон не бяха напълно непробиаеми. Раните на зеления бяха съвсем повърхностни, но множество подобни удари щяха да вземат своето.

— Нека се възползваме и ние от тези гнусни създания! — изсъска Изера. Тя насочи затворените си очи към следващата вълна падащи от небето демони.

Инферналите се забавиха, а после продължиха да се спускат, но в съвсем различна посока от първоначалните си цели. Крас изчисли новата им траектория и се усмихна мрачно. Онези в двореца щяха да научат от първа ръка каква разруха са отприщили върху Калимдор.

Ала по-ранното предупреждение на Крас за опасността, която и Манорот, и Аристократите представляваха, се оказа пророческо, защото в следващия миг от бурното небе започнаха да падат ужасяващи черни мълнии. Попаднали в центъра на атаката, драконите и техните ездаци трябваше да разкъсат формацията, за да оцелеят.

Не всички се справиха. Може би забавен от нападението на инферналите, зеленият мъжкар се поколеба. Повече от дузина мълнии го поразиха директно. Електричеството пробви лявото му крило, а после го изгори ужасно по опашката и гърдите.

Но макар и ударите да спряха, по-лошото тепърва предстоеше. Всяка от раните на зеления запламтя ярко и пред очите на Крас започна да се разпростира по тялото на дракона. Още по-слаб, той стана лесна цел за атаките на Аристократите. Още шест светкавици удариха консорта на Изера, докато се бореше да се задържи в небето.

Драконът изрева в агония, а предсмъртният му вопъл проехтя в ушите на магьосника.

След това зеленият просто падна.

Огромното му тяло се стовари върху тъмната повърхност на Кладенеца. Но дори и подобно огромно животно изглеждаше като обикновено камъче за бушуващия водовъртеж. Докато зеленият дракон потъваше в дълбините, на негово място се образуваха няколко леки вълнички, а после върху зловещото езеро не остана и следа.

Изведнъж някакъв плашещ тътен изпълни ушите им.

— Дръж се здраво! — нареди Алекстраза и се обърна.

Върху драконите се изсипа нова атака. Черните мълнии падаха навсякъде и този път нито един от левиатаните не можа напълно да ги избегне. Дори Алекстраза потрепери, когато един заряд удари дясното ѝ бедро.

— Те не прогарят! — възкликна тя. — Толкова е студено! Смразява до кост!

— Ще видя какво мога да направя!

— Не! — Тя изви шия към него. — Трябва да пазим силите си за атака!...

Аспектът на живота рязко зави и едва избегна сблъсъка с още няколко мълнии, които щяха да поразят не само нея, но и Крас. Драконите из цялото небе се въртяха в някакъв зловещ танц. Магьосникът се огледа и видя с облекчение, че всичките му спътници все още се държат здраво. Беше се изплашил, че необходимостта да избегнат магическите светкавици е попречила на драконите да се грижат за ездачите си, но дори и при подобни обстоятелства древните левиатани ги пазеха.

Ала това нямаше как да продължава вечно. Крас присви очи и се загледа към центъра на Кладенеца. Да... можеше да различи Демоничната душа. Също така почувства, че порталът е почти готов.

— Към центъра! — изкрещя заклинателят. — Нямаме никакво време!

Алекстраза незабавно пое в указаната посока. Крас се наведе напред. Колкото и да бе обширен Кладенецът на вечността, на огромните криле на неговата кралица им трябваша само няколко маха, за да достигнат целта си.

И там, точно над зейналата паст на водовъртежа, Демоничната душа се носеше и излъчваше някакво странно спокойствие. Заобиколена от нечестива черна аура, тя не беше засегната от магическата буря.

— Със сигурност е добре защитна! — напомни Крас.

— Изера и аз ще се погрижим за това заедно с водачката на бронзовите!

Той кимна.

— Ние двамата с Ронин ще следим за реакция от страна на Саргерас или старите богове.

Драконите, които нямаха ездачи, се оттеглиха, за да бдят за атака от страна на Зин-Азшари. Трите женски дракона наобиколиха зловещия диск. Всички бяха много внимателни, спомняйки си болезнено ясно предишния си сблъсък с артефакта. Алекстраза погледна веднъж към другите две, а после кимна рязко.

От всяка от трите избликна лъч златиста светлина.

Магиите им достигнаха Демоничната душа едновременно и я погълнаха. Зловещата аура около нея изчезна, пометена от силата им. Дискът започна да трепти...

После магиите им внезапно бяха отблъснати без предупреждение. Ответният удар беше толкова ужасен, че и трите дракона отхвърчаха на известно разстояние. Ездачите им едва успяха да се задържат.

Вкопчил отчаяно ръце във врата на кралицата си, Крас извика:

— Какво има? Какво стана?

Алекстраза успя да спре полета си. Очите ѝ бяха широко отворени и впити в Демоничната душа, намираща се на малко по-далечно разстояние отпреди.

— Старите богове! *Почувствах* ги! Но от вътрешността на диска! Демоничната душа носи не само частица от нас, но и от *тях*!

Това не беше кой знае каква изненада за Крас. Но явно това, че участваха в сътворяването на диска, не осакатяваше старите богове по начина, по който го правеше с драконите. Очевидно се надяваха да го контролират — нещо, което ятата не можеха да строят. Детуинг го беше създал различен по отношение на тях... ако изобщо бе осъзнал намесата им.

— Можеш ли да пробиеш магията им?

— Не знам... наистина не знам!

Крас прокле. Отново бяха подценили тримата.

Видя, че Ронин се опитва да му сигнализира. Магьосникът посочи към Зин-Азшари. Крас се обърна по посока на легендарния град...

И видя как повече от двайсет сенчести чудовища, всяко от които не по-малко от дракон, се понесоха към тях.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Азшара се контеше.

Не че, разбира се, кралицата не беше самото съвършенство — дори *тя* знаеше това, — но този път бе намерила някой, който заслужаваше повече усилия дори и от нея самата.

„Моят господар Саргерас идва! Най-накрая някой, достоен да ми бъде съпруг!“

Азшара дори за миг не подлагаше на съмнение убежденията или здравия си разум. Сега тя, която столетия наред очароваше поданиците си, бе очарована от властелина на Легиона.

В този миг дворецът се разтърси силно. И при това не за първи път. Откъсвайки се с неохота от прекрасната гледка в огледалото, кралицата се завъртя.

— Важ! Важ! Какво предизвиква тази ужасна дандания?

Нейната главна придворна дама дотича при нея.

— Жалък опит на боклука да спре неизбежното, поне така докладва капитан Варо’тен, о, Светлина на Светлините!

— А какво прави добрият капитан по въпроса с тази ужасна обида към слуха ми?

— Лорд Манорот е осигурил за него и доверените му войници подходящи ездитни животни. Капитанът вече е на път, за да се разправи с тези наглеци.

— Значи всичко се развива според плана? Пристигането на нашия господар няма да се забави?

Лейди Важ се поклони елегантно.

— Лорд Манорот не предвижда забавяне. Борбата на бунтовниците срещу магията е безплодна.

— Прекрасно...

Азшара се върна към заниманието си отпреди малко — да се възхищава сама на себе си в огледалото. Всъщност нямаше какво повече да направи, за да стане по-красива. Копринената ѝ рокля се спускаше по мраморния под зад нея, а ефирната кройка оставяше

много малко на въображението. Прекрасната ѝ коса беше вдигната високо, а на стратегически места бе разположила блестящи звездни диаманти — кристали, светещи със своя собствена вътрешна светлина.

Последва ново сътресение, този път много по-близо. Азшара чу писъци от покоите на придворните си дами и видя как по стената там се появиха пукнатини.

— Важ, иди да провериш дали някой не е ранен — нареди тя. Когато жената се втурна да изпълнява заповедта, повелителката на нощните елфи добави: — И ако е някоя от придворните ми дами, моля те, освободи я от нейните задължения и я прати обратно при семейството ѝ. Няма да допусна тези, които ме заобикалят да са нещо по-малко от пълното съвършенство.

— Да, Светлина на Светлините!

Когато Азшара отново погледна огледалото, там я посрещна неодобрително смръщване. Кралицата веднага си представи как ще поздрави своя лорд Саргерас. Това върна усмивката ѝ.

— Така... сега трябва само да почакаме още малко...

Тя продължи да се оглежда, мечтаейки си за света, който двамата с новия ѝ съпруг щяха да създадат. Свят, също толкова съвършен, колкото и тя.

Свят, *достое*н за нея.

Малфурион разтърси глава в опит да я прочисти от световъртежа, който изпиваше след лупингите на Изера. Направо не можеше да повярва, че му е останала глава, която да разтърсва, имайки предвид, че не един или два пъти беше висял на ръце над зяпналата бездна в центъра на тъмния Кладенец.

— Какво стана? — запита той, без да знае, че повтаря въпроса на Крас.

Изера му каза горе-долу същото, което и Алекстраза бе отвърнала. Нощният елф попи информацията със свито сърце. Да дойдат толкова близо, само за да разбият надеждите им с такава лекота...

А после и той, също като Ронин и Крас, видя чудовищните създания, надигащи се от града, и войниците, които язدهа тези

изчадия, наподобяващи прилепи, създадени от сенки. Не се усъмни и за миг, че именно капитан Варо'тен води този зловещ отряд.

И наистина, само миг по-късно Малфурион различи познатата фигура на белязания офицер. Варо'тен беше вдигнал меча си и крещеше нещо на онези зад него. Войниците веднага се разделиха на три групи, по една за драконите от всяко ято. Чак тогава друидът осъзна, че ужасно е подценил броя им. Бяха толкова много, че се падаха поне по три звяра за всеки дракон.

Алекстраза не си губеше времето. Червеният дракон избълва огнена струя... която премина през най-предното чудовище и продължи нататък, докато накрая не се стопи в небето. Дори войникът, яздещ създаването, не изглеждаше засегнат.

— Това е невъзможно! — ахна Малфурион.

— Невъзможно... да... — Очите на Изера се движеха нагоре и надолу под затворените ѝ клепки. — Има... нещо нередно в начина, по който възприемаме тези демони...

— Какво искаш да кажеш?

— Те не са точно това, на което приличат, нито са *там*, където изглежда да са.

Но ако случаят наистина бе такъв, Варо'тен и войниците му бяха много убедителни илюзии. Две от сенчестите твари се насочиха към дракона на Брокс и задраха крилете му. Кървавите резки, които се появиха върху люспестата кожа на женската, бяха достатъчно доказателство за това колко опасни са новодошлите. Но когато бронзовият дракон се опита да отвърне на удара, атаката ѝ отново премина през тях.

Изера също попадна в обсега им. Една от сенките прелетя покрай гърлото на Аспекта и я издра с извитите черни нокти на крилото си. От раните покапа кръв. Изера рязко захапа създаването, но зъбите ѝ срещнаха само въздух.

— Знам къде трябва да са! — изръмжа зеленият дракон, губейки търпение като никога. — Но когато искам да ги ударя, те вече не са там!

За да влоши нещата, едно от изчадията се насочи към Малфурион и Аспекта... звярът носеше на гърба си самия капитан Варо'тен.

— Стори ми се, че те мярнах! — изсмя се белязаният нощен елф. — Също толкова хлъзгав си, колкото и брат ти! Предупредих ги! Знаех си, че не може да му се има доверие!

Малфурион не получи възможността да попита какво има предвид капитанът с тези си думи, защото в следващата секунда Варо'тен и звярът под него се нахвърлиха върху него и дракона. Обгърна ги отвратителна смрад и дори Изера сбърчи нос. Сенчестият кошмар може и да беше недостижим за атаките им, но вонята му беше толкова силна, че друидът се чувстваш като ударен с юмрук в носа.

Подигравателният смях бе единственото, което го предупреди за замаха на капитана. Острието на Варо'тен се разтегли нереално много, насочвайки се към незащитените гърди на младия нощен елф.

Малфурион отскочи надясно и избегна меча, но почти се изтърва. Докато се опитваше да се задържи на гърба на дракона, Варо'тен го атакува отново.

Изера не можеше да стори нищо, за да му помогне, тъй като мастиленият прилеп почти я бе обгърнал. В същото време друго чудовище се вкопчи в задните крака на дракона.

Внезапно на Малфурион му хрумна нещо, научено от Ценариус. Друидът бръкна в една кесия и извади малко бодливо семенце. За разлика от онези, които преди използваше срещу Пламтящия легион, трънчетата на това бях твърде нежни, за да причинят някакви щети на врага му. Въпреки това обаче се лепяха невероятно добре за всичко, до което се докоснеха.

Той хвърли две такива семена в небето и благодарение на магията му те станаха четири, после осем, шестнайсет и така нататък, при това с невероятна скорост. Само за един удар на сърцето му във въздуха имаше стотици, а после и хиляди. Те обаче не се лепяха за драконите и приятелите на Малфурион, макар да беше логично да го правят — друидът ги контролираше до съвършенство. Той ги насочи към тайнствените чудовища, яздени от дворцовата стража, за да разкрие истината, криеща се зад тях.

Първите семена преминаха през прилепите, но, странно, други започнаха да се лепят за нещо невидимо в празния въздух. Все повече и повече ги последваха. Започнаха да се появяват форми, които доведоха до доста странно разкритие.

Тайната на сенчестите изчадия най-сетне беше разкрита. Чудовищните ездитни животни на войниците непрестанно примигваха, изчезвайки на всеки няколко секунди, за да се появят другаде почти незабавно. Борбата с тях пак щеше да бъде трудна, но сега драконите имаха много по-добра представа къде да удрят, а това беше единственото, което им трябваше.

Бронзовата женска реагира първа, може би защото принадлежеше към ятото на Аспекта на времето. Драконът яростно хвана един прилеп, който тъкмо се материализираше в обсега на лапите ѝ. Скоростта ѝ изненада Малфурион, както и яростта ѝ. Тя разкъса късия врат на съществото, а после го запрати, заедно с пищящия му ездач, право в черната бездна долу.

— Проклятие!

Чувайки ядния вик, друидът се обърна, за да види, че капитан Варо'тен се намираще почти точно зад гърба му, както и този на Изера. Белязания нощен елф отново замахна и този път успя да одраска крака на друида. Пребледнял от болката в бедрото си, Малфурион хвърли към капитана първото, което успя да намери на колана си.

Врагът му започна да киха... както и злоещото му ездитно животно. Изера се възползва от разсейването и се хвърли върху чудовището. Захапа го и го задра с такава страст, че от зашеметяващия ѝ интелект сякаш не бе останала и следа. Сега тя беше чист звяр, борец се със същата първична ярост като врага ѝ.

Но сенчестото създание не беше беззащитно. Ноктите му бяха не По-малко остри от тези на дракона, а дългите му зъби изглеждаха напълно способни да пробият твърдата му кожа. То нададе странен остър писък и посрещна с готовност Изера.

В началото двамата ездачи не можеха да сторят нищо друго, освен да се държат здраво, за да спасят живота си. Малфурион се опита да се концентрира върху някаква магия, но резките движения на двата биещи се бегемота не му позволяваха да го стори.

Изера замахна с опашка към второто създание близо до задните ѝ крака. Един по-точен удар запрати звяра в далечината и така драконът поне за момента имаше подобри шансове срещу животно на Варо'тен.

Капитанът прибра меча си и вместо него извади кинжал. Малфурион подозираше, че белязаният войник е повече от добър в

мятането на подобно оръжие, и затова се снижи. Офицерът се усмихна мрачно, търпеливо изчакайки опасната ситуация да му позволи да действа.

Тялото на Изера потрепери. Друидът погледна надолу и видя, че вторият звяр се е върнал... следван плътно от трети. Той извика на дракона, за да го предупреди.

Зеленият левиатан изрева и използва невероятните си криле, за да отблъсне врага си. Това хвана и прилепа, и Варо'тен напълно неподготвени. Освен това маневрата позволи на Изера да се изправи срещу втория си нападател. Тя спря да маха с криле и падна като камък върху изчадието и ездача му, помитайки ги под невероятната си тежест. Ноктите ѝ разкъсаха на парчета покритите със семена криле, а зъбите ѝ потънаха в късия врат на създаването.

Чудовището изпищя яростно, а после спря да се движи и замря в ноктите ѝ. Изера веднага пусна трупа, оставяйки го да падне в Кладенеца. Малфурион така и не видя войника, но предположи, че е бил смазан още при удара със зеления дракон.

Докато Аспектът се издигаше, за да се ориентира в ситуацията, нощният елф огледа набързо останалите. Три прилепа атакуваха Брокс и бронзовия дракон. В същия миг оркът заби брадвата си в рамото на най-близкия, постигайки невероятен ефект. Омагьосаното оръжие преряза каквито кости и сухожилия се намираха там, за да излезе от другата страна.

Чудовището се завъртя непохватно, едва успявайки да се задържи във въздуха. Бронзовата женска обаче не го остави да избяга. Тя издиша само веднъж по посока на оттеглящия се звяр... и в същия миг създаването и ездачът му се превърнаха от заплаха в престарели трупове, които само секунда по-късно се разпаднаха на прах. Лудият вятър бързо разпръсна разлагащите се парчета над тъмните води.

Но макар и няколко прилепа да бяха унищожени, същото важеше и за някои от драконите. Само един от зелените мъжкарите все още летеше, а една от бронзовите също липсваше. По телата на мнозина от оцелелите имаше кървави рани, които, наред с мълниите, ударили ги по-рано, сигурно щяха да ги осакатят трайно.

Но Малфурион ясно разбираше едно — по-лошото беше, че докато се бореха с враговете си, не можеха да сторят нищо срещу Демоничната душа и портала. Могъщият водовъртеж под тях вече бе

добил забележима зеленикава окраска по краищата, която твърде много приличаше на пламъците на Пламтящия легион, за да е съвпадение.

— Демоничната душа — извика той. — Трябва да направим нещо с нея, при това бързо! Порталът е почти завършен!

— Отворена съм за предложения, смъртни... ако можеш също така да ми кажеш и как в същото време да се отърва от тези изроди!

Огнен стълб озари пейзажа за кратко. Малфурион мерна овъглените останки на пламтящия прилеп, падащ към Кладенеца. Точно над него се носеха Алекстраза и Крас. Друидът усещаше пръста на магьосника в заклинанието. Ако имаха нужното време, щяха да победят бойците на Варо'тен, но докато го стореха, вече щеше да е прекалено късно. А дори и да не беше, вече знаеха, че обединената мощ на Алекстраза и Изера не е достатъчна, за да пробие защитите, пазещи диска. Трябваше им друго решение... но какво?

Драconi и прилепи продължаваха да се носят край тях. Шансовете бяха по-равностойни отпреди, но все още не достатъчно, за да им позволят да се концентрират върху Демоничната душа. Сенчестите твари все още тормозеха всеки един от драконите. Един от червените, кървящ от множество рани, падна под атаката на два демона. Друг бронзов прехапа крилото на нападателя си, но чудовището вече бе забило зъби в рамото му. Ронин и Крас неспирно хвърляха магии с различен успех, а Брокс кълцаше с удивително умение всеки враг, имал глупостта да се приближи в обсега му.

И тогава край тях се понесе черна сянка. Малфурион си помисли, че е един от прилепите, но после видя познатите гущерови извивки на дракон. Отмести поглед, а после челюстта му увисна и той рязко се обърна по посока на сянката.

Наистина беше дракон... но цветът му бе черен като на демоничните твари, с които се биеха, а кожата му беше покрита с железни плочи.

Детуинг...

Те си мислеха, че могат да скрият обичното му творение от него. Бяха посмели да си въобразят, че той няма да открие къде са го отнесли. Наглостта им го вбесяваше. Веднъж щом Нелтарион си

прибереше прекрасния диск, щеше да ги накаже *до един*. Светът щеше само да стане по-добър, ако в него нямаше нищо друго, освен дракони... и то само онези, които разбираха нещата като него.

Призован от Душата, Нелтарион прелетя през целия Кладенец, без изобщо да забележи какво се случва около него. Всичко останало беше от второстепенна важност. За черния дракон съществуваше само дискът.

Той се понесе край Изера и Алекстраза, без да им обръща внимание. Веднъж вземеше ли творението си, щеше да ги покори, а после да ги превърне в свои наложници. Силата им щеше да стане част от неговата, както беше и редно.

Душата се носеше мирно пред него, сякаш търпеливо очаквайки го да я спаси. Чудовищното лице на Нелтарион се изкриви в широка усмивка. Скоро отново щяха да бъдат заедно...

И тогава някаква невидима сила го удари толкова мощно, че черният дракон полетя обратно към въздушната битка. Той се сблъска с едно от прилепоподобните същества, пращайки крещящия му ездач долу към смъртта му. Нелтарион изрева яростно от неочакваната атака. Търсейки цел, върху която да изразходва силния си гняв, той сграбчи зашеметения прилеп и го разкъса на парчета. Когато и това не го успокои, обърна злобния си поглед към диска, търсейки с фините си сетива онова, което го разделяше от творението му.

Магията, която откри около Душата беше фина, много фина... и смътно позната в някои отношения. Но Нелтарион не успяваше да свърже гласовете в главата си с това, което се изправяше срещу него. Дори когато същите тези гласове започнаха да го увещават да се отдръпне от онова, което желаше толкова силно, драконът не осъзна, че е бил нечия играчка.

Земният пазител разтърси глава, за да пропъди гласовете. Ако те искаха да го разделят с диска, значи не заслужаваха повече доверие от Алекстраза и другите. Нищо — абсолютно нищо — нямаше значение, докато не си върнеш Душата.

Затова огромният черен дракон се спусна отново.

Но точно както преди, отново беше отблъснат, сякаш бе мушица. Драконът трябваше да се пребори не само със силата, владяна от гласовете, но и с повелителя на Легиона. Нелтарион изрева — смесица от ярост и болка — и най-накрая спря да се рее близо до северния бряг

на Кладенеца. Борейки се с агонията, вбесеният гигант се вгледа в удряния от бурята център.

Нямаше да бъде отхвърлен трети път. Каквито и магии да бяха направили враговете му около Душата, той щеше да ги разкъса. Дискът му принадлежеше...

А после всички щяха да си платят...

Пламтящият легион се бореше срещу зашеметяващата мощ на драконите и армията. Гибелната стража атакуваше левиатаните, опитвайки се да ги свали с копията си. Натрезими и ередари правеха чудовищни магии, но трябваше едновременно да се пазят от драконите и да се бият с лунната стража. Уорлоците не се справяха и с двете едновременно. Умираха много по-бързо от враговете си, най-вече под огнения дъх на гигантите в небето.

Но през цялото време Аркемонд не изглеждаше ни най-малко притеснен. Той разбираше, че случващото се тук и сега няма никакво значение, освен че смъртните и техните съюзници ще бъдат разсеяни и няма да се месят в пристигането на лорд Саргерас. Аркемонд знаеше, че двамата с Манорот ще бъдат наказани за провала си да приготвят Калимдор по подобаващ за господаря им начин, но това беше в реда на нещата. Сега само оставаше да поиграе играта още малко. Ако това означаваше смъртта на още адски пазачи и ередари, така да бъде. Винаги имаше достатъчно, особено онези, които щяха да дойдат след Саргерас.

Но Аркемонд нямаше намерение просто да стои и да гледа. Ако трябваше да бъде наказан, щеше да изразходва част от добре прикритата си ярост върху онези, отговорни за това. Гигантският демон вдигна ръка и я насочи към бронзовия дракон, носещ се над десния фланг на Легиона. Създанието систематично изстребваше демоните там, дълбаейки в редиците им така, както къртицата копае рохкава пръст.

Аркемонд стисна юмрук, сякаш сграбчва нещо. Драконът в далечината внезапно се присви... а после люспите му до една се отскубнаха от тялото му. Кървящ отвсякъде, левиатанът изрева шокирано, а после падна сред жертвите си. Демоничните войни

незабавно се изсипаха над незащитеното тяло, размахвайки остриетата си, докато накрая драконът не застина.

Незадоволен напълно от постигнатото, командирът на ордата се огледа за друга жертва. Как му се искаше нощният елф Малфурион Стормрейдж да е сред редиците на армията. Друидът му бе коствал много при предишния им сблъсък, но Аркемонд чувстваше, че Малфурион е сред онези, полетели към Кладенеца на вечността. Веднъж щом Саргерас проникнеше през портала, младият нощен елф щеше да бъде постигнат от съдба, каквато дори демоничният генерал не можеше да измисли.

И все пак имаше мнозина други, върху които да изразходва гнева си. С все така студено и безчувствено изражение демонът се насочи към групата подобни на бикове твари, които бе дочул да наричат таурени. Те можеха да се превърнат в чудесна добавка към армията на Легиона, но тази конкретна група нямаше да доживее такъв славен ден... нито пък края на своя свят...

Те печелеха... Те наистина печелеха...

Драконите бяха обърнали везните в тяхна полза. Джарод го знаеше. Без тях армията щеше да падне. Демоните се бяха сблъскали със сила, която просто не можеха да победят. Наистина, някои дракони бяха умрели (един от тях по особено гнусен начин), но армията напредваше и рогатите войни се бореха все по-отчаяно и в пълна безредица.

Но той все пак се тревожеше. Беше сигурен, че този път объркването на демоните не е номер, но очакваше Аркемонд да стори нещо повече. Някакво майсторско прегрупиране. Генералът обаче не правеше нищо повече от това да не допуска пълно отстъпление, сякаш чакаше нещо...

Нощният елф изведнъж се прокле за това какъв глупак е. *Естествено*, че Аркемонд чака нещо... или по-точно *някого*.

Неговия господар Саргерас.

И ако демонът все така вярваше, че пристигането на властелина на Легиона предстои всеки миг, това не беше добре за онези, които бяха отишли при Кладенеца, за да вземат Демоничната душа.

За миг Джарод усети как самообладанието му се срива, но после той отново се стегна и започна да се бие с още по-голяма страст. Защитниците нямаше да се провалят по негова вина. Народът му, неговият свят, със сигурност щеше да загине, ако армията загубеше тази битка. Джарод можеше само да се надява, че Крас, Малфурион и останалите по някакъв начин ще успеят да изпълнят мисията си.

Над него драконите продължаваха да се носят из небето в търсене на нов враг или за да помогнат на онези части от армията, подложени на най-силен натиск. Вдясно от командира земните си проправяха път с чуковете през наплашени адски пазачи. Един фърболг смаза с два удара черепа на демонична хрътка.

„Всичко изглежда толкова добре“ — помисли си Джарод, съзнавайки в същия момент, че положението е всичко друго, но не и розово.

Видя как отряд от народа на Хулн пробива защитата на враговете. Заедно с тях язدهа жрици на Елун и командирът на армията забеляза сестра си Майев, намираща се начело. Не се изненадваше да я види в най-предните редици. Макар и тайно да се боеше за нея, знаеше, че не би могъл да я откъсне от битката. Бе достигнал до извода, че сестра му се опитва да се докаже в очите на останалата част от сестринството, за да поправят онова, което тя явно смяташе за груба грешка, и да я направят върховна жрица. Джарод се съмняваше подобни амбиции да се толерира в ордена на Елун, но Майев си беше Майев.

Яздейки третата си нощна пантера за деня, младият нощен елф изкорми един рогат воин. Собствената му броня висеше на разпокъсани парчета по него, толкова повредена от ударите на враговете му, че беше напълно неразпознаваема. По тялото му имаше поне половин дузина рани, но нито една не заплашваше живота му, даже не го изморяваха твърде много. Щеше да си почива, когато битката свършеше... или когато умреше.

И тогава... сред групата на таурените се чуха викове. Нощният елф с ужас видя как няколко от сънародниците на Хулн започнаха да изгарят така, сякаш някой е излял силна киселина отгоре им. Козината им съскаше, а плътта отдолу се топеше на буци.

Жриците се опитаха да им помогнат, но отряд адски пазачи скочиха върху първите от тях. Демоните не ги беше грижа дали врагът

е мъж или жена. Те наръгваха таурени и обезглавяваха жрици с еднаква жестокост и лекота.

Джарод знаеше, че трябва да остане на мястото си, но Майев, независимо от многото си недостатъци, беше част от семейството му. Боеше се за нея много повече, отколкото показваше. Той бързо се огледа, за да е сигурен, че неговият регион няма да бъде превзет, ако го напусне, а после пришпори пантерата си към ужасната сцена.

Неколцина таурени още стояха на краката си, мнозина от тях лошо ранени, но все още способни да въртят копията и брадвите си. Заедно с оцелелите от отряда на Майев, те бяха обкръжени от демони. Още преди да е прекосил и половината път, Джарод видя как двама от таурените падат под натиска.

И тогава Майев се подхлъзна. Един адски пазач използва пробива и замахна към нея. Тя успя да отблъсне удара, но на косъм.

Джарод нададе вой и се впусна в галоп. Котката му се хвърли върху демона, нападнал сестра му. Друг пазач замахна към него, но вместо това закачи рамото на животното. Командирът на армията прокара меч си през гърлото на нападателя.

Демоните внезапно насочиха яростта си към самия Джарод. Не му беше минало през ума, че те може и да знаят кой е той, но целеустремеността им предполагаше именно това. Те не обръщаха внимание на други по-примамливи цели, само и само да достигнат командира.

Нощният му саблезъб повали още двама, но после раните, нанесени от няколко копия едновременно, си казаха думата. Останал без пантера, Джарод нямаше да има голям шанс срещу толкова много извисяващи се над него врагове, но нямаше и избор. Още три точни копия довършиха смелото животно и командирът едва успя да скочи навреме, за да не бъде притиснат под трупа му.

Приземи се клекнал до сестра си, която явно чак сега осъзна кой е спасителят ѝ.

— Джарод! Не биваше да идваш! Те имат нужда от теб!

— Спри да нареждаш! Поне веднъж млъкни и стой зад мен!

Той избута сестра си безцеремонно назад, точно когато двама рогати войни се нахвърлиха отгоре му. Въпреки добрия си късмет досега, Джарод Шадоусонг не вярваше малкият му меч да може да устои на двете огромни остриета, които носеха демоните.

Но докато се подготвяше за неизбежния и (както мислеше) последен сблъсък, наоколо внезапно проехтяха рогове и местността бе залята от войници и таурени. Хулн се заби право в двамата нападателя на Джарод, обезглавявайки единия и смазвайки гърдите на другия, преди те дори да осъзнаят, че са били нападнати. Покрай тях премина закачулена фигура, която Джарод смътно разпозна като лорд Блекфорест.

Можеше да има само едно обяснение за внезапното им пристигане. Бяха видели, че командирът им се впуска в битка... и вярваха в него достатъчно силно, за да му се притекат на помощ.

Подкрепленията изтикаха Пламтящия легион от мястото, давайки на Джарод и Майев малко време да се съвземат. Той я извлече още по-назад от мелето, а оцелелите сестри ги следваха на известно разстояние.

Нощният елф накара сестра си да седне на един камък. Майев гледаше по-малкия си брат с преценяващ поглед.

— Джарод... — започна тя.

— Можеш да ме порицаваш и по-късно, сестро! — отсече той. — Няма да стоя назад, докато онези, които ме следват, се изправят срещу врага в мое име!

— Нямах намерение да те порицавам...

Но жрицата не можа да стигне по-нататък, защото той вече бе твърде далеч, за да я чуе. Тъй като поне за момента сестра му беше в безопасност, Джарод насочи мислите си към своите бойни другари. Дори и Блекфорест, макар и от най-висшия кръг на благородниците, се биеше редом с войниците. Не само той, но и всички други благородници бяха успели да се поучат от грешките на лорд Старей. Това беше битка за оцеляване, а не игра, предназначена да забавлява богатите.

Джарод се присъедини към Хулн и замахна към един демон, който се опитваше да достигне дясната страна на таурена. Вождът на бикове забеляза това и изсумтя признателно на нощния елф.

— Ще издълбая името ти върху копието си! — изгътна той. — Ще бъдеш почитан от семейството ми поколения наред!

— За мен ще бъде достатъчна чест, ако дори само оцелея след всичко това!

— Ха! Такава мъдрост на такава крехка възраст!

Един женски дракон от ятото на Алекстраза се спусна над тях и избълва прочистваща струя червен пламък, който завинаги угаси много зелени огънове. Това още повече облекчи ситуацията за бойците около Джарод. Командирът на армията започна да диша мъничко по-леко.

Но само секунда по-късно същият дракон прелетя несигурно в обратна посока над редиците на нощните елфи, а гърдите ѝ представляваха пламтяща маса от разбити люспи и разкъсани вътрешности. Земята потрепери, когато тя се блъсна в нея и един прикрит поглед назад разкри на Джарод, че червеният дракон никога повече няма да полети.

От смъртта на левиатана не беше изминала и минута, когато дузина войници прелетяха над главата му от същото място, а телата им бяха изпепелени. Демоните също падаха, сякаш онова, което причиняваше това ужасно поражение, не се интересуваше кой умира, а само че стои на пътя му.

Хулн постави ръка пред гърдите на Джарод, за да го защити.

— Това, което ида, не е инфернал, нито творение на ередари! Мисля, че търси...

И тогава невероятен вихър разхвърля бойците от двете армии настрани, сякаш бяха листа. Нощните пантери не бяха защитени и онази на Блекфорест отхвърча с останалите. Хулн успя да удържи позицията си още секунда, но после дори упоритостта на таурена не можа да устои на зашеметяващия ураган. Той прелетя покрай Джарод, замахвайки безпомощно с копие то си.

Но... самият Джарод не усещаше *нищо*, дори най-лек повей.

И така се оказа съвсем сам, когато гигантът излезе от праха, вдигнат от вятъра. Гигант, чиято тъмна кожа и фини татуировки му бяха добре познати. Дори необучен магьосник като Джарод можеше да усети дивата сила, която се излъчваше от злоещото създание.

— Да... — промърмори замислено демонът, оглеждайки нощния елф от глава до пети. — Ако не мога да имам друида, ще трябва да се забавлявам с жалкото извинение за надежда, което има тази обречена армия.

Джарод вдигна меч, съзнавайки, че няма никакви шансове срещу такъв враг, но въпреки това нежелаящ да се предаде пред неизбежното.

— Очаквам те, Аркемонд.

Демонът се засмя.

ОСЕМНАЙСЕТ

Брокс бе най-обикновен войн, но при все това можеше да познае кога една битка отива на зло. Не че заедно с другите нямаше да надвият тези бронирани нощни елфи и демоничните им животни, но във всяка секунда, загубена в това усилие, порталът укрепваше все повече и повече. Около езерото вече се носеше зловещо зелено сияние. Оркът разбираше от магия достатъчно, за да знае, че скоро пътят ще бъде отворен, за каквото и зло да искаше да проникне през него — Саргерас или онези „стари богове“, за които говореше Крас.

Покрито с шипове копие прехвърча до главата му. Макар и да го одра леко, не му нанесе никакви значителни поражения. Намръщеният войник, който държеше оръжието, дръпна юздите на сенчестия си прилеп с надеждата, че ще се измъкне от ноктите на бронзовия дракон, за да опита нов замах срещу зеленокожия войн.

Драконът обаче хвана демоничното създание. Двамата започнаха да се борят и това наруши точността на нощния елф. Вместо да наръга Брокс в гърдите, той уцели орка в рамото. Ветеранът изръмжа, защото закривеното острие откъсна голямо парче кожа. Но въпреки болката той успя да се наведе напред и да пререже копието на две.

Войникът изпсува и извади меча си. Брокс обаче изостави всякаква предпазливост и скочи върху опонента си.

Приземи се приведен върху гърба на прилепа и стисна едното му ухо. Тази немислима наглост до такава степен стресна нощния елф, че той остана с отворена уста, дори докато оркът забиваше брадвата си в гърдите му. Войникът залитна и се изхлузи от гърба на животното си.

Но прибързаните действия на Брокс едва не му костваха живота. Той възнамеряваше да използва гърба на прилепа, за да скочи обратно върху дракона си, но козината на създанието се оказа странно хлъзгава. В мига, в който пусна ухото му, оркът изгуби равновесие. Без да изпуска брадвата си, той се изпързала към опашката, следвайки трупа на нощния елф.

Огромният портал далеч във водната бездна долу изпълни взора на Брокс. Той почувства злото, което се надигаше отвътре...

После чифт нокти го хванаха в мига, в който полетя от гърба на прилепа, а гласът на Ронин извика отгоре:

— Държим те, Брокс!

Червеният дракон, язден от магьосника, се извъртя така, че оркът да може да се покатери по гърба му. Ронин му подаде ръка, за да му помогне, а после посивяващият войн се намести зад него.

— Не мислиш ли, че това беше съвсем малко по-глупаво от допустимото, дори и за орк?

— Може би — призна Брокс, мислейки си за портала. Макар и да се имаше за смел, той беше благодарен, че не е паднал вътре. Колкото по-далеч се намираше от него, толкова по-добре.

Магьосникът внезапно се вцепени.

— Внимавай! Идват още двама!

Сенчестите прилепи се приближиха към позицията им. Ръката на Ронин заблестя ярко, докато той приготвяше магия. Брокс вдигна брадва, готов да бъде от помощ, ако може. Приветстваше новите противници, дори само заради това, че отклоняваха мислите му от прохода.

Прохода и злото, което будеше страх дори у един орк.

Малфурион видя как Детуинг беше отблъснат от магията, защитаваща диска, и това едновременно го шокира и обезвери. Ако дори черният дракон не можеше да пробие тъмната магия, тогава какво биха могли да се надяват да сторят друидът и спътниците му?

Ала нощният елф нямаше възможност да се безпокои за Демоничната душа, защото в този миг над Изера се спусна заплашителна сянка. Зеленият дракон изрева, когато зъбите на прилепа потънаха в рамото му близо до гръбнака. Малфурион се изви на една страна, за да не бъде затиснат под звяра.

Един меч прехвърча над главата му и се размина с ухото му на косъм.

— Хлъзгав малък глупак! — изсъска Варо'тен, който отново държеше любимото си оръжие. Офицерът замахна отново и този път

поряза Малфурион по бузата. После вдигна меча си за нов удар. — Следващият просто ще ти отнесе главата!

Друидът бързо бръкна в една кесия. Знаеше какво търси и се молеше да го намери. Познатият допир го успокои и той извади семената.

Капитан Варо'тен смени позицията си. Злобната му усмивка се разшири. Демоните бяха намерили перфектния служител в лицето на садистичния войник.

И когато острието се спусна към него, Малфурион хвърли семената в пастта на прилепа.

Чудовището незабавно изпадна в конвулсии. Върхът на меча, насочен към гърлото на друида, вместо това остави кървава, но плитка диря по ключицата му. Друидът изсумтя от болка, но не загуби концентрация.

От вътрешността на демоничния прилеп избликнаха пламъци. Капитанът се опита да задържи животното, но без успех. Изчадието заразмахва истерично криле, виейки.

Миг по-късно се взриви.

Малфурион бе използвал горещината на семената и в предишни битки. Не очакваше обаче да ги използва тук горе, защото можеше да не свършат работа, а му бяха останали съвсем малко. Бяха проработили само защото създаването се намираще достатъчно близо до него, за да може да ги хвърли директно в гърлото му.

Огненият изблик беше толкова ярък, че на Малфурион му се наложи да отмести поглед. Чу крясъка на Варо'тен, но не и думите.

С един последен висок писък изпепеленият звяр падна в Кладенеца.

Опитвайки да си възстанови дишането, друидът се вкопчи в Изера. Господарката на сънищата не можеше да стори нищо за своя ездач, защото един друг прилеп вече бе окупира цялото ѝ внимание. Малфурион стискаше врата ѝ с всички сили, докато си възвръщаше хладнокръвието. Болката от раните му беше силна, а знанието, че дискът все още е недосегаем за тях, го тормозеше още повече.

Жестока болка прониза пресеца му.

Малфурион извика. Едва не се изпусна. В ботуша му потече кръв и той дивашки зарита по посока на невидимия източник на атаката. Насочи замъглените си от сълзи очи надолу, за да види какво става.

Капитан Варо'тен стискаше здраво люспите на Изера и бавно се катереше нагоре със силно сумтене. Причината за болката на Малфурион — извитият кинжал на офицера — сега се намираше между зъбите на белязания войник. Кръвта на друида течеше незабелязана по изострената брадичка на другия нощен елф.

Малфурион не можеше да си представи как е успял Варо'тен да се вкопчи в Изера, докато пламтящият му звяр е паднал, но явно отново бе подценил офицера. Той изрита колкото може по-силно, но капитанът с лекота избегна крака му. Макар друидът едва да удържаше хватката си, докато зеленият дракон се бореше с врага си, Варо'тен имаше много по-богат боен опит и се придвижваше нагоре към врага си със завидно умение. Тесните му очи гледаха Малфурион като угоено животно, готово за заколение...

Друидът бръкна в кесията си... и в този миг лявата ръка на Варо'тен полетя нагоре.

— Ау!

Изненадваща червена светлина заслепи Малфурион. Той твърде късно си спомни, че капитанът все пак има някакъв минимален талант в магията. Не толкова, че да представлява реална заплаха в това отношение, но определено достатъчно, за да изненада врага му, докато офицерът се готвеше за атака.

Малфурион вдигна ръка пред очите си и това вероятно му спаси живота. Нещо тежко и метално падна върху него — бронираното тяло на Варо'тен — и друидът почувства горещия дъх на другия нощен елф върху лицето си.

— Светлината на Светлините ще ме възнагради пребогато за това! — промълви с налудничав глас капитанът. — Манорот стана за смях заради теб! Аркемонд стана за смях заради теб! Такова жалко създание, а ги надхитри и двамата! Двамата всемогъщи и велики пълководци на Саргерас! Ха! Не само, че отново ще бъда неин любимец след това, но също така и негов! Аз! Лорд Варо'тен!

— Саргерас иска да унищожи Калимдор, не да го съгради наново! — изпелтечи Малфурион, опитвайки се да влее малко здрав разум у врага си.

— Естествено! Осъзнах го отдавна! Е и? Какво ме интересува това парче кал? Ако мога да служа на своята кралица и да командвам войниците в нейно име, не ме интересува къде ще го правя! Кой знае,

може пък Саргерас да направи *мен* свой върховен командир! Само заради това и заради възхищението на Азшара съм готов да видя целия Калимдор изпепелен!

Лудостта на Варо'тен напълно го беше погълнала. Малфурион внезапно изпита неистова ярост от факта, че някой от собствената му раса е способен да говори с такава лекота за края на всичко и най-вече на прекрасния свят, дарил живот на нощните елфи. Това си противоречеше с всичко, на което го бе учил Ценариус и в което Малфурион вярваше.

— Калимдор е нашата кръв, нашият дъх, самото ни съществуване! — изкрещя друидът с нарастваща ярост. — Ние сме не по-малко част от него от дърветата, реките и дори скалите! Ние сме негови деца! Искаш да убиеш майката, която е родила всички ни!

Челото му започна да гори.

— Ти наистина си жалък! Ние живеем върху малко камъче, едно от безкрайно много такива. Калимдор е нищо! Заедно с Легиона и моята кралица аз ще прекося хиляда свята, всеки от които ще бъде смазан под краката ни! Могъщество, друиде! Това е моята кръв и моят дъх, разбираш ли? — Капитан Варо'тен изви ръката си, държаща: кинжала, далеч от досега на Малфурион. — Но ако смъртта на Калимдор те тревожи толкова много, ще ти направя услугата да те запратя в отвъдното, за да посрещнеш духа му, когато умре!

Но ядът на Малфурион бе достигнал краен предел. Очите му запламтяха като огън и той ги впи в тези на Варо'тен.

— Искаш *могъщество*? Почувствай могъществото на света, който искаш да предадеш, капитане!

То потече през друида толкова естествено, колкото и кръвта му. Почувства го как идва от източника му... Калимдор. Самият свят нямаше разум, но въпреки това бе жив и сега най-накрая щеше да отвърне на удара.

Мека синя светлина избликна от друида и се удари в гърдите на Варо'тен.

Нападателят на Малфурион полетя с крясък от гърба на дракона. Кинжалът отхвърча от неговата гърчеща се ръка и капитанът безпомощно се понесе над Кладенеца на вечността. Светлината не само обливаше Варо'тен, но преминаваше и през него. Плътта, мускулите, органите и скелетът му бяха видими под блестящата броня.

Изкривената в неспиращ писък глава на офицера представляваше просто череп под прозрачната кожа.

Варо'тен се бе отрекъл от всичко в Калимдор... и сега чрез Малфурион Калимдор се отричаше от всичко в него. Все така обгърнала капитана, светлината се насочи към центъра на Кладенеца, а после се спусна рязко към дъното на водовъртежа. И тогава внезапно избледня.

Също като инфернал, падащ върху жертвите от Сурамар, останките на Варо'тен се понесоха към заздравяващия се портал.

Силата, носеща се през Малфурион, изчезна също толкова внезапно, колкото се беше появила. Той почувства огромна загуба, но в същото време и радост, че светът още не е напълно безпомощен. Все така вкопчен в гърба на Изера, проследи полета на Варо'тен към крайната му цел.

— Нека видим дали властелинът на Легиона ще те възнагради и след *това*, капитане...

Силно сътресение едва не го запрати след Варо'тен. Изера държеше по един прилеп във всяка лапа и макар че драконът току-що бе изтръгнал гръкляна на единия, другото чудовище издра жестоко крилото му.

Малфурион издрапа до по-стабилна позиция, а после извади от друга кесия малко мехлем, който бе забъркал по-рано. Вътре имаше смесени много силни билки, но макар че той вече го беше използвал на бойното поле, далеч не можеше да е сигурен, че ще помогне и при такова огромно създание като Изера.

Но още в мига, в който друидът втри сместа в основата на крилото ѝ, резултатът го удиви. Нищожното количество мехлем се разпростря не само там, където го налагаше, но и по останалата част от крайника. Кървавите бразди в крилото на Изера веднага оздравяха и от зловещите рани не остана и следа.

— Чувствам се ободрена! — изрева Онази, що сънува и разкъса втория прилеп. Изера извърна глава към Малфурион. Въпреки затворените ѝ клепачи, той почувства силата на погледа ѝ. — Ценариус те е обучил добре... — Тя внезапно спря. Очите ѝ се отвориха за миг, а после пак се затвориха. Но може би по-голяма заслуга има естествената ти връзка с онова, което владееш. Да, наистина по-голяма...

Друидът осъзна, че краткият ѝ поглед е бил насочен към челото му. Той се пресегна нагоре... и осъзна, че роговите образувания са достигнали десетина сантиметра.

Никнеха му рога, също като на неговия шан'до.

Преди това ново разкритие да успее да обсеби вниманието му, в цялата местност проехтя страховит рев, който удави дори грохота на бурята.

И от високите облаци се спусна Детуинг.

Черният левиатан отново се засили към непробиваемите магии, разделящи го от творението му. По тялото му бликаха кървави пламъци навсякъде, където плочите все още не бяха заварени. Очите му бяха разширени от неистова ярост. Той се носеше към Демоничната душа със скорост, която накара Малфурион да затаи дъх.

Въздухът около диска запращя, започнаха да проблясват жълти и червени светлини — предупреждение за силата на откраднатия артефакт. Малфурион усети как в магическата преграда се вливат нови сили, които да заздравят затвора на Демоничната душа.

Детуинг се заби в преградите с всичка сила. Небето около него се взриви от необузdana енергия, която трябваше да убие Аспекта на място, но макар че плътта и люспите му пламтяха, той не спираше да се опитва да пробие. Левиатанът изрева предизвикателството си към могъщите сили, издигнати пред него. Устата му се изкриви в налудничава усмивка, която се разширяваше с всеки сантиметър, който черният дракон успяваше да извоюва.

— Пред подобно обсебване не може да има граници... — промълви Изера, дивейки се на другия Аспект.

— Мислиш ли, че ще успее да пробие?

— Истинският въпрос е... искаме ли да успее?

От и без това пострадалото тяло на черния дракон падаха люспи. Пращящите светлини сега се насочиха изцяло към гиганта, изгаряйки го отново и отново. И макар от време на време да потръпваше от силата им, Детуинг не забави напора си.

Един червен дракон прелетя край Малфурион и той видя, че на гърба на гиганта седят и Ронин, и Брокс. Магъосникът извика с глас, подсилен от магия:

— Крас ни предупреди да се подготвим! Той мисли, че Детуинг може и да успее да пробие магията! Трябва да сме готови да

посрещнем черния в мига, в който това стане!

— Детуинг... — промърмори Изера. — Виждайки го сега, това име звучи толкова правилно... — После изрева към Ронин: — Ще бъдем готови!

Щеше да се наложи да ударят незабавно и едновременно. Това бе единственият им шанс... и може би съвсем мъничко по-добър от този, който имаха, ако пробваха да вземат диска от самата магия. На нощния елф това не му харесваше, но щеше да се опита отново да призове силата на Калимдор в себе си.

Съзнавайки, че това може да е последната надежда на всичко, което обичаше, той инстинктивно си помисли за Тиранде. Не Илидан, а Тиранде. Искаше да говори с нея за последен път, да е сигурен, че тя ще оживее... дори и той да умре.

„Малфурион?“

Друидът едва не падна от гърба на Изера. В началото помисли, че гласът е само илюзия или някакъв коварен план на тъмните сили, срещу които бяха изправени, но в действителност много бързо осъзна, че това може да бъде единствено Тиранде, която се опитваше да се свърже с него.

Спомни си как именно тя успя да го призове обратно някога, когато сам не можеше да се върне в тялото си. Връзката ѝ с друида бе много по-голяма, отколкото той си представяше, и в мига, в който си го помисли, Малфурион разбра, че и тя го е почувствала.

„Малфурион! — повтори тя с повече надежда. — О, Малфурион! Наистина си ти!“

„Тиранде! Ти си жива! Да не би... Те да не са...“

Жрицата бързо го успокои:

„Майката Луна ме пазеше, благословена да е, а после ми помогнаха Аристократи, които се опитваха да се върнат при народа ни! Знаем, че си сторил всичко, което си могъл! Но ме изслушай! Брат ти...“

„Брат ми...“

В мига, в който тя спомена Илидан, друидът чувства специфичното му присъствие, някога толкова подобно на неговото собствено, близо до Тиранде. Всъщност толкова близо, че сигурно я докосваше.

„Братко...“ — започна Илидан.

„Ти!“

Нещо се раздвижи в Малфурион, нещо, което той осъзна, че трябва да удържи веднага. Но въпреки усилията си, друидът не постигна пълен успех.

„Малфурион! — извика отчаяно Тиранде в ума му. — Спри! Ще го убиеш!“

Не знаеше какво точно причинява на Илидан, но се концентрира, опитвайки се да изтегли силата, която е отприщил. За свое облекчение, почувства, че брат му се възстановява бързо.

„Никога... никога не съм предполагал, че криеш това в себе си... братко...“ — Макар и в тона на Илидан да се съдържаше обичайното му презрение, в ума му Малфурион прочете стъписване, че роднината, когото досега бе смятал за слаб, в действителност изобщо не е такъв.

„Имаш да отговаряш за много неща, Илидан!“

„Ако всички сме живи след този ден, съм готов да посрещна всяко обвинение...“

В думите му имаше смисъл. Нямахше полза от това да осъжда Илидан, ако никой от тях не оживееше. Освен това друидът осъзна, че хаби ценна сила върху брат си.

Той отхвърли мислите за Илидан и отново се насочи към Тиранде.

„Добре ли си? Нали нищо не ти е сторил?“

„Нищо, Малфурион. Кълна се в Елун... Но сега се крием в едни руини близо до Кладенеца на вечността и не смеем да направим магия! Демонът Манорот и бойците му са плъзнали навсякъде! Мисля, че знаят къде сме, въпреки моите молитви и усилията на Илидан...“

Той искаше да отиде при нея, но отново не можеше да го стори. Малфурион прокле късмета си.

„Ако успеем да...“

Но преди да може да каже нещо повече, Детуинг нададе ужасяващ вой. Дивите емоции, с които бе изпълнен викът на дракона, разкъсаха връзката между друида и Тиранде и Илидан, изтривайки от ума на Малфурион всички други грижи.

Осъзна, че гледа дракон, измъчван отвъд възможностите на нощния елф да възприеме това, което вижда. При все това полуделият Аспект копнееше толкова силно да си върне творението, че цялата болка на света нямаше да го спре. Някои от плочите почти се бяха

втечнили, а на много непокрити места люспите напълно липсваха. Вместо тях се виждаше незащитената плът на дракона, изгорена или изтръгната. Крилата на левиатана бяха разкъсани на няколко места и Малфурион бе удивен, че Земният пазител все още успява да лети. Ноктите на Детуинг бяха видимо изтъпени и изпочупени, сякаш с часове се е опитал да издере нещо непробиваемо.

После друидът изведнъж осъзна колко близо се носи черният до целта си.

— В името на създателите! — изрева Изера. — Той няма да позволи на нищо да го спре!

Малфурион кимна мълчаливо, а после осмисли истината, скрита в думите ѝ. Детуинг сякаш всеки миг щеше да извърши невъзможното... а после онези, които се надяваха да откраднат диска, трябваше да сторят същото...

„Махни се... махни се...“ — настояваха гласовете, които доскоро насърчаваха дракона във всичко, което вършеше. Сега и те, като всички други, се бяха оказали предатели. В действителност Нелтарион не можеше да вярва на никого, освен на себе си.

— Аз ще си я върна! Душата е моя! Никой друг няма да я има!

Той почувства гнева им, когато осъзнаха, че няма да им се подчини. Те атакуваха ума му яростно, без да спират да вливат сила в демоничните магии, които изпепеляваха тялото му. Черният никога не бе страдал така, но всичко това нямаше значение. Макар и да лазеше едва-едва, той все пак се придвижваше напред. Дискът вече бе почти в лапите му.

„Махни се... — не спираха да повтарят гласовете. — Махни се...“

Но през булото на яростта им, Нелтарион почувства и все нарастващо напрежение, дори *страх*. Гласовете също виждаха, че той почти е достигнал творението си. Може би разбираха, че когато то отново станеше негово притежание, той ще накаже и *тях* заедно с другите.

После в играта се намеси нов фактор. Повелителят на демоните се протегна от своето кралство, увеличавайки ужасяващите сили, които бранеха артефакта. Нелтарион отново изрева, защото мъките,

които чувстваше до момента, се оказаха само частица от онова, което го атакуваше сега.

Но това само го настърви още по-силно. Устата му се разтегли назад в драконовата версия на ужасяваща усмивка и левиатанът се изсмия силно на онези, които си мислеха, че могат да му отнемат нещо, което му принадлежи по право. Изсмия се и проби последните няколко стъпки до диска.

— Моя е! — изрева триумфално. — Моя!

Лапата му се обви около Демоничната душа.

— Трябва да го сторим сега! — извика Крас на Алекстраза. — Сега, ако искаме да...

Светът се взриви.

Или поне така му се стори на драконовия магьосник. Върху Крас се изля зашеметяващ вихър от цветове. Сякаш някъде отдалеч Алекстраза изрева от изненада и болка. Зашеметяващата сила удари и двамата. Крас се опита да се задържи върху своята кралица, но смъртната му форма не можеше да понесе подобно усилие.

Той отхвърча.

Покрай него профучаваха различни неща. Пищящ сенчест прилеп, изпепелен от смъртоносните енергии. Нещо по-дребно, което можеше да е ездачът на животното или дори някой от спътниците на Крас. Няколко строшени драконови люспи, чийто цвят бе изтрит от пламъците.

Магьосникът се превъртя неколkokратно, неспособен да забави падането си дори с магия.

„Изгубихме! — успя да си помисли. — И сега идва краят на всичко!“

Ала в този миг една гигантска лапа го грабна и той чу дрезгавия глас на Алекстраза:

— Той успя! Успя!

Магьосникът видя през сълзи мястото, където се намираха Детуинг и Демоничната душа.

Черният дракон нададе рев с пълни дробове и откъсна диска от магията. Тялото на Детуинг бе обвито в пламъци и Крас се удиви, че дори толкова могъщо създание като Аспекта е оцеляло след толкова

огромни поражения. Левиатанът вдигна творението си високо и се изсмя триумфално, въпреки очевидната агония, която изпитваше.

И тогава от дълбините на Кладенеца избликна черна сила, която удари дракона право в гърдите.

Детуинг отхвърча назад с такава сила, че се понесе далеч отвъд пределите на обширния Кладенец. И дори отвъд брега. Той се изгуби от поглед...

Но Демоничната душа, изхлузила се от хватката му, полетя право към центъра на водовъртежа.

— Трябва да я вземем преди Саргерас или старите богове отново да я включат към магическата матрица на портала! Мисля, че въпреки заклинанията на Детуинг ще мога да я задържа достатъчно дълго, за да постигнем нужното! Но първо трябва да я достигнем!

— Ще сторя всичко по силите си... — изстена Алекстраза.

Чак тогава Крас видя колко силно е пострадала неговата кралица от силите, отприщени от побърканите действия на Детуинг. Аспектът на живота едва се държеше във въздуха.

Но един друг огромен дракон профуча край тях — добре познат зелен левиатан, на чийто гръб седеше напълно уникален нощен елф.

— Малфурион... — промълви Крас, докато гледаше друида, който сега имаше чифт рога, подобни на онези, красящи учителя му. — Да, редно е именно той да се опита...

Това обаче не означаваше другите да не положат усилие. Алекстраза не се забави, въпреки раните си, а отдясно на Крас върху един от червените консорти се носеха Ронин и Брокс. Бронзовата женска също ги последва, но без ездач не можеше да стори нищо, освен да наблюдава останалите.

Драконът на Малфурион наближи диска, а Демоничната душа оставяше след себе си бляскава златна следа като падаща звезда. Крас видя как друидът протегна ръка... а после безпогрешно сграбчи гнусния артефакт. Нощният елф го притисна здраво към гърдите си...

И от портала проехтя чудовищен рев, който разтърси драконовия магьосник до дъното на душата му. Той погледна надолу и съзря ужасяващата зелена буря, която вилнееше в центъра.

Саргерас се опитваше да премине през почти завършения портал.

Като всеки истински войн Брокс знаеше добре предела на възможностите си. Сега беше време за магьосници и заклинатели. Тук горе вече нямаше врагове с остриета и брадви.

Малфурион се загледа в ужасното нещо в ръцете си, а очите му се разшириха, без да мигат. Брокс разбираше какви изкусителни сили се криеха в Диска и бързо изкрещя иззад гърба на Ронин:

— Друиде! Не бива да му вярваш! То е зло!

Нощният елф вдигна поглед, а после решително кимна. Брокс въздъхна с облекчение... но въздишката му бързо прерасна в задавяне, когато и той, както всички наоколо, чу демоничния вой, извиращ от Кладенеца. Воят на един яростен бог.

Воят на Саргерас, повелителя на Пламтящия легион.

— Демоничният господар иска да влезе в Калимдор! — изрева червеният мъжкар. — Порталът е почти готов! Може би е способен да успее... а ако го стори, всички ние сме изгубени!

Брокс се взря в зелената буря долу. Тя се свиваше, превръщайки се в по-малка, почти съвършено осмоъгълна дупка.

— Какво става? Порталът се затваря, а не се отваря!

— Саргерас може би се опитва да подсили шансовете си, като ограничи магията в по-малко пространство! Веднъж преминал, няма да му представлява никакъв проблем отново да го разшири. Сега има много по-голяма вероятност да успее!

Оркът ужасено извърна поглед от чудовищната буря... и видя, че ситуацията става още по-ужасна. Откъм Зин-Азшари се носеха стотици, може би дори хиляди крилати форми.

— Вижте! Там!

Демонът Манорот бе пуснал капитан Варо'тен и войниците му да атакуват групата, когато ситуацията налагаше единствено тактика на забавяне. Сега обаче, след стореното от черния дракон, планът явно се променяше. Манорот със сигурност бе осъзнал, че за Легиона в момента има реална опасност. За това бе призовал цялата гибелна стража и всеки друг крилат демон в Калимдор, за да се разправи със защитниците на този свят.

Брокс го сърбяха ръцете да забие брадвата си в този рояк, но знаеше, че усилията му ще са смешни, сравнени с онези на Ронин и Крас. Да, той наистина можеше да язди с червения мъжкар, докато

червенокосият магьосник се бореше с демоните, но с какво щеше да допринесе това?

Алекстрази и Крас, намиращи се по-назад от тях, вече се бяха обърнали, за да се изправят срещу ордата въздушни демони. Червеният мъжкар започна да се отдалечава от центъра на Кладенеца. Така че затварянето на портала и овладяването на Демоничната душа падаше върху плещите на Малфурион... ако по някакъв начин му бъдеше дадено нужното време. Дори Брокс можеше да почувства злокобните сили, надигащи се в портала. Саргерас почти бе успял.

Имаше само едно нещо, което да стори. Една част от него обяви това за лудост, но друга, по-силна, настоя, че това *трябва* да бъде направено.

— Сбогом, магьоснико! — изрева той. — За мен е чест, че се бих рамо до рамо с теб и останалите!

Ронин се извърна към него.

— Какво си намислил да...

Брокс скочи.

Червеният дракон се опита да сграбчи зеленокожия войн, но заради удивлението си гигантът реагира твърде бавно. Оркът прелетя край ноктите му и се спусна с все по-голяма скорост към Кладенеца на вечността... и пламтящата буря, която сега достигаше връхната си точка.

Виейки от нетърпение, Брокс почувства как вятърът бие лицето му, докато падаше. Хватката му върху магическата брадва бе толкова здрава, че кокалчетата му побеляха. Той се ухили точно както в онзи ден, когато заедно с другарите му бяха готови да защитят прохода с цената на живота си.

Докато Брокс приближаваше портала, перспективата му се извъртя. Вече виждаше движението вътре. Безброй демони, готови да последват своя властелин в смъртното измерение. Демони, продължаващи до безкрая. Оркът не видя и следа от самия Саргерас, но знаеше, че страховитият господар на изчадията се намира съвсем, съвсем близо.

И тогава... оркът премина през портала.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Малфурион не видя как Брокс скача, защото вече изпълняваше задачата си. Сега, след като дискът бе у него, друидът осъзна колко невъзможно трудна всъщност е тя. Той се беше надявал, че някой друг, например Крас, ще вземе Демоничната душа, но катастрофалното им подценяване на защитната магия и намесата на Детуинг обърна всичко с главата надолу. Сега зависеше само от него да измисли какво точно да стори.

В този момент усети отново Тиранде в мислите си. Малфурион инстинктивно се пресегна и почувства с ужас, че тя е в беда.

„Тиранде! Какво...?“

„Малфурион! Навсякъде гъмжи от демони! Дватамата с Илидан вярваме, че Манорот се опитва да те достигне чрез нас!“

Той бързо потърси връзката, която все още споделяше с близка си. Първоначалният му контакт с Илидан го шокира. Никога не беше усещал подобна кръвожадност. Чрез връзката Малфурион „видя“ как брат му нанася удар след удар върху редиците на Легиона, а телата на огнените войни се издигаха на висока купчина пред облечения в черно заклинател.

Илидан внезапно долови присъствието му.

„Братко?“

„Илидан! Можете ли да избягате?“

„Обкръжени сме и Манорот със сигурност нетърпеливо чака да се опитам да ни пренеса с магия! Той бързо ще я превземе, за да ни телепортира в любящата си прегръдка...“

Малфурион потрепери.

„Аз ще дойда! Ще ви помогна!“

Но още докато го казваше, друидът знаеше, че не може да изостави Кладенеца. Порталът трябваше да бъде унищожен, дори и ако това означаваше да пожертва брат си и Тиранде.

На Малфурион така му се искаше да се върне към старите дни, преди появата на Легиона. Дните, когато заедно с Илидан стояха рамо

до рамо. Когато бяха безгрижни младежи, които в единството си можеха да преодолеят всяко изпитание.

„Ако само можеше да бъде така отново — помисли отчаяно друидът. — Ако само можех отново да застана редом с Илидан, а той да бъде заедно с мен, за да се справим с това зло...“

Твърде късно забеляза проблясването на Демоничната душа.

Обхвана го странно чувство за изместване. За момент погледът му се разфокусира. Малфурион разтърси глава... и откри, че се намира до Илидан сред руините на Зин-Азшари.

— Малфурион? — ахна невярващо Тиранде. Тя се пресегна, за да го докосне, но ръката ѝ премина през друида.

Но когато той протегна ръка към брат си, пръстите му срещнаха истинска плът. Илидан скочи стреснат.

Малфурион примигна... и отново се озова над Кладенеца на вечността.

Но този път... брат му седеше до него.

Магьосникът го зяпна иззад копринения шал едновременно с подозрение и едва прикрито възхищение.

— Какво *направи*, братко?

Друидът погледна Демоничната душа и си припомни желанието си. Гнусният диск го изпълняваше.

Двамата с Илидан сега се намираха и на двете места едновременно.

Така да бъде. Макар и зла по природа, Демоничната душа му даваше шанса, от който имаше нужда.

— Застани до мен, Илидан! — призова го Малфурион. — Бъди до мен тук... — Сцената се измести и сега отново се намираха в Зин-Азшари. — ... и тук!

За негова чест — и със старата, добре позната усмивка — близнакът му незабавно кимна.

В осквернения от зелената мъгла град братята стояха рамо до рамо и орди демони се опитваха да ги достигнат. Илидан създаде дълги цял метър мечове от черна енергия, а Малфурион призова силите на природата в буря, чиито капки стапяха демоничната броня и плът. Стотици изчадия измираха в краката им. Тиранде стоеше до братята и призоваваше чистата светлина на своята господарка, за да заслепи и изгори приближаващите чудовища.

И докато това се случваше, Малфурион и Илидан също така седяха един до друг върху гърба на Изера, борейки се заедно с магията, задържаща портала отворен. Това, че Саргерас още не е пристъпил в Калимдор, ги изненадваше, но те не губеха време в размисли за моментното забавяне.

Но дори и със силата на Демоничната душа не можеха да постигнат нищичко. Небето вече гъмжеше от гибелни стражи, които искаха да убият онези, опитващи се да попречат на техния господар да нахлуе в Калимдор. Крас, Ронин и драконите ги изстребваха с дузини, но те бяха толкова много, че изглеждаше така, сякаш демоните не са намалели и с един. Нямаше и следа от Брокс, но друидът не можеше да се тревожи за орка точно в момента.

Изера отблъскваше атака след атака, ала Малфурион съзнаваше, че тя няма да може да ги защитава вечно. Въпреки усилията и на двама им да използват Демоничната душа срещу портала, те продължаваха да се провалят.

И тогава отговорът стана очевиден. Малфурион погледна в покритите очи на Илидан.

— Всичко това е погрешно! Използваме диска, за да подсилим магията си!

— Естествено! — извика Илидан. Сцената около тях за миг се измести към Зин-Азшари и магьосникът изкорми един адски пазач. — Как иначе да го използваме?

Обкръжението им отново бяха Кладенецът и изпълненото с демони небе. Друидът погледна към нечестивото творение на Детуинг. Той се презираше заради това, което възнамеряваше да предложи.

— Демоничната душа все още е част от магията на портала. Вместо да извличаме сила от диска, ние трябва да му даваме сила! Трябва да работим чрез него, а не да го използваме като брадва или меч!

Илидан отвори уста, за да оспори, но после незабавно я затвори. Беше видял смисъла в думите на близка си.

Малфурион отново се измести в Зин-Азшари. Незабавно почувства, че сред демоните в града се е появила нова сила, която се движеше със злокобна цел към руините, където се криеха братята и Тиранде. От нея се излъчваше позната поквара... и воня.

— Сатири!

Козеподобните изчадия минаха край другите демони и всеки от някогашните нощни елфи приготвяше магия. Смееха се лудешки, а някои дори блееха.

Но докато изчадията се приближаваха към триото, Малфурион отново се озова върху Изера. Постоянното изместване го разсейваше и той подозираше, че по един или друг начин способността им да се намират на двете места едновременно скоро ще изчезне.

— Присъедини се към мен, Илидан! Направи го!

Въпреки враждата им, брат му не се поколеба. Умовете им се свързаха, сливайки се в почти пълно съвършенство. Малфурион почувства зле прикритите планове на близнака си да се превърне в героя на Калимдор и веднага разпозна зловещите сили, които почти бяха изкушили самия него да вземе Демоничната душа за себе си. Разбра, че те използват арогантността на Илидан, за да добавят свои собствени магии в сместа.

Напълно бе забравил за старите богове, както ги наричаше Крас. Значи все още не се бяха отказали от усилията си; порталът на Саргерас все така държеше ключа към тяхното освобождаване. Сега друидът разбра, с по-голяма сигурност от всякога, че трябва да използват Демоничната душа, ако искат да унищожат портала.

„Бъди готов!“ — нареди той на Илидан.

Малфурион призова силата на Калимдор — същата тази мощ, която му помогна да унищожи покварения капитан Варо’тен. Сега щеше да поиска от тях много по-голяма жертва. Това изискваше повече от връщането на дракон от смъртта, както друидът наивно бе сторил за Крас Кориалстраз. Искайки от безценния си свят подобна мощ, той може би обричаше дома си на същата съдба, която му готвеше Пламтящият легион.

Докато призоваваше Калимдор и го молеше да му дари отново силата си, той почувства как Илидан извлича енергия от самия Кладенец. Когато и двамата постигнаха желанието си, братята обвързаха двете сили заедно, сляха ги в едно и ги запратиха в Демоничната душа.

Когато магиите им се сляха в диска, Малфурион и Илидан се разтърсиха върху гърба на дракона. Друидът за миг се прехвърли в Зин-Азшари... точно докато един сатир скачаше върху Тиранде. Без да

мисли за себе си, той замахна към рогатото изчадие с меч, създаден от изострено листо. Главата на сатира отхвърча...

А после Малфурион отново се измести над Кладенеца. Стискайки зъби, той насили сетивата си обратно към артефакта в ръцете му.

Двамата с Илидан се сляха с диска. Сега тя бяха Демоничната душа...

Те се носеха срещу него — безкрайна река от чисто зло, желаещо неговата смърт.

— Елате! — изрева Брокс и изрита откъснатата ръка на демон, който бе направил фаталната грешка да се приближи в обсега на бравата му. Той се издигаше върху могила мъртъвци — неговите жертви. Тялото на орка бе окъпано в собствената му кръв, но въпреки това посивелият войн беше изпълнен от сила, каквато не бе чувствал от много години.

Самотният пазител бе обкръжен от яростта на хаоса и лудостта в кралството на Пламтящия легион. Не виждаше земя или небе, само побъркан вихър от огнени цветове и необуздани енергии. Оркът подозираше, че досега щеше да е полудял, ако не бе толкова концентриран в битката с враговете си.

Зад гърба му порталът пламтеше, нетърпелив да изпълни злокобната си цел. Зелените пламъци танцуваха като живи и привличаха демоните така, както молецът лети към светлината. Брокс очакваше да го повалят веднага, ала не само че все още стоеше на краката си, но и не бе допуснал дори един демон да достигне портала.

Войнът не знаеше колко още може да издържи. Надяваше се да оцелее, докато проходът бъде затворен. Омагьосаната брадва му даваше предимство, което Брокс използваше добре, но оръжието му помагаше само докато имаше сила да го върти.

Нещо черно помръдна отдясно и оркът инстинктивно се обърна да го посрещне...

Порази го ужасяваща сила, която правеше демоните, с които се беше бил досега, да изглеждат като пращинки. Рамото на Брокс изпука и той усети, че няколко от ребрата му се забиват във вътрешните орани. През цялото му тяло запулсира зашеметяваща болка.

Опита да стане, но силата отново го повали. Краката му бяха смазани, а челюстта — счупена отдясно. Оркът вкуси собствената си кръв, но вкусът не му бе непознат. Едното му око се затвори от силната подутина над него. Брокс едва успяваше да диша.

Но все още здравата му дясна ръка не изпускате бравата. Той преодоля цялата ужасна болка и замахна с надеждата да удари нападаителя си.

Острието се натъкна на нещо и в началото оркът усети прилив на надежда. Квиченето, което последва обаче, му показа, че е ударил само адски звяр, опитващ да се възползва от раните му.

„Колко жалко...“

Въпреки думите, в отвратителния глас в ума му звучеше всичко друго, но не и жалост. Оркът усети върху себе си огромна сянка.

„Колко жалко е да хабиш подобно великолепно умение срещу мен...“

Брокс изрева измъчено и успя да се изправи. После бравата отново полетя.

Този път той веднага разбра, че не е ударил обикновена демонична хрътка.

Проехтя яростен рев, който оглуши ранения воин. Брокс успя да види с единственото си здраво око, че срещу него стои титанично рогато създание, облечено в пламтяща черна броня. Гъстата му коса и брада бяха изградени от чист огън. Оркът не можеше да различи чертите на гиганта, но по някакъв начин съзнаваше, че са едновременно свършено красиви и отвратително отблъскващи.

Тогава титанът вдигна едната си ръка и в нея Брокс видя дълъг зловещ меч, чиято горна половина беше счупена. Останалата част от острието бе назъбена и напълно способна да убива.

Зеленокожият воин стисна изпочупените си зъби и започна да напява смъртна песен.

Назъбеният връх го прониза и излезе през гръбнака му. Тялото на орка затрепери неудържимо и очите му потъмняха. Бравата се изплъзна от безжизнените му пръсти.

Брокс издиша за последен път и най-накрая се присъедини към бойните си другари от миналото.

— Твърде много са! — изкрещя Ронин.

— Трябва да сторим каквото можем! Малфурион има нужда от време! — отвърна Крас от гърба на Алекстраза.

— Може ли изобщо да постигне нещо?

— Той е част от самия Калимдор! Би трябвало да е в състояние! Има най-голям шанс от всички ни! Повярвай ми!

Ронин не каза нищо повече, само кимна и запрати още двамайсет демона, към какъвто ад ги очакваше в отвъдния живот.

Звукът навън и дори вътре вече ставаше нетърпим. Кралица Азшара започваше да губи търпение. Облечена в най-красивите си одежди, за да посрещне великия Саргерас, Светлината на Светлините излезе в коридора, следвана от демоничните си пазачи. Нощните елфи стояха нервно в готовност, докато ги подминаваше.

— Важ! Лейди Важ!

Първата придворна дама веднага дотича от противоположната посока и бързо се просна на пода пред своята господарка.

— Да, кралице моя! Тук съм, за да ви служа!

— Тук си, за да отговаряш на въпросите ми, Важ! Увериха ме, че всичко е наред, но въпреки това дворецът е в пълен хаос! Чувствам се лично засегната от това! Искам редът да бъде възстановен, това ясно ли е? Какво ще си помисли нашият господар Саргерас?

Изражението на Важ не трепна и за миг, докато се носеха по великолепия мраморен под, всяка плоча от който носеше стилизирания профил на Азшара.

— Аз съм само вашата смирена слугиня, Светлина на Светлините! Опитах се да помоля лорд Манорот да ми даде някаква информация, но той ми заповяда да се махна и ме заплаши, че ще обели кожата от костите ми!

— Какво безочие! — Азшара погледна в посоката на кулата, където работеха демоните и аристократите. — Ще я видим тази работа! Идвай, Важ!

Следвана от изнервената си прислужница, кралицата тръгна към кулата. Самият факт, че не призова и останалите си придворни дами, за да влезе още по-царствено в залата на магьосниците, показваше колко е ядосана. Този път Важ и стражите бяха напълно достатъчни.

На вратата ги посрещнаха двама адски пазачи и две хрътки, които се опитаха да препречат пътя на кралицата.

— Отстъпете! Заповядвам ви!

Кучеподобните демони изскимтяха и очевидно искаха да се подчинят, но двамата чудовищни войни предизвикателно поклатиха глави.

Азшара се обърна към собствения си ескорт. Тя се усмихна на обкръжаващите я демони и нареди:

— Моля, махнете ги от очите ми.

Стражите ѝ тръгнаха към собствените си другари без колебание. Те се намираха около кралицата от достатъчно дълго време, за да станат жертва на желанията ѝ. Тъй като численото превъзходство не беше на страната на пазачите, двата демона и адските хрътки паднаха бързо. Един от нейните собствени телохранители умря, но какво беше един страж в сравнение с нейните капризи?

Когато трупове бяха дръпнати от пътя ѝ, кралицата пристъпи напред. Важ отвори портата, а после се отдръпна зад Азшара.

Залата представляваше истински разбунен кошер. Слабите, потящи се магьосници се трудеха под яростния поглед на Манорот. Сатири, ередари и властелини на ужаса също се бореха с магиите, а резултатът от работата им явно се намираше отвъд стените на двореца.

Без да обръща внимание на очевидно титаничните усилия, полагани от заклинателите, Азшара се приближи към огромния демон. Манорот, който също се потеше в немалка степен, в началото не я забеляза. Кралицата си наложи с усилие да му прости тази наглост.

— Лорд Манорот — започна тя с леден глас. — Чувствам силно разочарование от липсата на ред тук, при това точно преди пристигането на Саргерас...

Той рязко се извъртя към нея, а жабешкото му лице бе изкривено в неверие от нахалството ѝ.

— Дребно създание, препоръчвам ти веднага да напуснеш залата! Търпението ми е на привършване! Дори само за това, че ме прекъсна в толкова важен момент, би трябвало да ти откъсна главата и да погълна вътрешностите ти!

Азшара не каза нищо, а просто продължи да гледа надменно демона в очите.

Манорот изсъска и протегна месеста ръка към нея. Намеренията му бяха ясни; вече нямаше нужда от кралицата на нощните елфи.

Но макар и да стигна близо до Азшара, демонът не успя да я докосне. При това не заради някакъв внезапен страх, че Саргерас все още би могъл да иска среброкосото създание да живее. Не, в този миг Манорот осъзна, че е изправен срещу сила, която единствено неговият повелител и Аркемонд превъзхождат. Колкото и да му се искаше, на генерала щеше да му е по-лесно да изтръгне собствения си гръклян, отколкото този на кралицата.

Най-накрая той се отдръпна, озовал се между внезапното си безпокойство, че толкова силно е подценил това създание, и опасността за портала.

— Заради нашия господар лорд Саргерас — обяви царствено Азшара, — ще ти простя изблика... този път.

Скривайки тревогата си, Манорот бързо ѝ обърна гръб.

— Нямам повече време за това! Порталът трябва да бъде пазен...

Той не видя как тя се намръщи.

— Порталът е в опасност? Как?

Демонът стисна пожълтелите си зъби от безсилие, но отвърна:

— Отчаяните действия на малцината последни боклуци, опълчващи се на Легиона! Всичко ще се оправи... но само ако повече никой не ни прекъсва!

Азшара стисна устни от обидния му тон, но видя, че в думите му има достатъчно истина.

— Добре, лорд Манорот! Ще се върна в покоите си... но очаквам този инцидент да бъде поправен бързо, за да може Саргерас най-накрая да дойде при мен. Приключихме тук, Важ.

Кралицата на нощните елфи се оттегли с царствена походка. Манорот погледна през рамо, докато тя напускаше залата, все още неспособен да повярва. След това се опомни и бързо се върна към задачата си. Бунтовниците щяха да бъдат смазани, а пътят — отворен за властелина на Легиона. Вече можеше да почувства как Саргерас приближава портата, която не се затваряше, въпреки липсата на драконовия диск, откраднат от друида и приятелите му.

Скоро... Съвсем скоро...

Малфурион и Илидан не спираха да се борят с демоните сред руините. В същото време вливаха силата си в диска в непрестанен поток. Илидан се опитваше да действа силово, но за щастие Малфурион го удържаше. Това трябваше да бъде извършено точно, дори и когато секундите можеха да означават разликата между живота и смъртта.

И тогава... най-накрая бяха готови да ударят.

Но в мига, в който започна последната магия, Малфурион почувства чудовищно зло, което докосна ума му. Зло, което не принадлежеше на Саргерас. Гласовете зашептяха в ума му, обещаваха му всичко. Можеше да властва над Калимдор, да направи Тиранде своя кралица, а Пламтящия легион — личната си армия. Всички щяха да се кланят пред величието му. Трябваше само леко да изкриви заклинанието си.

Друидът се опиваше да се пребори с шепота, защото добре знаеше какво всъщност желаят говорещите. Той продължи заклинанието...

Само за да усети как Илидан внезапно се опитва да стори онова, за което гласовете увещаваха него. Друидът беше успял да се противопостави на изкушението им, но магьосникът се беше оказал по-лесна жертва.

„Илидан!“

Малфурион запрати мислите си към своя близък по начин, наподобяващ реален удар. Почувства как тъмната хватка около Илидан се строшава. Брат му рязко си пое въздух...

„Отново съм на себе си“ — увери го магьосникът миг по-късно.

Макар и да не му вярваше напълно, Малфурион продължи да плете магията. Не им оставаше много време. Цяло чудо бе, че властелинът на Легиона още не е влязъл в Калимдор. И по-лошо — независимо, че за момента старите богове бяха отблъснати, ако порталът останеше отворен задълго, те пак щяха да намерят начин да го изкривят и да последват Саргерас в смъртния свят.

Съзнавайки какво очаква Калимдор тогава, Малфурион хвърли магията. Каквото и поражение да нанесе на света, тя щеше да е като лек полъх, сравнена с алтернативата.

Мъртвешка тишина изпълни небето. Сякаш в смъртното измерение не съществуваха звуци. Вятърът замря и дори от

разкъсвания от бурята Кладенец вече не звучаха злоещите гръмотевици.

И тогава... невероятен вой разтърси Кладенеца, Зин-Азшари и може би целия останал Калимдор. Ужасяващ вихър се надигна зад Малфурион, но Изера бързо набра височина, за да компенсира промяната във вятъра. Новата стихия набра ярост, която надвишаваше всичко, виждано някога от друида. Хванати неподготвени, другите дракони в началото махаха дивашки с криле, но после като по чудо успяха да се задържат, сякаш вихърът бе изчезнал.

Гибелната стража и техните братя нямаха този късмет. Крилатите демони се носеха безконтролно сред циклона, неспособни да се преборят със страховития вятър. Неколцина се сблъскаха един в друг, строшавайки черепи и крайници, но макар че много демони умряха, стихията беше толкова силна, че безжизнените им тела не паднаха в Кладенеца, а вместо това продължиха да се носят над него в някакъв злоещ танц.

Вихърът се увеличи десетократно, стократно дори, но за драконите и техните ездаци все още не беше нищо повече от лек бриз. По-различна съдба очакваше ужасените им врагове. Стотиците гибелни стражи се рееха безпомощно насам-натам...

А после с бясна скорост бяха засмукани към портала.

Онези, на които още им бе останал някакъв въздух в дробовете, завиха и закрепяха, ала за могъществото на Малфурионовата магия бяха като прашинки. Прииждащи от всички посоки, чудовищните войни се носеха към портала, през който братята им чакаха да преминат.

— Работи! — извика Илидан с триумфален смях. — Работи!

Но Малфурион не се отпусна, защото чувстваше как магията му среща съпротива. В момента му бе невъзможно да определи дали това е дело на властелина на Легиона или на старите богове. Друидът знаеше само, че ако позволеше да отслабят хватката му върху заклинанието, всичко, което е постигнал досега, щеше да бъде загубено задно със собствения му свят.

Неестественият вятър продължаваше да увеличава силата си, засмуквайки демоните от небето и забивайки ги в центъра на Кладенеца. Само след секунди небесата бяха напълно прочистени от покварата на Легиона, но вятърът все така не отслабваше.

Малфурион, който още се намираше на две места едновременно, сега гледаше с удивление как ордата около него, брат му и Тиранде забави устрема си и изпадна в паника. Едрите адски пазачи и чудовищните хрътки започнаха да се вкопчват в разораната земя. Един свиреп инфернал успя да направи няколко крачки към триото, а после дори и той не можа да продължи.

Размахвайки отчаяно крака и опашка, първият адски звяр излетя във въздуха с жалостиво квичене, докато се стапяше в далечината над Кладенеца.

Последва го втора хрътка, а после и няколко от рогатите войни. След това сякаш някакъв бент се отприщи и десетки демони започнаха да отлитат нагоре като някакъв извратен, обърнат наопаки дъжд. Те се понесоха над черните води и Малфурион видя, че във въздуха телата им ставаха сякаш течни и безплътни.

Зави му се свят и едва не изпусна контрола над магията си. Гледката на Зин-Азшари изчезна. Малфурион бързо се обърна и видя, че брат му вече не седи до него. Все още чувстваше връзката помежду им, но сега определено беше по-слаба.

Друидът запази концентрация. Усещаше как естествената енергия на света тече през него. Дърветата, тревата, камъните и животните... всички жертваха част от себе си, за да му дадат нужната сила. Нощният елф смътно си даваше сметка, че това, което върши в момента, е далеч над всичко, на което Ценариус го бе учил някога, както и всичко, което бе вършил преди. Магията на Илидан продължаваше да се вие около неговата, прибавяйки своята мощ.

Той рязко извика, защото сякаш хиляда игли прободоха ума му едновременно. Не можеше да сбърка стила на Саргерас в тази атака. Повелителят на Легиона изпълни съзнанието му и се опита да погълне друида отвътре.

Малфурион се напрегна, борейки се да отблъсне поне нищожна частица от агонията. Калимдор не спираше да го подхранва и да му дава всичко, което може. Светът бе поверил на друида бъдещето и съдбата си. Сега той беше негов пазител. Повече от Ценариус, Малорн или дори Аспектите. Всичко зависеше само и единствено от него.

Само той... срещу Пламтящия легион и старите богове.

— Работете, псета! — изрева Манорот към магьосниците и демоните. — По-силно!

Един от Аристократите залитна напред. Също като останалите, тялото му приличаше на скелет. Някога красивата му роба го покриваше като цветен погребален саван. Той се закашля, а после забеляза — твърде късно — надвисналата над него сянка.

— Господарю Манорот! Моля ви, нуждая се само от...

Демонът хвана главата му с една ръка и смаза черепа на нощния елф, превръщайки го в кървава каша. Манорот вдигна люлеещото се тяло и го размаха пред очите на изплашените нощни елфи и сатири.

— Работете!

Въпреки че вече бяха полумъртви от глад и изтощение, заклинателите незабавно удвоиха усилията си. Но дори и тогава Манорот не се успокои. Той захвърли гротескните останки настрани и се приближи до начертаните на земята символи. Ако искаше да постигнат успех, трябваше да се включи в заклинанието.

Но когато разбута онези, които стояха на пътя му, го обзе странно усещане за неправилност. Движенията му се забавиха неестествено и когато погледна към един от ередарите, видя, че същото се случва и с уорлока. Нощните елфи сякаш не бяха толкова силно засегнати, но дори и те се движеха все по-бавно и по-бавно.

— Какво... какво... става? — запита той, макар и да не се обърна конкретно към някого.

Удряйки пода с тежката си опашка, демоничният генерал се опита да се завърти, но когато вдигна окървавените си ръце, очите му се разшириха. Люспестата му кожа бе станала прозрачна. Демонът виждаше собствените си мускули и кости, но дори и те вече не изглеждаха напълно материални.

— Не е възможно! — изтътна крилатият демон. — Не е възможно!

Стената на кулата, гледаща към Кладенеца на вечността, се строши навън.

Някаква огромна сила задърпа демоните. Онези, намиращи се най-близо до назъбения отвор, почти незабавно последваха големите камъни над черното езеро и бързо се стопиха в далечината. Дори най-тежко бронираните войни полетяха като перца.

Кръгът се разкъса. Въпреки страха си от Майорот, нощните елфи се разбягаха, разпознавайки катастрофата. Достигнали предела на силите си, ередарите се опитаха да последват магьосниците, но ужасяващият вятър, всмукал адските пазачи, достигна и тях. Уорлоците изчезнаха през дупката с див вой.

И накрая в залата остана само Манорот. Невероятната му сила и тежест му помагаша и крилатият демон успяваше да устои на силата на гладния ураган. Зловещите му очи се впиха в развалящото се заклинание. Той се насочи към центъра на символите. Там имаше достатъчно магия, за да може да създаде с нейна помощ защитна бариера/ зад която да изчака тази атака да спре.

Всяка стъпка му костваше колосални усилия, но Манорот не се отказваше. Първо единият му подобен на дънер преден крак влезе в кръга, а после и вторият. Крилата му се размахваха лудешки, за да го избутат още малко напред. Третият крак на демона влезе в кръга... и накрая, допускайки триумфална усмивка да се разлее по ужасяващото му лице, Манорот заби и четвъртия вътре.

Той вдигна ноктестите си ръце високо и призова магията на символите около себе си. Дори и това движение се оказа почти непосилно, но гигантският демон все пак успя да го стори.

Около него се оформи зеленикав огнен купол. Засмукването секна. Манорот се извърна към разбитата стена и се засмя. За понижшите демони този вятър може би щеше да се окаже унищожителен. Ала той бе Манорот! Манорот Изпепеляващия! Манорот Унищожителя! Един от избраниците на Саргерас...

Пламъците се извиха към дупката... и демонът с удивление видя как защитата му бива засмукана през нея.

Когато се опита да се извърне от стената, вятърът отново го впримчи. Манорот махаше яростно с криле в опитите си да се откопчи, но накрая усети как краката му се отделят от пода. Той изрева безпомощно и се заби в отвора, с което изтръгна още камъни, които полетяха надолу към унищожения град.

Успя да се хване за ръба и за един кратък миг го изпълни надежда. Но напрежението върху дебелиите му пръсти се оказа твърде голямо. Ноктите му застъргаха безрезултатно по камъка и той най-сетне изпусна кулата.

Все така ревящ, Манорот бе захвърлен към Кладенеца на вечността.

ДВАЙСЕТ

По лицето на Джарод Шадоусонг капеше кръв. Сигурен беше, че лявата му ръка е счупена. Това, за което не бе сигурен, бе дали някой жизнено необходим орган е бил повреден от зашеметяващите удари, които бяха вдлъбнали бронята му на няколко места. Изпитваше известна трудност при дишането, но за момента поне можеше да стои изправен... донякъде.

Джарод вдигна меч с усилие и се изправи отново срещу врага си.

Аркемонд не изглеждаше дори леко изморен. Нито една от атаките на нощния елф не оставяше и следа по зловещия демон. Всъщност той не бе успял да докосне изчадието дори веднъж, освен в ролята си на приемник на ужасяващо мощните му удари.

За Джарод обаче най-лошото от всичко бе осъзнаването, че демонът просто се забавлява с него. Аркемонд можеше да убие дребничкия си враг поне хиляда пъти досега, но създаването изпитваше садистично удоволствие от това бавно да пребива нощния елф. Елфът обаче разбираше, че фаталният удар нямаше да се бави още дълго. Аркемонд нямаше какво толкова повече да причини на окървавения войник.

Но въпреки това някаква вътрешна сила караше командира на армията да се изправя и да посреща ударите смело.

Те бяха сами в тази част от бойното поле, макар в далечината да имаше зяпачи и от двете страни. Демоните гледаха как повелителят им размазва нощния елф с ужасяващо задоволство и непрестанно ревяха, за да окуражават Аркемонд. Последователите на Джарод със сигурност разбираха точно колко жалък в действителност е бившият капитан на Сурамарската стража. Вероятно в момента се чудеха как изобщо са можели да виждат в него надежда за собственото си спасение.

Изведнъж се надигна свиреп вятър и навсякъде се разнесе прахоляк. Джарод примижа, за да не бъде заслепен. Движенията на Аркемонд се забавиха, макар и лицето му да остана безизразно.

Нощният елф реши, че гигантът обмисля как точно да довърши жертвата си.

Но ако щеше да умира, командирът на защитниците беше твърдо решен да го стори с борба. Стискайки здраво меча си с две ръце, Джарод се затича към Аркемонд с боен вик.

През издигащата се прашна вихрушка той видя, че демонът се подсмива леко на наглостта му. Когато елфът се приближи обаче, усмивката се стопи и за изненада на отчаяния офицер, Аркемонд се *вкочани*.

Могъщият вятър почти изблъска Джарод напред. Оголвайки зъби, нощният елф се хвърли към стомаха на врага си. Това беше единствената достижима за него област, която може би — само може би — щеше да поддаде под жалкото му острие. Ако можеше поне да остави белег на Аркемонд, преди гигантът да го смаже...

Сълзите и прахолякът заслепиха Джарод и демонът доби призрачни очертания. Аркемонд протегна ръка към него и нощният елф се подготви за някаква зловеща магия, която да разтопи плътта му или да превърне костите му в масло.

Но нищо такова не се случи. Вместо това Аркемонд се приведе леко и *отстъпи* крачка назад. Гърдите му останаха напълно незащитени.

Джарод замахна, подготвяйки се за провал. Не се съмняваше, че или мечът му ще се счупи в кожата на демоничния генерал, или просто ще пропусне.

Но не пропусна и за голямо негово удивление, острието потъна дълбоко в стомаха на гигантския демон. Ала нощният елф не почувства никакво съпротивление, сякаш Аркемонд беше призрак. Джарод продължи да натиска, очаквайки всеки миг да го сполети смъртта.

Вместо това Аркемонд полетя назад, сякаш ударен яростно. Той обаче не се приземи, както можеше да се очаква, а *продължи* да лети. Размахвайки ръце и крака, демоничният командир се издигна във въздуха и чак тогава Джарод осъзна, че именно вятърът е сграбчил създанието.

Най-накрая спокойствието напусна Аркемонд, докато той се издигаше все по-високо и по-високо. Лицето му се изкриви в гротеска,

която много повече подхождаше на толкова зло същество. Демонът нададе яростен рев... а после изчезна отвъд хоризонта.

Още преди измореният офицер да осъзнае, че е оживял след този невероятен дуел, той видя, че вятърът сега атакува *целия* легион. Демоните се бореха да останат на място, но също като праха бяха понасяни нагоре. Чудовищни хрътки, опитващи се да скочат напред, вместо това се търкаляха назад, удряйки се в камъните, преди и те да полетят над земята след Аркемонд. Адските пазачи един по един започнаха да се отделят от каменистата почва, но макар мнозина от тях да стояха лице в лице със защитниците, нито един нощен елф, таурен или друго създание от Калимдор не ги последва в незавидната им съдба.

Инферналите, падащи от небето, рязко смениха посоката си и полетът им ги понесе след изгубения им командир. Дори един от тях, намиращ се на сантиметри от земята, също се обърна наобратно.

И драконите не бяха докоснати от полудялата стихия. След няколко леки корекции на полета си те възстановиха своето равновесие, а после благоразумно кацнаха на земята. Оттам се загледаха заедно с всички останали в краха на Легиона.

Небето се изпълни с гърчещи се и ръмжащи демони, всеки от които напразно се бореше да се върне на земята. Под тях защитниците зяпаха с отворена уста и свалено оръжие как заплахата за домовете им и техния свят просто бива изтръгната от земята пред очите им. Дори труповете на отдавна убитите демони се присъединиха към онези горе, прибавяйки зловещ щрих към картината.

— Това е чудо! — извика някой зад гърба на Джарод. Той се обърна и видя, че неколцина от онези, изхвърлени назад от Аркемонд, започваха да се връщат при него. Много от тях продължаваха да гледат небето, но немалко гледаха командира си така, сякаш той е отговорен за невероятния обрат на събитията.

Демоните напускаха Калимдор един по един и скоро пред защитниците се откри оголена пустош. На земята вече не бе останал и един нашественик. Всъщност нямаше дори и *парченце* от демон.

Много нощни елфи просто паднаха на колене и заплакаха от облекчение. Въпреки случващото се обаче, Джарод имаше притеснителното усещане, че битката не е достигнала края си. Щеше да е твърде лесно...

— Изправете се всички! — изрева той. Със здравата си ръка сграбчи вцепенен тръбач и нареди: — Надуйте роговете! Искам ред в армията! Трябва да сме готови за действие!

Една жрица на Елун се приближи до него и погледна ръката му. Докато го правеше, Джарод продължи да мисли.

— Ще ги преследваме ли? — извика един благородник, твърде нетърпелив според командира.

— Не! — отсече Джарод, без да се интересува от разликите в кастите. — Чакаме съобщение от магьосника Крас или някой от онези с него! И чак тогава потегляме... Но независимо дали ще бъде напред към Зин-Азшари, или бягство, за да спасим живота си, трябва да сме готови да бъдем бързи като вятъра!

Те се подчиниха и нощният елф си позволи минута почивка, колкото жрицата да изцери ръката му, а после се загледа отново в посоката, в която бяха изчезнали демоните — посоката на столицата и Кладенеца.

Не можеше да свърши толкова лесно, не...

Но навсякъде из Калимдор Пламтящият легион беше засмукан от вихъра и безпомощно запратен към Кладенеца на вечността. Борбата им беше нищо за вятъра и докато Крас и останалите наблюдаваха от гърбовете на драконите, демоните се понесоха над водата като гигантски рояк пчели, преди да се забият във водовъртежа.

— Това ли е всичко? Свърши ли кошмарът? — извика Ронин.

— Може би... а може би не! — отвърна Крас, а после се обърна към Алекстраза и извика: — Към Малфурион!

Тя кимна и се насочи в посоката на друида и Изера. Ронин и червеният мъжкар ги последваха.

Малфурион и Господарката на сънищата се носеха над водовъртежа и нощният елф бе окъпан от златистия блясък на Демоничната душа. Обикновено тъмната му кожа сега изглеждаше почти толкова бледа, колкото и тази на Крас. Той се обърна към драконовия магьосник.

— Той все още се опитва да премине! — Лицето на друида се бе състарило. По него преминаваха бръчки, а очите му бяха леко хлътнали в черепа. — Не знам дали магията ми може да го удържи!

Крас обърна поглед надолу и погледна дълбоко в Кладенеца със свръхестествените си сетива.

Дълбоко в портала...

И така той най-накрая видя Саргерас, господаря на Пламтящия легион.

Броня от разтопен метал покриваше тялото на титана от врата до стъпалата, а черният ѝ блясък бе толкова яростно силен, че очите го заболяха дори само да я гледа. Крас се пребори с болката и се осмели да погледне в лицето на злото, в чудовищно изкривеното му съвършенство. Някога това бе било красиво, дори прекрасно създание — създание от расата, която Крас знаеше, че е сътворила неговия свят.

Сега обаче красотата бе омърсена. Плътта на Саргерас бе мъртва, а очите му — прозорци към абсолютния хаос. Зъбите му бяха остри. Зад гърба му се размахваше дълга и дебела опашка с изострени люспи. Ръцете му завършваха със зловещо извити нокти и в една от тях той държеше чудовищен меч, счупен по средата, но с остър връх, който все така можеше да причини огромни щети.

Крас се задави ужасен, когато се вгледа в меча. На върха на злокобното оръжие бе нанизано дребно зелено тяло.

Брокс.

Във вихъра на битката магьосникът бе забравил за орка. Сега обаче Крас разбираше как групата му бе спечелила онези безценни — наистина безценни — няколко секунди. Оркът се беше пожертвал, за да забави Легиона.

Саргерас стоеше на прага. Въпреки невероятните сили, които изхвърляха армията му обратно в неговия свят, повелителят все така се опитваше да проникне. Бавно, но сигурно, той достигаше портала...

Но докато тъмният титан се приближаваше, Крас забеляза нещо невероятно. Демоничният господар беше *ранен*, макар и почти незабележимо. Малка драскотина бележеше десния му крак — резка, която острите очи на Крас разпознаха като дело на брадва.

Брадвата на Брокс. Колкото и невероятно да изглеждаше, омагьосаното оръжие бе успяло да одраска Саргерас. Не достатъчно, за да го нарани наистина, разбира се, но това, че изобщо имаше някаква рана, предоставяше на драконовия магьосник уникална възможност.

— Ронин! Алекстраза! Трябва да действаме като един! Малфурион! Бъди готов! Ще имаш своя шанс да унищожиш портала,

но само за секунди!

Другите го последваха. Крас почувства как неговата кралица и някогашният му ученик му позволяват да поеме контрола над силата им. Червеният мъжкар добави и своята мощ, както и Изера. Това оставяше Малфурион открит за атака, но ако това последно усилие се провалеше, *никой* от тях нямаше шанс за оцеляване.

С очи, блеснали от неистовото могъщество, което го изпълваше, Крас насочи обединената магия на групата към портала. Магьосникът се уповаваше на невероятната концентрация на демоничния повелител, иначе отчаяният му риск нямаше да има никакви шансове за успех.

В сравнение със Саргерас и Аркемонд, и Манорот бяха като бълхи. Силата на сто дракона бе нищо за него. Ако Крас се опиташе да удари титана директно, независимо дали в гърдите или главата, резултатът би бил смешен, поне за демона. Това, че Брокс бе успял да му нанесе този невероятен удар, говореше много за силата, вложена в оръжието от друида и неговия шан'до.

Не, вместо това магьосникът изля всичко, което задържаше в себе си от другите, в тази малка незначителна рана, която брадвата на Брокс — част от магията на самия Калимдор — бе съумяла да нанесе.

И успя. Крас усети как концентрацията на Саргерас отслабва за миг. Не от болка — твърде много бе да се надява на такова нещо — а по-скоро от най-обикновена *изненада*.

Но драконовият магьосник не искаше нищо повече.

— Сега, Малфурион!

Стискайки здраво Демоничната душа, друидът нападна портала.

Крас бе хвърлил всичко в залога, че магически нанесената рана ще привлече вниманието на повелителя на Легиона, ако бъде ударена отново. Цялата им обединена мощ успя да постигне единствено леко дразнение, върху което Саргерас инстинктивно се бе концентрирал, отклонявайки се от портала.

Центърът на водовъртежа потрепери, а после загуби целостта си. От дълбините му избликна взрив от магическа енергия.

Порталът започна да се разпада.

Една след друга огнените стени около прехода се сринаха. Саргерас се опита да ги издигне наново, но дотогава порталът вече бе достигнал етап, в който дори силата на титана не беше достатъчна. Една безценна секунда открадна победата на демоничния повелител.

И тогава се случи нещо, което Крас дори не бе сънувал, че е възможно. Саргерас отказа да повярва в поражението си и пристъпи през свиващия се портал, опитвайки се едновременно да го съгради и да премине през него. Това желание се оказа фатално. Когато порталът имплодира, демонът се озова в капан. Не можеше да избяга, не можеше да се върне обратно. Титанът изпусна меча си и започна да блъска портала с юмруци, но без резултат. Коридорът между световите се свиваше все по-бързо, докато накрая не започна да го премазва. Саргерас изрева и гласът му проехтя в умовете на всички.

„Няма да бъда отхвърлен! Няма!“

Но порталът продължи да се свива и властелинът на Легиона сякаш се свиваше с него. Той се бореше да задържи пътя отворен, а вътрешността на прохода пламтеше от чудовищните му усилия.

И тогава, докато демонът все така крещеше яростно и блъскаше стените... порталът бе унищожен.

Саргерас бе унищожен.

— Свърши се! — ахна Малфурион. — Свър...

Но гласът му заглъхна, защото въпреки изчезването на прохода, водовъртежът в центъра на Кладенеца продължаваше да бушува. И полошо, започна да се уголемява и издува. Докато друидът гледаше, краищата му започнаха да разяждат брега на Зин-Азшари.

Нощният елф се обърна към Крас.

— Какво става?

Магьосникът махна с ръка, без да обясни.

— Трябва да се махнем оттук! Трябва *всички* да се махнем колкото може по-далеч от Кладенеца!

Алекстрази и останалите бързо се обърнаха към брега. От черното езеро започна да блика необузdana енергия. Целият Зин-Азшари се тресеше и докато драконите се носеха над него, магьосникът видя, че дори отвъд пределите на града в земята са се появили пукнатини.

— Започва се... — прошепна Крас. — Нека създателите ни закрилят... започна се и не можем да сторим нищо, за да го спрем.

Около групата се разрази нова буря, която ги разпръсна във всички посоки, въпреки мощта на драконите. Когато се окопитиха и си върнаха контрола върху полета, левиатаните се събраха отново на едно място... с изключение на един.

Изера — а заедно с нея и Малфурион и диска — ги нямаше.

Крас бързо огледа небесата, но Аспектът не се виждаше никъде. Чак когато погледът му се обърна към земята, магьосникът видя накъде е отлетяла.

Обратно към Кладенеца на вечността.

— Не! — Дори Изера не разбираше каква съдба ще порази този регион. И по-лошо, никой не можеше да предположи какво ще се случи с линията на времето, ако Демоничната душа бъдеше изгубена в предсмъртните гърчове на Кладенеца. — Трябва да се върнем! Да ги спасим!

За нейна чест, Алекстраза незабавно смени посоката. Червеният мъжкар на Ронин и останалата без ездач бронзова женска понечиха да ги последват, но Крас им махна да не го правят. Той се концентрира и успя да проникне в мислите на Ронин, въпреки многобройните магически енергии, които се носеха във всички посоки наоколо и му пречеха.

„Трябва да се върнеш при армията! Предупреди Джарод и всички останали да избягат колкото могат по-надалеч от Кладенеца! Да бягат към връх Хайджал!“

Нямаше нужда да обяснява повече, защото от всички тях човекът щеше да го разбере най-добре. Ронин бе дете на бъдещето и осъзнаваше какво става не по-зле от някогашния си учител. Младият магьосник се наведе към дракона си, заговори му и след секунди червеният отново се отправи към брега. Бронзовата се поколеба, но накрая го последва.

Крас гледаше пейзажа, докато Алекстраза преследваше Изера. Близо до останките от портите на двореца сега имаше цепнатина, широка почти колкото размаха на крилото на неговата кралица. Някои от сградите, по случайност останали цели след първоначалния ужас, причинен от демоните, се разтърсиха силно, а после много от тях пропаднаха.

„Неизбежно е... — Драконовият магьосник се взираше напред, опитвайки се да види Изера и друида. — Разцеплението застигна Калимдор...“

Един полилей падна на мраморния под и хилядите му кристали се пръснаха във всички посоки. Немалко от тях летяха със скоростта на снаряди. Една от придворните дами на Азшара падна, а от челото ѝ стърчеше красив прозрачен къс.

Кралицата, която стискаше една колона, за да не падне, погледна яростно към окървавения труп. Имаше си достатъчно проблеми, за да я обижда така една от собствените ѝ слугини. Но явно никой нямаше смелостта да отиде да махне тялото. Останалите, дори Важ, тичаха наоколо в паника, докато стените се тресяха, а по пода лазеха цепнатини.

Очевидно напълно забравила законите, забраняващи докосването на кралицата без позволение, Важ стисна ръката на Азшара.

— Светлина на Светлините! Трябва да избягаме от двореца! Случило се е нещо ужасно! Не е останал никой от войните на Великия, а магьосниците са избягали от кулата! Един, когото спрях, твърдеше, че страховит вятър е засмукал дори лорд Манорот към Кладенеца!

Азшара вече знаеше, че демоните от Пламтящия легион ги няма, защото личните ѝ стражи бяха изтръгнати от местата им пред очите ѝ, а после бяха засмукани през стената на нейните покои. Но въпреки невероятната гледка, кралицата отказваше да повярва, че Саргерас няма да се появи в действителност, и възнамеряваше да бъде готова, когато това великолепно чудо се случеше.

Важ все още стискаше ръката ѝ. Безкрайното търпение на Азшара имаше своя предел. Тя внезапно удари шамар на своята придворна дама.

Другите замръзнаха по местата си, забравили за миг, че дворецът около тях всеки миг ще се срине. Очакваха господарката им да екзекутира Важ на мига.

Вместо това Азшара нареди с най-царствения си глас:

— Всички ще останете по местата си! Очаквам да се подчинявате на инструкциите, които съм ви дала! Ще продължим да се подготвяме за пристигането на нашия господар Саргерас...

За да наблегне на последното, тя пристъпи към един от столовете. Първият трус го беше съборил, но Важ бързо го вдигна, а после изчисти праха от него с ръба на роклята си.

Азшара кимна одобрително и седна. Слугините ѝ незабавно заеха местата си и Важ ѝ наля вино, като по някакъв начин съумя да не

разлее и капка, въпреки земетресенията.

— Благодаря ти, лейди Важ — каза благосклонно кралицата на нощните елфи. Тя отпи глътка, а после се облегна в очакване. Независимо колко време щеше да му отнеме да пристигне, тя щеше да чака Саргерас. Той щеше да пристъпи пред нея и да бъде запленил от нейното съвършенство, както бяха всички.

Все пак тя беше Азшара...

Когато Изера достигна брега, Малфурион, все така притиснал Демоничната душа към гърдите си, се загледа с ужас във великата столица на нощните елфи. Чувствителен за природните сили на Калимдор, той незабавно усети приближаващата катастрофа. Усети я и разбра, че трябва да действа бързо.

— Брат ми и Тиранде! Те все още са в Зин-Азшари! Моля те! Не мога да ги изоставя!

— Знаеш ли къде са?

— Да!

Огромният зелен дракон кимна.

— Тогава ме води, но бързо!

Те се обърнаха, без да предупредят останалите. Малфурион се загледа към брега. Изера бе летяла така бързо, че се наложи да се движат по-бавно, за да може да разпознае местността, но друидът почувства, че сега са близо до други нощни елфи.

Там! Тиранде му махаше и тази гледка бе толкова прекрасна, че Малфурион за момент забрави, че е дошъл и за близнака си. Чак когато отново си го спомни, осъзна, че Илидан го няма.

Изера се приземи. Както винаги, Аспектът гледаше със затворени очи, но Малфурион вече разбираше, че въпреки това тя вижда много по-добре от повечето зрящи създания.

Той скочи. Тиранде го посрещна и го прегърна толкова силно, че за момент той не можеше да мисли за нищо друго, освен да стори същото. Чак когато драконът прочисти гърлото си, двамата се отделиха един от друг с нежелание.

— Малфурион... — започна жрицата.

Той постави пръсти на устните й.

— Тихо, Тиранде. Къде е Илидан?

Очите ѝ се разшириха за миг. Тя погледна през рамо.

— На самия ръб.

Друидът прокълна късмета си и се затича край нея. Илидан със сигурност знаеше, че земята около тях се свива в езерото. Как можеше да бъде толкова луд?

Когато зави зад една кула, Малфурион почти се сблъска с близнака си. По някакъв начин Илидан успя да го зяпне дори с покритите си с шала празни очни дъна.

— Братко... завръщаш се навреме...

— Илидан! Кладенецът е неконтролируем...

Магьосникът кимна.

— Да! Бил е изкривен и манипулиран от твърде много магии! Онзи последен щрих, който ние — и особено ти — създадохме с Демоничната душа, се оказа капката, която преля чашата! Същата магия, която запрата Пламтящия легион обратно в гнусното им царство, сега работи върху Кладенеца! Той се самопоглъща и взема всичко наоколо със себе си! — Той се обърна отново към черната водна маса. — Вълнуващо, не мислиш ли?

— Не и ако се окажем в него, когато стане! Защо не бягаше?

Илидан избърса ръка. Чак сега Малфурион видя лекият блясък на магическа сила, който я обгръщаше. Забеляза и влагата.

— Какво си правел с ръката си в Кладенеца, Илидан?

В този момент един яростен трус запрата и двамата нощни елфи на колене. Илидан извика:

— Ако имаш средство да ни измъкнеш оттук, мисля, че е време да го използваме! Опитвах се да ни пренеса двамата с Тиранде, но Кладенецът смущава твърде много заклинанията ми!

— Насам!

Малфурион стисна ръката на брат си и затегли Илидан към другите. Тиранде вече седеше на гърба на Изера. Тя помогна на магьосника да се качи, а после, и на друида.

В този миг над тях надвисна огромна сянка. Малфурион инстинктивно очакваше някакъв демоничен ужас, но после видя, че това са Крас и Алекстраза.

— Демоничната душа! — извика магьосникът. — У теб ли е все още?

Нощният елф докосна една от кесиите на кръста си. Беше прибрал вътре диска, преди Изера да се е приземила.

Крас кимна облекчен.

— Бързо тогава! Трябва да полетим бързо и надалеч! Дори въздухът няма да е в безопасност!

Разбирайки, че магьосникът знае многократно повече, отколкото е признавал, Малфурион стисна здраво врата на Изера. Тя се издигна над руините и след миг под лапите ѝ се отвори нов процеп.

— Зин-Азшари ще изчезне... — извика древният заклинател. — И това е само началото!

Двата дракона махаха с криле колкото можеха по-силно, но се движеха така, сякаш си пробиват път през катран. Малфурион се обърна и видя, че дори небето над Кладенеца вече не съществува. Огромен фуниевиден облак обгръщаше всичко. Илидан явно бе казал истината. Магическото езеро бе изстрадало твърде много от магиите на Легиона, старите богове и защитниците.

Нима той и приятелите му бяха спасили света, само за да го унищожат?

Нещо, което в началото му заприлича на оглушителна гръмотевица, разтърси друида. Той стисна уши, чакайки го да отmine.

— Вижте! — извика Тиранде, а устните ѝ бяха достатъчно близо до него, за да я чуе. — Градът!

Те видяха... и станаха свидетели как земята отвъд Зин-Азшари се разкъса. Отвори се каньон с дължина поне няколко мили. Цялата столица буквално започна да се плъзга към Кладенеца.

— Дърпането... започва... да става... прекалено... силно! — изрева Изера.

Черното езеро засмукваше всичко в пастта си, поглъщайки Калимдор. Зин-Азшари сега се носеше сред водите — остров, който бе толкова стабилен, колкото и морската пяна. По ирония на съдбата дворецът бе все още почти непокътнат, макар и кулата, където се бяха преместили Аристократите след унищожаването на предишната, да се бе килнала опасно на една страна.

Около града се вихреха зловещи мълнии от магическа енергия и той започна да се носи все по-бързо през водовъртежа. За разлика от останалото, което Кладенецът откъсваше от Калимдор, Зин-Азшари се

насочи право към центъра. Малфурион усети как хватката на Тиранде около ръката му се стяга като менгеме.

— Отива си... — прошепна тя. — Отива си...

Придворните ѝ дами крещяха. Важ бе стиснала крака ѝ. Кралицата държеше празната си чаша, отказвайки да приеме ставащото с двореца ѝ. Тя бе *Азшара*, Светлина на Светлините и върховен господар на своя народ! Не беше дала позволение за подобно нещо!

Саргерас нямаше да дойде. Азшара го разбираше, макар и да не го беше казала на слугините си. Не можеше да допусне да разберат, че тя е сгрешила. По някакъв начин жалките боклуци му бяха попречили да дойде в Калимдор... да дойде при нея.

Тътенът се усили. Внезапно дворецът потъна в непрогледен мрак, в който дори нощните елфи не можеха да виждат. Единственото осветление идваше от силите на Кладенеца. Черната вода започна да се излива през прозорците и помете две прислужници. Техните писъци бързо заглъхнаха.

„Аз съм Азшара! — настояваше тя тихо, а изражението ѝ остана непроменимо. Със силата на мисълта си кралицата издигна около себе си щит, който да пази нея и онези наоколо. — Желанията ми са абсолютен закон!“

Силата ѝ държеше водата на разстояние, но напрежението да поддържа щита се оказа твърде голямо. Челото ѝ се набръчка и по него се появиха няколко капки пот — първата в живота ѝ.

И тогава... в мрака зашепнаха гласове, които ѝ обещаваха бягство.

„Има начин... има начин... ще станеш повече от това, което някога си била... повече от това, което някога си била... можем да ти помогнем... можем да помогнем...“

Кралицата не бе глупачка. Знаеше, че щитът ѝ няма да издържи още дълго. Тогава Кладенецът щеше да я погълне заедно с нейните слугини и величието ѝ щеше да се изгуби за света.

Среброкосата нощна елфа кимна.

— Ух!

Чашата падна от ръката ѝ. Тялото ѝ гореше от яростна болка. Почувства как крайниците ѝ се извиват и изкривяват. Гръбнакът ѝ сякаш се втечни, все едно по-голямата част от него се беше стопила...

„Ще бъдеш повече от това, което някога си била... — обещаваха гласовете. — И когато дойде времето за онова, което ще ти дадем... ще ни служиш добре...“

Последните останки от защитната ѝ магия изчезнаха. Азшара изкрещя, когато водата я погълна. Някъде отдалеч чу и други викове... нейните придворни дами, стражите и малцината Аристократи, които още ѝ служеха. Кладенецът изпълни дробовете ѝ.

Но... тя не се удави.

Крас също гледеше как огромният град, символ на цивилизацията на нощните елфи, бе засмукан в гърлото на водовъртежа. Той потрепери, не само заради разрухата пред него, но и от знанието ѝ за бъдещето. Драконовият магьосник се надяваше да види как Зин-Азшари бива разкъсан, преди да потъне, но тази част от историята си оставаше непроменена. Градът щеше да потъне в дълбините... и през вековете да даде живот на нов ужас.

И той не можеше да стори нищо. Крас отвърна поглед от Кладенеца и от разрухата, разпространяваща се във всички посоки. Няколко мили от земята около черното езеро вече не съществуваха. Единственото хубаво нещо бе, че Легионът отдавна беше накарал всичко живо да избяга надалеч от това място. Засега единственото, което потъваше в Кладенеца, бе разораната почва и костите на умрелите... но ако катастрофата не се забавеше скоро, Крас се чудеше дали изобщо нещо ще остане.

„Но тя трябва да спре! — настояваше той пред себе си. — Историята ни казва, че трябва!“

Ала знаеше, че времето вече се е различило твърде много... и че той самият е в огромна степен отговорен за това.

Можеше само да се моли...

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Ронин благодари на звездите, че не е срещнал почти никакъв живот, преди да достигне армията. Щеше да е невъзможно за два дракона и един изтощен магьосник да спасят всички, намиращи се близо до Кладенеца. Единствените живи същества, които срещнаха, бяха голяма група Аристократи, търсещи спасение при армията. За щастие те почти я бяха достигнали по времето, когато драконите прелетяха над тях.

Бързото кацане и още по-бързият разговор разкриха изненадващата истина. Водачът на магьосниците, наречен Дат'Ремар Сънстрайдър, му разказа за опита им да избягат заедно с Тиранде. Съжалението на нощния елф, че е изгубил върховната жрица, беше очевидно и Ронин, почувствал контакта на Малфурион с нея, побърза да му каже, че тя е оцеляла. Човекът не можеше да гарантира, че Тиранде все още е жива, макар и да се съмняваше, че Малфурион ще допусне нещо да се случи с нея, щом отново са заедно.

Ронин и драконите поведоха Аристократите към армията, за да предотвратят възможността за битка между двете групи. Бронзовият дракон пазеше заклинателите заради собствената им безопасност, а междувременно човекът и консьортът на Алекстраза се опитаха да намерят Джарод.

Откриха командира вече качен на седлото на нощния си саблезъб и в напрегнато очакване на новини. Ронин се усмихна облекчено, като разбра, че нощните елфи и техните съюзници вече са готови да потеглят.

Все още покачен върху червения дракон, той поздрави Джарод и каза:

— Трябва да тръгнем незабавно! Към връх Хайджал! Порталът е унищожен, но магията около Кладенеца предизвика пълен хаос! Той изяжда сам себе си и поглъща всичко наоколо!

— Богове... — Но шокът на Джарод бързо утихна и вроденото му чувство за отговорност пое контрола. Той извика тръбача, когато

(както Ронин внезапно осъзна) бе държал наблизно в готовност именно за в случай, че получи подобни вести. — Дай сигнал за обръщане на посоката! — Командирът извика още двама ездачи и добави: — Пратете заповедта на офицерите и благородниците! Потегляме с най-голямата възможна скорост към връх Хайджал! Никаква почивка! Онези, които имат нужда от помощ, ще я получат, но никой няма да се колебае и никой няма да изостава! Тръгвайте!

— Ние ще бдим от високо — каза магьосникът.

— Ами... ами какво ще правят онези, които се намират на други места?

Ронин се намръщи.

— Пламтящият легион прочисти пътя там. Бих казал, че единствените оцелели се намират колкото е възможно по-далеч от Кладенеца. Със сигурност по-надалеч от нас. В крайна сметка ние бяхме най-яроствната съпротива.

— Значи можем само да се надяваме те да имат късмет.

— И да се молим за себе си в същото време.

Сякаш за да наблегне на последните му думи, в далечината се чу тътен, който привлече вниманието им. Магьосникът и войникът се обърнаха в посоката на шума... и видяха, че хоризонтът е изпълнен с абсолютна чернота.

— Накарай ги да се раздвижат, Джарод! Бързо!

Армията потегли към връх Хайджал само минути по-късно, но не достатъчно бързо, поне според Ронин. Всеки път, щом се обърнеше, тъмнината изглеждаше по-близо. Човекът преглътна, съзнавайки какво става и чудейки се дали катастрофата вече е погълнала Крас и другите.

Малко по-късно нощните елфи и съюзниците им започнаха да осъзнават в каква опасност са. Невъзможно беше да не разберат и нито Ронин, нито Джарод Шадоусонг искаха да ги лъжат. Единственото, което имаше значение, беше да се запази някакво подобие на ред. И командирът се оказа доста добър в това. Драконите също помагаша, спускайки се от небето, за да обърнат онези, които се опитваха да сменят посоката в паниката си.

Ронин не спираше да се обръща, търсейки знак от Крас и другите, но все така без резултат. Тъмнината продължаваше да се приближава с невероятна скорост и зловещият тътен ставаше все по-силен.

„Настига ни!“ — Магьосникът погледна напред. Връх Хайджал се издигаше в далечината — примамаващо близо, но все пак твърде далеч.

Дали това щеше да се окаже достатъчно? Крас вярваше в това и спомените на Ронин за историята го потвърждаваха... но *толкова много* от миналото вече бе напълно различно.

„Верееса... сторих всичко по силите си...“

Тъмнината се приближи още повече. Докато земята няколко мили назад се разкъсваше и потъваше в Кладенеца, ревът започна да става оглушителен. Мнозина под него започнаха да тичат и да крещят...

А от Крас и другите все така нямаше следа.

Вихърът изтръгваше хълмовете. Огромната равнина просто се нагъваше и потъваше в центъра на бушуващия гладен водовъртеж. Високо горе Крас наблюдаваше как цели селища — за щастие отдавна изпразнени заради войната — изчезваха за едно мигване на окото. Нищо не можеше да оцелее в предсмъртния гърч на Кладенеца; Пораженията, причинени от Пламтящия легион бледнееха... не, те *не можеха да се сравняват* с това, което се случваше сега.

Връх Хайджал се появи като далечна точица на хоризонта. От своето място високо в небето магьосникът можеше да види отчаяната маса от тела, която се движеше към него. Ако не грешеше фатално, те щяха да го достигнат в *последния* момент.

Ако в други посоки имаше оцелели от войната, Крас не можеше да стори нищо за тях. Отново и отново благодареше на звездите, че в регионите, опустошени от демоните, не бе останало нищо ценно.

Той все още се надяваше, че скоро разрухата ще секне, че поне сега нещата ще се развият според неговите спомени за историята. Все пак имаха Демоничната душа, която беше важен фактор за...

Крас внезапно усети надвисналата беда. Той бързо се обърна назад.

Чудовищно черно пипало полетя откъм огромния Кладенец... пипало, което се насочи към нищо неподозиращата Изера и тримата ѝ пътници.

„Старите богове! Трябваше да се сетя!“

— Кралице моя, трябва да обърнем! Старите богове все така искат Демоничната душа за себе си! Това е последният им шанс, преди да бъдат запечатани отново!

Алекстразата зави рязко. Изера забеляза внезапното ѝ движение, но в същия миг пипалото я достигна... и сграбчи друида, изхвърляйки го от гърба на дракона.

— Малфурион! — извика Тиранде. Жрицата се опита да го сграбчи, но той вече бе твърде далеч.

Илидан се намръщи и също протегна ръка към брат си. От краищата на пръстите му полетя нишка от червеникава енергия, която се опита да се усуче около ръката на друида. Но за съжаление по средата на пътя магията се разпадна, защото силите на Кладенеца пречеха твърде много.

Малфурион извика ужасено, защото пипалото бързо го понесе обратно. Алекстразата се носеше с цялата скорост, на която беше способна. Крас се концентрира върху нощния елф и диска. Драконовият магьосник знаеше, че при всички положения трябва да спаси поне Демоничната душа. Това не бе студена пресметливост — загубата на друида би била чудовищна... ала загубата на артефакта, при това в ръцете на ужасяващите създания в Кладенеца, щеше да предизвика чудовищна катастрофа.

Дивите магически сили, бушуващи навсякъде около тях, се удариха в Крас и неговата кралица. Магията, която искаше да направи, отлетя в нищото. Гнусното пипало завлече Малфурион до центъра на водовъртежа.

И тогава... онова, за което Крас се беше молил, но до този момент се боеше, че няма да се случи, спаси нощния елф. Кладенецът на вечността *най-накрая* достигна предела на възможностите си за борба. Сега той не поглъщаше Калимдор, а само себе си. Със скорост, която дори тъмните божества не можеха да постигнат, черното езеро започна да се *огъва*. Дори бурята, която бушуваше наоколо им, потъна в него. Алекстразата махаше яростно с криле, едва успявайки да се задържи над водата.

Течната субстанция на Кладенеца започна да се излива през фунията, отворила се в центъра му. Пипалото се опита да реагира по-бързо, но преди да успее... последните останки от Кладенеца на вечността потънаха в собственото си гърло.

Черното пипало изчезна в струйка дим. Крас почувства как зловещото присъствие на старите богове се стапя заедно с него.

Размахвайки ръце и крака, друидът внезапно полетя към нова заплаха. Точно под него, изпълвайки внезапно отворилата се празнина, оставена от апокалиптичния глад на Кладенеца, прииждаха моретата на Калимдор. Огромни вълни с височина над хиляда стъпки се блъскаха една в друга — стотици тонове вода, изливащи се с всяка секунда в онова, което допреди миг бе центърът на континента.

Крас гледаше, изпълнен с благоговение, как разцеплението стигна до своя потресаващ крах, за да се роди *Великото море*.

Но макар мащабът на случващото се да го беше потресъл, той не бе забравил Малфурион и Демоничната душа. Заедно с Кладенеца беше изчезнала и последната пречка пред използването на магия в региона. Сега Крас контролираше изцяло силата си...

Но преди да успее да я използва, от нищото се появи зашеметяващ бронзов гигант — огромен мъжки дракон, който блестеше, въпреки мрачната облачна покривка, все още покриваща небето.

— Ноздорму! — промълви магьосникът.

Аспектът на времето се понесе надолу, хващайки и нощния елф, и диска. После бързо се понесе към Алекстраза и Изера, но златните му очи се спряха върху Крас.

— Точно на време... — бе единственото, което каза бронзовият дракон. После той полетя към тях и се насочи към връх Хайджал, все така стиснал Малфурион и артефакта в лапата си.

Другите Аспекти незабавно се обърнаха, за да го последват. Крас гледаше как Ноздорму летеше така, сякаш със света не се беше случило нищо.

Магьосникът най-сетне разтърси глава и за пръв път, откакто бе дошъл в миналото, задиша по-леко.

Оцелелите от армията обаче още не бяха задишали по-леко, защото макар да бяха осъзнали, че опасността е изчезнала, също така бяха разбрали, че светът им е бил променен завинаги. Мнозина просто гледаха с празен поглед към новото море — вълните вече утихваха и започваха да се плъзгат нежно по брега.

Повечето от тях бяха загубили любим или роднина. Последниците от войната щяха да станат ясни през седмиците и месеците, може би дори през годините, които предстояха. Един от онези, които разбираха това най-добре, бе Джарод Шадоусонг. Въпреки собствената си потресена от войната душа, той продължаваше да държи маската на решителност върху своето лице пред народа си. Дори повечето благородници се обръщаха към него, за да им вдъхне смелост. Той назначи командири, които да се грижат за нуждите на армията, избирайки по-стабилните — като Блекфорест.

Връх Хайджал се превърна в негова база, защото бе останал недокоснат от войната и последвалия я катаклизъм. Джарод нареди да бъдат издигнати знамена, поставени в кръг около върха. Ново знаме за новото начало.

Таурените и другите по-малко засегнати от разрухата на Калимдор се притекоха на помощ на нощните елфи. Всички бяха пострадали, но никой от тях не беше загубил напълно дома си като народа на Джарод. Той прие подкрепата на Хулн и останалите, щастлив, че почти липсваха инциденти, породени от предразсъдъците на нощните елфи към външната помощ. Колко дълго щеше да продължи това взаимно разбирателство щеше да зависи от бъдещето на бегълците. Те вече нямаха своите елегантни и невероятни градове — градовете с огромни живи дървесни домове и магически оформена природа, достъпни само за тях — от които да гледат презрително към всички останали. В действителност повечето от тях изобщо нямаха покрив над главата си, защото палатките свършиха доста бързо. Самият Джарод беше отстъпил своята на група по-млади бегълци, останали сираци по време на войната.

За съжаление на първата заплаха за стабилността на армията не ѝ трябваше много време, за да надигне грозната си глава. Сега, когато Кладенецът вече го нямаше, нощните елфи не се бояха от Аристократите така, както преди. Сред бегълците започна да се прокрадва мърморене, което се увеличаваше с всяка поява на магьосниците.

— Скоро ще се озовеш сред нова война — предупреди го един ден Крас. — Трябва да я потушиш в зародиш.

— Някои никога няма да забравят ужасите, които бяха причинени от техните действия. — Погледът на Джарод прелетя над

новото море. Някъде на дъното му се намираха руините на собствения му загубен Сурамар. — Никога.

Бледият магьосник хвана раменете му и го обърна към себе си.

— Ти *трябва* да превъзмogneш различията между тях, Джарод Шадоусонг, ако искаш народът ти да оцелее!

Командирът се стегна и призова благородниците и висшите офицери на армията. Извика също така и Дат'Ремар Сънстрайдър, заедно с най-високопоставените Аристократи. Двете групи се срещнаха с него под старото знаме на лорд Рейвънкрест, което Джарод използваше за заместител, докато новите бъдат завършени. Крас бе дал идеята, защото и двамата съзнаваха, че мъртвият командир е бил един от малцината еднакво високо уважавани и от благородниците, и от двореца.

— Тук сме не по наша воля — изръмжа Блекфорест, хвърляйки изпълнен с омраза поглед към заклинателите. Облечената му в метал ръка почиваше на дръжката на меча му. — И няма да търпим още дълго подобна гнусна компания...

Дат'Ремар изсумтя презрително, но не каза нищо. Мнението му за благородниците бе достатъчно ясно и без думи.

— Никаква поука ли не си взехте от всичко това? — извика ядно Джарод. Той посочи морето. — Това не е ли достатъчно, за да сложи край на враждата ви? Нима и двамата искате толкова силно да завършите онова, което демоните започнаха?

— И в което онези там им помагаха доброволно! — отбеляза друг благородник.

— Не можем да търсим извинение за онова, което сторихме — отвърна предизвикателно Дат'Ремар. — Но се опитахме да изкупим вината си. Нима не сте се запитали защо на портала му отне толкова време да бъде завършен? Рискувахме живота си, за да осуетяваме прогреса му под носа на самия демоничен повелител! Опитвахме се да спасим върховната жрица на Елун и мнозина от нас на свой ред загинаха в битката с Пламтящия легион!

— Не е достатъчно!

— Мога ли да кажа нещо?

Група последователки на Елун се присъедини към срещата, водени от Тиранде и сестрата на Джарод. Майев изглеждаше необичайно кротка в присъствието на върховната жрица и брат ѝ

разбираше добре причините. В младата жена имаше нещо, което незабавно успокояваше сърцето му.

Всички паднаха на едно коляно, но Тиранде се намръщи смутено и ги помоли да станат. Джарод се поклони леко, а после отвърна:

— Разбира се, гласът на Майката Луна може да говори винаги, когато пожелае.

Тиранде кимна с благодарност, а после се обърна към събралите се врагове:

— Нашият свят никога вече няма да бъде същият. Ние самите вече не сме онова, което бяхме преди. — Сянка на тъга покри лицето ѝ. — В момента се променяме. Не зная в какво ще се превърне нашият народ, но със сигурност ще бъде съвсем различно от всичко, което познаваме.

Сред благородниците и Аристократите се чу тревожен шепот. Думите на върховната жрица не можеха да бъдат отхвърлени с лека ръка.

— Оцеляхме след тази битка, но ако не се обединим, може да не преживеем собствената си еволюция. Помислете над това, преди да вдигате старите вражди от гроба...

И с тези думи Тиранде се обърна. Майев погледна брат си с нещо, което Джарод стреснато осъзна, че е доверие.

Когато сестра му последва върховната жрица, той видя, че Шандрис Федърмуун е стояла зад нея. Докато на свой ред се обръщаше, новачката му се усмихна безсрамно и това го смути повече от всички благородници и Аристократи взети заедно, но и вля някаква сила в сърцето му.

Блекфорест прочисти гърло. Джарод бързо се върна към непосредствената си работа.

— Чухте гласа на Майката Луна. Аз самият не бих могъл да бъда по-съгласен с нейните думи. Какво ще кажете вие?

Водачът на благородниците отвори уста, но Дат'Ремар успя да отвърне, преди бронираният благородник да промълви и звук:

— Ние уважаваме казаното от върховната жрица и ще сторим всичко по силите си, за да изкупим миналите си престъпления... ако ни бъде дадена възможността от страна на августейшите ни спътници.

Блекфорест изсумтя.

— Не можем да сторим по-малко от това. Ако Аристократите са видели грешката в делата си, ще приемем връщането им сред нашия народ и ще приветстваме усилията им, докато всички заедно възстановяваме своя дом.

И двата отговора бяха изречени със стаена зад тях вражда, но това бе най-доброто, на което Джарод би могъл да се надява на този етап.

— Благодаря на всички ви, че дойдохте и послушахте гласа на разума. Нека сега помислим как най-добре да се възползваме от чудото, което ни позволи да оцелеем.

Няколко гласа от двете групи започнаха да говорят едновременно. Всяка фракция се опитваше да даде по-добро предложение от другата.

Нещо незабавно прикова вниманието му:

— Вода! — прекъсна ги той. В ума му изплува нещо, казано му по-рано от един съгледвач. На самия връх на Хайджал имаше езеро, което трябваше да бъде проучено. Той реши да го стори лично, дори и само за да се измъкне за малко от останалите си задължения. — Лорд Блекфорест! Искам трима доброволци от благородниците! Замислих една кратка екскурзия... — После се обърна и към Дат'Ремар и добави: — Същото важи и за вас...

Когато направиха избора си, Джарод се поздрави за находчивостта. Това пътуване щеше да бъде добра възможност да накара двете фракции да работят заедно. Беше безопасно и кротко начинание, но заради важността да открият питейна вода, щеше да изглежда добре пред народа му. Ако благородниците и магьосниците докладваха откритията си заедно, останалите щяха да видят, че сътрудничеството *наистина* е възможно.

Джарод се пребори с напирещата усмивка. Може би най-накрая започваше да се научава как да управлява...

— Малфурион...

Друидът откъсна поглед от новото море.

— Господарю Крас.

Драконовият магьосник се намръщи.

— Онези, които са равни, нямат нужда от титли помежду си. Моля те, за последен път, наричай ме просто Крас.

— Ще се опитам — Малфурион несъзнателно направи крачка назад от приятеля си. — Искаше ли нещо?

— Аз не... но те искат.

Звук от мощно махащи криле изпълни ушите на нощния елф. Около него се надигна прахоляк и внезапно три огромни създания се приземиха зад стария магьосник.

Алекстраза. Изера. Ноздорму.

— Знаеш защо сме дошли — каза меко червената женска.

Ръката на Малфурион се докосна до торбичката на кръста му.

— Искате я. Искате Душата.

— *Демоничната* душа — поправи го Крас. — Забрави да я дадеш на Аспектите, когато се приземихме. Без съмнение заради напрегнатостта на момента.

— Да... да...

Ръката на друида се скри в кесията. Пръстите му се обвиха около диска и го погалиха. Защо трябваше да се отказва от него? Нима не бе доказал, че има право да го притежава? Нима не бе успял чрез него съвсем сам да отблъсне не една, а две заплахи за цял Калимдор?

— Малфурион...

Ако смятаха, че го заслужават повече от него, защо просто не ги накараше да се опитат да си го вземат сами? Със сигурност неговите сили и могъществото на Душата можеха да ги убият всички...

Изпълни го чувство на отвращение. Бързо извади прокълнатия диск от скривалището му и го протегна към магьосника.

Крас кимна.

— Знаех, че ще направиш верния избор. — Но той не хвана Демоничната душа, а вместо това посочи към земята. — Моля те, постави я там.

Малфурион се намръщи неразбиращо, а после се подчини. В мига, в който дискът напусна хватката му, почувства някаква огромна тежест да изчезва от плещите му.

— Отдръпни се, ако обичаш.

Когато нощният елф го послуша, Крас се изправи срещу тримата Аспекти.

— Силата ви достатъчна ли е?

— Ще трябва да бъде — отвърна Ноздорму.

Тримата извиха дългите си шици и сведоха огромните си глави на сантиметри от Демоничната душа.

— Не можем да я оковем напълно — промълви Алекстраза. — Това би било непосилно дори за петима ни събрани заедно. Но можем да направим така, че Нелтарион — *Детуинг* — никога да не бъде в състояние да я използва по-добре от нас.

— Мъдро, както казах и преди — отвърна Крас. Но Малфурион отново почувства, че закачуленият магьосник, драконът в човешка форма, крие важна информация дори от своята кралица, която толкова силно обича. Нощният елф не можеше дори да предположи каква би могла да е тя, но в древните очи на Крас се криеше тъга, която магьосникът бързо прикриваше, когато левиатаните погледнеха към него.

Тримата гиганти се взряха в дребния предмет — протичкият златен диск, предизвикал толкова много бедствия. Взряха се в него... и Демоничната душа внезапно потъна в дъга от енергии. Най-отчетливи бяха червените, зелените и ярките бронзови лъчи на пясъчния Ноздорму. Артефактът се понесе малко над земята, точно пред очите на Аспектиите. Магическите сили, отприщени от драконите, се вихреха около него и в процеса творението на Детуинг се въртеше бясно.

А после... една по една енергиите потънаха отново в зловещия артефакт. Червени, зелени, а после бронзови, те бяха последвани от безбройни други цветове.

Магията изчезна. Демоничната душа падна на твърдата земя и изтрака. Изглеждаше непроменена и все така опасна.

— Проработи ли? — запита Малфурион.

— Да. — Крас посрещна погледа му. — Искам да те помоля отново да го вземеш.

Колкото и да го беше гнус, нощният елф го послуша. Странно, но Малфурион откри, че вече няма желание да притежава Демоничната душа. Или драконите бяха направили това, или неговата воля бе станала по-силна.

Магьосникът погледна към Аспектиите, които кимнаха в унисон. После той се обърна към Малфурион.

— Ние знаем за едно място. Място, което черният не познава. С твое позволение бихме искали да ти го покажем в ума ти... и после да

те помолим да призовеш уменията си, за да пренесеш този покварен предмет там.

Макар и да бе напълно способен да го стори, Малфурион се намръщи и запита:

— Вие не можете ли да го направите?

— Преди може би само аз щях да съм в състояние да нося диска, макар и с немалка трудност. Останалите не биха могли заради магията на Детуинг. Сега обаче това ново заклинание направи така, че нито черния, нито *който и да е друг* дракон някога да може отново дори да докосне Демоничната душа, а какво остава да я използва. За това имаме нужда от теб за тази задача.

Друидът кимна и вдигна диска.

— Покажете ми.

Крас и Аспектите се вгледаха в него. Малфурион потрепери за миг, когато те навлязоха в мислите му.

Образът, който създадоха, бе толкова жив, че той се чувстваше почти така, сякаш е бил там в действителност. Нетърпелив да се отърве от Демоничната душа, друидът бързо каза:

— Приех го.

И с огромно облекчение Малфурион запрати златния диск надалеч.

Крас си позволи да издиша облекчено.

— Благодаря ти.

Аспектите на свой ред сведоха глави в знак на благодарност. После Алекстраза вдигна очи към небето.

— Облаците... започват да се разреждат...

И наистина, за пръв път, откакто Пламтящият легион бе дошъл в Калимдор, небето най-накрая започваше да се прочиства. Започна се с малки пролуки тук-там, а после по-големи, докато плътните облаци не се превърнаха в много по-малки и рехави облачета. Те на свой ред се превърнаха в мъгла, която леките ветрове бързо разпръснаха.

Малфурион почувства зараждаща се надежда. Изпълни го чувство за нов живот... и осъзна, че това не е само негово усещане, а и на самата земя. Калимдор *щеше* да оцелее, в това той вече беше сигурен.

Усети топлина в челото си, приятна топлина. Протегна се и разбра, че рогата му са пораснали още повече. Сега от основните

стволове излизаха малки израстъци.

Изера се протегна и се обърна към другите Аспекти. Очите ѝ бяха все така затворени, но не спираха да се движат бързо под спуснатите клепачи.

— Светът ще се излекува, но имаме твърде много работа. Трябва да се върнем при другите...

Ноздорму кимна.

— Съгласен съм.

Малфурион отвори уста, за да благодари на драконите за всичко, което бяха сторили... а после се поколеба, защото го обхвана чувство за опасност. Той внезапно се огледа наоколо си, сякаш търсеше някого. Чак когато го стори, друидът най-сетне осъзна точно кого търси толкова отчаяно, макар причината да му убягваше.

Къде беше Илидан?

Ронин гледаше морето, мислейки си за смъртта, на която бе станал свидетел — не само в собственото си време, но и в това далечно минало. Убийства, извършени от Пламтящия легион. Много от тях го бяха засегнали дълбоко, защото дори и някои от тях да не му бяха приятели, те всички имаха някаква роля в живота му.

Знаеше, че и Крас се чувства по същия начин, може би дори в по-голяма степен, защото драконовият магьосник бе живял достатъчно дълго, за да изгуби поколения приятели и спътници. Магьосникът разбираше достатъчно добре някогашния си учител, за да осъзнава, че вековете не са направили Крас неподвластен на тъгата. Древният магьосник страдаше силно за всяка смърт, независимо от факта, че го криеше добре.

И ето че сега имаше още една смърт, която да тежи и на двама им. Ронин никога не бе вярвал, че ще скърби за орк, но ставаше точно така. Брокс беше превъзходен другар и благороден спътник. Човекът разбра за саможертвата на война твърде късно. Оркът бе скочил през портала, знаейки каква ужасна съдба го очаква там, но въпреки това не се беше поколебал. Знаейки, че на Малфурион му трябва време, му го бе осигурил.

Ронин коленичи край морето, чието създаване по някакъв начин виждаше като отдаване на почит към Брокс. Без действията на орка то

нямаше да съществува. Ако той не беше забавил Саргерас, вероятно титанът щеше да премине необезпокояван през портала и да избие всички.

„Дали Брокс върна историята към онова, което трябва да бъде, или е бил част от нея през цялото време?“ — питаше се магьосникът. Може би Ноздорму знаеше, но Аспектът на времето нямаше да каже на никого. Той не бе промълвил и думичка за собственото си приключение, освен че в него са участвали и старите богове. Сега, след като порталът го нямаше, дори тази заплаха не можеше да се върне.

Магьосникът се изправи и погледна към боклука, плуващ към брега. Приливът носеше много неща, най-вече парчета от растения, но също и останки от кралството на нощните елфи. Разкъсани дрехи, счупени мебели, изгнила храна и, да, имаше и трупове. Не много, за щастие, и нито един в тази област. Джарод изпрати отряди, които да следят брега, за да търсят мъртъвци, които да погребат достойно. Това не беше само въпрос на цивилизованост, но и на безопасност. Мъртъвците можеха да носят зарази, а за бегълците опасността от епидемия бе огромна.

Нещо доплува близо до Ронин, подавайки се на два пъти, преди да потъне малко под повърхността. Човекът щеше да го игнорира, но усети нещо необичайно. В този предмет имаше вложена магия.

Той пристъпи във водата и се пресегна.

Брадвата на Брокс.

Не можеше да я сбърка. Ронин беше виждал невероятното оръжие в действие достатъчно пъти. Въпреки огромните си размери, двуострата брадва пасваше в ръката му идеално и беше по-лека от перце. Дори не беше влажна.

— Това е невъзможно — промърмори той, оглеждайки морето с подозрение.

Но от дълбините не се появи духът на война, който да даде обяснение за невероятното откритие. Магьосникът погледна пак към брадвата, после отново към морето. Накрая очите му се спряха на оръжието.

Ронин се обърна в посоката на изгубения портал. Умът му бе изпълнен от картина, в която Брокс стоеше върху купчина заклани демони и призоваваше още да дойдат при него.

Магьосникът внезапно вдигна бравата високо в нещо, което си спомняше от своето време — оркски поздрав към падналите герои. Той замахна три пъти, а после снижи оръжието с острието напред.

— Те все пак ще пеят за теб — прошепна той, спомняйки си думите на Брокс към него и Крас. — Ще предават песните за делата ти на идните поколения. Ще се погрижим за това.

И нарамил бравата на едно рамо, той тръгна да търси драконовия магьосник.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Илидан слезе от седлото, а покритите му с коприна очи проучваха гъстата гора, търсейки знак за опасност. Разбира се той не се съмняваше в уменията си да се справи, дори и да се появеше такава. Кладенецът можеше и да е мъртъв, но той бе научил достатъчно от Ронин и Пламтящия легион, за да компенсира огромна част от загубата. Освен това само след няколко минути дори това нямаше да е проблем.

Магьосникът завърза пантерата си за едно дърво. Джарод Шадоусонг и останалите на чело на армията бяха заети с караниците относно обикновени дреболии като храна и убежище. Илидан беше повече от щастлив да остави подобни глупости на другите. Той бе дошъл тук заради нещо много по-важно, което щеше да блесне по-ярко от всички други постижения досега. Дори тези на брат му.

Възнамеряваше да върне жизнената сила на нощните елфи.

Те всички бяха наивни, или поне така смяташе близникът на Малфурион, ако си мислеха, че демоните няма да се върнат един ден. Вкусил веднъж от сладостта на Калимдор, Пламтящият легион щеше да се опита да го захване отново. Следващия път щяха да нападнат по много по-ужасен начин, той бе сигурен в това.

Така че Илидан планираше да се подготви за новата инвазия.

Кристалночистото езеро стигаше надълбоко до основата на най-високата точка на Хайджал. То бе останало недокоснато от разрухата, скрито и от защитниците, и от демоните. В центъра му се намираше покрит със зеленина идиличен остров. Илидан го откри първи и видя в това знак от съдбата. Езерото служеше съвършено на желанията му.

Той докосна дебелия кесия на кръста си. Безценното й съдържание сякаш го зовеше. Нежната песен го уверяваше, че решението му е правилно. Народът му щеше да се просне в краката му в знак на благодарност и той щеше да застане сред тях като един от най-великите герои, може би дори по-велик от Малфурион.

Малфурион... неговият близък бе почитан от всички, сякаш е спасил света съвсем сам. Народът им даваше на Илидан някакви трохи признателност, но повечето не разбираха онова, което се е опитал да стори. Слуховете бродеха навсякъде и твърдяха, че е отишъл при демоните, за да се присъедини истински към тях, и че именно брат му е спасил душата му от вечно проклятие. Всички усилия на самия Илидан оставаха непризнати. Очите му — неговите *прекрасни* очи — бяха смятани за белег на предполагаемия му договор с властелина на Легиона.

Неговият *толкова перфектен* брат говореше пред всички добри думи за него, но това само караше Малфурион да изглежда великодушен. Дори рогата, които излизаха от челото на близка му, не изпълваха изтънчените нощни елфи с отвращение. Те ги приемаха като знак за святост, сякаш друидът сега се нареждаше сред полубоговете... същите полубогове, които с такава лекота измряха в битка, докато Илидан бе оцелял и се бе превърнал в нещо повече.

„Това обаче ще се промени — каза си той, не за първи път. — Те ще видят какво съм направил... и ще ми благодарят хилядократно.“

По лицето му се разля нетърпелива гримаса и магьосникът отвори кесията, за да извади от нея стъкленница, идентична с онази, която Тиранде го бе видяла да използва по-рано. В действителност не само съдът бе същият, но и съдържанието му.

Кладенецът на вечността можеше и да го няма, но Илидан Стормрейдж бе спасил малка частица от него.

„Ще проработи! Знам, че ще проработи!“ — Той чувстваше невероятните способности, които Кладенецът притежаваше. Дори и подобно нищожно количество щеше да стигне.

Запушалката, оформена като кралица Азшара, отново затанцува пред него, преди да изскочи навън. Нощният елф я остави да падне на земята и вдигна отвореното шише.

После изля съдържанието му в езерото.

То потрепери там, където капките от Кладенеца го докосваха. Водата, която досега бе успокояващо синя, внезапно заблестя ярко. Промяната бързо се разпространи първо към острова, а после и около него. Само за секунди цялото езеро сияеше ярко и всеки щеше да разпознае, че тук става нещо магическо.

За специалните очи на Илидан гледката бе още по-зашеметяваща. Той очакваше възстановяване на Кладенеца, но това беше не по-малко впечатляващо.

Но... можеше да бъде толкова по-велико.

Той се пресегна в кесията и извади втора стъкленица.

Този път магьосникът просто изтръгна запушалката и изсипа съдържанието в езерото. Щом го стори, синята отсянка на водата стана още по-дълбока. По повърхността заиграха нишки необузdana енергия и Илидан почувства великолепната аура, която свързваше в ума си с Кладенеца.

Устните му се разделиха. Той искаше да се хвърли във водата, но успя да се удържи. Ръката му се пресегна към кесията.

Какво ли щеше да направи *третата* стъкленица?

Той я отвори и понечи да я излее.

— Какво, в името на Майката Луна, правиш тук?

Илидан бе толкова запленил от заниманието си, че не бе забелязал приближаването на новодошлите. Той се извъртя към ездачите, водени от Джарод Шадоусонг, а стъкленицата все още беше в ръката му.

— Капитане... — започна магьосникът.

Един от Аристократите погледна зад гърба на Илидан.

— Той е сторил нещо на езерото! То... — Изражението на заклинателя замръзна. — То има същото излъчване като Кладенеца...

— Елун да ни е на помощ! — извика един благородник до Джарод. — Той иска да го възкреси!

Командирът слезе от пантерата си.

— Илидан Стормрейдж! Прекрати това незабавно! Ако не беше брат ти, щях да...

— Брат ми ли! — Неистова ярост изпълни магьосника, подхранвана от омагьосаното езеро. Силата отново се понесе през него. Сега можеше да направи всичко... — Винаги безценният ми брат...

Останалите слязоха от седлата, следвайки примера на своя водач. Напрегнатите им изражения накараха Илидан да застане на тръни. Те искаха да му отнемат силата на езерото! Той погледна Аристократите, които със сигурност щяха да се опитат да си го присвоят...

— Не...

Един от благородниците се поколеба.

— В името на Елун! Що за очи има, та светят така под този шал?
Илидан впи яростен поглед в Аристократите.

Водачът им вдигна ръка за защита.

— Внимавайте...

Около другите магьосници бликнаха пламъци. Те изкрещяха.

Джарод и благородниците се затичаха към него. Илидан се изсмя пред тази мизерна заплаха и махна с ръка.

Земята под тях се взриви. Джарод бе отхвърлен назад. Водачът на благородниците — Блекфорест — полетя високо във въздуха и най-накрая се удари в едно дърво със зловещо изпукване.

— Вие жалки глупаци! Вие...

Краката му изведнъж потънаха в земята. Когато погледна надолу, около него се обвиха клони, които приковаха краката му заедно и ръцете — към тялото. Илидан се опита да заговори, но устата му се изпълни с листа, които залепиха езика му за небцето. Магьосникът не можеше дори да се концентрира, защото в ушите му се появи жестоко бръмчене, сякаш хиляди дребни насекоми бяха свили кошери в тях.

Магьосникът се задъха и падна на колене. През бръмченето успя смътно да усети, че някой се приближава. Илидан знаеше без капчица съмнение кой е това...

— О, Илидан... — Гласът на Малфурион проряза бръмченето с лекота. — Илидан... защо?

Друидът се вираше в езерото. Блестящото синкаво сияние бе явно доказателство за замърсяването му. Никой нямаше да може вече да пие от него. Също както и Кладенецът на вечността преди него, сега то бе източник на сила, а не на живот.

— О, Илидан... — повтори той, хвърляйки бърз поглед на окования си брат.

— Дат'Ремар е още жив — докладва Тиранде, коленичила над водача на Аристократите. — Един от другите също, но останалите са мъртви. — Тя потрепери. — Бяха изгорени живи...

Малфурион възнамеряваше да дойде сам или може би с Крас и драконите, но също като друида и Тиранде по някакъв начин беше почувствала, че Илидан е намислил нещо. Заедно с няколко от

жриците си, тя беше последвала драконите, но пристигнаха твърде късно.

Както и Малфурион.

— Лорд Блекфорест е мъртъв. Другите би трябвало да оживеят — обяви друга жрица.

— Моят... моят брат е жив — успя да промълви Майев. Двете с Шандрис се грижеха за изпадналия в безсъзнание Джарод. Той имаше рани по цялото лице и бронята му беше нагъната. Засъхнала кръв покриваше някои от раните, които вече бяха излекувани благодарение на молитвите на жриците.

Сестра му се изправи, а изражението ѝ бе ужасяващо. Тя тръгна към Илидан и извади оръжието си.

— Не, Майев! — нареди Тиранде.

— Той почти уби брат ми!

Върховната жрица посрещна твърдо погледа ѝ.

— Но се провали. Съдбата му не е в твоите ръце. Джарод ще определи наказание. — Тя се обърна към Малфурион. — Нали съм права?

Той кимна тъжно.

— Негово право е и аз няма да го оспоря. — Друидът поклати глава. — Значи за това е стоял толкова близо до брега на Кладенеца.

— Не знаех, че е прибрал още — добави извинително Тиранде.

Малфурион внезапно се сети нещо и коленичи до брат си. Дишането на Илидан бе равномерно, но той се вцепени, когато почувства близостта на друида. Малфурион претърси кесията му.

— Поне още четири стъкленици... щеше да превърне това място в истински нов Кладенец.

— Можем ли да сторим нещо, за да премахнем покварата?

Крас бе стоял отзад, наблюдавайки ставащото. Сега обаче старият магьосник промърмори:

— Не... нищо. Стореното не може да бъде променено.

Алекстраза обаче добави:

— Можем да направим нещо, което да промени природата на тази сила. Такава, която няма да бъде толкова опасна, колкото бе Кладенецът накрая.

Очите на магьосника се разшириха за миг.

— Ах! Разбира се!

Малфурион се насили да се дръпне от брат си.

— И каква е тази сила?

Трите дракона се спогледаха и накрая всички кимнаха. Алекстраз се обърна към нощните елфи.

— Ще посадим дърво.

— Дърво?

Друидът погледна към Крас, за да получи някакво обяснение.

Но магьосникът го изгледа с изражение, прикриващо чувствата му, и простичко отвърна:

— Не дърво. *Дървото.*

Те бързо превърнаха магията в церемония, която да намали пораженията, нанесени от Илидан. Затвориха магьосника, за да избегнат по-нататъшна опасност и сестрата на Джарод доброволно прие ролята на негов пазач, докато съдбата му бъде решена. Командирът, излекуван от Майев и Шандрис, настояваше, че когато това време дойде, решението няма да е негово, а на Малфурион.

Като се изключат Крас, Ронин и драконите, на събирането присъстваха само нощни елфи. Онова, което Аспектиите възнамеряваха да направят, беше предназначено за тяхната раса, която бе страдала толкова много, а сега се бореше за оцеляването си. Благородници, Аристократи и представителите на някогашните по-бедни касти стояха рамо до рамо. Останалите оцелели се бяха събрали както могат в равнината, неспособни да видят случващото се, но наясно, че то ще има директно влияние върху съдбата им.

Малфурион и останалите, които бяха поканени, използваха салове, за да стигнат до острова в центъра на езерото. Въпреки огромната височина на Хайджал, тук на върха бе топло, може би дори повече от нормалното, тъй като сега водата бе докосната от магия.

— Красиво е — прошепна Тиранде.

— Иска ми се да беше просто красиво — отвърна мрачно Малфурион. Илидан все така бе обсебил мислите му. Вече имаше някои идеи какво да стори с близнака си и го болеше при мисълта, че може да се наложи наистина да ги изпълни. Но явно на Илидан вече не можеше да се има доверие. Той бе убил свои сънародници от лудост. А твърдението му, че нощните елфи се нуждаят от нов Кладенец, за да се

защитават от евентуална бъдеща атака на Пламтящия легион, не беше достатъчно оправдание за гнусното престъпление.

Макар и все още да бяха създания на мрака, въпреки принудителната си адаптация към битките на дневна светлина, Джарод се беше съгласил с предложението на драконите да се съберат по обяд. Алекстраза обясни, че зенитът на слънцето е жизненоважен за онова, което планират, а нощните елфи не смятаха да спорят с левиатаните.

Въпреки големите размери на острова, по него нямаше нищо, освен висока трева. Групата се разположи в центъра му според нарежданията на Алекстраза. Драконите се наредиха близо до онова, което според думите им беше *абсолютният* център, оставяйки малко пространство помежду си.

Аспектът на живота започна церемонията.

— Калимдор пострада жестоко — изгътна тя. Когато всички събрани кимнаха тъжно, Алекстраза продължи: — А нощните елфи страдаха най-жестоко от всички. Вашата раса не е напълно невинна, но изпитанията и мъките, които преживяхте, изкупват това.

Няколко несигурни погледа се отпавиха към Аристократите, но никой не проговори.

Червеният дракон снижи дланта си. В нея имаше мъничко семенце, подобно на жълъд. Малфурион усети леко гъделичкане, докато го гледаше.

— Взето е от Г'Ханир, Дървото-майка — обясни тя.

Друидът разпозна в името дома на мъртвата полубогиня Авиана.

— Г'Ханир вече не съществува, умря заедно със своята господарка, но това семе оцеля. И от него ще израсне ново дърво.

Ноздорму докосна земята с длан и в нея се появи дупка, идеална за посадване на семето. Алекстраза го положи нежно вътре, а Изера покри мястото с пръст.

Аспектът на живота погледна към слънцето. После трите дракона сведоха глави над закопаното семе.

— Дарявам сила и живот без болести на нощните елфи, докато дървото е непокътнато — обяви Алекстраза.

От нейните длани потече мека зелена светлина, която се спусна към разораната пръст. В същото време слънчевата светлина над острова се усили, разпростирайки се из цялото езеро. Някои от нощните елфи се размърдаха неспокойно, но никой не продума.

Малфурион почувства прекрасна топлина и инстинктивно хвана ръката на Тиранде. Тя не се отдръпна, а напротив — стисна дланта му силно.

И тогава нещо помръдна в малката могила. Сякаш някакво малко създание копаеше към повърхността, избутвайки калта настрани и нагоре.

От семето поникна дребна фиданка.

Тя се надигна на около метър височина и от нея се разклониха малки клонки. От тях изникнаха красиви зелени листа, които оформиха деликатна корона.

Алекстраза се оттегли назад и Ноздорму заговори с леко съскане: — Времето отново ще бъде на ссстраната на ноцните елфи, защото им дарявам безсссмъртие — вечен шанс да ссе учат, докато дървото е непокътнато...

От лапите му бликна златисто-бронзово сияние, което се присъедини към слънчевата светлина така, както червеното преди малко. То потече през фиданката и достигна земята.

Дървото отново започна да расте. Наблюдателите ахнаха, когато то се издигна два пъти по-високо от нощен елф. Короната му се сгъсти, изпълнена със зеленина и обещания. Клоните станаха по-дебели, показвайки колко здраво и силно е дървото. Корените се разпростряха над могилата като множество крака. Под тях имаше достатъчно място да седнат няколко нощни елфа.

Ноздорму кимна, а после, също като Аспекта на живота преди него, се отдръпна леко. Оставаше само Изера.

Зеленият левиатан огледа дървото със затворените си очи. Въпреки бързия му растеж, драконите все още бяха много по-големи от него.

— На ноцните елфи, загубили надеждата си, дарявам способността да сънуват отново. Да сънуват, да мечтаят, защото това е най-голямата им надежда да възстановят себе си и своя свят... — Тя изглеждаше готова да повтори действията на Аспектите преди нея, но после спря. Главата ѝ се наклони към Малфурион. — А онези, които следват пътя на онзи, който е специален за мен... и моето ято... На друидите ще даря път сред Смарагдовия сън, където дори в най-дълбокия си сън да могат да прекосяват света, да се учат от него и да

черпят от силата му... за да поведат Калимдор към едно безопасно и стабилно бъдеще.

Малфурион преглътна, неспособен да отвърне по някакъв друг начин. Усети очите на всички наоколо върху себе си, но най-вече изпълненото с гордост докосване на Тиранде.

Изера отново погледна към дървото... и от дланите ѝ се разпростря зелена мъгла. Също като при другите двама, нейният дар се обвърза със слънчевата светлина, а после се спусна над дървото.

Когато и последната част от зеленото сияние потъна в почвата, наблюдателите усетиха, че земята трепери. Малфурион поведе Тиранде няколко стъпки назад и сякаш това бе някакъв сигнал, всички останали го последваха. Дори драконите отстъпиха, макар и не толкова, колкото по-дребните създания.

И дървото започна *расте*. Порасна два пъти повече от досегашната си височина, после още два пъти. Издигаше се все по-високо и по-високо към небесата, докато накрая друидът бе сигурен, че дори и онези, намиращи се в основата на върха, могат да видят ако не друго, то поне огромната му корона. Тя бе толкова колосална, че цялата област би трябвало да потъне в дълбока сянка, но по някакъв начин слънчевата светлина продължаваше да озарява местността, дори и езерото.

Корените също се разшириха, станаха по-високи и се извиха така, че да подкрепят огромното гигантското дърво. Те се издигнаха толкова нависоко, че сега изглеждаше така, сякаш целият вече унищожен замък Блек Руук на лорд Рейвънкрест би могъл да се побере под тях... а дървото все още растеше.

Когато най-накрая спря, дори драконите изглеждаха като най-обикновени птички, които можеха да кацнат на някой от клоните и да се скрият сред листака.

— Пред вас се издига *Нордрасил*. Роди се *Световното дърво*! — обяви напевно Аспектът на живота. — Докато то се издига и е почитано от всички, народът на нощните елфи ще процъфтява! Може да се промените, да поемете по различни пътища, но винаги ще бъдете важна част от Калимдор...

Внезапно Крас се озова зад Малфурион. Той добави нашепвайки:

— И дървото, чиито корени стигат надълбоко, ще задържи езерото такова, каквото е сега. Слънцето винаги ще бъде част от този

кладенец. Черните води никога няма да текат тук.

Друидът прие тези думи с огромно облекчение. Той погледна към Тиранде, която срещна очите му с изражение, от което бузите му потъмняха. Преди Малфурион да осъзнае какво става, тя го целуна.

— Каквото и да донесе това вечно бъдеще, което е обещано на народа ни — промълви неговата приятелка от детинство, — искам да го посрещна с теб.

Той почувства как лицето му потъмнява още повече.

— Аз също искам да го посрещна с теб, Тиранде.

Отвърна на целувката ѝ, но в същия момент в ума му нахлу друго лице. Щеше да има време за празненства, когато слухът за дара на Аспектите достигнеше до народа, но за Малфурион всичко това внезапно загуби мисълта си. Все още трябваше да се разправи с Илидан.

Тиранде се отдръпна и се намръщи.

— Знам какво е това, което внезапно те изпълни с тъга. Онова, което трябва да стане, ще стане, Малфурион, но не позволявай неговите престъпления да откраднат радостта ти от живота.

Той се почувства по-силен от тези думи.

— Няма. Обещавам ти, че няма.

Над рамото ѝ Малфурион забеляза, че Крас и Ронин се оттеглят от групата нощни елфи. Той погледна към драконите и видя, че и Ноздорму го няма. Просто така, по някакъв начин Аспектът бе успял да изчезне, без никой да забележи.

Трябваше да има връзка.

— Малфурион, какво има сега?

— Ела с мен, Тиранде, докато никой не гледа.

Тя не се възпротиви. Двамата последваха Крас и магьосника.

Гласът изпълни ума на драконовия магьосник.

„Отлагано е твърде дълго. Трябва да сстане ссега.“

Ноздорму.

— Ронин...

Човекът кимна.

— Чух го.

Те се оттеглиха, докато нощните елфи все така зяпаха дървото. Крас искаше да поговори още малко с Малфурион, но магьосникът *наистина* нямаше търпение да се върне у дома.

Преди церемонията Ноздорму бе дошъл при него. Аспектът на времето бе заварил Крас сам.

— Ние имаме дълг към теб, Кориалстраз.

Под „ние“ Ноздорму нямаше предвид другите Аспекти и себе си, а многобройните му „аз“, разпръснати сред времето. Уникалната му природа бе добре позната на магьосника.

— Сторих онова, което трябваше. Ронин... и Брокс... също.

— В момента говоря и ссс човека — отвърна Аспектът между другото. За него бе нищо да се намира на две места едновременно, ако пожелаеше. — Казвам му сссъщото, което ще кажа и на теб — ще сссе погрижа да доссстигнете дома си.

Крас бе преизпълнен с благодарност. Болеше го сърцето да се намира близо до Алекстраза, която не знаеше каква съдба чака нея и другите дракони.

— Аз... благодаря ти.

Бронзовият гигант го погледна тъжно.

— Зная какво криеш от нея, от вссички нассс. Моята сссъдба и проклетие е да знам подобни неща, но да не мога да ги предотвратя сссам. Не моля за прошка за злото, което ще причиня в бъдещето, но трябва да бъда това, което ми е писсано да бъда... както и Малигоссс.

— Малигос! — изпелтечи Крас, спомняйки си за яйцата, скрити в джобното измерение. — Ноздорму...

— Знам какво ссси направил. Дай ми ги и аз ще ги предам на Алекстраза. Когато Малигоссс е доссстатъчно добре, малките ще му бъдат поверени. В сссранение ссс вссичко останало, това е малка промяна във времевата линия и аз я одобрявам. Сссините отново ще летят сссред небесата, макар че броят им няма да бъде голям дори ссслед десет хиляди години. Но по-добре малко, отколкото няколко.

Крас искаше да види и обичната си кралица за последен път, но решиха, че може да се изпусне и да каже нещо, което тя не бива да знае. Сега обаче, докато двамата с Ронин стояха далеч от дървото, чакайки появата на Ноздорму, драконовият магьосник съжали, че все пак не я е потърсил.

Ронин го погледна.

— Все още можеш да изтичаш при нея. Бих те разбрал.

Високият заклинател поклати глава.

— Достатъчно изкривихме бъдещето. Онова, което е писано, ще се случи.

— Хмм. Ти си по-силен от мен.

— Не, Ронин — промълви Крас и поклати глава. — Ни най-малко.

— Готови ли сссте? — запита внезапно Ноздорму.

— От колко време си тук? — ядосано попита драконовият магьосник.

— От колкото сссъм избрал да бъда — Ноздорму отказа друг отговор и разпери криле. — Качете се на гърба ми. Ще ви отведе в правилния отрязък от бъдещето.

Ронин изглежда се съмняваше.

— Просто така?

— Когато и посследните осстанки от Кладенеца сссе ссамопогълнаха, Сстарите богове отново бяха затворени. Техният досег сс реката на Времето изчезна завинаги. Разкъсванията в материята на реалносста ги няма. Пътят напред ссега е достатъчно лессен... за мен.

Ронин вдигна брадвата на Брокс от земята.

— Това пък какво прави тук? — запита Аспектът.

И двамата заклинатели го изгледаха предизвикателно.

— Оръжието идва с нас — настоя Крас. — Или ние оставаме, за да направим още по-голяма каша в миналото.

— Тогава моля ви, непременно сси го приберете.

Те бързо се качиха, но тогава Крас видя две фигури, криещи се в гората. Незабавно разбра кои са те.

— Ноздорму...

— Да, да, друидът и жрицата. Знаех, че ссса там през цялото време. Излезте на светло, за да се сбогувате! Трябва да отлитаме!

— Чухме всичко — прекъсна го Малфурион. — Не, че *разбрахме* всичко...

Магьосникът кимна.

— Бихме могли да кажем съвсем мъничко, не повече. Но искам вие двамата да знаете нещо. Ние *ще се срещнем* отново.

— Народът ни ще оцелее? — запита Тиранде.

Магьосникът пресметна думите си внимателно, преди да отговори:

— Да, и светът само ще има полза от това. И с това ви казвам сбогом.

Ронин вдигна бравата на Брокс за поздрав.

Ноздорму отново разпери криле. Нощните елфи незабавно отстъпиха назад. Те вдигнаха ръце към двамата магьосници.

Но преди да успеят да помахат... драконът и неговите ездаци просто изчезнаха.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Ронин се събуди и откри, че лежи на покрито с трева поле.

В началото се изплаши, че нещо се е объркало, но после стана и го посрещна позната и много радостна гледка.

Къща. *Неговата* къща.

Беше си у дома.

И по-важното бе, че видя Джалия — селянката, която се грижеше за Верееса по време на бременността ѝ. Тя изглеждаше достатъчно добре, напрегната, но весела. Ронин се опита безуспешно да изчисли колко време е минало откакто е изчезнал. Чудеше се колко ли големи ще са бебетата сега.

После, за свой ужас, чу вика на Верееса:

— Джалия! Ела!

Той скочи на крака без колебание и се затича след жената. За толкова дебел човек, селянката се движеше много бързо. Тя премина през прага точно когато Верееса извика отново.

Магьосникът се втурна през вратата само секунда по-късно, а ръката му вече беше във въздуха, готова да защити съпругата и децата му. Огледа се наоколо, очаквайки дома си разнебитен или изгорен, но откри, че всичко си е на мястото.

— Верееса? Верееса?

— Ронин! Благословен да е Слънчевият кладенец! Ронин, тук съм!

Той изтича към спалнята, изплашен от онова, което можеше да открие. Сподавеният стон, който се чу оттам, изправи космите по врата му.

— Верееса! — Ронин влезе в стаята. — Близнаците! Да не би...

— Излизат!

Той зяпна с ококорени очи. Жена му лежеше в леглото, *все още* в твърде напреднала бременност... но не за дълго.

— Как... — започна той, но Джалия го избута настрана.

— Ако не знаете как, господарю Ронин, по-добре просто се отдръпнете и оставете на нас двете да се справим!

Магьосникът знаеше, че не бива да спори. Облегна се на стената, готов да помогне, ако се появи нужда от това, но бързо разбра, че Верееса и Джалия държат всичко под контрол.

— Първото излиза — обяви жена му.

Докато гледаше и чакаше, Ронин си помисли за всички онези невероятни събития, в които бе изиграл роля напоследък. Пътувал бе през времето, беше преживял първото нашествие на Пламтящия легион и бе помогнал да бъде спасен светът, както и бъдещето.

Но нищо от това, осъзна магьосникът, не беше дори наполовина толкова невероятно, колкото случващото се с него в момента... и само заради това бе благодарен, че той и другите бяха успели.

А в онова далечно минало Джарод Шадоусонг надзираваше събрание, което бе много по-мрачно от онова на острова. Онези, които сега бяха лидерите на армията — както и техните съюзници — бяха готови да чуят решението му.

Войниците избутаха напред подсъдимия. Устата му бе покрита с парче плат, а метални скоби държаха ръцете му прибрали до тялото, за да не може да жестикулира. Невидими магии, направени от Малфурион и други заклинатели, подсигуряваха, че ужасният инцидент от езерото повече няма да се повтори.

Когато Илидан се изправи в центъра на кръга, оформен от обвинителите му, той впи чудовищните си, покрити с шал очи в командира. Погледът му, макар и скрит, бе арогантен. Един от войниците махна плата от устата му.

— Илидан Стормрейдж — започна Джарод, а в гласа му нямаше и помен от обикновения капитан на стражата, който бе някога. — В много случаи ти се би смело редом с нас срещу злото, впило нокти в нашия свят, но уви, не по-малко са случаите, когато си се доказал като заплаха за своя народ!

— Заплаха? Аз съм единственият тук, който вижда истински! Градях планове за нашето бъдеще! Спасявах расата ни! Аз...

— Нападна онези, които не бяха съгласни с теб... Изби мнозина... и се опита да пресъздадеш онова, което е най-добре да бъде

забравено!

Илидан се изплю.

— Всички ще ми се молите като на бог, когато демоните се върнат! Аз зная как разсъждават и как действат! Следващия път те няма да бъдат отхвърлени! Ще трябва да се биете с тях така, както се бият те! И само аз имам това знание...

— По-добре да не притежаваме подобни познания. — Джарод се огледа наоколо, сякаш търсеше някого. Когато очевидно не успя да го открие, водачът на нощните елфи въздъхна и продължи: — Илидан Стормрейдж, на мен се пада бремето да реша съдбата ти. Има само едно решение! Боли ме от това, но те осъждам на смърт...

— Колко *оригинално* — присмя се магьосникът.

— На смърт чрез...

— Джарод... прости ми, че закъснях — прекъсна ги някой зад гърба на Илидан. — Мога ли все пак да говоря?

Джарод Шадоусонг кимна почти с благодарност:

— Това решение трябва да бъде много повече твое, отколкото мое.

Малфурион пристъпи покрай брат си. Лицето на Илидан го проследи, докато друидът не застана между магьосника и войника.

— Съжалявам, Илидан.

— Ха!

— Какво искаш да кажеш, господарю Малфурион? — настоя Джарод.

— В думите на брат ми за Пламтящия легион има известна истина, Джарод. Те наистина може да се завърнат.

— И ти искаш да му простим за престъпленията и да затворим очи пред опасността, която той представлява?

Друидът поклати глава.

— Не.

Той погледна към близка си, към своята друга половина, а после за момент погледът му прехвърча към Тиранде, която се намираше малко встрани, заобиколена от Майев и Шандрис. Тя бе до него през цялото време, докато се терзаеше с мисли за онова, което трябва да извърши. Върховната жрица подкрепяше решението му, но това не намаляваше болката.

— Не, Джарод — повтори Малфурион и се стегна. — Не. Искам да го затворите... дори и това да означава, че ще остане затворен за десет хиляди години... ако е нужно...

Тълпата зашумя с изненадано мърморене, но друидът затвори очи и се опита да се успокои. Знаейки истинската природа на Крас и Ронин, той имаше известни подозрения относно бъдещето. Молеше се да е взел вярното решение.

Но само бъдещето щеше да покаже...

И накрая...

Трал не получи известие от двамата, които бе изпратил в планината, за да проучат виденията на шамана. Те може би още търсеха, но водачът на орките подозираше, че истината е много лоша. Никой добър лидер, дори и сред неговата раса, не обичаше да праща войните си на смърт, особено ако от това не произлезеше нещо добро.

Нощта бе дошла и повечето му поданици спяха. Само той и неговите стражи навън все още будоваха. Трал *трябваше* да е заспал, но тревогите му относно тази мисия нарастваха с всеки изминал ден, откакто Брокс и Гаскал бяха заминали.

Светлината на факлите премигна за миг, създавайки сенки, които се движеха като живи. Трал не им обърна внимание, докато внезапно не забележа, че една от тях, намираща се до вратата, е плътна.

Оркът незабавно скочи от каменния си трон.

— Кой се осмелява?

Но вместо убиец (а такива винаги имаше много), пред него се изправи възрастен орк, облечен във вълча кожа и носещ тотем с издялана на него драконова глава. Новодошлият бавно пристъпи напред.

— Привет, Трал! — извика старият орк със странно силен глас. — Привет, спасителю на орките!

— Кой си ти? Не си Калтар! — изръмжа Трал, говорейки за своя шаман.

— Аз съм просто носител на новини... новини за смелия войн Броксигар.

— Брокс? Какво за него? Говори!

— Той е мъртъв... но загина, запращайки много врагове в пъкъла! Броксигар отново се бори с Легиона и повали толкова много, че би бил нужен цял ден да бъдат изброени един по един!

— Легиона? — Най-ужасните страхове на орка се бяха сбъднали. — Къде? Кажи ми, за да събера войните си и да ги посрещнем в битка!

Почти плешивият старец поклати глава, а после се усмихна на Трал с беззъбата си усмивка.

— Няма повече демони! Броксигар и онези, които се биха редом с него, надвиха Легиона и твоят войн отново отстоя прохода, дори когато срещу него се изправи повелителят на демоните! — Странникът сведе глава в знак на почит. — Пейте песни за него, велики Трал, защото той бе един от онези, които спасиха света за вас...

За момент по-младият орк остана без думи, а после промълви:

— Нима това е истина? Всичко?

— Да... и аз нося това в чест на един истински герой.

Въпреки привидната си слабост, шаманът вдигна огромна двуостра брадва. Трал примигна, чудейки се как не я е забелязал досега.

— Никога не съм виждал подобно нещо.

— Това е оръжие, създадено от първия друид, оформено от магията на горски дух. Оформено специално за ръката на Брокс.

— Ще заема почетно място сред нас — прошепна Трал и внимателно пое оръжието от стареца. Огледа го с възхищение. Лека като перце и, ако можеше да вярва на очите си, дървена от горе до долу, дори остриетата, но очевидно невероятно остра. — А как се озова у теб...

Ала шаманът не отговори... защото вече не беше там.

Трал изсумтя и се затича през входа. Инстинктивно стисна брадвата, внезапно изплашен, че това може да е някакъв много особен план да го убият.

Посрещнаха го двамата стражи, пазещи стаята, която използваше за тронна зала.

— Къде е той? Къде е старецът?

— Никой не е минавал оттук! — отвърна бързо по-възрастният пазач.

Трал изръмжа ядно и мина край тях. Затича се под откритото небе. Пълната луна осветяваше добре околността, но владетелят на орките не видя нищо.

Поне докато не погледна към самата луна.

И в нейната светлина, носейки се към мрака на нощта, съзря огромна крилата сянка.

Червен дракон.

Крас/Кориалстраз полетя към леговището на своето ято. Ронин беше при своята Верееса и благодарение на дракона наследството на смелия Брокс бе занесено при орките.

Сега бе негов ред да се върне у дома... и да посрещне утрешния ден, за да види какво му е приготвило бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.